

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

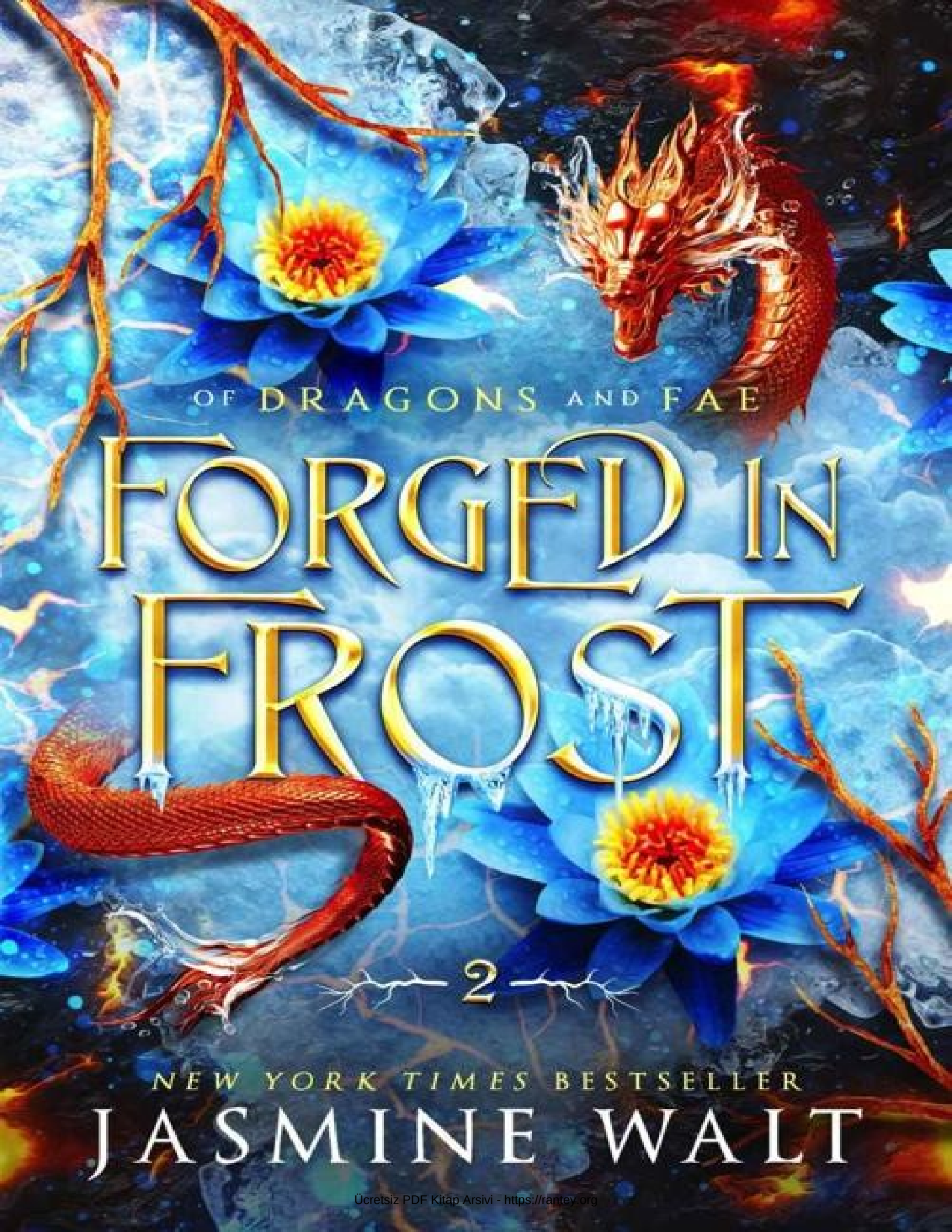
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OF DRAGONS AND FAE

FORGED IN FROST

— 2 —

NEW YORK TIMES BESTSELLER

JASMINE WALT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BUZDA DÖVÜLMÜŞ

OceanofPDF.com

EJDERHALAR VE FAE'LER, İKİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

JASMINE WALT

OceanofPDF.com

DYNAMO BASIN

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

ÖNEMLİ İSİMLER VE
YERLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Jasmine](#)

[Walt](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2023 Jasmine Walt. Tüm hakları saklıdır. Dynamo Press tarafından yayımlanmıştır.

Bu roman bir kurgu eseridir. Bu yayında anlatılan tüm karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır veya tamamen kurgusaldır. Bu yayının hiçbir bölümü, yetkili bir perakendeci tarafından veya yayıncının yazılı izni dışında, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Sorularınız için jasmine@jasminewalt.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

OceanofPDF.com

ÖNEMLİ İSİMLER VE YERLER

Bu, hafızanızı tazelemenize yardımcı olmak için Birinci Kitapta geçen bazı karakter isimlerinin ve yerlerin bir listesidir.

ANA KARAKTERLER

ADARA: Yarı ejderha, yarı su fae'si olan Adara, hem ateş hem de su büyüsü kullanabilen nadir bir fae'dir. Bir kehanete göre, Ediria'yı kurtarabilecek tek kişi odur, ancak sadece güçlerinde ustalaşabilir ve son formunun kilidini açmasına izin verecek kutsal ritüeli tamamlayabilirse.

EINAR: Ediria'daki son ejderha. Fae'ler onun türünü neredeyse yok olana kadar avladılar, bu yüzden kader eşi olan Adara hariç neredeyse hepsine karşı derin bir nefret besliyor.

İKİNCİL KARAKTERLER

LEAP: yıldırım büyüsü kullanma gibi nadir bir yeteneği olan yetim bir hava fae'si. Annesi Lord Oren'in kız kardeşiydi ve Leap kaçıp önce bir sokak hırsız çetesine düşene kadar birkaç yıl boyunca onun tarafından büyütüldü, daha sonra harpiller tarafından evlat edinildi. Adara ve Einar'ın grubuna, ikisi harpy arkadaşlarından birini kurtardıktan sonra katıldı.

MAVLYN: Bitki yaşamını manipüle etme yeteneğine sahip bir toprak fae'si. Mavlyn, Adara'nın büyüdüğü köyde büyüdü ve ikisi de hatırlayabildikleri kadar uzun süredir en iyi arkadaşlardı. Ayrıca Leydi Mossi'nin uzaktan akrabasıdır.

YAN KARAKTERLER

DUNE TERRAN: Bir toprak fae'si ve Adara'nın eski erkek arkadaşı.

GELSYNE: Adara'nın üvey annesi, eskiden merhum Prenses Olette'in nedimesi. Bedeni Nox tarafından ele geçirildi.

General SLAUGH: Gölge Muhafızlarının lideri, eskiden Kral Aolis'in sağ koluydu.

KING AOLIS: Ediria'nın yakın zamanda ölen kralı.

Adara'nın büyükbabası ve Kral Aolis'in selefi.

LADY AVANI: Leydi Mossi'nin torunu ve Kral Aolis tarafından diğer evleri kontrol etmek için alınan üç rehineden biri. Aolis'i yendikten sonra Adara ve arkadaşlarının Kaipei Kalesi'nden kaçmasına yardım ettiler.

Usciete ve Lochanlee Hanesi'nin hükümdarı.

LADY CASCADA: Leydi Axlya'nın kızı ve Kral Aolis tarafından diğer evleri kontrol etmek için alınan üç rehineden biri. Aolis'i yendikten sonra Adara ve arkadaşlarının Kaipei Kalesi'nden kaçmasına yardım ettiler.

LADY MOSSI: Ithir ve Domhain Hanesi'nin hükümdarı.

LADY TEMPEST: Lord Oren'in kızı ve Kral Aolis'in diğer evleri kontrol etmek için aldığı üç rehineden biri. Aolis'i yendikten sonra Adara ve arkadaşlarının Kaipei Kalesi'nden kaçmasına yardım ettiler.

Reatha Hanesi'nin ve Gaoth Aire'in hükümdarı.

NOX, GÖLGELERİN ANASI: Kral Aolis'e güçlü bir gölge büyüsü armağan eden ve onlarca yıldır onu ele geçirmeye çalışan güçlü bir gölge iblisi. Artık onun yerine, üzerinde tam kontrole sahip olduğu Gelsyne'ye sahip.

PRENSES OLETTE: Adara'nın merhum annesi ve Kral Cyrian'ın kızı.

Ejderha prensi ve Adara'nın rahmetli babası.

QUYE, KAHİN: Quye geçmiş, bugünü ve geleceği görebilen güçlü bir hava fae'sidir. Rüzgarlar ona diyarın her köşesinden fısıltılar getirir ve ayrıca hem rüya alemi hem de ruhlar alemi ile yakın bir bağlantısı vardır. Aynı zamanda Lord Oren'in yeğeni ve Leap'in kuzenidir.

YERLER

DOMHAIN: Leydi Mossi tarafından yönetilen toprak fae diyarı. Ayrıca Adara'nın büyüdüğü yer.

EDİRYA: Bu hikâyenin geçtiği krallık. Domhain, Lochanlee, Hearthfyre ve Gaoth Aire olmak üzere dört krallıktan oluşur.

GAOTH AIRE: Hava fae diyarı.

HEARTHFYRE: Ejderhalar tarafından ele geçirilmeden önce ateş fae diyarıydı. Kral Aolis ejderhaları yenmek için gölge büyüsü kullandıktan sonra Hearthfyre, gölge yaratıkların istila ettiği çorak bir arazi haline geldi. Edirneliler artık burayı Ölü Topraklar olarak adlandırıyor ve çok az kişi oraya seyahat etmeye cesaret edebiliyor.

LOCHANLEE: Su perileri diyarı.

FURIAN DAĞI: Hearthfyre'da ejderhaların kaçmak için kullandığı geçidin saklı olduğu kutsal bir dağ.

TALAMH: Domhain'in başkenti, Leydi Mossi'nin ikamet ettiği ve Mavlyn'in üniversiteye gideceği yer.

WYNTH: Leap'in geldiği ve Kahin'in evini yaptığı Gaoth Aire'de büyük bir şehir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Kızı nasıl kaybedebildin, Slaugh?"

Kadının ıglıgı kulağını delip geçerken Leap irkildi; rüzgârın ipini biraz çekiştirerek kulağından uzaklaştırdı, böylece kadının öfkesi onu sağır etmeyecekti. Kalenin kulelerinden birine tünemişti, aşağıdaki avluyu ve daha da önemlisi yaşanan kavgayı mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

O, Einar ve Mavlyn'in Adara'yı kurtarmak için Kaipei Kalesi'ne saldırmalarının üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Leap kalenin içinde olanlara tanık olmamıştı; Mavlyn ve Einar açık bir pencereden içeri uçarken o dışarıdaki muhafızların dikkatini dağıtmakla, siperlere bombalar atmakla ve askerlere yıldırımlar fırlatmakla meşguldü. Yakındaki bir mağaraya sığınmış ve arkadaşlarından bir işaret beklemişti -Einar'ın yakındaki ormandan bir duman sinyali göndermesi gerekiyordu- ama henüz bir şey görmemişti, bu yüzden ne olduğunu öğrenmek niyetiyle gizlice kaleye geri dönmüştü.

"Özür dilerim leydim," dedi Slaugh alçak bir sesle, rüzgârla kulak misafiri olma yeteneği olmasa Leap'in duyamayacağı bir sesle. Generalin duruşu itaatkârdı; başı eğik, omuzları yuvarlanmış, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi görünüyordu. Dışleriyle şahdamarını sökmeye hazır, kudretli bir canavarın önünde sinmiş olduğunu düşünebilirsiniz.

Onun yerine, Leap'in daha önce hiç görmediği söğüt gibi bir dışının önünde duruyordu. Leap onu incelerken gözlerini kıstı. Uzun boyluydu, parlak, koyu yeşil saçları ve bakırımsı bir teni vardı. Slaugh'un boyunda olmasa da kendini öyleymiş gibi taşıyordu; çenesi yukarıda, göğsü dışarıda, omuzları geride, başını gururla eğerek kendisini herkesten ve her şeyden daha iyi ilan ediyordu; paylaştıkları tek ortak nokta aynı toprakta yürüyor ve aynı havayı soluyor olmalarıydı.

Bu tipleri çok iyi tanıyor ve onlardan nefret ediyordu. Ama onu korkutan bunların hiçbirini değildi. Onu ürküten gözleri oldu -gece yarısı donmuş bir gölün yüzeyi gibi simsiyahtı, kenarlarında en ufak bir beyazlık bile yoktu. Aşılamaz, anlaşılmaz, bilinemez.

Ve şüphesiz kara büyüyle dolu.

"Özrünün hiçbir değeri yok," diye tersledi dışı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Alacakaranlık arkasındaki gökyüzüne süzülüyor, derin, kadife mavisini inci gibi şafak ipuçlarıyla dolduruyordu. Sıçrayış uzun süre kalamayacağını biliyordu; güneş yükseldiğinde onu mutlaka fark edeceklerdi

-Ama ne olduğunu, arkadaşlarının nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Adara en zayıf zamanındaydı, büyüü tükenmişti. Onu zindana tıkmak, hatta öldürmek senin için ocuk oyuncağı olmalıydı. Hem onu hem de ejderhayı sana gümüş tepside sundum!"

"Rehinelerin bu kadar mücadele etmesini beklemiyordum," diye homurdandı Slaugh. "Gördüğünüz gibi müthiş bir güç olduklarını kanıtladılar. Onları kontrol altına almak için hepimiz uğraştık ve bunun tek nedeni onları öldüremeyeceğimizi söylemiş olmanızdı."

"Evet, ve neredeyse onu da batırıyordun." Gizemli fae gözlerini devirdi. "Tüm kaleyi aradığınızdan emin misiniz? Hem görünmeden nasıl kaçabildiler? Sana tüm çıkışların ve girişlerin kapalı olduğundan emin olmanı söylediğimi sanıyordum."

"Yaptım," diye ısrar etti Slaugh, ellerini iki yanında birleştirerek. "Ama o hava fae'si çocuk orada kargaşa yaratıyordu, parapetleri havaya uçurmak için yıldırımlarını ve muhafızları kör etmek ve şaşırtmak için hava akımlarını kullanıyordu. Kaçmadan önce birçoğunu sakat bıraktı ve öldürdü - Adara ve arkadaşlarının gizlice geçmesi çok kolay olurdu. Ayrıca, küstahlık etmek istemem leydim ama siz de oradaydınız. Adara ve arkadaşlarını bağlamak için neden gölge büyünüzü kullanmadınız?"

"Çünkü seni embesil, gölge büyüsünün Adara üzerinde hiçbir etkisi yoktur!" diye tükürdü fae. "Ne senin, ne benim, ne de başkasının! Ayrıca," diye ekledi, dudakları hoşnutsuzlukla incelmış bir halde, "bu toprak fae sürtüğünün vücudu beklediğimden daha zahmetli çıktı. Gelsyne, Kral Aolis kadar güçlü değil ama yine de mücadele ediyor ve ben onun bedenini daha yeni ele geçirdim. Onu tamamen kontrol edebilmem ve yeteneklerimi onun müdahalesi olmadan kullanabilmem için birkaç gün geçmesi gerekecek."

Leap neredeyse çatıdan düşüyordu. Baş dönerken, bu vahiyleri anlamlandırmaya çalışırken kuleyi sıkıca kavradı. Aşağıdaki kadın Adara'nın annesi Gelsyne miydi? Ve ele mi geçirilmişti? Ve Kral Aolis'in ondan daha güçlü olması da neyin nesiydi? Hâlâ hayatta mıydı?

Ölmüş olmalı, dedi Leap kendi kendine. Yoksa Slaugh neden bu fae'den emir alsın ki? Hem o kimdi ki?

"Anlıyorum." Slaugh bir elini seyrek kırmızı saçlarında gezdirdi ve kafa derisi boyunca kabarcıklar oluşturan grotesk yanıkları kısa süreliğine ortaya çıkardı. Derin bir iç çekti, omuzları biraz çöktü. "Kaledeki iki gizli kaçış yolundan birini kullanmış olabilirler."

"Ve sen bundan şimdi mi bahsediyorsun?" Gizemli fae, generali hayalarından tutup korkuluklara asmaya iki saniye kalmış gibi görünüyordu. "Bu gizli girişler nedir ve nereye açılıyor?"

"Biri Lochanlee'nin hemen içindeki Wistful Ormanı'ndaki bir mağaraya gidiyor. Diğeri ise Gaoth Aire'in tabanına gidiyor."

"Peki, ne bekliyorsunuz? İkisini de kontrol etmeleri için adamlarını gönder!"

Slaugh sert bir selam verdikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve pelerini arkasında dalgalanarak avludan çıktı. Otoriter fae onun gidişini izlerken burnunun kenarını sıktı, yüz hatlarını kızgınlık kapladı. Gökyüzü daha da aydınlanırken, Leap etrafındaki gölgelerin sanki duygularını yansıtmış gibi kıvrandığını fark etti.

Biraz içini çekerek taş bir banka oturdu. İnce elini uzatarak arkasındaki duvar boyunca uzanan çiçekli sarmaşıklardan birinin çiçeğinin kenarına dokundu. Çiçek anında karardı ve Leap çürümenin tüm duvara yayılmasını dehşet içinde izledi.

"Yakında," diye mırıldandı gölgeler dallarını uzuvlarının etrafına sararken. "Yakında."

"Cirra," diye fısıldadı Leap nefesinin altından, bulut tanıdığını çağırarak. Squalls, *o şey* her neyse *onun* pençelerine yakalanmadan önce buradan gitmesi gerekiyordu. Arkasını dönerek çatinın yamacından aşağı yuvarlandı ve doğruca kenardan aşağı indi; Cirra'nın kabarık, altın rengi formunun üzerine inmeden önce sadece birkaç saniye serbest düşüş yaptı.

Önce nereye gitmeli? Lochanlee'ye doğru mu? Yoksa Wynth'e mi?

Cirra onun sıkıntısını hissederek altında mırıldandı. Leap bir an için gözlerini kapattı, titreşimlerinin onu yatıştırmasına ve kafasını boşaltmasına izin verdi. Cirra onunla kelimelerle konuşamıyor olabilirdi ama her zaman tam olarak ne hissettiğini biliyordu ve ihtiyacı olduğunda ona teselli ya da tavsiye vermek için kendine has bir yöntemi vardı.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Önce Lochanlee'yi denemeliyiz."

Cirra'nın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Kaipei Kalesi'nden hızla uzaklaşarak güneye, su fae topraklarına doğru ilerledi. Eğer Leap yanılıyorsa, Slaugh'un adamlarından önce Adara ve diğerlerine asla ulaşamayacaktı ama içgüdüleri ona Adara'nın Lochanlee'ye doğru gideceğini söylüyordu. Ne de olsa o bir su fae'siydi ve ayrıca, Wynth'te son marifetleriyle oraya dönmek istemeyecek kadar çok düşman edinmişlerdi.

Cirra onu bulut örtüsünün üzerine ve meraklı gözlerden uzağa taşıırken, Leap Slaugh ve gizemli fae arasındaki konuşmayı tekrar izledi. En azından Adara ve Einar kaçmış gibi görünüyordu. Peki ya Mavlyn? Ve Kral Aolis'e tam olarak ne olmuştu? Dişi, Adara'nın en zayıf anında olduğunu, büyüünün tükendiğini söylemişti... Bu, Aolis'le savaşırken tüm gücünü kullandığı anlamına mı geliyordu?

Leap umutsuzca diğerlerinden ayrılmamış olmayı, onlarla birlikte kaleye girmiş olmayı ve böylece olanları ilk elden görebilmeyi diledi. Ama Adara ve Einar'ın Kral Aolis'le müdahale olmadan yüzleşebilmeleri için neredeyse tüm büyü rezervlerini muhafızları meşgul etmek için kullanmış ve saklanmak zorunda kalmıştı. Kaleye dönmenin güvenli olduğunu bilmesinin tek nedeni, Leap'in hatırlayabildiği kadarıyla Kaipei Kalesi'nin üzerinde dolaşan zararlı gölge büyü bulutunun nihayet ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Ama Kral Aolis öldüyse ve bulut yok olduysa, o kadın neden gölge büyü yapıyordu? Tüm Ediria'dan yok olması gerekmez miydi?

Cirra bulut örtüsünün altına daldı ve masmavi bir gölü çevreleyen dağınık bir ormanı ortaya çıkardı. Güneş ufukta belirmiş, gölün yüzeyine altın rengi dalgalar gönderiyor ve ağaçların yemyeşil tepelerini yaldızlıyordu. Bir kadının çığlık sesi olmasaydı, huzurlu bir manzara olabilirdi.

Leap gözlerini kısıtı. Bekle. Bir kadın çığlık mı atıyor?

Kalp atışları üç katına çıktı ve rüzgârı çekiştirerek sesi kendisine yaklaştırmasını istedi. Kelimeler kulaklarında patladı ve kalbini boğazına doğru gönderdi.

"Adara! Einar! Neredesin?"

"Squalls!" Leap nefesinin altında küfretti. Bu Mavlyn'in sesiydi! Cirra bir hız patlaması yaparak onları gölün ötesine ve ormanın derinliklerine fırlattı. Mavlyn'in sesi

Çaresiz bağırışlar gittikçe daha da yükseldi ve Leap onun tepesinde olduklarından neredeyse emin olduğunda, Cirra'dan atladı ve ağaç tepelerine çarptı, düşüşünü tamponlamak için bir rüzgar akımı yakaladı.

Mavlyn, Sıçrayış tam önüne indiğinde sıçradı ve bir elini göğsüne götürdü. "Sıçra!" diye bağırdı, gözleri bir duygu fırtınasıyla doluydu - rahatlama, dehşet, suçluluk. Bulundukları açıklıkta etrafına savaşın bariz izleri saçılmıştı; kırık dallar, karmakarışık ayak izleri, çığnenmiş bir ateşin kalıntıları ve hatta kan izleri.

"Burada neler oldu Mavlyn?" Sıçrayış onu omuzlarından yakaladı ve paniğe kapılmış bakışlarını kendisine çevirmeye zorladı. "Adara ve Einar nerede? Kral Aolis'e ne oldu? Ve neden Gelsyne kalede şovu yönetiyor gibi görünüyor?" Tüm bu çabalar boşuna mıydı? Kalbi içine gömülürken damarlarında öfke kaynıyordu. Slaugh onu burada nasıl yenmiş olabilirdi?

Mavlyn titreyen bir nefes çekti. "Bağırışmaları duyduğumda ot topluyordum," dedi boğuk bir sesle. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken tüm vücudu titredi ve titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı. Duygularına karşılık olarak topraktan kökler fışkırdı ve Leap'in öfkesi kadar güçsüz bir şekilde toprağın içinde kıvrandılar. "Olabilirdi hıza koştum ama çok geç kalmıştım. Adara ve Einar'ı aldılar, Leap. Gittiler."

OceanofPDF.com

Birkaç saat önce.

Tünel sonsuza kadar devam ediyor gibiydi.

Zifiri karanlıkta yürüdükçe yürüdük, nefes seslerimiz ve ayakkabılarımızın sürtünme sesleri birbirine sıkı sıkıya bağlı alanda yankılanan tek seslerdi. Ter, kir ve korku kokuları burun deliklerimi tıkayarak nefes almamı zorlaştırıyor, yorgunluktan ağırlaşan ve Aolis'e karşı verdiğim savaşın yaralarıyla zonklayan uzuvlarım sürükleniyordu.

Devam etmemi sağlayan tek şey korkuydu. Slauch ve adamları tarafından yakalanma korkusu ve sonsuza kadar toprağın altında hapsolma, bir daha asla temiz hava soluyamama ya da güneşi yüzümde hissedememe korkusu.

Kendimi hiçbir zaman klostrofobik olarak görmemiştim ama bu daracık tüneldeki güneş ışığı ve alan eksikliği tüylerimi diken diken etmişti. Belki de bunun nedeni bana Annemin sihrini kullanarak beni başka bir toprak tünele kapattığı zamanı hatırlatmasıydı; bu tünel beni ondan çok uzağa götürmüş ve doğruca Einar'a götürmüştü.

Anne.

Onu düşündüğümde kalbim göğsümde zonklayan bir yara gibi çarptı ve keskin bir nefes aldım. Annemin bedenini istila eden o korkunç gölge varlığın anısı zihnimin gözünde canlanırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. O zehirli kötülüğün Kral Aolis'in bedeninden yükselip annemin bedenine akması... Bu beden, zihnin ve ruhun nihai istilasıydı.

Annem hâlâ orada mıydı? Bedensel özerkliğini yeniden kazanmak için dişiyle tırnağıyla mücadele ediyor muydu? Yoksa Nox onu eski halinin bir gölgesi haline getirmiş, bir başkası kontrolü ele geçirirken zihninin en karanlık girintilerinde yaşamaya mı zorlamıştı? Bu düşünce dayanabileceğimden daha fazlaydı ve gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı, boğuluyormuşum gibi hissedene kadar yüzümden aşağı döküldü. Omuzlarım titremeye başladı ve sesli hıçkırıklara boğulmamak için her şeyimi verdim.

Hangi yalanları söylemiş olursa olsun, hangi takma adları ve rolleri üstlenmiş olursa olsun, Gelsyne hala benim annemdi. Yaptığı her şey beni korumak içindi... ve beni güvende tutmaya çalışırken her şeyini kaybetmişti.

Sıcak bir el arkamdan omzuma dolandı, güç ve dayanışma yayıyordu. Gözlerimi kapattım ve Einar'ın rahatlatıcı dokunuşunun ruhuma sızmasına ve kederimi hafifletmesine izin verdim.

Yavaşça uzandım ve parmaklarımı Einar'ın kollarının arasından geçirdim. Eli benimkinin altında irkildi, sanki ürkmüş gibiydi, sonra nazikçe parmaklarıma dolandı ve sıkıca kavradı.

Hayatımda hiç bu kadar kendimi birinin kollarına atmak, beni sarıp sarmalamasına izin vermek istememişim, böylece acım onların kucaklamasının sıcaklığı altında buharlaşabilirdi.

Ve kendimi Einar'ın kollarına atmak isteyeceğimi hiç hayal etmemiştim.

Kendini *topla Adara*, dedim kendime. Yanaklarımdaki gözyaşlarını silebilmek için Einar'ın elini bıraktım. Keder, kaybın kabullenilmesi idi ve ben henüz annemi kaybetmemiştim. Onu kurtarmak için hala bir şansım vardı. Tek yapmam gereken bir su fae rahibesi bulmaktı.

ve içimdeki gizli ışık büyüünün kilidini açabilirim. Sonra bunu Nox'u Annemin bedeninden çıkarmak ve gölge büyüünü diyardan sonsuza dek yok etmek için kullanabilirdim.

Böyle bir güce sahip olabilmem bana imkânsız görünüyordu. Ne de olsa, sadece birkaç hafta önce, bir yüksük dolusu sihre bile hükmedemeyecek kadar sihirsel olarak iktidarsız kabul edilmişim. Ama bu, hayatım boyunca boynumda taşıdığım 'tılsımın' aslında gerçek yeteneklerimi bastırdığını ve sadece buz büyüü değil, ateş büyüü de yapabildiğimi keşfetmeden önceydi.

Ki bu da imkansızdı. Hiçbir fae bu iki elementi aynı anda kullanabilecek güçte doğmamıştı. Eğer bunu yapabiliyorsam, neden gölge büyüünü de yapamayayım?

Tüm bunların saçmalığı karşısında dudaklarımdan bir kahkaha dökülmek üzereydi ama ben başımı sallayarak kahkahamı bastırdım. Açıkça aklımı kaçıırıyordum. Buradan hiç çıkabilecek miydik? O sahte gölge askerin bizi güvenli bir yere götüreceğine güvenmekte haklı mıydım? Yoksa bir tuzağa mı sürükleniyorduk?

Yürüdüğümüz yol dikleşti ve cırcır böceklerinin sesleri başımızın üstündeki topraktan süzülürken kalp atışlarım hızlandı. Tavan gittikçe alçaldı, ta ki toprakta karın üstü sürünene kadar ve toprak etrafımızı sardıkça göğsüm daha da daraldı.

Sonunda tünelden bir mağaraya çıktığımızda ezilmiş olabileceğimizi düşünmeye başlamışım. Küçük taş açıklık ancak çömelebilecek kadar büyüktü, bu yüzden Mavlyn'in ve sahte gölge askerin arkasından olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım, ta ki orman havasını yudum yudum içime çekene kadar.

"İyi misin?" Mavlyn endişeli bir ifadeyle sordu. Kıyafetlerine kir parçaları yapışmış, kumral saçlarını küçük, ipliksi kökler istila etmişti. Einar da benzer durumdaydı ve eminim ben de daha iyi görünmüyordum. "Sanki bir harpiller tarafından kovalanıyormuşsun gibi oradan kaçtın."

"Küçük alanlardan hoşlanmam," diye nefes nefese kaldım ve ellerimi dizlerimin üzerine koyabilmek için iki büklüm oldum. Etrafımdaki üç kişiye baktım ve onların benden çok daha az tedirgin olduklarını fark ettim. Gölge askerin saçının bir teli bile yerinde değildi! "Üçünüz nasıl bu kadar sakinsiniz?"

Mavlyn omuz silkti. "Ben bir toprak fae'siyim. Orada olmak bana evim gibi geldi."

"Evi bilmem," dedi Einar kaşlarını çatarak mağaraya bakarken, "ama bir asker olarak dar yerlerde sıkışıp kalmaya yabancı değilim. Çok, çok daha kötü durumlarda bulundum." Sahte gölge muhafızına bir parmak salladığında kaşları çatıldı. "Kim olduğunu biliyorum, o yüzden başka türlü davranma. Burada ne işin var *Kiryan*?"

"Kiryan?" Mavlyn iki erkeğin arasına bakarken burnunu kaşıdı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Kiryan'a baktım, yeşil-altın gözlerinin ışıltısına dalmıştım. "O gün annemin dükkânından sonsuz parlaklık iksirini alan gezgin sendin."

Kiryan gülümsedi, bu ifade kaba yüz hatlarını yumuşatmıştı. "Evet, gerçekten."

"Ayrıca ormanda Einar'a giden işitsel ışıkları takip etmemi söyleyen yaşlı da sendin."

"Öyleydim."

"Peki ya hava tapınağındaki

erkek? "O da evet."

"Ne kurbağası?" Mavlyn kaşlarını çatı. "Nasıl olur da aynı anda bu dört kişi birden olabilir? Gerçekten iyi bir kılık mı değiştirmiş?"

"Hayır," diye homurdandı Einar, altın rengi bakışları Kyrian'a ölümcül bir parıltıyla çevrilmişti. "O sadece bedenden bedene atlamakta, ihtiyaçlarına en iyi hizmet edecek kişiyi ele geçirmekte çok iyi. Tanıdığımız ya da daha doğrusu yeni tanıştığımız birine benziyor."

"Umarım beni Gölgelelerin Annesi'yle kıyaslamamışsındır," dedi Kyrian sert bir sesle, boyunun ölçüsünü alarak. "Siz ve halkınız için yaptığım onca şeyden sonra olmaz."

"Yaptığın her şey!" Einar Kyrian'a doğru bir adım attı, parmakları sanki ellerini diğer erkeğin boğazına dolamak istiyormuş gibi seğiriyordu. Tüm orman olağanüstü bir şekilde durgunlaştı ve Einar duraksadı, sanki kendini hatırlıyor gibiydi. "Senden tek bir nimet istedim, beni büyülü bir uykuya yatırmanı."

"Ki öyle yaptım," dedi Kiryan sakince. "Ama büyünün bozulmadan kalacağına söz vermedim."

"Üzgünüm ama ikinizin de biraz yavaşlamasını istiyorum." Einar ağzını açıp kurtarıcımıza daha fazla kin kusmaya hazırlanırken ellerimi kaldırdım. "Einar'ı tam olarak nasıl büyülü bir uykuya soktunuz? Sadece cadıların büyü yapma gücü var ve onların da hepsi öldü."

"Sadece cadılar değil." Kiryan gülümsedi. "Işıldayanlar da bu güce sahip."

Mavlyn devrilmek üzereymiş gibi görünüyordu. "*Radyanlar mı?*" diye ciyakladı, Kiryan'a bakarken gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Cidden bize bir *Işıyan* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana söylediği tam olarak bu," dedi Einar sert bir sesle.

"Anlamıyorum." Burnumun kenarını çimdikleyerek gözlerimin arkasında oluşmaya başlayan baş ağrısını engellemeye çalıştım. "Radyantların ışıktan varlıklar olduğunu sanıyordum?"

"Gölgeleler nasıl karanlığın varlıklarıysa biz de öyleyiz," dedi Kiryan sabırla. Einar'ın öfkeli ifadesini görmezden gelerek dikkatini tamamen bana yöneltti. "Bu dünyada bedensel olarak var olamayız, bu yüzden duyarlı varlıklarla etkileşime girebilmek için ikinizden birinin bedenine girmemiz gerekir. Şu anda annenizin bedeninde yaşayan gölge varlık Nox'un aksine, ben insanları yalnızca geçici olarak ele geçiririm. Bunu uzun süre yapmak zihinsel ve ruhsal hasara neden olabilir ve sonunda deliliğe yol açabilir."

"Sanırım Kral Aolis'e olan da buydu," diye mırıldandım, kralı düşünerek. Akıl sağlığının sınırlarında geziniyor gibi görünüyordu, bazen kendini kontrol

Diğer zamanlarda ise deliliğin pençesinde kıvranıyordu. Düşündükçe kalbim sıkışıyor - Anneme de böyle mi olacaktı? "Ama kontrolü nasıl elinde tutabiliyordu?"

"Kral Aolis, Gelsyne'den çok daha güçlüydü," dedi Kiryan, sesine hüznü karışmıştı. "Hatta o kadar güçlüydü ki, onu şampiyon olarak seçtik."

"Bir şampiyon mu?" Mavlyn haykırdı. "Ama Kral Aolis gölge büyüsü kullanıyordu. Şampiyonların parlak büyü yeteneğine sahip olması gerekmez mi?"

Kiryan başını salladı. "Her bin yılda bir, Gölgeler ve Işıldayanlar reşit olma törenleri sırasında layık gördükleri tek bir fae'ye gelirler ve ona gölge ya da ışıldayan büyü lütfunu sunarlar. Genellikle, fae parlak büyüü seçer, bu yüzden hikayeleriniz her zaman şampiyonu bir ışık savaşı olarak tasvir eder, halklarını altın çağdan sonra altın çağa götürür. Ancak bazı fae'ler daha karanlık bir yol seçer ve Kral Aolis ritüelini gerçekleştirdiğinde, annesini ejderhalara kaptırdığı için keder ve öfke içindeydi. İntikam onu tüketen tek düşünceydi ve gölge büyüünün ejderhalara karşı daha büyük bir intikam almasına izin vereceğini hissetti.

"Ancak," diye devam etti Kiryan, küçük bir gülümsemeyle ağzını kıvrarak, "Kral Aolis gölge büyüünü ilk kez kullandığında, sonuçlardan o kadar dehşete düştü ki, onu kendi içine mühürledi ve bir daha asla kullanmamaya yemin etti. Gölgeler olayların bu şekilde gelişmesine çok kızmışlardı. Sonunda dünyanıza girebilmek için gölge ve ışık dengesini kendi lehlerine bozmayı umuyorlardı."

"Ama Kral Aolis gölge büyüünün etkilerinden bu kadar rahatsız olduysa, o zaman neden tekrar kullandı?" Mavlyn sordu ama ben cevabı zaten biliyordum.

"Aolis Prenses Olette'ye aşıkta," dedim, yemek masasında kralla yaptığım konuşmayı hatırlayarak. "Prenses babamla tanışmadan önce onunla nişanlanmıştı ama o bunun yerine Ejderha Prens'le evlenmeyi seçti. Bu onu çılgına çevirmiş olmalı."

"Gerçekten de öyle," dedi Kiryan karanlık bir sesle. "Aolis çok öfkeliydi. Nişanın bozulmasını bir ihanet olarak görüyordu -ülkesine hizmet etmek için yaptığı onca şeyden, kaybettiği onca şeyden sonra müstakbel gelini de elinden alınmıştı. Nox zaten rüyalarında ona bir şeyler fısıldıyordu ve ona güç vaatleriyle gelmişti, ona zaten bahşedilenin üç katı, tüm ejderhaları ortadan kaldırmaya yetecek kadar. Tek yapması gereken onun kafasına girmesine izin vermektir."

Einar iğrenerek başını salladı. "Tüm o ölüm ve yıkım ve sonunda değerli Olette'sini bile alamadı."

"Tamam, ama sen nerede devreye giriyorsun?" Mavlyn Işıldayan'a sordu. "Einar'ı neden uyuttun?"

"Bu onun son isteğiydi," dedi Kiryan basitçe. "Nox ve Kral Aolis'in tüm ejderhaları öldürmesine seyirci kalamazdım, bu yüzden Einar'ın kanını kullanarak bir geçit açtım ve kalan ejderhaları yeni bir diyara gönderdim, sonra da geçidi arkalarından mühürledim. Einar bu geçidin koruyucusudur; onun kanına bağlıdır ve o ya da onun soyundan gelenlerden biri hayatta kaldığı sürece kapalı kalacaktır."

"Bu yüzden senden beni uyutmanı istemiştim," dedi Einar dikkatle. "Bu sadece varlığımın geri kalanında tek başıma acı çekmek zorunda kalmayayım diye değildi. Zarar görmeyeyim ve halkımın hayatı tehlikeye girmesin diyeydi." Bana bakarken bir elini saçlarında gezdirdi, yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. "Bize yardım etmek için yaptığın onca şeyden sonra bunu neden tehlikeye attığını anlamıyorum."

Bir adım geri attım, göğsümde seken bir acı vardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra Einar onu uyandırdığım için hâlâ pişman mıydı?

"O zaman sen bir aptalsın," diye tersledi Kiryan, tam da benim düşüncelerimi yankılayarak. Einar gözlerini kırıştırdı, Işıldayan'ın sesindeki öfkeyle kısa kesildi ama Kiryan ona cevap verme fırsatı vermedi. "Seni o zaman uyuttum çünkü yapabileceğin başka bir şey yoktu ama asla o şekilde kalmanı istemedim."

"Komik," diye alay etti Einar, dudağı kıvrılmıştı. "Büyüyü yapmadan önce bundan bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Yani gerçekten uykuda kalmayı mı tercih ederdiniz?"

Einar başını bana doğru çevirdi, sanki orada olduğumu unutmuş gibi yüzündeki şok ifadesi gevşemişti. "I-"

"Ben Kral Aolis'le tek başıma yüzleşirken, seni bulduğum o yıkık harabede kalmayı mı tercih ederdin?" Ellerimi iki yanımda birleştirdim, içimde bastırdığım ıstırap kabarıp gözlerimin kenarlarını yakarken ve sesimi boğarken sesim yükseldi. "Gölge büyüü etrafındaki dünyayı yok ederken, sen huzurlu, güvenli ve dokunulmamış rüyalar görürken, evlilik yoluyla ona köle olmak için mi?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Einar, şaşırılmış görünüyor. Bana doğru bir adım attı, elini uzattı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Aramızda olan hiçbir şeyden pişman değilim Adara."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum." Sesim hafifçe titriyordu ve ağlamayı reddederek dişlerimi sıktım. Einar'ın oyununun ne olduğunu bilmiyordum ama daha önce de bir erkeğin içindeki kırmızı bayrakları görmezden gelme hatasını yapmışım ve bunu tekrar yapmayı reddediyordum. "Bana yardım etmeyi kabul etmenin tek nedeni annemin seni tekrar uyutmak için bir iksir yapmasıydı. Bunu birçok kez açıkça belirtmiştin."

Einar'ın yüz hatları kızgın bir ifadeyle karardı. "Evet, başlangıçta bu doğrudu, ama-"

"Bunu bir saniyeliğine erteleyebilir miyiz?" Mavlyn sözünü kesti, sesinde bıkkınlık vardı. "Sizi bilmem ama benim bazı sorularım var. Özellikle de Gelsyne'nin bedenini ele geçiren bu Nox varlığı hakkında. Tam olarak kim o? Ve ne istiyor?"

"Doğru." Kiryan biraz beceriksizce boğazını temizledi. "Nox güçlü bir Gölge, türünün en eskilerinden biri, bu yüzden ırkının geri kalanını gerçekten doğurup doğurmadığı belli olmasa da 'Gölgelerin Anası' olarak biliniyor. Işıldayanlar aydınlık için neyse, Gölge de karanlık için odur; ancak doğaları gereği verici olan Işıldayanların aksine, Gölge yalnızca alabilir. Kaos ve yıkımdan besleniyorlar ve tıpkı bizim yaptığımız gibi dünyanızdaki etkilerini küçük yollarla kullanabilseler de, bu onlar için yeterli değil. Nox uzun zamandır dünyalarımız arasında bir delik açmak için bir fırsat arıyordu, böylece kendisi ve lejyonu

Ediria'yı yutacak. Bu topraklarda çok güçlü bir büyü var ve eğer başarılı olursa, Radiantlar ve Gölgeleler arasındaki güç dengesi bozulacak."

Kiryan acıyla soludu ve başını tuttu, sözlerinin geri kalanı bariz ıstırapının içinde kayboldu. Şakaklarında siyah damarlar atmaya başladı ve aynı siyahlık gözlerine geri akmaya başladığında çenesini sıktı. Gölge asker ele geçirilmesine karşı mı savaşıyordu?

"Kiryan." Nasıl yardım edeceğimden emin olmasam da ona ulaşmak için ileri atıldım ama beni savuşturmak için elini kaldırdı. "Sen iyi misin?"

"Bu bedende daha fazla kalamam, bu yüzden korkarım kısa kesmek zorundayım," diye soludu Kiryan. Gözleri acıyla parlayan Einar'a döndü. "Adara'nın Nox'u yenmek için senin yardımına ihtiyacı var ve ona yardım etmen ejderhaların yararına olacak, Einar. Eğer başarısız olursa, Nox ve gölge yaratıklar krallıkta yaşayan her şeyi yiyip bitirecek, buna sen de dâhilsin."

Einar'ın yüzündeki kan çekilirken, altın rengi gözlerinde bir farkındalık belirdi. "Sırada benim halkım var," dedi boş bir sesle.

"Aynen öyle," dedi Kiryan. Bir başka acı dalgası onu sararken yüzünü buruşturdu. "Bu beden daha fazla zarar görmeden gitmeliyim."

"Zarar görmüş olması neden umurunda?" diye sordum. "O bir gölge asker, çoktan bozulmuş."

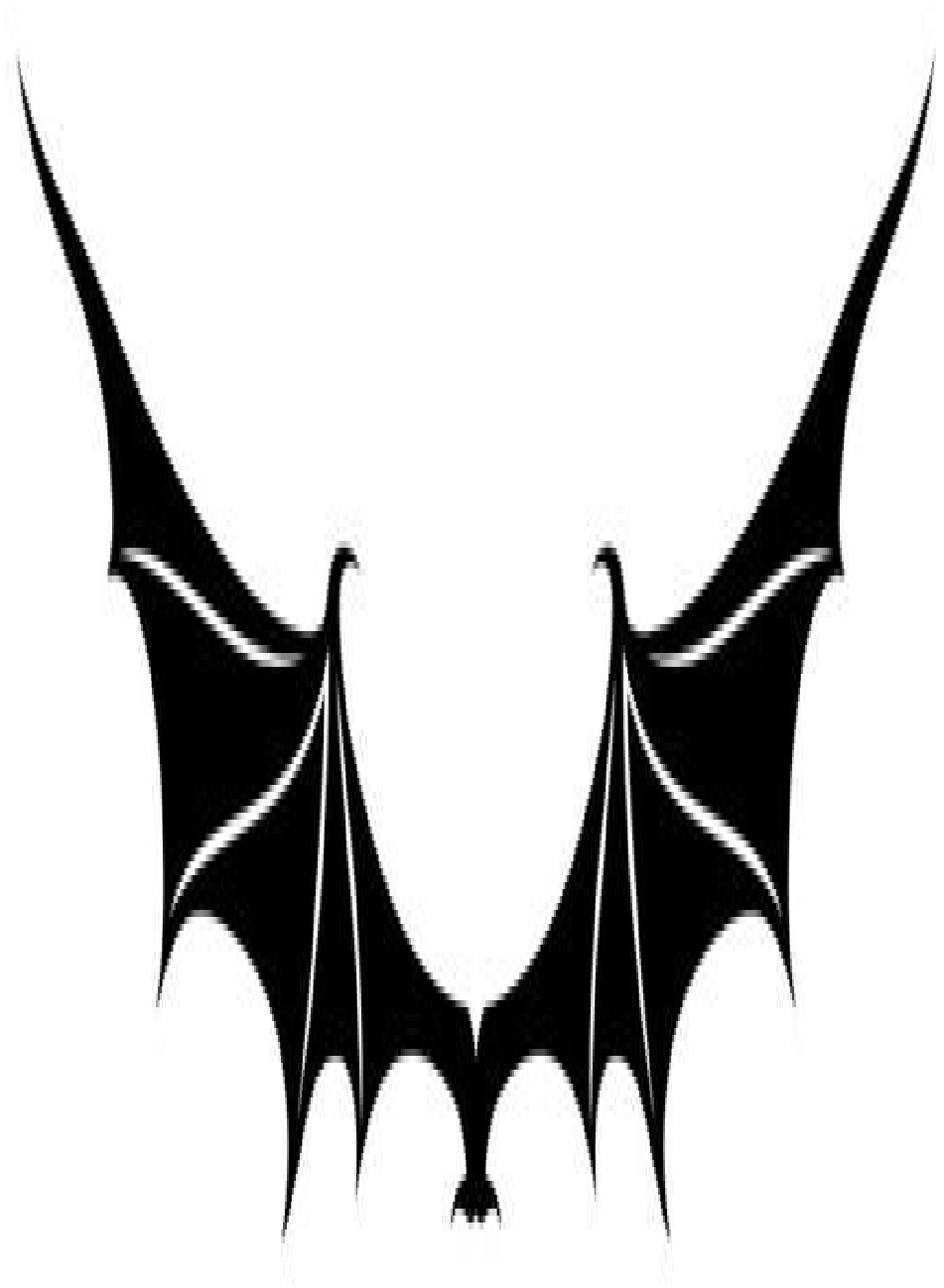
Kiryan, "Kesinlikle, bu da onun diğer konukçulara göre daha az uygulanabilir olduğu anlamına geliyor," dedi. "Bu dünyada gölge büyüünün varlığı, kendi bütünlüğümü tehlikeye atmadan uzun süre kalamayacağım bir noktaya geldi - bozulmuş bir konukçuya ev sahipliği yapmak beni daha fazla riske atıyor. Fırsat bulduğumda seni tekrar kontrol edeceğim Adara, ama bu arada reşit olma ritüelini olabildiğince çabuk tamamla. Nox'u yenmek için tek umudun bu."

Gözlerini kırptırdı ve askerın gözleri açıldığında zifiri karanlıktı, yeşil ya da altın renginden eser yoktu. Ağzını açtı, şaşkınlık yüzünün çizgilerine yerleşmişti ama Einar bir bulanıklık içinde hareket etti. Fae tek bir kelime bile edemedi ejderha savaşçısı onun boynunu kırdı.

Ormanın üzerine ölümcül bir sessizlik çöktü, sadece fae'nin cesedinin orman zeminine çarpmasıyla bir çarpışma ile noktalandı. Mavlyn ve ben taze cesede baktık ve onu öldürmenin yapılacak doğru şey olduğunu bilmeme rağmen, korkunç son duygusu gelecek şeylerin bir önsezisi gibi hissettirdi.

"Pekâlâ, bu halledildi." Einar ellerinin tozunu aldı, tıpkı çöpü attıktan sonra olduğu gibi. "Şimdi, kim akşam yemeği için hazır?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Cesetten kurtulduktan sonra üçümüz ormana doğru yola çıktık, kamp yapmak için تنها ve güvenli bir yer arıyorduk.

Ormanda yürürken Adara'nın suçlayıcı bakışlarının sıcaklığından başımın arkası karıncalandı, suçlama ensemdeki tüyleri yaktı. Bu kadar aptal olduğum için, koca ağzımı açmadan önce düşünmediğim için kendimi tekmelemek istedim ama kendime engel olamadım.

Halkım kaçabilsin diye her şeyimi feda etmişim ve Kiryan'ın sözünü tutmadığını, bana vaat ettiği sonsuz uykuya son verdiğini fark etmek... Bunun cevapsız kalmasına izin veremezdim. Ama tabii ki tek başardığım kendimi bir pislik gibi göstermek ve Adara'yla aramda örmeye çalıştığım duvarı sağlamlaştırmak olmuştu.

Umutsuzca yıkmak istediğim bir duvar.

Ama şimdi bunun için zaman yoktu, hâlâ bu kadar açıktayken olmazdı. Su perileri bölgesinde olsak bile Nox ve General Slaugh'a karşı güvende olduğumuzu sanmıyordum. Adara onların planları için en büyük tehditti; onun serbestçe dolaşmasına izin veremezlerdi. Onu olabildiğince çabuk ortadan kaldırmaya çalışacaklardı.

"Ben... Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Adara. Omzumun üzerinden baktım - tek sıra halinde yürüyorduk, Mavlyn arkadan geliyordu - ayaklarının üzerinde sallandığını gördüm, gözleri cam gibiydi ve yüzü kızarmıştı. "Başım dönüyor ve bacağım ağrıyor."

Küfrederek arkamı döndüm ve onu omuzlarından yakaladım, sonra elimi tersiyle alnına bastırdım.

"Ateşin var," dedim huysuzca. Adara'nın yırtık eteklerine baktım ve sol bacağın desteklediğini fark ettim. "Ve sen iyileşmiyorsun, değil mi?"

"Sanırım hayır," diye mırıldandı Adara, kelimeleri biraz bulanıklaşmıştı. Ayaklarının üzerinde biraz yalpaladı ve omuzlarını tutmasaydım devrilecekmiş gibi bir his vardı içimde.

"Büyüsü tükenmiş," dedi Mavlyn, Adara'nın yanına gelerek. Çömeldi ve yırtık kumaşı araladı, ardından yarayı incelerken dudaklarını büzdü. "Yara iyileşmiyor ve daha da kötüsü, enfeksiyon kapmış gibi görünüyor."

"Ben mi enfekte oldum?" Adara gözleri büyüyerek sordu. "Ama-hey!" diye itiraz etti onu kollarımın arasına aldığımda. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni uzanıp dinlenebileceğin bir yere götürüyorum," dedim. "Yürüyecek durumda değilsin."

"Beni taşımana ihtiyacım yok," dedi Adara sertçe ama onu duymazdan gelerek bedenini göğsüme yasladım. Birkaç dakika boyunca kendini kaskatı tuttu ama yorgunluk sonunda onu gevşemeye zorladı, başı bana yaslanırken dudaklarından yumuşak bir acı iniltisi kaçtı. Beni benimkine karşı haşlanıyordu ve ben hızımı artırdım.

Sonunda ana patikadan biraz uzakta küçük bir açıklığa rastladık. Bu benim ilk tercihim değildi; bir mağarayı, meraklı gözlerden uzak bir yeri tercih ederdim.

ve daha savunulabilir. Ama şimdilik yapabileceğimizin en iyisi buydu, bu yüzden ağaçların arasındaki küçük açıklığa doğru ilerledim ve Adara'yı yatırmaya hazırlandım.

"Dayan," dedi Mavlyn. Önümden geçerek ağaçlardan birinin köklerinde kümelenmiş küçük bir yosun parçasına doğru yürüdü, sonra diz çöktü ve elini üzerine bastırdı. Yosun hemen çoğalmaya başladı, kalınlaştı ve kabaca tek bir şilte boyutuna gelene kadar yayıldı. "İşte. Onu buraya yatırabilirsin."

"Zekice," diye mırıldandım. Adara'yı dikkatlice derme çatma yatağa yatırdım, sonra da sırf merakımdan elimi yosuna bastırıp test ettim. Şaşırtıcı derecede pelüş, hatta biraz yaylıydı. Şimdiye kadar kendim için yaptığım kamp yataklarından kesinlikle daha rahattı.

Mavlyn Adara'nın eteğini tekrar yukarı çekti ve bacağındaki yarayı görünce irkildim. Kızgın bir kırmızıydı ve çok şişmişti, kesikten berrak bir sıvı sızıyor ve soluk teninden aşağıya damlıyordu.

Mavlyn, "Bunun hemen tedavi edilmesi gerekiyor," dedi. Adara'nın bacağına tekrar örttü, sonra dönüp bana baktı. "İhtiyacım olan otlar elimde yok, bu yüzden onları arayıp bulmam ve biraz da su bulmam gerekecek. Sen burada kalıp ona göz kulak olur musun?"

"Elbette." Adara'ya bakarken ellerimi iki yanımda birleştirdim. Gözleri kapalıydı, kirpikleri kızarmış yanaklarında dalgalanıyordu, normalde şımarık olan dolgun ağzı acı çizgileriyle çevrelenmişti. "Yapabileceğim başka bir şey var mı? Acısını hafifletecek herhangi bir şey?"

Mavlyn başını salladı. "Maalesef hayır. Ama bandaj olarak kullanmak için eteğinden şeritler kesebilirsin. Sadece temiz olduklarından emin ol. Sizden ateş yakmanızı isterdim ama su ısıtacak tenceremiz yok." İç çekerek bir elini saçlarında gezdirdi, en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ben dönene kadar nöbet tut."

Mavlyn ortadan kayboldu ve ben de kendimi tamamen çaresiz hissederek Adara'nın yanına oturdum. Oturup hiçbir şey yapmamaya alışık değildim; bir asker olarak aksiyon içinde olmaya, sorunlarımı çözmek ya da onları katletmek için beynimi ya da kaslarımı kullanmaya alışkındım. Ejderha ordusunda sıhhiyecilerimiz vardı elbette ama ben onlardan biri olmamıştım. İyileştirme sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Eğer ikiniz çiftleşmiş olsaydınız, yaşam gücünüzün bir kısmını ona verebilirdiniz.

Kafamın içindeki alaycı sese karşı dişlerimi sıktım. Evet, eğer çiftleşirsek bu pek çok sorunu çözecekti. Ama Adara çiftleşme bağına tamamlayacak durumda değildi ve öyle olsa bile çaresizlikten bu kararı vermesini istemiyordum. Daha önce zorla çiftleştirme hikâyeleri duymuştum; hiçbiri iyi sonuçlanmıyor, genellikle çiftlerden birinde ya da her ikisinde kısırlık ya da kronik hastalıkla sonuçlanıyordu.

Adara usulca inleyerek dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı. Yüzünün kızardığını, şakaklarında ve üst dudağında boncuk boncuk ter biriktiğini görmek için ona baktım. İçimden bir küfür savurarak, bir tutam saçı nemli alnından geriye doğru fırçaladım. Gözeneklerinden yükselen buharı görmeyi bekliyordum, o kadar sıcaktı.

Kirpikleri dokunuşumla açıldı ve puslu, peygamber çiçeği mavisi gözleriyle bana baktı. "Neden... Einar...?" diye fısıldadı.

Daha yakına eğildim, kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Neden ne?"

"Neden benden nefret ediyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum?" Şaşkınlıkla yineledim. "Senden asla nefret edemem, Adara."

"Ama yapmalısın," dedi, yarı oturur pozisyona gelmek için mücadele ederek. Onu tekrar yere yatırmaya çalıştım ama kalan azıcık gücüyle ellerimi savurdu. "Çünkü yaşadığımız onca şeyden, birlikte karşılaştığımız onca sınavdan sonra, hâlâ hiç tanışmamış olmayı diliyorsun." Bana kaşlarını çatarken bile lavanta mavisî gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve ona verdiğim acıdan dolayı kalbime bir suçluluk mızrağı saplandı. "Ve ne var biliyor musun? Bu iyi bir şey. Kral Aolis'i öldürmeme yardım ettin, bana başka bir şey borçlu değilsin. Kulene geri dönebilirsin ve annemi kurtarıp normale döndürdüğümde, ben de-"

Adara'yı yakaladım ve onu kucağıma çekerken ciyakladı. İtirazlarını duymazdan gelerek ona şiddetle sarıldım, başını çenemin altına sıkıştırdım ve lavanta rengi saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum. Kollarım onu sardı, ellerim sırtının kıvrımlarında gezindi ve ben sadece nefes aldım, kaslarındaki gerginliğin akıp gitmesini, ona vermek istediğim sevgiyi açmasını ve almasını diledim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım

saçlarına. "... ne için?"

"Sana attığım her kötü, dikenli yorum için. Sana yaşattığım her keder anı için. Aklına yerleştirdiğim şüpheler için." Titreyen bir nefes çektim. "Seni kendime çekmem gerekirken kendimden uzaklaştırdım ama bu senin suçun değil Adara. Bu benim. Duygularımı inkâr ediyordum, suçu anneme atıyordum-"

Çalılıkların arasından gelen ayak sesleri sözlerimin geri kalanını bastırdı ve Adara'yla birbirimizden ayrıldık, başım izinsiz girişe doğru savruldu. Ayağa fırlayarak bir ateş kırbaç yarattım ve bize doğru gelen her kimse onunla savaşmaya hazır olarak tehditkâr bir şekilde kırbaç şaklattım.

Ama bir su şeridi havada kıvrıla kıvrıla ilerleyip ateş kırbacıma çarparak onu bir buhar bulutu içinde ıslattığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Su fae'si mi?" Adara arkamdan kendini ayağa kaldırarak sordu. Bileklerinden bileklerine kadar ince bedenlerine kalıplanmış gümüş mavisî pullu zırhlara bürünmüş on fae açıklığa doğru ilerlerken bedenimi onu korumak için kullandım. Bu zırhın ne kadar aldatıcı derecede güçlü olduğunu tecrübelerimden biliyordum; elmas balık pullarından yapılmıştı ve neredeyse aşılmazdı.

"Evet," diye homurdandım, bir manga asker etrafımızı sararken. Zırhları olmasa bile, soluk mavi derileri, perdeli elleri ve boyunlarının kenarlarındaki solungaç kapakları her şeyi ele veriyordu. Aralarında en uzun boylu olanı, gümüş rengi saçlarını yüksek bir kuyruk şeklinde toplamış ve sol kulağının kabuğundan iki halka geçirmiş bir erkek öne çıktı ve mızrağının ucunu göğsüme bastırdı.

"Adınızı ve topraklarımızdaki işinizi belirtin."

"Einar ve Adara. Biz Wynth'e giderken buradan geçen iki yolcuyuz," dedim sakince. İçimdeki ejderha kükrüyor, bana tehlike oluşturan bu fae'leri katletmemi istiyordu.

Eşim için bir tehdit oluşturunyorlardı ama şu anki durumumuzda bizden üstün olduklarını biliyordum. "Su fae topraklarında seyahat etmenin yasadışı olduğunu bilmiyordum, ancak durum buysa rotamızı memnuniyetle değiştireceğiz."

"Bu yasadışı değil," dedi Fae, gözlerini kısarak. "Ancak, efendimiz Lord Prentis, kraliyete ihanet edenlerin sınırimızdan geçtiği haberini aldı. Burada bulduğumuz yolcuları kendisine getirmemizi emretti."

"Biz hain değiliz," diye itiraz etti Adara, yanıma gelerek. Hâlâ ateşten kızarmıştı ama başka bir güç kaynağı bulmuş gibiydi, askerin bakışlarını en ufak bir korku ya da zayıflık belirtisi olmadan karşıladı. "Ben de senin gibi bir su fae'siyim."

Asker bir kaşını kaldırdı. "Bir su fae'si olabilirsin ama bana hiç benzemiyorsun," dedi, yırtık elbisesine ve soylu yüz hatlarına bakarak. "Kraliyete ihanet etmeseniz bile, iki Büyük Fae'nin ormanda savaş yaralarıyla dolaşması şüphe duymak için yeterli bir sebep. Bizimle barışçıl bir şekilde ya da savaşarak gelebilirsiniz, ama bizimle gelmelisiniz." Mızrağını göğsümden uzaklaştırıp Adara'ya doğrulttu ve ona acımasız bir gülümseme verdi. "Söyleyin bakalım leydim, hangisi olacak?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Biz su fae'leriyle gittik.

Askerler ellerini arkadan ipe bağlarken Einar, "Onu bu şekilde bağlayamazsınız," diye homurdandı. "O hasta, bunu göremiyor musunuz?"

Takım kaptanı saçlarını gözlerimden uzaklaştırarak bana baktı. Kızarmış yüzümü ve cam gibi olmuş bakışlarımı görünce dudakları büzüldü. "Sen bir Yüce Fae'sin," dedi, sesi neredeyse suçlayıcı çıkıyordu. "Sana ne tür bir hastalık bulaşmış olabilir ki?"

"Bana bir suçlu gibi davranmayı bırakana kadar size hiçbir şey söylemeyeceğim" dedim. İnandırıcı bir yalan uyduramayacak kadar yorgundum ve bu askerlere gerçeği söylemeyeceğimi biliyordum. Bana inansalar bile, bizi Kaipei'ye geri götürme riskleri vardı ve bu olamazdı. Şansımı Lord Prentis ile denemeyi tercih ederdim, bakalım onu bize yardım etmeye ikna edebilecek miydim?

Kaptanın ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti. "O zaman seni bağlamaktan başka çaremiz yok."

Bileklerimi kendisi bağladı ama en azından arkamdan değil de vücudumun önünden bağlayarak bana küçük bir merhamet gösterdi. Yine de verdiği tek hoşgörü buydu, Einar'ı ve beni cezalandırıcı bir hızla ormandan çıkarıp uzakta bekleyen bir kanala doğru sürdü.

Kaptan beni bir kayığa bindirirken, "Sakın komik bir şey yapmaya kalkma," diye uyardı. Nehrin kıyısında her biri dört kişi alabilecek büyüklükte altı kayık vardı. Bankın üzerine oturdum ve içimden gelen bir dürtüyle bağlı ellerimi suyun yüzeyinde gezdirdim. Uzuvarımı bir enerji seli doldurdu ve suyun yüzeyinde buz kristalleri oluşurken keskin bir nefes çektim.

"Hiçbiri değil." Kaptan yanıma otururken kollarımı sudan çekti. Kaşlarını çatırdı ama kaptan fark etmedi, iskeleye doğru döndü ve Einar bizimle birlikte tekneye tırmanmaya çalışırken bir elini kaldırdı. "Ve sen değil. Sen bir sonrakine bin."

İki askere daha işaret etti, onlar da tekneye tırmanıp karşıımızdaki banka oturdular. Einar hırladı, gözleri parladı ama başını eğdi ve arkamızdaki bota g ö t ü r ü l m e s i n e izin verdi. Kalbim ona sempati duymakla sıkıştı - bu askerlere boyun eğmenin onun için ne kadar zor olduğunu ve bunu sadece benim iyiliğim için yaptığını biliyordum. Fae'lere teslim olmaksızın ölmeyi tercih ederdi.

Ama ölmek onun için bir seçenek değil, diye düşündüm kendi kendime. Halkının yerini korumak için hayatta kalmak zorunda.

Kaptan eliyle bir kışkırtma hareketi yaptı ve kayık görünüşe göre kendi iradesiyle ileri atıldı. İşte o zaman kayıklarda kürek olmadığını fark ettim; su perileri kayıkları suda ilerletmek için kendi sihirlerini kullanıyorlardı. Yanımızdan akıp giden kanal suyuna baktım ve ellerimi tekrar suya sokabilmeyi diledim. Bu hızlı dalış bana küçük bir enerji patlaması vermişti, kafamı boşaltmaya yetecek kadar ve daha uzun bir ıslanmanın yaralarını iyileştirmeye yetip yetmeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Geçmişte sudan hiç enerji çekmemiştim - tılsımın bastırıldığı başka bir yetenek miydi bu? Tekrar denemek istedim ama kaptan beni dikkatle izliyordu, bu yüzden cesaret edemedim.

Onun yerine, nasıl olduğunu görmek için Einar'a baktım. Bankta sert bir şekilde oturuyordu, elleri arkasında, sırtı bir direk gibi dikti ve suya bakıyordu. Bakışlarımı fark ettiğinde ifadesi biraz yumuşadı ve hatta küçük bir gülümsemeyi bile başardı. *Ben iyiyim*, der gibiydi yaldızlı gözleri. *Benim için endişelenme*.

Ama eve götürülüp ziyafet çekilmeye hazır, değerli bir kümes hayvanı gibi bağlanmışken nasıl yapamazdım? Kolları arkadan bağlı bir şekilde öylece oturmak onu çok rahatsız ediyor olmalıydı ve üstelik çok da yorgundu. Benim aksime, sudan enerji çekemiyordu. Aolis'i yenebilmem için sahip olduğu her şeyi bana vermişti.

Bakışlarım pazuma sarılı manşete kaydı ve ortasına yerleştirilmiş yakut kırmızısı ilkel taşın kenarlarını gözlerimle takip ettim. Taşa dokunduğumda içinde muazzam miktarda enerji vardı - hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Taş kullanılmayalı kaç yıl olmuştu? Başlangıçta anlamsız desenler olduğunu düşündüğüm küçük yabancı semboller kenarlara kazınmıştı; belki de büyülü işaretler? Soylu bir eve, hatta kraliyete ait paha biçilmez bir eşya gibi görünüyordu. Einar için kişisel bir anlamı olduğuna şüphe yoktu ama yine de onu bana vermişti.

Başımı salladım, neye inanacağımdan emin değildim. Einar'ın sadece pazarlığımız yüzünden benimle birlikte olduğunu düşünmüştüm ve Kiryan'a olan öfkesi de bunu destekliyor gibiydi. Ama açıklıkta bana sarılma şekli, tacıma kondurduğu öpücük ve söylediği içten sözler... Keşke askerler gelmeden önce ne söylemek üzere olduğunu bilseydim. Keşke benim için gerçekten ne hissettiğini bilseydim.

Kanal boyunca ilerlerken sürekli değişen manzarayı seyrederek zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Buradaki arazi engebeliydi, birçok şelale ve akarsu manzaranın içinden geçiyordu. Lochanlee vatandaşlarının diyarda dolaşmak için birbiriyle bağlantılı geniş bir kanal ağına güvendiklerini okuduğumu hatırlıyordum ve bu doğru görünüyordu. Tek bir at bile görmemişim ve çok az sayıda fae burada yaya olarak seyahat ediyordu. Birkaç köyün yanından geçtik ama büyük şehirler yoktu ve buranın Lochanlee'nin oldukça kırsal bir bölgesi olduğunu fark ettim.

Lochanlee. Başımı salladım, gerçekten burada olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum. Çocukken babamın -ya da en azından babam olduğunu düşündüğüm hayali erkeğin-memleketini ziyaret etmek hayallerimi süslerdi. Gerçek bir kişiye mi dayanıyordu, yoksa annem onu tamamen uydurmuş muydu?

Ama bana bahsettiği erkek var olmuş olsun ya da olmasın, Lochanlee'de bir yerlerde bir ailem olduğuna hiç şüphe yoktu. Gerçek annem, kendi başına güçlü bir su fae'si olan Prens Olette idi. O ve büyükbabam, eski kral, Usciete Hanesi'nin üyeleriydiler, bu da benim de öyle olduğum anlamına geliyordu.

Ama su fae'leri beni gerçekten kabul edecekler miydi? Ne de olsa, su büyüsünün sadece bir yönünü kullanabiliyordum, bu da beni onların gözünde daha düşük bir fae yapardı. Acaba pratik yaparak su büyüsünün diğer formlarını da kullanabilir miyim diye düşündüm. Ne de olsa, en azından görünüş olarak su fae mirasımı tercih ettiğim açıktı. Elbette bu, su büyümün ateş büyüm kadar güçlü olma potansiyeline sahip olduğu anlamına mı geliyordu?

Yolculuk boyunca bu düşünceler zihnimde dönüp durdu, orada burada küçük köylerden geçtik ve sonunda kendimizi şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf şehirlerden birinde bulduk.

Sokaklar yerine, bir gölü çevreleyen bir dizi eşmerkezli dairesel kanala bölünmüştü ve aradaki arazi şeritlerine evler inşa edilmişti. Şehrin ortasından yüzen bir saray yükseliyor, inci gibi duvarları ölmekte olan güneş tarafından altın kırmızısına boyanıyordu. Kıрма çatıların köşelerine yerleştirilmiş taş balıkların ağızlarından su akıyor, ince kulelerinin etrafına çiçekli sarmaşıklar dolanıyordu ve kanallardan geçip iç göle girdiğimizde, suyun içinde tembelce yüzen devasa piranalara aval aval baktım. Sadece ders kitaplarında resimlerini görmüştüm ama yüzgeçlerinin şeklini tanıyordum ve o çıkık alt dudaklarının arkasında jilet gibi keskin dişlerinin saklandığını biliyordum.

Onları görmek bana Leydi Mossi'nin bana karşı silah olarak kullandığı koileri hatırlattı ve titreyerek teknenin kenarından uzaklaştım.

"Piranadan korkan büyük bir su fae'si mi?" Kaptan bana kaşlarını kaldırdı. "Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama hiçbir şey söylemedim. Koruyucu "tılsımımı" çıkararak güçlerimin kilidini açmış olmama rağmen, hala daha büyük bir su fae'sinin sahip olması gereken tüm yetenekleri sergileyemiyordum. Bunun nedeninden emin değildim - sadece pratiğe mi ihtiyacım vardı, yoksa doğuşumdan gelen ve suya tam olarak hükmetmemi engelleyen başka bir sır mı vardı? Ama Lochanlee'de geçirdiğim süre boyunca bunu çözebileceğimi umuyordum.

"Radyantlara şükürler olsun," diye mırıldandı Einar teknelerden çıkarken. Ellerini kullanamadığı için askerler ona yardım etmek zorunda kalmışlardı ama ayakları karaya basar basmaz askerlerin ellerini silkti. Sarayın arkasını aydınlatan gün batımına bakarken, ikimizin de en son uyumasının üzerinden yirmi dört saate yakın bir zaman geçtiğini fark ettim. Su beni kısa süreliğine canlandırmış olsa da, yorgunluk ve baş dönmesi zihnimi bir kez daha kurcalamaya başladı.

Ama gardımı indirecek zaman değildi. Lord Prentis'le tanışmak üzereydik ve tetikte olmam gerekiyordu.

Askerler bizi sarayın geniş merdivenlerinden yukarı çıkardılar. Einar'ın nihayet yanımda yürütmesine izin verildi ve ben de destek olmak için omzumu onun omzuna değdirdim, bu konuda ince davranmak için elimden geleni yaptım. Temasla gözle görülür bir şekilde rahatladı ve göğsümde olduğunu fark etmediğim bir gerginlik buna karşılık olarak gevşedi.

Beni bu kadar sık öfkeliendiren birinin aynı zamanda nasıl bu kadar derin bir rahatlık ve huzur kaynağı olabildiğini hâlâ anlamıyordum ama şimdi bunu sorgulayacak değildim.

Girişi koruyan askerler biz geçerken merakla baktılar, mavi gözlü bakışları özellikle Einar'ın üzerindeydi. Altın rengi gözlerini kaçırıyordu ama birinin onun ne olduğunu anlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Midem korkuyla sıkıştı - Prentis, Einar'ın bir ejderha olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı? Onu öldürmeye çalışırlar mıydı? Yumruklarım sıkıldı, bunun olmasına izin veremezdim. Einar ve ben bu işte beraberdik, iyi ya da kötü. Onu savunacaktım, bu yardım istemem gereken insanlardan düşman edinmek anlamına gelse bile.

Kaptan bizi kabul salonuna götürürken, "Burada bekleyin," dedi. "Lord Prentis'i gelişinizden haberdar edeceğim."

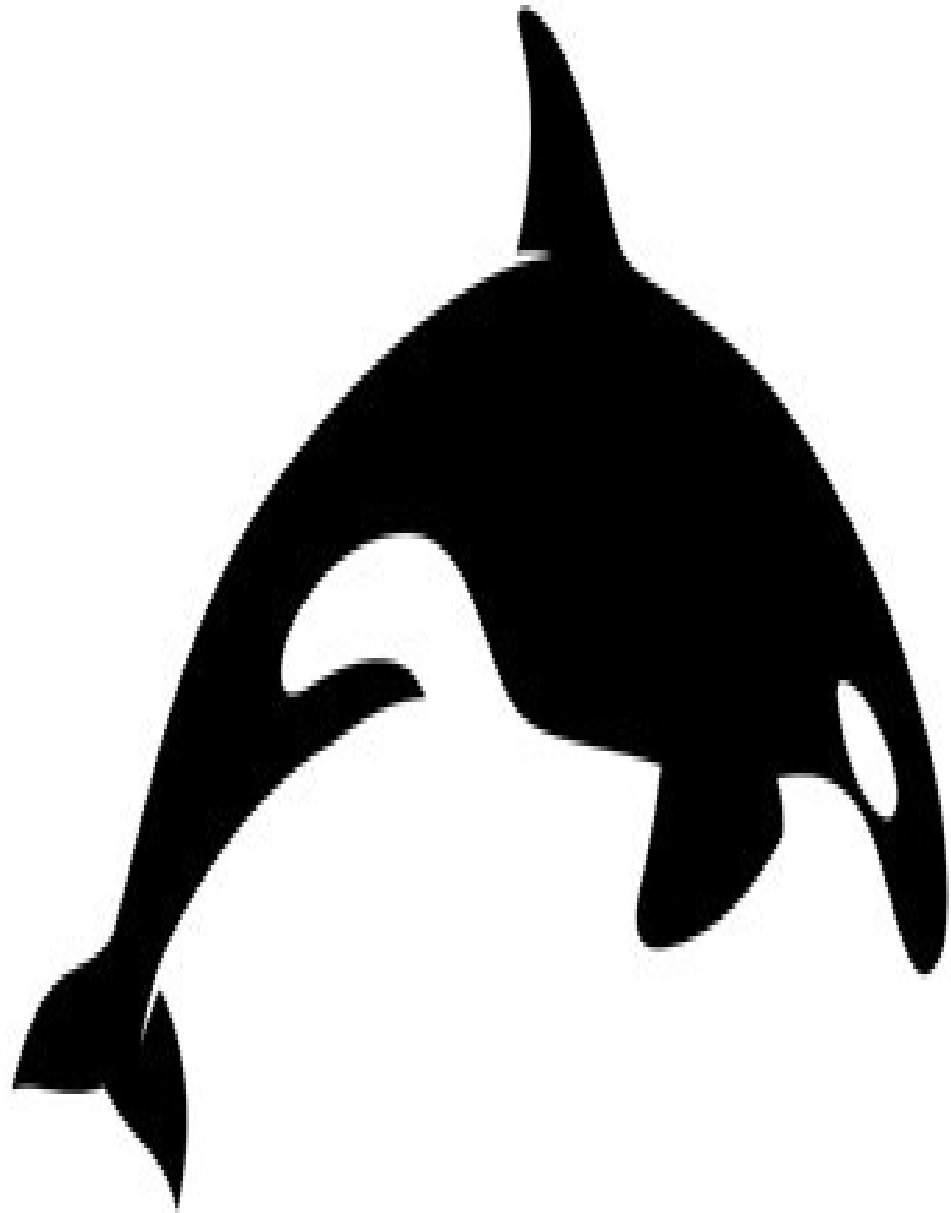
Altı askerle birlikte bizi orada bıraktı ve bu yeni, lüks çevreye alışmak için biraz zaman ayırmaya çalışsam da zihnimin sürüklendiğini fark ettim. Usciete Hanesi'nin soyluluğu hakkında hatırladığım kadarıyla Lord Prentis, Leydi Axlya'nın yeğeniydi... Bu onu kuzenim mi yapıyordu? Ona Prenses Olette'in kızı olduğumu söylemenin kendimi ona sevdirep sevdirmeyeceğini ya da beni bir tehdit olarak görüp görmeyeceğini merak ettim. Leydi Mossi ile olan kısa karşılaşmam bana Büyük Fae'lerin aile bağlarını diğer tüm kaygılardan üstün tuttuğunu öğretmişti... ama bu tüm evler için mi geçerliydi, yoksa sadece onunki için mi?

Karo zeminde çınlayan ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve başımı kaldırdığımda kaptanın arkasında bir Büyük Fae ile döndüğünü gördüm. Gümüş iplikle işlenmiş deniz mavisi bir tunik ve ona uygun bir pantolon giymişti, uzun boylu ve yakışıklıydı, geniş omuzlarının etrafına dalga dalga dökülen uzun, tavuskuşu mavisi saçları ve asil ama dost canlısı bir yüzü vardı. Bizi şüpheyle karşılamasını bekliyordum ama bize yaklaşırken kristal mavisi gözleri parıldadı ve beni şaşırtacak şekilde ağzı genişleyerek hoş bir gülümsemeye dönüştü.

"Kuzen Adara!" Bana doğru yaklaştı ve beni şaşırtarak zincirlenmiş elimi avucunun içine alıp bir öpücük kondurdu. "Ben Lord Prentis. Thurston'a hoş geldiniz. Sonunda sizinle tanışmak harika."

Ağzımı açtım, Prentis'in cüretkârlığına nasıl karşılık vereceğimden tam olarak emin değildim. Gerçekten de askerleri beni zincire vurup koridora sürüklememiş gibi mi davranacaktı? Ama oda yüzmek için o anı seçti, dönen bir renk kaleydoskopuna dönüştü. Yere yığıldım, bağırışlar kulaklarımda yankılanıyordu ve bilincimi kaybetmeden önce tek düşündüğüm, karşılaştığım onca sınavdan sonra, Gölgeler'in lanet olası kralını öldürdükten sonra, bir erkeğin dudaklarını parmak eklemlerime değdirmesi gibi basit bir hareketle alçaldığımdı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Adara yere yığılırken Prentis, atılmış bir giysinin tüm becerikliliğiyle üzerine çullandı. Baş yere çarpmadan önce onu yakaladı, kömür gibi sıcak teni koluna değince biraz irkildi. Birkaç adım ötede ejderha arkadaşı muhafızlara karşı mücadele ediyordu ama Prentis onu görmezden gelerek elini Adara'nın alnına götürdü ve kaşlarını çatarak kızarmış tenini inceledi.

"Yanıyor," dedi Prentis, onu geri getiren ekibin yüzbaşısına ters ters bakarak. "Onu yakaladığınızda hasta olduğunu biliyor muydunuz?"

Kaptan biraz rahatsız görünerek, "Evet," diye itiraf etti. "Ama hayati tehlikesi varmış gibi görünmüyordu ve siz de bize bulduğumuz herkesi hemen getirmemizi söylemişsiniz."

"Embesil." Prentis gözlerini devirmek istedi ama bu onun mevkiindeki bir adama yakışmazdı. "Eğer ölürse benim işime yaramaz! Hemen şifacıları çağırın."

Yüzbaşının rengi soldu, sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı, iki askeri de onu takip etmek için gruptan ayrıldı. Prentis iç çekerek Adara'nın yüzbaşının bağlı bıraktığı bileklerini çözdü ve onu yakındaki bir kanepeye taşıdı. Yavaşça onu yere bıraktı ve sonunda çırpınmayı bırakmış olan Einar'a döndü.

"Sakin ol ejderha. Adara benim gözetimimdeyken ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Einar'ın gözleri kısıldı. "Benim ne olduğumu biliyorsun."

Prentis alay etti. "Elbette biliyorum. Yıllardır sizin türünüzü öldürüyorum. Daryan ve Olette'in düğünündeydim, yani seni tanıyorum. Sen Einar'sın, merhum ejderha prensinin en yakın sırdaşı ve ejderha ordusunun eski generali."

"Sen, o bembeyaz ellerinle mi?" Einar altın rengi gözleri parlayarak alay etti. "Eğer tam gücümde olsaydım, ejderhaları öldürmek hakkında bu kadar küstahça konuşacağımı sanmıyorum, seni sümüklü su yılanı."

Prentis Einar'la arasındaki mesafeyi kayıtsızca kapattı ve sanki bahçede gezinirken hayranlıkla izlediği hafif ilginç bir heykelmiş gibi bağlı ejderhaya doğru yürüdü.

"Pulları ve dişleri olan senken bana yılan demen çok komik, ejderha."

İki erkek uzun bir süre taş suratla birbirlerine baktı. Prentis Einar'ın çok yorgun olduğunu hissedebiliyordu ama yine de bir erkeğin ancak sevdikleri tehlikedeyken sergileyebileceği türden vahşi bir enerji yayıyordu.

Bu ejderhanın kuzeniyle ne tür bir ilişkisi vardı? Olette ve Daryan gibi sevgili miydiler? Bu düşünceyle çenesi sıkıştı; bunun nasıl sona erdiğini çok iyi hatırlıyordu ve Adara'yı tanımasa da Olette'in kaderini hiçbir akrabasının başına getirmek istemiyordu. Eğer ikisi arasında bir bağ varsa, bunu koparmak için elinden geleni yapmalıydı.

"Teyzemin Kaipei Kalesi'nde casusları var ejderha," dedi Prentis, nefesi Einar'ın yanağına fısıldayacak kadar yaklaşarak. "Aranızda olanları zaten duyduk."

ve eski kral. Ama merak ediyorum, buradaki amacın ne? Kuzenime yardım etmek için neden hayatını riske attın? Ve son yirmi yıldır sinmişken, hatta o kadar iyi saklanmıştın ki hepimiz öldüğünü sanmıştık, neden korkunç ejderha generali şimdi ortaya çıkmayı seçti?"

Einar Prentis'e yavaşça gülümsedi. "Kendimi kaybetmemi ve tüm sırlarımı dökmemi istiyorsun, değil mi? Nasıl hayatta kaldığımı, yaşayan başka ejderhalar olup olmadığını ve seni sevgili Axlya Teyzen'in gözüne sokacak diğer ilginç bilgileri anlatmamı?" Ejderha generali Prentis'e yavaşça bir göz attı. "Edirian tahtında uzanmak yerine bu geri kalmış görevde çürümek nasıl bir duygu? Yoksa halk seni Aolis lehine tahttan indirmeden önce sıranın sende olduğunu unuttuğumu mu sandın? Sevgili Axlya teyzenin bile senin iddianı desteklemediğini mi?"

Prentis'in çenesinde bir tik başladı ve Einar'ın gülümsemesi genişledi. Prentis'in aklından bu pullu piçi bir geceliğine zindana atmak geçiyordu, sadece ona biraz terbiye öğretmek için bile olsa. Ama bunu yaparsa Adara'nın beğenisini kazanmakta zorlanacağını biliyordu.

Ölümcül düşmanlar olmalarına rağmen ejderhanın yanında öfkesini kontrol etmesi gerekecekti.

"Misafirimizi odasına götürün ve prangalarındaki zincirleri çıkarın," dedi Prentis, tam da şifacılar odaya girerken. Einar'ın bakışlarını kırarak Adara'nın baygın halini sedyeye taşımalarını izledi. "Ona bir yemek getirin ve ben çağırana kadar orada kalmasını sağlayın."

Prentis, Adara ve şifacıları takip ederken Einar, "Onunla revire gitmesi gereken kişi benim," diye homurdandı. "Sen değil."

Prentis omzunun üzerinden baktı ve ejderhanın altın bakışlarını kısa bir süre tuttu. "Ama yine de buradasın."

Askerlerini Einar'la ilgilenmeleri için bırakarak odadan çıktı. Ama Prentis, Adara ve şifacıları revire kadar takip etmedi. Bunun yerine önce sola, sonra sağa döndü ve ana koridoru takip ederek sarayın kalbindeki avluya ulaştı.

Avlu daireseldi, duvarları beş su ruhunun kabartmalarıyla oyulmuştu -Rusa, Fonta, Nedis, Tiber ve Salaca. Ortada küçük bir tapınak duruyordu ve Prentis içeri eğildi. Taş sunağın önünde diz çöktü, dua leğenini çevreleyen beş mumu yaktı, sonra mahremiyet için perdeyi arkasına çekti.

Prentis sadece mum ışığının kendisine yol göstermesiyle kemerinden gümüş bir bıçak çıkardı ve başparmağına küçük bir kesik attı. Yaralı parmağı leğenin üzerine tuttu ve beş damla kanın leğene düşmesine izin verdikten sonra arkasına yaslanıp bekledi.

On saniye sonra Leydi Axlya'nın oval yüzü belirdi. "Ee?" diye sordu.

"Kız sende mi?"

"Evet, bir de ejderha yoldaşı," dedi Prentis.

Leydi Axlya, Prentis'in bir şezlong olduğundan şüphelendiği koltuğunda arkasına yaslanırken kaşlarını çatı. Solgun, mavimsi beyaz yüzü herhangi bir süslemeden yoksundu, serulean saçları özgürce dalgalanıyordu

Omuzlarında, dünyanın geri kalanına sunduğundan çok farklı, rahat bir görüntü vardı. "Ondan kurtulmanın bir yolunu bulamadın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Prentis, "ve bunu yapmanın akıllıca olacağını da sanmıyorum. Adara ve Einar'ın ilişkisinin doğasından emin değilim ama yakın olduklarını hissediyorum."

Axlya homurdandı. "Görünüşe bakılırsa bu kız da annesiyle aynı zevksiz erkeklere sahip," dedi. Mücevherli bir el salladı. "Önemli değil, Adara'nın itaatini sağlayacaksa ejderhayı yanında getirebilirsin ama sadece zincirlenmeyi kabul ederse. Bağlanmamış bir ejderhanın krallığında özgürce dolaşmasına izin vermeyeceğim."

"Elbette." Prentis başını eğdi. Tereddüt etti, sonra da "Kuzen Cascada nasıl?" diye sordu.

Axlya gülümsedi, kristal gözleri sadece bir annenin sevdiği bir çocuktan bahsederken yaptığı gibi parlıyordu. "Güzelce iyileşiyor. Geldiğinde gölge hastalığıyla boğuşuyordu ama şifacılar bol miktarda sonsuz aydınlık iksiriyle onu yenmeyi başardılar. Hayatının geri kalanında bu iksiri kullanması gerekebilir... ama o bizimle ve önemli olan da bu."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kaipei Kalesi'nde olanların ayrıntılarını bilmelerinin nedeni Cascada'ydı; Adara ve Einar, Kral Aolis'i yenmek için büyülerini birleştirdiklerinde o da odadaydı ve Axlya'ya her şeyi anlatmıştı. Görünüşe göre peşinde gölge askerlerle kaleden kaçmış ve işitsel ışıkların izini takip ederek su altı tüneli olan bir mağaraya ulaşmıştı. Sadece birkaç metre gitmeyi umarak içeri girmiş ve bir şekilde kendini Usciete'nin eteklerinde bulmuştu. "İşildayanlar ailemizi izliyordu."

"Gerçekten de öyle." Axlya başını eğdi. "Ama Usciete Hanesi'nin tahtın kontrolünü elinde tutmaya devam etmesi için tetikte olmalıyız. Yarın Usciete'ye doğru yola çıkacak mısınız?"

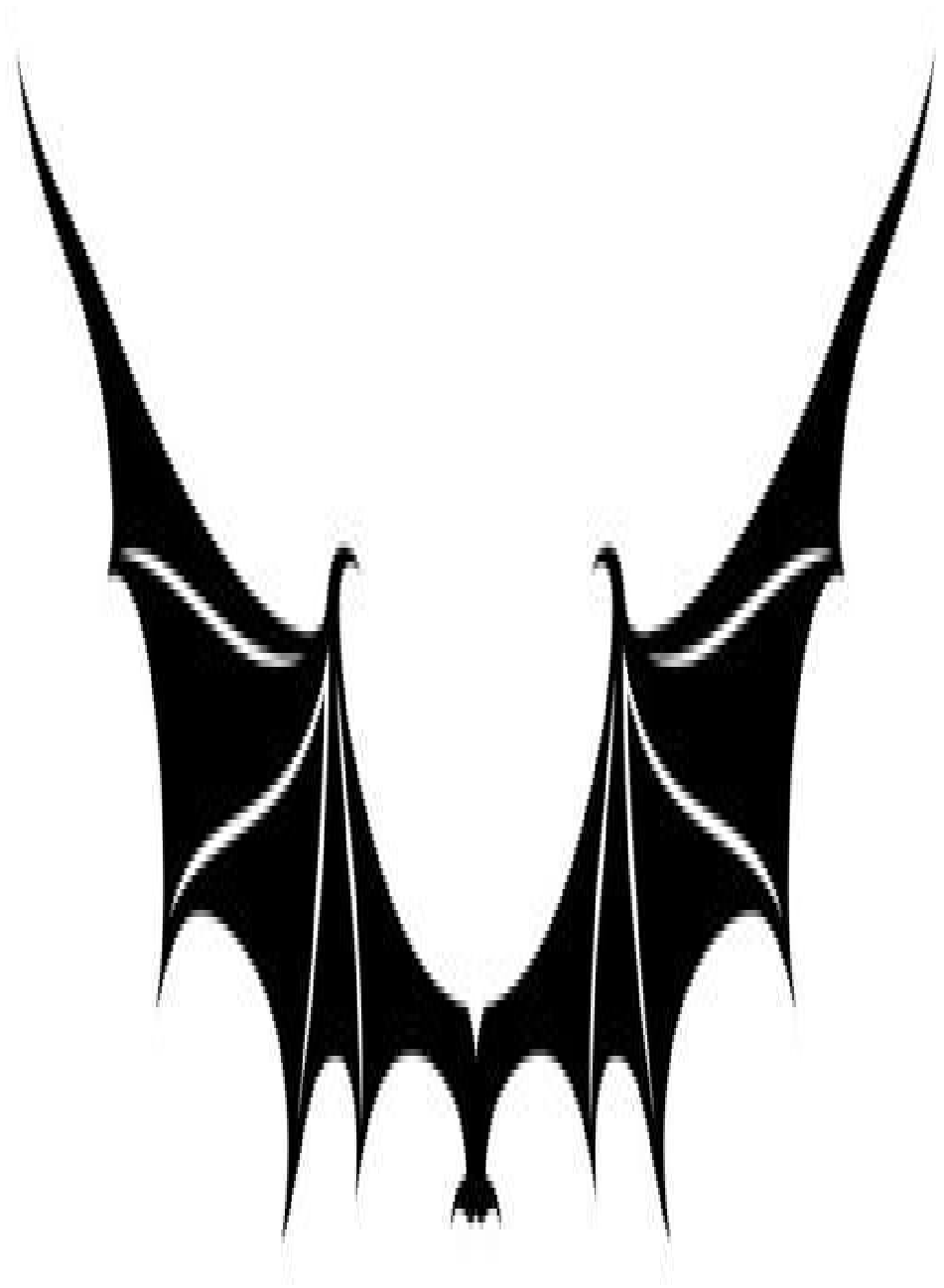
"Evet."

"Güzel."

Axlya su kabından kayboldu ve Prentis bir süre daha orada diz çöküp kendi yansımasına baktı. Ağzında sert bir çizgi vardı, gözleri ise uzun zamandır hissetmediği bir umut ve kararlılıkla parlıyordu.

Daha önce tahtın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermişti ama Radyantlar ona tahtı ele geçirmesi için bir şans daha vermişti. Ve parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Einar

Kaçmadan önce gecenin tamamen çökmesini bekledim.

Sözüne sadık kalan Prentis, alabalık ve sebzededen oluşan şaşırtıcı derecede iyi bir yemekle karnımı doyurmamı sağladı ve ayrıca odamdan çıkmadığımdan emin olmak için kapımın önüne bir nöbetçi koydu.

Bana verdiği oda yeterince iyiydi, sarayı çevreleyen gölün güney tarafını görüyordu. Üç musluğu olan bir küvet bile vardı; biri sıcak, diğeri soğuk, bir diğeri de köpüklü su akıtıyordu. Hiç vakit kaybetmeden küveti kullandım ve son birkaç günün kanını, kirini ve dehşetini temizledim. Giysilerimi de yıkadım, sonra ateş büyümü kullanarak onları tekrar giyebilecek kadar kuruyana kadar ısıttım.

Bitirdiğimde, gece buzlu yıldız ışııyla doluydu, hilal gökyüzündeki tüneğinden bana göz kırpyordu. Bir süre cam pencereden ona baktım, sonra dikkatlice mandalı açtım ve içeri doğru salladım. Kötü yağlanmış menteşeler gıcırdadı ve ben kapıyı dinlerken kalbim küt küt atarak donup kaldım. Ama dışarıda bekleyen nöbetçi bir şey duyduysa, belli ki araştırmaya değmeyeceğine karar vermişti.

Ne aptal ama.

Yarı ejderha formuma geçtim, sırtımdan kanatlar fışkırdı, el ve ayak parmaklarımdan pençeler uzandı, baldırlarımda ve kollarımda pullar dalgalandı, sonra pencere pervazına zıpladım. Açıklıktan dışarı doğru eğilerek, duvarlarda ve gölde dolaşan devriye botlarında konuşlanmış muhafızları seçerek bölgeyi görsel olarak taradım. Uçarsam gemideki muhafızlar beni fark ederdi, bu yüzden bunun yerine pencere pervazını kavradım, sonra kendimi aşağı salladım ve yana doğru tırmanmaya başladım.

Ejderha pençeleri taştan daha serttir, bu yüzden duvara tırmanmakta hiç zorlanmadım, pençeli ellerim ve ayak parmaklarım bir el veya dayanak bulamadığım her yerde kayayı deldi. Çiftleşme bağıni takip ederek, doğu kulesindeki reviri bulana kadar sarayın etrafında tırmandım. Pencereden baktığımda Adara'nın yataklardan birinde sırtüstü yattığını, göğsünün yavaşça inip kalktığını gördüm. Prentis'in kimsenin içeri girmeye çalışmadığından emin olmak için revir kapısının önüne bir nöbetçi koyduğunu hayal etsem de, odada onu izleyen kimse yoktu.

Başımı tekrar salladım, sonra parmak ucuma ısı topladım ve pencere çerçevesine bastırdım. Metal eğildi ve büküldü, içerideki mandal pencereyi açmama izin verecek kadar büküldü. İki ayaklı formuma geri dönerek içeri tırmandım ve pencereyi elimden geldiğince kapattım, sonra sessizce Adara'nın yatağının yanına bir tabure çektim.

Adara benim varlığım karşısında hiç kıpırdamadı; ne alnında bir kırıksıklık ne de sivri kulaklarında bir seğirme oldu. Şifacılar muhtemelen enfeksiyonla savaşabilmesi ve büyüsünü daha hızlı geri kazanabilmesi için onu derin, iyileştirici bir uykuya yatırmışlardı. Uzun bir süre oturup onu izledim, onu omzuma atıp pencereden içeri girmenin ve kaçmanın faydalarını tartıştım.

Sonunda bu fikirden vazgeçtim. Neredeyse iki gündür uyumamıştım ve yediğim yemek bana yarı ejderha formuma geçmek için yeterli enerjiyi vermiş olsa da, şimdi gidersek Adara'yı koruyacak enerjim yoktu.

Kendime karşı dürüst olsaydım, Adara'yı Prentis'in pençelerinden kurtarmak için odamdan gizlice kaçmamıştım.

Gizlice kaçtım çünkü birkaç duvarla bile olsa ondan ayrı kalmaya dayanamıyordum. Onu neredeyse Aolis'e kaptırdıktan sonra olmazdı.

Kendime engel olamayarak uzandım ve parmak eklemlerimin arkasını Adara'nın yanağına değdirdim. Biraz mırıldandı, dokunuşuma döndü ve uyanmamasına rağmen parmakları benimkilere dolanmak için uzandı.

Tüy kadar hafif dokunuşuyla kalbim küt küt atmaya başladı ve o küçücük yatağa girip ona sarılmamak için tüm irademi kullandım. Varlığımın her zerresi ona olabildiğince yakın olmak, burnumu saçlarına gömmek, tenini tenimde ve uzun bacağını kalçamda hissetmek istiyordu. Çekirdeğinin sıcaklığını içimde hissetmek için...

Aletim kıpırdanmaya başlayınca homurdandım ve o lanet şeye geri çekilmesini emrettim. Burnumdan derin bir nefes çekerek parmaklarımı Adara'nınkilerden nazikçe ayırdım ve kanım sakinleşip şehvetim azalana kadar nefesime odaklandım.

En azından bir şekilde.

Başımı sallayarak tabureden kaydım, sonra bir parça sicim bulana kadar şifacının malzemelerini karıştırdım. Bir ucunu kapı koluna, diğer ucunu da ayak bileğime bağladıktan sonra Adara ile kapı arasındaki yatağa uzandım. Şifacı yarın sabah içeri girip beni burada bulduğunda altına işeyecekti ve Prentis de küplere binecekti. Ama en azından piç kurusu tam olarak kiminle uğraştığını bilecekti.

Bu düşünceye gülümseyerek Adara'ya son bir kez bakmak için döndüm ve sonra huzurlu bir uykuya daldım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kulaklarımı yırtan **bir** çığlık beni hayatımın en derin uykusundan uyandırdı.

"Bunun anlamı ne!" diye kükredi bir ses ve ben de kalbim küt küt atarak yatakta doğruldum. Başımı çevirip kargaşanın kaynağını aradım, sonra önümde beliren sahneye göz kırptım. Beyaz şifacı cübbesi giymiş bir fae kapının girişinde durmuş, ellerini ovuşturuyordu, gözleri şoktan büyümüştü. Yanında Prentis vardı, yüzü öfkeden mosmordu, uzattığı elinden parlayan bir su kırbacı sarkıyordu.

Ve ayak bileğinden baş aşağı sarkan Einar'dı.

"İndirin beni!" Einar hırladı ya da en azından hırlamaya çalıştı. Tunığı yüzüne dolanarak sözlerini boğuyor, kırbacın pençesinden kurtulmaya çalışırken bacaklarını tekmeliyordu.

Bu gülünç manzaraya bakakaldım, son yirmi dört saatin anıları zihnimde karmakarışık bir şekilde canlanırken beynim şaşkınlıktan bulanıyordu. Kalkıp ona yardım etmem gerektiğini biliyordum. Nerede olduğumu sorgulamalı ve muhtemelen hem Einar'ın hem de benim güvenliğim için daha fazla endişelenmeliydim.

Ama dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı. Sonra bir tane daha. Ve ne olduğunu anlamadan kahkahalarla kükrüyordum.

Einar boynunu bükerek bana baktı ve Prentis dudaklarını büzerek bakışlarını bana doğru çevirdi. "Bunu eğlenceli buluyor musun?" diye sordular aynı anda, sonra birbirlerine kaşlarını çattılar, bu da beni daha çok güldürdü.

"Özür dilerim." Ağrıyan yanlarımı tuttum ve neşemi kontrol altına almaya çalışarak yanaklarımı şişirdim. "Gülmemem gerektiğini biliyorum ama..." Çaresizce ikisini işaret ettim. "Elimde değil. Bu çok saçma. Lütfen Lord Prentis, Einar'ı yere bırakın." Prentis bunu yapmak için hemen harekete geçmeyince yüzümdeki kahkahanın bir kısmı kayboldu. "O benim koruyucum. Burada her ne yapıyorsa benim güvenliğim için yaptığından eminim."

Prentis ofladı ve parmaklarını şıklatarak kırbacın yok olmasını sağladı. Einar belirsiz bir şekilde yere yığıldı ama bir anda ayağa kalktı, dişlerini göstermiş, altın gözleri ateşle parlıyordu.

"Bunu bilerek yaptın!"

"En azından bunu hak ediyorsun," diye karşılık verdi Prentis, iki erkek burun buruna gelecek şekilde öne doğru adım atarak. "Gölgeler alsın, en başta buraya nasıl girdin? Her iki kapınızın önüne de nöbetçiler koymuştum!"

Einar sırtıttı. "Bir ejderha öpüşmez ve söylemez."

Prentis bir kaşını kaldırdı, bakışları bana döndü. "Dün gece burada olan şey bu muydu?"

Omuz silktim, yanaklarıma doğru yükselen kızarıklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Eğer bir öpüşme olduysa, benim haberim olmadan olmuştur. Ölü gibi uyuyordum."

Prentis'in diğer kaş Einar'a bakarken kanatlandı. "Ejderhaların dişilerini bilinçsiz tercih ettiklerini bilmiyordum."

Einar'ın buna sinirlenmesini bekliyordum ama o sadece sırıttı. "İnanın bana Lord Prentis, eğer dün gece Adara ile yatmış olsaydım, duyardınız. Bu saray duvarları içindeki her hizmetçi ve asker gibi."

Einar'ın sesindeki şehvetli güven bir aşığın okşaması gibi omurgamdan aşağı kaydı ve aralarındaki ani sıcaklık karşısında bacaklarımı birbirine kenetledim. "Bu kadar yeter," dedim ateşli bir şekilde, Einar ve Prentis yumruklaşmadan önce bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. "Einar'ın dün gece bana göz kulak olmak için gizlice revire girdiğini ve onu koyduğunuz yerde sessizce kalmadığını için buna kızdığınızı tahmin ediyorum. Ama onun *görevi beni korumak* Lord Prentis. Ondan gerçekten daha azını mı bekliyordunuz?"

Prentis ona yaklaştığımda şaşırmış görünüyordu, yalınayak olmamı ve üzerimde sadece ince, beyaz bir gecelik bulunmasını hiç umursamıyordu. "Neye karşı korunma, Kuzen Adara? Artık halkınla birliktesin-"

"Sarayınıza tutsak olarak getirildik," diye araya girdim, artık tamamen uyanık olduğum için anılar yerli yerine oturuyordu. "Kapınıza geldikten birkaç dakika sonra hastalık ve yorgunluktan bayıldım. Beni tedavi ettiğiniz için size ve şifacınıza teşekkür etsem de, Ediria'da hayatta ve güvende kalmamı sağlamayı kendine görev edinmiş tek kişiyi uzak tutmak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunuzu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bunu yapmanız için aklıma gelen tek sebep kötü niyetli olmanız Lord Prentis. Durum bu mu?"

Prentis'in dudakları inceldi ve oda o kadar sessizleşti ki iğne atsan yere düşmezdi. Einar'ın bakışlarının içime işlediğini hissedebiliyordum ama dönüp ona bakmaya cesaret edemedim. Yine de bakışlarının sıcaklığı ensemden bir kızarıklık yarattı ve titrememek için ellerimi iki yanımda kenetlemek zorunda kaldım.

Prentis uzun bir süre sonra, "Zor bir başlangıç yaptığımızın farkındayım," dedi. Einar yüksek sesle alay etti ama Prentis onu duymazdan geldi, yüzü yumuşayarak ciddi bir ifadeye büründü. Elimini elimizin arasında sıkıttı. "Ama sen ailedensin Adara ve sana zarar gelmesini asla istemem. Bunu bilmen gerek."

İçimi çektim, Prentis'in güzel sözlerine inandığımdan tam olarak emin değildim. Ama gerçek şu ki, su diyarında müttefiklere ihtiyacım vardı ve Prentis başlamak için en iyi yerd. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ama bu, bunu çözerken benim de kendi oyunumu oynayamayacağım anlamına gelmiyordu. Bana yardım etmesini istiyorsam, cazibesi üzerimde işe yarıyormuş gibi davranmam gerekecekti.

"Minnettarım Lord Prentis," diye mırıldandım kirpiklerimi indirerek. "İtiraf etmeliyim ki, su fae mirasımı her zaman merak etmişimdir. Hayatım boyunca toprak fae topraklarında büyüdüm ve su fae'leriyle çok az temasım oldu. Su sihrimi kullanmakta hiçbir zaman çok iyi olmadım ve şimdi burada sizinle birlikte olduğum için bunu düzeltebileceğimi umuyorum."

Prentis ciddiyetle başını salladı. "Doğuştan sahip olduğun haklardan bu kadar uzun süre mahrum kalman gerçek bir trajedi." Elimini bir kez sıkıttı, sonra bıraktı. "Leydi Axly yeteneklerinizi Usciete'de test edecek. Dün gece onunla konuştum ve yarın bizi bekliyor."

"Bu kadar çabuk mu?" Şaşıracak sordum. "Ama bu bugün ayrılmanız gerektiği anlamına gelmiyor mu?"

"Evet." Einar'a yan gözle baktı. "Ve ne yazık ki Axlya ejderhanın su fae topraklarında olduğu sürece pranga takması için kesin talimat verdi."

"Pranga mı?" Öfkeyle tekrarlardım. "Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum-"

Prentis elini kaldırdı. "Durumunuzu tamamen anlıyorum," dedi, "ve bu konuda yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Ama evimin reisi Kuzen Adara'ya karşı gelemem. Axlya'nın sözü bu topraklarda kanundur. Einar'ın sana başkente kadar eşlik etmesine izin verdiği için şanslı olmalısın."

Einar'a baktım, onun da benim kadar öfkeli olmasını bekliyordum. Ama beni şaşırtarak sadece omuz silkti.

"Beni rahatsız etmiyor," dedi ellerini Prentis'e uzatarak. "Bana demir takmak Lord Prentis'in üstün erkek olduğu yanılsamasını sürdürmesine yardımcı olacaksa, buna varım."

Bana göz kırptı ve neredeyse boğuluyordum.

"Çok zekice, ejderha," dedi Prentis. Ses tonu yumuşaktı ama çenesinde öfkesini ele veren bir tik vardı. "Ama benimle akıl oyunları oynamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Akıl oyunları oynamıyorum." Einar sırtıttı. "Sadece bariz olanı söylüyorum. Adara'nın yanında kalmamı sağlayacaksa Leydi Axlya'nın her türlü talebini kabul etmekten mutluluk duyarım. Ama hata yapmayın Lord Prentis," dedi altın gözlerine tehlikeli bir parıltı girerek. "Adara'nın saçının tek bir teline bile zarar verirsen, bu dünyada kalbini söküp boğazına tıkmamı ve son nefesini verirken boğulmanı izlememi engelleyecek kadar güçlü prangalar yoktur."

"Büyüleyici." Prentis çizdi. "Ama Adara'yı incitmek gibi bir niyetim yok. Aslında, benim gözetimim altındayken ona bir zarar gelirse, kalbimi seve seve söküp size kendim sunacağım." Gülümseyerek bana döndü. "Şimdi neden şifacının sana bakmasına izin vermiyoruz, böylece toparlanıp yolumuza devam edebiliriz?"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mavlyn

"Siz üçünüz geçen sefer Wynth'e gerçekten böyle mi sızdınız?" Mavlyn, Leap'le birlikte bir rögar kapağından geçip bir bakkalın arkasındaki ara sokağa girerken tısladı. Botlarını kaldırım taşlarına vurarak kanalizasyondaki pisliği silkelemeye çalışıyor, pis kokuyu en aza indirmek için hâlâ ağzından sıkı nefes alıyordu.

"Hayır," dedi Sıçrayış onun ardından dışarı çıkarken. Bir elini dikenli beyaz saçlarının arasından geçirdi ve Mavlyn başını salladı, fare pisliği, lağım suyu ve diğer nahoş şeylerle dolu bir yeraltı labirentinde üç mil yürüdükten sonra nasıl lekесiz kalmayı başardığını anlayamadı. "Geçen sefer yüzeydeki caddeleri kullandık ama bu sefer Storm ya da arkadaşlarıyla karşılaşma riskini almak istemedim."

"Yeterince makul." Mavlyn, Leap'i ara sokaktan çıkıp şehrin butik dükkân ve restoranlarla dolu şirin bir bölgesine kadar takip etti. Kapıları ve kepenkleri soğuk rüzgâra karşı kapalıydı, küçük arnavut kaldırımlı sokaklar, yüzeylerinde biriken ve hafifçe düşen kar taneleri dışında bomboştı. Ama Mavlyn buna şaşırılmamıştı; Lochanlee'den Wynth'e dönmeleri tam bir gün sürdüğü için gece yarısını çoktan geçmişti.

Kendini bu kadar çabuk burada bulacağını düşünmemişti, özellikle de Adara ve Einar olmadan. Ama o ve Sıçrayış arkadaşlarının izini takip etmeye çalıştıklarında, doğruca bir yağmur fırtınasının içine girmişlerdi. Sağanak o kadar şiddetli ve acımasızdı ki, Leap yağmur bulutlarının arasından bir yol açmak için rüzgâr büyüsünü kullanamamıştı.

Birilerinin Adara'yı takip etmelerini engellemek için su fae büyüsü kullandığı açıktı, bu yüzden Adara'yı doğrudan takip etmek yerine Usciete'ye uçarak - Leap'e göre Adara'nın eninde sonunda varacağı yere - bunu atlatmaya çalışmışlardı. Bu daha iyi sonuç vermişti ama Leap ve Mavlyn yere iner inmez, devriye gezen su fae askerleri "uygun belgeleri olmayan tüm yabancı fae'leri" sorgulanmak üzere başkente getirme emriyle üzerlerine çullanmıştı. Zar zor kaçmışlar ve Lochanlee sınırını geçip tarafsız fae bölgesine geri dönmeden önce neredeyse başka bir büyülü fırtınaya yakalanmışlardı.

Adara'ya ulaşmanın hiçbir yolu olmadığından, gidip kendilerine yardım edeceğine güvenebilecekleri tek kişiyi bulmaya karar vermişlerdi.

Kahin.

Mavlyn binaların çatı çizgilerini aşarak şehrin üzerinde yükselen hava tapınağına baktı; kulelerinin uçlarından yayılan parlak elektrik yayları yeryüzüne düşen yıldızlar gibi parlıyordu. Quye ile tekrar yüz yüze gelme düşüncesiyle kalbi küt küt atmaya başladı

-İlk karşılaşmaları kısa sürmüştü ama Kahin'in muzip gülümsemesi ve elektrik mavisini gözleri o zamandan beri Mavlyn'in rüyalarını süslüyordu. Quye'nin şu anda bile onları izleyip izlemediğini merak ediyordu, belki de kulelerden birinin tepesindeki balkondan, kar beyazı buklelerden oluşan vahşi yelesi rüzgârda dalgalanırken onların gelişini bekliyordu.

Leap ve Mavlyn'in gelişini önceden görmüş olmalıydı. Mavlyn bundan emindi. Ama asıl soru şuydu: Quye onlara yardım edecek miydi?

"Haydi," dedi Sıçrayış, Mavlyn'i daldığı hayallerden uyandırarak. "Bu taraftan."

Mavlyn'i şehrin dolambaçlı sokaklarından yukarıya, dağın tepesinden tapınağa doğru yönlendirdi. Ancak ön girişe giden ana yoldan gitmek yerine, küçük bir ormanın hemen kenarına sıkışmış bir mahalleden geçtiler.

Ormanlık alana girdikleri anda Mavlyn rahatladı. Çam ve balçıklı toprak kokuları bir annenin sıcak kolları gibi duyularını sarmış, gece kuşlarının yumuşak cıvıltısı yatıştırıcı bir ninni olmuştu. Yarım saniyeliğine, neredeyse Domhain'e geri döndüğünü hayal edebiliyordu. Birkaç adım sonra arka bahçesinde, babasının demirhanede çekiçe dövdüğü ya da annesinin böyle soğuk kış gecelerinde yapmayı sevdiği geyik eti yahnisini hazırlarken türkülerinden birini mırıldandığı seslerle karşılaşacaktı.

Mavlyn'in göğsüne bir suçluluk duygusu saplandı, ailesini düşündükçe endişeleniyor olmalıydılar. Babası, Adara ve Einar Fenwood'dan kaçtıktan kısa bir süre sonra seyahatlerinden eve dönmüştü ve Mavlyn ona Adara'nın peşinden gideceğini söylediğinde onunla sert bir şekilde kavga etmişlerdi. Mavlyn onun neden gitmesini istemediğini anlamıştı; gölge yaratıkların yollarda yarattığı tehlikelere yabancı değildi ve Mavlyn onun tek çocuğuydu. Birkaç gün içinde Talamh Üniversitesi'ne başlayacak olmasından bahsetmiyorum bile.

Ancak Mavlyn, en yakın arkadaşı ölümcül bir tehlike altındayken derslerine odaklanmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Bu yüzden, Bayan Aeolan'la birlikte seyahat edeceği sözüyle, ailesi Mavlyn'in gitmesine gönülsüzce izin vermişti.

Mavlyn onlara sarılabilmeyi ve kendisi için endişelenmemelerini söyleyebilmeyi diledi. Ya da en azından onlara iyi olduğunu söyleyebilmeyi. Belki Quye onlara bir mesaj göndermesine yardım edebilirdi, böylece hâlâ hayatta olduğunu bileceklerdi.

Ama önce muhafızlara yakalanmadan tapınağa girmeleri gerekiyordu.

Mavlyn ve Sıçrayış, tapınağın arkasından dolanan bir servis yolunun altına sıkışmış olan ormanda sessizce ilerledi. Başka bir fae uçurumun duvarını tırmanıp servis yoluna ulaşmış ve teslimatçı kılığına girerek muhafızları atlatmaya çalışmış olabilirdi.

Ama Sıçrama herhangi bir fae değildi. O hava fae soylularının bir üyesiydi, Kahin'in kuzeniydi. Ve bu nedenle, birkaç numarası vardı.

Uçurum duvarı boyunca birkaç dakika aradıktan sonra "İşte bulduk," diye mırıldandı Sıçrayış. Başparmağını duvardan fırlayan, bir ceket düğmesinden biraz daha büyük, küçük yeşil bir taşa bastırdı. Toprakta derin bir inilti yankılandı ve duvarın dikdörtgen bir bölümü içe doğru salınarak taş bir merdiveni ortaya çıkardı.

"Lanetleneceğim." Mavlyn Leap'in omzuna vurdu. "Haklıymışsın."

"Tabii ki haklıyım," diye homurdandı Sıçrayış. "Quye biz çocukken her zaman tapınaktan gizlice kaçardı. Haftada bir kez onunla burada buluşur ve onu arkadaşlarımla muştı oynamaya götürürdüm." Gözlerinde hüznü bir ifade belirdi ve Mavlyn onun daha mutlu zamanları, anne babasının hâlâ hayatta olduğu ve kendisinin kaygısız bir çocuk olduğu zamanları hatırladığını düşündü. "Bu ayak izlerine bakılırsa hâlâ girişi kullanıyor diyebilirim."

Mavlyn tozlu basamakların dibindeki çizme izlerine bir göz attı. "Evet ama görünüŖe göre en az bir haftadır denemiyor." Kemerindeki keselerden birini açarak kurutulmuş bir çiçek tomurcuğu çıkardı ve avucunun ortasına yerleştirdi. Onu ay ışığına doğru tuttu ve elinden bitkiye küçük bir sihrin akmasına izin verdi. Tomurcuk bir anda canlandı, açıldıkça yapraklarına renk aktı. Bir an için hiçbir Ŗey olmadı, ama sonra mavimsi beyaz yapraklar parlamaya başladı, ağaçlardan gelen ay ışığını emdi ve Leap'ın parlayan gözlerine geri yansıttı.

"Bir ay çiçeği," dedi kısık bir sesle ve dokunmak için uzandı. "Nereden buldun bunu? Nadir bulunmaları gerekir."

Mavlyn onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bunu geçen yaz sınavım için ziyaret ettiğim Talamh Üniversitesi'nin bahçelerinden aldım. Sahip olduğum en nadide örneklerden biri ve oldukça kırlıgan, o yüzden ellerini kendine sakla."

"Peki." Suratını asan Leap kenara çekildi ve bir kolunu merdivenlere doğru salladı. "Sanırım yolu senin göstermen gerekecek."

Sırıttı. "Fikir buydu."

Ay çiçeğini elinde dikkatle dengeleyen Mavlyn merdivenden çıkmaya başladı, Sıçrayış da hemen arkasından onu takip ediyordu. Toprak kapı bir iniltiyle arkalarından kapandı ve Mavlyn'in avucundaki çiçekten yayılan ay ışığı dışında onları tamamen karanlıkta bıraktı. Yukarı, yukarı ve yukarı tırmandılar, merdiven dağın içinde zig zaglar çizerek ilerliyordu, ta ki Mavlyn'in nefesi kesilene ve bacakları efordan titreyene kadar.

Tek kapılı bir sahanlığa ulaştıklarında "Sonunda," diye soludu. Sıçrayış muhafızları dinlemek için kulağını kapıya dayarken, Mavlyn yumruklarını ay çiçeğinin etrafında yavaşça kapattı ve gücünü tekrar odakladı, bu sefer özünü bedenine çekti. Çiçek büzüşerek tomurcuğa dönüştü ve Mavlyn onu yavaşça kesesine yerleştirdi.

"Her Ŗey yolunda," diye mırıldandı Leap. Kapıyı iterek açtı ve boş bir salona çıktılar. Mavlyn, Quye'nin şömineye bakan bir kanepede oturduğunu, beyaz saçlarının başının etrafında kıvrırcık bir hale oluşturduğunu ve kalın bir kitabın üzerine eğildiğini görüncce kalbinin yerinden fırladığını hissetti.

Kahin'in arkasını dönmesini, onları beklediğini söylemesini ve neden bu kadar uzun sürdüğünü sormasını bekledi ama koltuktaki dişi kıpırdamadı. Geldiklerini fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

"Oi," dedi Leap, sesi sessiz odada bir kırbaç şaklaması kadar yüksekti. "Bugün bizim için özlü yorumların yok mu Quye?"

Quye kuyruğu kapana sıkışmış bir sıçan gibi sıçradı, onlara doğru dönerken kitap elinden düştü. Mavlyn'in ağzı açık kaldı, yüzündeki aynı şoku yansıtıyordu, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı -

"Sen Quye değilsin."

Leap bir anda benimle sahtekârın arasına girdi, ellerinde şimşekler çakıyor, suçlayıcı parmağını kadına doğru uzatıyordu. "Gölgeler içinde sen kimsin ve Quye nerede?"

"Muhafızlar!" diye bağırdı kadın. İnce, söğüt gibi vücudu ve kıvrık, bembeyaz saçlarıyla Kahin'in neredeyse tıpatıp aynısıydı. Ama gözleri kısıktı, ağzı çok genişti ve tiz sesi Kahin'in şakacı ve boğucu tonuna hiç benzemiyordu. "Muhafızlar, *odamda davetsiz misafirler var!*"

Kapı çarparak açıldı ve dört tapınak muhafızı kılıçlarını çekmiş halde odaya daldı. Davetsiz misafirlerin kafalarını uçurmaya hazır görünüyordular ama en öndekinin gözleri, Sıçrayış'a bakarken tanıdık bir şekilde genişledi.

"Sen!" Kılıcını Sıçrayış'a doğru savurdu. "Sen Lord Oren'in yeğenisin!"

"Kim, ben mi?" Leap'in elleri aniden arkasına gitti, şimşek sanki hiç orada olmamış gibi parmak uçlarından kayboldu. "Hayır, hayır, ben sadece sıradan biriyim. Kahin'e bana geleceğimi söyleyip söylemeyeceğini sormaya geldim."

Odaya altı muhafız daha girdi. Diğerleri Mavlyn ve Sıçrayış'ı dört bir yandan kuşatırken baştaki muhafız "İyi deneme," dedi. "Ama ellerinizdeki şimşek gördüm ve aile benzerliği çok açık." Gülümsedi. "Lord Oren'e sizi bulduğumuzu söylediğimde *çok heyecanlanacak.*"

"Hayır."

Sıçrayış ellerini arkasından çıkardı, avuçlarının içinde şimşek topları cızırdıyordu. "Ne emir aldığınız umurumda değil," diye hırladı. "Beni ona götürmüyorsunuz!"

Ancak Leap saldıramadan muhafızlardan biri üzerine demir bir ağ fırlattı. Leap'in ellerindeki yıldırım büyüü bir anda söndü ve dört muhafız ağ atmasını engellemek için üzerine atlayınca Leap haykırdı.

"Sıçra!" Mavlyn kesesinden bir avuç tohum çıkardı ve onları yere fırlattı. Tohumlar temas ettikleri anda patlayarak odayı zehirli mor bir dumanla doldurdu ve Mavlyn nefesini tutarak felç edici etkinin etkisini göstermesini bekledi. Ancak duman daha fazla yayılamadan, bir rüzgâr odayı süpürdü ve dumanı bir havalandırma deliğine doğru savurdu.

Mavlyn'in başının arkasına ağır bir şey çarptı ve görüşünde yıldızlar patladı. "Akıllı kaltak," dedi baş muhafız, Mavlyn dizlerinin üzerine çöküp başı dönerken. Adamın kollarını arkasından çektiğini hissetti, bileklerine kelepçeler takarken hıçkırarak ağladı ve büyüü içinden çekilip gitti. "Ama bir toprak fae suikastçısından daha azını beklemezdim."

"Ben bir suikastçi değilim-" demeye çalıştı ama biri ağzına bir tıkaç tıkayarak geri kalan kelimelerini boğdu.

Muhafızlar onu ayağa kaldırırken, "Nefesini Lord Oren'e sakla, bana değil," dedi. "Yarın ona götürüleceksin ve yeğenini nasıl büyülediğini ve yeğenine ulaşmak için tapınağa gizlice girmene yardım etmesi için onu nasıl ikna ettiğini anlatabilirsin." Bana, tüylerimi diken diken eden geniş bir gülümseme verdi. "Eminim *çok* anlayışlı olacaktır."

OceanofPDF.com

Adara

Prentis'in gemisinin pruvasında durmuş, kıyı şeridinin uzaklara doğru küçülmesini izlerken alt sprey burnuma çarptı. Şifacı sağlıklı olduğuma karar verdikten sonra Prentis bizi yola çıkarmak için hiç vakit kaybetmemişti; yolculuk için gerekli malzemeler çoktan gemiye yüklenmiş ve yola çıkmaya hazırды. Yarın akşam Usciete'de olacaktık ve kendimi su fae'lerinin hükümdarı Leydi Axlya'ya sunacaktım.

Bu düşünce sinirlerimin gerilmesine neden oldu ve tırabzanı sıkıca kavradım, tırnaklarım zamanın yıpratdığı tahtaya saplandı. Dürüst olmak gerekirse Usciete Hanesi'nin reisiyle tanışma fikri karşısında neden gergin olmam gerektiğinden emin değildim. Ediria'nın güçlü oyuncularından pek çoğuyla karşılaşmışım zaten -Leydi Mossi, Harpy Kraliçesi, Kahin, General Slaugh ve Kral Aolis- ve her karşılaşmadan az çok yara almadan çıkmışım.

Yine de Leydi Axlya sıradan bir soylu değildi. O benim anne tarafından büyük büyükannemdi, annemin büyüdüğü evin reisiydi. Başka bir hayatta, çocukken üzerime titrer, bilgeliğinden faydalanmamı sağlar, hatta belki de hayallerimin ve kahramanlıklarımın peşinden koşarken beni neşelendirirdi. Ve kuzenlerim, teyzelerim, amcalarım, beni kucaklayacak ve bana sihrimi nasıl kullanacağımı öğretecek insanlar olurdu.

Su sihristen bahsediyorsun.

Kafamın içindeki ses, kafamda kurduğum küçük ve tuhaf fanteziyi yerle bir ederek beni kısa kesmişti. Çünkü tabii ki ben sadece annemin kızı değildim. Ben ejderhaların çocuğuydum, rahmetli babam ejderha prensinin ta kendisiydi. Damarlarımda ateş büyüğü dolaşıyordu, o kadar tehlikeli bir büyüdü ki, annem gizli kalmasını sağlamak için benim için bir tılsım yaptırmıştı.

Eğer ailem öldürülmemiş olsaydı, yeni birleşen diyarlarımızın kral ve kraliçesi olsalardı, belki de büyüm kabul görür, hatta birliğin sembolü olarak saygı görürdü.

Ama Fenwood'daki deneyimlerimden insanların yabancılar hakkında neler hissettiğini çok iyi biliyordum. Komşularım beni sadece su fae'si özelliklerim yüzünden değil, büyülü bir sakat olduğum için de dışlamıştı. Eğer Gelsyne yerine Leydi Axlya beni yanına alsaydı ve ateş büyüm bastırılmamış olsaydı, kim bilir bana nasıl davranırlardı?

Ve tüm kusurlarına rağmen Leydi Axlya'nın yeğenlerinden biri olan Kral Aolis'i öldürmek için söz konusu büyüyü kullandıktan sonra şimdi bana nasıl davranılacağını kim bilebilirdi? Axlya hakkında, akrabalarıyla ilişkisinin nasıl olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama Leydi Mossi'nin kendi akrabalarına ne kadar bağlı olduğunu hatırlıyordum. O kadar ki büyük torununu geri almak için beni Kral Aolis'le takas etmeye razı olmuştu. Üstelik bunu, torunlarından biri olan Gelsyne'nin hayatını beni yetiştirmek ve onun pençelerinden uzak tutmak için harcadığını *öğrendikten* sonra yapmıştı.

Daha önce yanlış insanlara güvenmek gibi bir hata yapmışım. Her ne kadar Leydi Axlya'nın bana yardım etmesini istesem de - hayır, buna ihtiyacım vardı - bu işe Leydi Mossi'ye yaptığım gibi safça giremezdim. En iyisini ummalı ama her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Boynumun arkasından aşağıya doğru inen bir karıncalanma hissi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve başımı çevirdim, bakışlarım orta direkte gezinirken Einar'ı kirişin üzerine tünemiş, bacakları açık havada sallanırken buldum. Yelken açtıktan kısa bir süre sonra oraya uçmuştu,

Gökyüzüne yakın olmadığı sürece korkunç bir deniz tutması yaşadığını iddia ediyordu, bu yüzden henüz onunla yalnız konuşma şansım olmamıştı.

Bakışlarımız buluştu, mavi üzerine altın rengi ve kalbim boğazıma düğümlendi. Bu mesafeden bile gözlerinin ardında dönen duygu fırtınasını görebiliyordum ve bana söylemek istediği çok şey olduğunu anlayabiliyordum. Daha önce yarım kalan konuşma aramızda kabarıyor gibiydi ve söylenmemiş kelimelerin baskısı göğsümü ağrıttı.

O direğe tırmanmak, onu kırışe sabitlemek ve bir açıklama talep etmek istedim. Bana zar zor katlanabiliyormuş gibi görünmesine rağmen neden benden uzak duramadığını bilmek istiyordum. Neden isteksiz bir müttefikten sadık bir koruyucuya dönüştüğünü. Daha birkaç gün önce bana dokunmaya bile tahammül edemezken, bugün neden bana böylesine şefkatle sarıldığını.

Çünkü gerçek buydu, değil mi? Birlikte çok şey yaşamış olsak da birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyorduk. Bu, böylesine büyük bir kalp değişimi için, iki insanın birbirinden nefret etmekten... birbirlerinden... nefret etmeye geçmeleri için yeterli bir süre değildi.

"Adara." Prentis'in sesiyle bakışlarımı Einar'dan ayırdım ve güvertede bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm. "Seni burada bulacağımı umuyordum."

"Lord Prentis." Boğazımı temizleyerek ona doğru döndüm ve sırtımı Einar'a döndüm. Bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, onun yerine önümdeki erkeğe odaklandım.

"Lütfen, resmi olmaya gerek yok." Prentis önümde durdu, yüzünde orantısız bir gülümseme vardı. Elleriyle ne yapacağını bilemez bir halde bir süre öylece durdu ve sonunda onları pantolonunun ceplerine sokmaya karar verdi. "Bana sadece Prentis diyebilirsin."

"Pekâlâ." Zorla gülümsedim. "Prentis."

İç çekti, yüzü düştü. "Bana hâlâ kızgınsın, değil mi?" Bu bir soru değildi.

"Olmamaya çalışıyorum," diye itiraf ettim, bakışlarım Einar'a kaydı. Artık bana bakmıyordu, bakışlarını ufka dikmişti ama her kelimeyi dinlediğinden hiç şüphem yoktu. "Sana kasten yapmamı söylememe rağmen koruyucumu zincire vurdun. Ama," diye ekledim, Prentis itiraz edemedi elimi kaldırarak, "bu topraklarda sözlerimin pek bir ağırlığı olmadığının farkındayım. Aksini ne kadar istesem de Leydi Axlya'nın emirlerine karşı gelemem."

"Anladığına sevindim," dedi Prentis, sesi gerçekten minnettar geliyordu. Einar'a da baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bölgede bir ejderha olmasından herhangi bir fae kadar rahatsız olabilirim ama tüm kusurlarına rağmen Einar'ın sana son derece sadık olduğunu görebiliyorum. Eğer elimde olsaydı, ben yapamadığımda seni koruyabilmek için özgürce senin yanında yürürdüm."

"Benim korunmamın senin sorumluluğunda olduğunu bilmiyordum, Prentis."

Prentis'in ses tonuma sinirlenmesini bekliyordum ama onun yerine kristal mavisi gözleri parlayarak güldü. Kabul etmeliydim ki lacivert ceket ve deri botlarıyla iyi bir görüntü çiziyordu.

Bu kadar kibar ve süslü olmasaydı, onu bir denizci sanabilirdim. "Olette ne zaman birine haddini bildirmek istese aynı mağrur sesi kullanırdı," dedi. "Bana onu hatırlatıyorsun."

"Öyle mi?" Savunmacı tavrım dağıldı ve annem hakkında daha fazla şey duymak için daha da yaklaştım. "İkiniz birlikte çok zaman geçirdiniz mi?"

"Oh, evet." Prentis gülümsedi. "Usciete'de birlikte büyüdük, aramızda sadece birkaç yaş vardı. Olette çok rekabetçiydi ve büyü eğitimimizi birlikte yaptık, bu yüzden her zaman birbirimizi geçmeye çalışırdık - kimin en büyük yağmur bulutlarını, en uzun su kamçılarını, en keskin buz bıçaklarını yapabileceğine bakardık." Yüz ifadesi yumuşadı. "Gerektiğinde şiddetli bir savaşıydı ama en büyük yeteneği şifa vermektir."

Gözlerimi kırptım. "Su büyüğü şifa için kullanılabilir mi?"

"Elbette. Su büyüğüyle yapılabilecek pek çok şey var." Parmaklarını döndürdü ve bir su şeridi parmaklarının arasından dolanmaya başladı, ileri geri, ileri geri, yavaşça dişleri ve pulları olan küçük bir deniz yılanına dönüştü. Parıltılı başını Prentis'in parmak eklemlerinin üzerine kaldırdı, dili titriyordu ve bana göz kırptığına yemin edebilirim. "İzin verirsen sana göstermek isterim."

Kalbim bu ihtimal karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu ama utanç yanaklarımdan süzülürken bakışlarım botlarıma kaydı. "Su büyüğü düzgün çalışmıyor," diye itiraf ettim. "Aslında hiç çalışmadı."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Tılsımı düşünerek dudağımı ısırdım. Hayatım boyunca benden saklanan ve birkaç gün içinde ortaya çıkan sırları. "Bu uzun bir hikâye."

Parmaklıklara yaslandı, bakışları yüzüme odaklanmıştı. "Ben iyi bir dinleyiciyimdir."

Ağzımı açtım, bir bahane bulup reddetmeye hazırdım ama Prentis'in bana bakışındaki bir şey durup yeniden düşünmemi neden oldu. Kazanmam gereken kişinin Leydi Axly'a olduğu doğrudu ama Prentis onun sarayının bir üyesiydi, bu da onun üzerinde etkisi olduğu anlamına geliyordu. Usciete Hanesi'nde ne kadar çok müttefik edinebilirim o kadar iyiydi.

Ve böylece Prentis'e büyümlle olan mücadelemi anlattım. Ona annemin Gelsyne'e bana takmasını emrettiği tılsımdan ve Dune'un tılsımı göğsümden söküp çıkardığı ve neredeyse herkesi diri diri yaktığım o kader gününe kadar gücümü ortaya çıkarmak için nasıl mücadele ettiğimden bahsettim. Ateş büyümlün bir fırtına gibi vahşi ve şiddetli olmasına rağmen, su büyümlün daha çok durgun bir nehir gibi olduğunu ve buz dışında, onu hiç manipüle edemiyor gibi görüldüğümü.

"Sence sadece buz büyüğü mü kullanabileceğim?" Endişe içimi kemirirken sordum. "Ve Leydi Axly'a bu yüzden zayıf olduğumu mu düşünecek?"

Prentis sorularımı düşünürken alt dudağını çiğnedi, kristal mavisi bakışları ufku tarıyordu. Kıyı şeridi artık uzak bir hatıraydı, okyanus etrafımızda her yöne doğru sonsuzca uzanıyordu.

"Buz büyüğünü sadece annenden sana miras kalan tek su büyüğü olduğu için mi kontrol edebiliyorsun yoksa içindeki canavarın kilidini açmadığın için mi bunu söylemek zor."

Ergenliğe giriş töreninle birlikte," dedi sonunda. "Ama su fae büyüünüzün çekinik olması, özelliklerinizin su fae mirasınızı ne kadar güçlü bir şekilde desteklediği düşünüldüğünde bana oldukça garip gelirdi."

Uzandı ve lavanta mavisi saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdı, düşmeden önce kısa bir süre işaret parmağının etrafında kıvrılmasına izin verdi. Uzun bir süre birbirimize baktık ve bu samimi dokunuşa karşı çıkmalı mıydım yoksa sohbete devam etmek için buna izin mi vermeliydim diye düşündüm.

Bir kanat hışırtısı düşüncelerimi böldü ve Einar'ın bizden birkaç adım öteye indiğini görmek için döndüm, botları güverteye ağır bir şekilde çarpıyordu. Bizi incelerken yüz ifadesi sakindi ama benimle Prentis'in arasına bakarken altın gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey mi var ejderha?" Prentis bir kaşını kaldırarak sordu.

"Hiç de değil," diye gülümsedi Einar. Arkasındaki direğe yaslanırken kanatlarını arkasına sıkıştırdı, taktığı zincirlere rağmen rahat görünüyordu. Prentis, Einar'ın ellerini rahatça hareket ettirebilmesi için zincirlere daha fazla uzunluk eklemiş ve Einar'ın tamamen savunmasız kalmaması için yarı ejderha formuna geçmesine izin vermişti. Bu tavizleri Einar'ın değil benim iyiliğim için verdiğini biliyordum ama yine de takdir etmekten kendimi alamıyordum. "Okyanusa bakmaktan sıkıldım, bu yüzden manzara değişikliği için buraya gelmeyi düşündüm."

Tam o sırada devasa bir dalga geminin yan tarafına çarptı ve öne doğru savrulmamak için küpeşteye tutundum. Einar güvertede tökezlerken yüzü yeşile döndü ve Prentis'e ters ters bakmadan önce karşı taraftaki küpeşteye tutundu.

"Bunu bilerek yaptın, değil mi?"

Prentis kıkırdadı. "Sizi temin ederim, sihrimi bu kadar önemsiz bir şey için harcamazdım. Deniz benim yardımım olmadan da size eziyet ederek iyi bir iş çıkarıyor."

Einar ofladı. "Bu-" diye başladı ama irkilerek çıkardığı bir çığlık cümlesinin geri kalanını bastırdı çünkü patlıcan rengine devasa bir dokunaç gövdenin ötesinden yükselip beline dolandı.

"Einar!" Yaratık onu denize çekerken çığlık attım. Okyanusun çalkantılı dalgalarının altında kaybolduğunu görmek için tam zamanında güverteye koştum ve onu ne tür bir canavarın götürdüğü hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, küpeşteye atladım ve hemen peşinden daldım.

"Adara, bekle!" Kollarım önümde, suyun içinde ilerlerken Prentis bağırdı. Havanın yerini su aldığı için etrafımdaki dünya sessizleşti ve okyanus etrafımdaki her şeyi bulanıklaştırdığı için gözlerimin alışması bir dakika sürdü. Ama görüşüm netleştiğinde, yirmi metre altımdaki imkânsız manzara karşısında donup kaldım.

Einar'ı Prentis'in gemisinin güvertesinden çekip alan dokunaç dev bir deniz yaratığına aitti. Yuvarlak kafası ve sarı skleralı şişkin gözleriyle bir ahtapota benziyordu. Yani eğer ahtapotların sekiz yerine on altı dokunaçları olsaydı ve Prentis'in gemisinin kabaca yarısı büyüklüğünde olsalardı.

Olabileceği tek bir yaratık vardı ve çocukluğumdaki hikayeleri ve illüstrasyonları hatırladıkça kalbim ayakkabılarımın içine battı.

Bir kraken.

Einar pençelerini kullanarak canavarın uzantılarını koparmak için cesurca savaştı ama bileğindeki zincirler menzilini kısıtlıyordu, bu yüzden vuruşları pek etkili olmadı. Canavar kükredi, hançer gibi keskin altın dişlerini sıraladı ve Einar'ın kollarını yanlarına bağlamak için başka bir dokunaç kullandı, sonra onu ağzına doğru kaldırdı.

Gücümü çağırırken ellerimi kaldırdım, aklımda yarım yamalak bir plan şekilleniyordu. Ancak göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi çekti ve içgüdüsel olarak dönüp baktım. Sedef yüzgeçli, buz mavisi devasa bir katil balinanın suyun içinde hızla ilerlediğini görünce ağzım açık kaldı. Daha önce hiç görmemiştim ama okuduğum açıklamalara bakılırsa bu orka normal bir orkanın iki katı büyüklüğündeydi. Ağzını ardına kadar açıp beni kolayca ikiye ayırabilecek, kollarım kadar uzun fildişi dişlerini ortaya çıkardığında bağırsaklarım sulanmaya başladı.

Ama kristal mavisi gözleri bana kilitlendiğinde, beni boğazımdan yakalayan korku anında buharlaştı ve yerini tanıma duygusuna bıraktı.

Prentis.

Katil balina yanımdan hızla geçti ve ben de onun krakene doğru dalışını görmek için arkamı döndüm. Deniz canavarının Einar'ı düşürmesini bekliyordum ama katil balinanın ilk saldırısından kaçınırken ödülünü ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Kraken'in dokunaçlarından mor mürekkep sızdı ama görünmez bir güç sıvıyı etrafımızda birleşmeden uzaklaştırdı. Prentis arkasını döndü ve tekrar saldırdı, bu kez ağzını dokunaçlardan birinin etrafına kapattı. Kraken acı dolu bir çığlık attı, uzantıları koptuğunda çığlıkları okyanus tarafından boğuldu ve altın rengi kan suyu bulandırarak parıltıyan bir pus oluşturdu.

Öfkelenen kraken iki dokunacıyla orkanın yüzünün yan tarafına vurdu. Prentis'in yüzünün yan tarafında devasa kızgın yaralar kabardı ve içimde bir çeşit zehir olup olmadığını merak ederek irkildim. Ama aynı zamanda krakenin sonunda Einar'ı bıraktığını fark ettim... ve ejderha koruyucum baygındı ve yavaşça okyanus tabanına doğru batıyordu.

Panik damarlarıma doldu ve çılgınca ona doğru yüzmeye başladım, deniz onu almadan önce Einar'a ulaşmaya çalışıyordum. Derinlere daldıkça karanlık etrafımda yükseliyor, bizi yutmakla tehdit ediyor gibiydi. Einar'ın normalde esmer olan tenini soluk, mavimsi bir renkle aydınlatan sadece bir parça ışık kalmıştı. Altın rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda pusluydu, gözlerindeki hayat solup gitmişti, kanatları arkasında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyordu.

"Lanet olsun sana!" Bağırdım, kelimelerle birlikte ağzımdan köpükler de çıkıyordu. "Sen bundan daha güçlüsün, Einar. Radiant'ın hatırı için *savaş!*"

Sözlerimdeki bir şey ona ulaşmış olmalı, çünkü bacakları biraz kıpırdadı ve gözleri parlayarak açıldı. Gevşek duran kanatları genişçe açıldı ve suya doğru sertçe çırpılarak onu yukarı, bana doğru itti.

Evet, sonunda bana yaklaştığında sessizce bağırdım. Üstümde orka ve kraken arasındaki savaş devam ediyordu ama benim gözüm sadece Einar'daydı. Sonunda elimi bileğine doladığımda, avucuma sürtünen pullara aldırmadan göğsümde umut alevlendi. Ama bu umut, ciğerlerindeki su kalan oksijenini de boğarken, yaşamın ondan uzaklaştığını, gücünün uzuvlarını terk ettiğini fark ettiğimde söndü.

Hayır. Onu bu şekilde kaybetmeyeceğim.

Güç içimde kabardı ve yakıcı bir acı boynumun yan tarafını kesti. Tamamen içgüdüsel olarak elimi göğsüne koydum ve suyun ciğerlerini boşaltmasını isterken gücümü ona doğru ittim.

Ağzı ardına kadar açıldı ve su vücudundan püskürerek ciğerlerini ve yemek borusunu temizlerken bir baloncuk seli dışarı fırladı. Daha fazla ememeden onu kendime çektim ve ağzımı onunkine bastırarak vücudumdaki oksijeni onunkine soludum.

Vücudu sertleşti ve sonra beni sıkıca kavradı, benden daha fazla hava emerken pençeleri giysilerimi yırttı ve etime girdi. İlk başta verecek hava kalmadığını düşündüm ama kanatlarını çırpıp bizi yüzeye doğru iterken boynumun kenarlarında bir şeylerin dalgalandığını hissettim. Ciğerlerim genişlerken gözlerim kocaman açıldı ve ellerim boynuma doğru uçarak derimde dalgalanan taze, düzensiz kesikleri hissetti.

Solungaçlar. Dev dişleri, onlar solungaç!

Einar ağzını benimkinden çekti, gözlerine biraz hayat gelmişti, ciğerleri sudan arınmış ve yeniden oksijenle dolmuştu. Ama hala zayıftı, beyni neredeyse boğulmaktan dolayı hala su toplamıştı, bu yüzden onu koltuk altlarından tuttum ve bizi yüzeye çıkarmak için okyanus basıncına karşı savaşıarak yukarı doğru tekmeledim.

Üstümüzde savaş devam ediyordu, Prentis krakenin dokunaçlarına saldırırken bir yandan da deniz canavarının zehirli darbelerinden kaçınmak için elinden geleni yapıyordu. Bizi krakenden uzaklaştırmaya çalıştım, ama canavar o anı seçerek soğanlı sarı gözlerinden birini bize doğru çevirdi. İrisinin derinliklerinde öfke parladı ve bize doğru devasa bir dokunaç fırlattı, o kadar hızlıydı ki kurşuni bacaklarımın onu zamanında temizlemesinin mümkün olmadığını biliyordum.

Tehlike sonunda Einar'ı füğ durumundan çıkardı ve beni kendine doğru çekti, kanatları güçlü bir şekilde çırpılırken kolları sıkıca bağlandı, bizi suyun içinde yukarı doğru ve krakenden uzağa itti. Altımızda muazzam bir güç kabardı ve o kadar hızlı yüzeye fırladık ki, anında başım döndü. Başım döndü ve Einar'dan uzaklaşıp kahvaltımı açık havaya kustum.

"Seni yakaladım," dedi Einar kabaca, muhtemelen pantolonunun her tarafına çiroz ve yulaf lapası sıçratmış olmama rağmen beni bırakmayı reddederek. Kanatlarını tekrar sertçe çırpıtı, üzerlerindeki suyu silkeledi, sonra sadece birkaç metre ötede bekleyen geminin güvertesine doğru süzüldü. Geminin güvertesine yığıldığımızda başım hâlâ dönüyordu, Einar beni çarpışmadan korumak için vücudunu eğmişti. Koşuşturan ayak seslerinin kakofonisi kulaklarımda yankılanırken neden hâlâ başımın döndüğünü, görüşümün kenarlarının neden karardığını, neden odaklanamadığımı anladım.

"Nefes almıyor!" Einar bağırdı, sesi panikle gerilmişti. Beni oturur pozisyona çekerken omuzlarımı sıkıca kavradı, panik içindeki yüzü bir odaklanıp bir kayboluyordu. "Adara, nefes almalısın! *Lütfen!*"

Ağzımı açtım, hava emmeye çalıştım ama boğazımı açamadım. Solungaçlarım boynumun kenarlarında işe yaramaz bir şekilde çırpınıyor, suyun içinden hava çekmeye çalışıyordu ama tabii ki su yoktu, sadece hava vardı ve neden havayı içime çekemiyordum-

"Adara. Bana bak."

Prentis'in önümde çömeldiğini görünce gözümü kırptım, oraya nasıl geldiğinden emin değildim. Buzlu parmaklar çenemi hafifçe kavrayarak beni kristal mavisi bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve tek görebildiğim o olana kadar görüşüm daraldı.

"Rahatla," dedi, sesi alçak ve hipnotikti. "Artık güvendesin. Einar artık güvende ve artık senin oksijenine ihtiyacı yok. Artık gücünü bırakabilirsin."

Gözlerimi kırptırdım, hâlâ sihrimi kullandığımı, damarlarımda dolaştığını ve derimde cızırdadığını fark ettim. El ve ayak parmaklarımın arasında garip bir his vardı ve bir elimi kaldırdığımda parmaklarımın arasında ağlar oluştuğunu ve elimin arkasında mavi pulların parıldadığını gördüm.

Bir şekilde, büyümle bir tür dönüşüme zorlamıştım, sudan oksijen soluyup Einar'a vermemi ve onu yüzeye çıkarmak için daha hızlı yüzmemi sağlayan bir dönüşüm.

Ama artık güvendeydik. Artık bu solungaçlara, bu ağlara ihtiyacım yoktu. Her şey yolundaydı. Bırakabilirdim.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı Prentis, sihrim üzerindeki mengeneyi bıraktığımda. Damarlarımdan yavaşça çekildi, solungaçlarım ve ağlarım da onunla birlikte çekildi ve boğazım nihayet rahatladığında bir yudum hava çektim. "İyisin Adara. İyisin."

"Teşekkür ederim," diye soluklandım, hâlâ yönümü bulmaya çalışıyordum. Biraz sersemlemiştim ama her nefes alışımında kafam berraklaşıyor, etrafım netleşiyordu. Mürettebatın çoğunun etrafımızda toplandığını ve aval aval baktığını fark ettim. Öz-bilinç tenimi karıncalandırdı ama bunu görmezden gelmeye çalıştım, onun yerine iki adım sağımda diz çökmüş, altın rengi bakışları benimkine sabitlenmiş olan Einar'a döndüm. Ona doğru uzandım ve o da pençeli eliyle elimi kavradı, zincirleri hareketle birlikte şingirdadı.

"Bu," dedi boğuk bir sesle, soluduğu su yüzünden boğazı muhtemelen çiğ kalmıştı, "şimdiye kadar yaptığın en aptalca şeydi."

Elimi geri çektim, kulaklarımın uçları yanıyordu. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bu *benim seni* korumam gerektiği anlamına geliyor, tam tersi değil!" Einar tersledi, altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Su büyüsünü kullanmayı bile zar zor biliyorsun ama yine de Prentis'in ya da diğer su fae'lerinin halletmesine izin vermek yerine benim ve o Gölgeler'in lanet olası *krakeninin* peşine düştün!"

Omuzlarımı kavradı, pençeli parmakları zaten açtığı yaralara sürtünüyor, beni bir bez bebek gibi sallamasına ramak kalmış gibi görünüyordu. "Tüm dünyada Nox'u yenebilecek ve gölge büyüsünü diyardan temizleyebilecek tek kişi sensin! Kimse için kendini riske atmayı göze alamazsın, benim için bile!"

Öfkeyle Einar'ı kendimden uzaklaştırdım ve ayağa kalkarak bizi izleyenleri görmezden geldim. "Eğer o zavallı kışını kurtarmamı istemiyorsan, belki de küçük tartışmalarla dikkatini o kadar dağıtmamaya çalışmalısın ki dev bir deniz yarattığı sudan çıkıp sana saldırdığında bunu fark etmemelisin!"

İkimize de bakmakta olan Prentis'e döndüm, kristal bakışlarında bir düzine soru dönüp duruyordu. "Bugün bizim için bu kadar cesurca savaştığın için teşekkür ederim," dedim, öfkeli olduğum halde ona toplayabildiğim en neşeli gülümsemeyi verdim. "Ve beni kendimi boğmaktan kurtardığın için."

Einar'ı kızdırmak için yanağına sağlam bir öpücük kondurdum, sonra topuklarımın üzerinde dönerek merdivenlere doğru tepindim ve güvertenin altındaki kamarama yöneldim.

Merdivenlerden inerken Prentis'in kendini beğenmiş bir tavırla, "Ayağını ağzına sokma şeklin çok etkileyici," dediğini duydum. "Sanırım o kadar uzağa sokmayı başardın ki, ayak parmaklarının kışından kıpırdadığını görebiliyorum."

"Ayak parmaklarımı kışına sokmadan önce kapa çeneni."

Gözlerimi devirdim ama sesleri uzaklaştıkça yorgunluk tekrar içime doldu ve kollarım bacaklarım o kadar kurşuna döndü ki bir ayağımı diğerinin önüne zorlukla kaldıradı. Bir şekilde kamarama ulaşmayı ve ıslak giysilerimi çıkarmayı başardım.

Nasıl dönüştüğümü, gücümün hangi yönüne eriştiğimi merak ettikçe sorular beynimde yığılıyordu ama sırtım yatağa çarptığı anda karanlık üzerime çöktü. Sorularımı yarın sorabilirdim, Prentis ve Einar'la ve onların sinir bozucu rekabetiyle uğraşacak enerjim olduğunda.

Ama şu anda tek istediğim uyumaktı.

Leydi Mossi

Evet, bu doğru.

Leydi Mossi, grifonunun sırtına yapışmış, soğğun şiddetinden korunmak için boynunu grifonun tüylü boynuna dayamış bir halde Kaipei Kalesi'ne bakıyordu. Başkente son gelişinden bu yana yıllar geçmişti -aslında Kral Aolis'in Edir tacını lanetli başına geçirmesinden bu yana buraya adımını atmamıştı.

Ama onu uzaktan birçok kez görmüş, üzerinde asılı duran zehirli gölge büyüsü bulutunu görmüştü. Bu bulut, herkesin bildiği ama yıllarca umutsuzca görmezden geldiği istilanın açık bir işaretiydi.

Ama şimdi, tıpkı yaklaşık yirmi yıl önceki o kader gününde olduğu gibi, o gölge hiçbir yerde görünmüyordu. Şimdi Kaipei'nin üzerinde kümelenen bulutlar şişman, kabarık ve inci grisiydi, yaklaşan kış kar fırtınasıyla ağırlaşmıştı.

Diğer ev reisleri de -Lord Oren ve Leydi Axlya- fark etmiş olmalılar. Oren değerli Kahin'inden rüzgârla gelen fısıltıları duymuş, Axlya da o sinir bozucu su büyücülüğü yeteneğini kullanarak bir şeyler görmüş olabilirdi.

Ama gerçekleri kendi gözleriyle görecektir olan Mossi'ydi.

Kadrosunda kalan griffin binicileri tarafından kuşatılan Leydi Mossi, kalenin dış baileyine indi. Avlu ve duvarların büyük bir kısmı yıkıntı halindeydi, yıldırım çarpması gibi görünen olaylardan dolayı ağır hasar görmüştü ve kaldırım taşlarının çoğu artık kayıptı.

"Leydi Mossi." Ahır ustası üniforması giymiş bir toprak fae'si attan inmesine yardım etmek için koşarak geldi. "Griffinlerinizi beslemeleri ve sulanmaları için ahıra götürebilir miyim?"

Mossi başını salladı. "Onları besleyebilir ve sulayabilirsiniz ama burada, avluda kalacaklar." Bir adım öne çıkan binicilerinden birine işaret etti. "Monty seninle kalacak ve onların bakımı için sana talimatlar verecek."

Birkaç gün önce sahip olduğu on dört griffinden geriye sadece altı griffin kalmıştı. O kaltak Adara ve kana susamış ejderhası kaçarken neredeyse hepsini öldürmüştü. Onları kendisi takip etmeliydi ama tek bir ejderhanın ne kadar yıkıcı olabileceğini unutmuştu.

Bu bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

Kalenin ön kapıları açıldı ve General Slaugh dışarı çıktı. "Leydi Teyzem," dedi, parçalanmış yüzü grotesk bir gülümsemeye bürünmüştü. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Leydi Mossi homurdandı. "Mesajınızı alır almaz griffinlerinizi eyerledim." Merdivenleri hızla çıktı ve adamın yüzünü tararken elini kendi elinin içine aldı. "Öyleyse doğru mu? Kral Aolis öldü mü? O sonradan görme velet Adara tarafından mı öldürüldü?"

"Doğru," dedi kadınsı bir ses, kapıların arkasından çıkarak. Gülümsedi ve Leydi Mossi'nin çenesi düştü. "Beni özlediniz mi, Büyükanne?"

"Gelsyne!" Leydi Mossi Slaugh'un elini bıraktı. "Gerçekten sen misin?" Torununu baştan aşağı süzdü, solgun tenine, koyu renk saçlarına ve uğursuz siyah gözlerine dikkat etti.

Gelsyne'in tarzına hiç uymayan, kalçalarını saran bir elbise. Yine de yanağının kıvrımı, ağzının ve burnunun şekli, salkım söğüt gibi endamı ona çok benziyordu. "Ne oldu-"

Gelsyne bir adım öne çıktı ve kollarını Leydi Mossi'ye dolayarak onu sert bir şekilde kucakladı. "Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı ve sesi Leydi Mossi'nin kulağına kayarak düşüncelerini köreltti. Şüpheleri azaldı, uzun zamandır kayıp olan torununu tekrar canlı görmenin verdiği rahatlama ve mutlulukla gölgelendi. "Keşke seni ziyaret edebilseydim. Keşke her zaman yaptığımız gibi avluda oturup seninle birlikte çiçeklerle ilgilenebilseydim."

"Ben de bunu isterdim." Göğsünde sevinç kabarıken bile ısırap Leydi Mossi'nin boğazını sıktı. Gelsyne'ye doğru düzgün bakabilmek için geri çekildi. "Neden yapmadığınızı hâlâ anlamıyorum."

"Yapmalıydım." Gelsyne'nin yüzünde suçluluk duygusu belirdi ve utanmış gibi gözlerini kaçırdı. "Senin rehberliğini kullanabileceğim o kadar çok zaman vardı ki. Ama Olette bana Adara'yı herkesten saklamam için söz verirdi, sen de dahil. Bu onun son arzusuydu ve ben de bunu yerine getireceğime yemin ettim."

"Demek Adara gerçekten de Olette ve Daryan'ın kızı," dedi Leydi Mossi. Başını salladı - elbette mantıklıydı ama şüphelenmek başka, yüksek sesle teyit etmek başka bir şeydi. "Beni ziyarete geldiğinde onu sizin yetiştirdiğinizi söyledi."

Gelsyne'nin gözleri bir an için zümrüt rengine dönerek titredi ve Leydi Mossi keskin bir korku, bir yardım çılgılığı gördüğüne yemin edebilirdi. Ama bir sonraki saniyede tekrar simsiyah olmuşlar, duygu parıltısı kaybolmuştu.

"Evet, sana geldi ve yardım istedi, değil mi? Ve senin planın da onu ben ve Avani karşılığında Aolis'le takas etmekte."

Leydi Mossi biraz savunmacı bir tavırla, "Evet, Kral Aolis onu aldığımı öğrendiğinde teslim etmemi isteyecekti," dedi. "Onun için ailemin ya da krallığının güvenliğini riske atacak değildim."

"Büyükanne, seni suçlamıyorum." Gelsyne rahatlatıcı elini Leydi Mossi'nin yanağına koydu. "Bu şartlar altında yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın."

Slaugh boğazını temizledi ve ikisi de dönüp ona baktı. "Bunu içeri götürebilir miyiz?" diye sordu kibarca. "Konuşacak çok şey var ve eminim açsınızdır."

"Evet, tabii ki."

Slaugh, Leydi Mossi ve ekibini kaleye götürdü ve burada onlara kamaraları gösterildi. Mossi, general ve danışmanı ile birlikte yemek salonunda Slaugh ve Gelsyne ile buluşmadan önce temizlenmek ve elbisesini değiştirmek için biraz zaman ayırdı. Kral muhafızlarının birkaç üyesi odanın duvarları boyunca duruyordu ama Leydi Mossi masaya serilen ziyafete daldığı için onlara pek aldırmış etmedi. Buraya gelmek için tam bir gün ve gece yol kat etmişti ve kesinlikle açlıktan ölüyordu.

"Demek Adara Kral Aolis'i öldürdü ve ejderha sevgiliyle kaçtı," dedi Leydi Mossi açlığını bastırdıktan sonra. "Bu da seni Kaipei Kalesi'nin sorumlusu yaptı."

"Bu doğru." Slaugh elindeki şarap kadehinden bir yudum aldı. "Şu ana kadar kimse bana meydan okumadı ama hepimiz biliyoruz ki bunun sebebi diğer hanelerin henüz akıllarını başlarına toplamamış olmaları. Casuslarım bana Adara'nın su başkentine doğru yola çıktığını ve orada tahtı ele geçirmek için Leydi Axlya'nın desteğini arayacağını söylüyor. Axlya bu durumdan faydalanmaktan çok mutlu olacaktır."

Leydi Mossi, "Elbette öyle olacak," diye alay etti. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir an için durumu değerlendirdi. Aolis'i öldürdüğü anda gölge büyüsu ortadan kaybolduğu için Axlya hiç şüphesiz Adara'yı diyarın kurtarıcısı olarak gösterecekti. Kaipei Kalesi'nin üstünden kaybolan sadece bulut değildi; Domhain'in dört bir yanından, topraklarına musallat olan gölge istilası ceplerinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğuna dair raporlar geliyordu.

Görünüşe göre Aolis kehanet ve kızın bu kehanetteki rolü konusunda haklıydı.

Ama piç kurusu muhtemelen kendi ölümünün de çözümün bir parçası olacağını hesaba katmamıştı.

"Sanırım hepimiz krallığın Adara'ya büyük bir borcu olduğu konusunda hemfikiriz," dedi Gelsyne. "Ancak Adara'yı sevmeme ve bunca yıldır onu kendi çocuğum gibi büyütmeme rağmen, tahta geçmesi gerektiğini düşünmüyorum. Yönetmek için gerekli tecrübe ve bilgiye sahip değil ve yarı ejderha soyundan gelmesi halkın onu takip etme konusunda çok isteksiz davranmasına neden olacaktır."

Slaugh'un eline uzandı, narin parmaklarını onun büyük, sert eliyle birleştirdi.

"Bence su fae'lerinin Edirian tahtı üzerindeki kontrollerinden vazgeçmeleri gerekiyor," dedi. "Toprak fae'lerinin yeniden hükmetme zamanı geldi."

Birleşen ellerini, Slaugh'un gözlerindeki kurnaz parıltıyı ve Gelsyne'nin yüzündeki gülümsemeyi gören Leydi Mossi'nin kaşları kalktı. "Edirne tahtında hak iddia etmek mi istiyorsunuz? Kral ve kraliçe olarak mı?"

"Evet," dedi Slaugh. Masaya doğru eğildi, yanık yüzü ürkütücü bir sırıtışa dönüşürken boştaki eliyle Leydi Mossi'nin elini tuttu. "Düşünsene teyze. Sonunda her zaman istediğin şeye kavuşacaksın."

Leydi Mossi'nin nefesi boğazında düğümlendi, yüzyıllar sonra ilk kez önünde bir umut belirdi. Ailesi yaklaşık on iki yüz yıl önce tahtı Usciete Hanesi'ne kaptırdığından beri onu geri almanın bir yolunu arıyordu. Bu beklediği şans olabilirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Dün olanlar hakkında konuşmaya hazır mısın?" Einar sordu.

Bakışlarımı kahvaltı tabağımdan kaldırıp mutfakta karşımda oturan Einar'a dik dik baktım. Prentis'le birlikte kahvaltı için mutfığa inmiştik. Ama tabaklarımızı çiroz ve diğer güzelliklerle dolduran Prentis ve benim aksine, Einar'ın tabağı bir parça ekmek ve bir fincan çay dışında boştu.

Sanırım deniz tutmasından muzdarip olsaydım, ben de aynısını yapardım.

"Dünle ilgili tam olarak ne konuşmak istiyordun?" Çirozlarımdan birini çatalımla mızraklarken zoraki bir nezaketle sordum. Balık beni engellemeye kararlı görünüyordu - düzgünce ikiye bölündü, ardından kepçeyle almaya çalıştığımda çatalımdan kaydı. Sinirlenerek balığı parmaklarımla tabaktan kopardım ve ağzıma attım. "Prentis'in nasıl dev bir katil balınaya dönüştüğünü ve senin zavallı postunu kurtarmak için bir krakenle savaştığını mı? Ya da ikimize de teşekkür etmediğini ama işe yaramaz bir genç kız gibi güvertede beklemek yerine peşinden geldiğim için beni azarlamakla vakit kaybetmediğini mi?"

Einar gözlerini devirdi. "Öncelikle, Prentis krakenle sadece benim iyiliğim için savaştı. Geminin ve gemideki herkesin güvenliği için onu yok etmek zorundaydı."

Prentis homurdandı. "Ne minnettarlık ama."

"-sen de dahil," diye devam etti Einar. "Ama hayır, ben bunların hiçbirinden bahsetmiyordum. Ben *senin* yaptığın şeyden bahsediyordum." Boynumu işaret etti. "Gösterdiğin gücün yeni yönüne."

Bilinçsizce elim boynumun yan tarafına kaydı, orada solungaçları neredeyse tekrar hissedebiliyordum. Dün Prentis'e bunu sormaya niyetlenmişim ama gerçek şu ki o kadar bitkin düşmüştüm ki günün geri kalanını uyuyarak geçirmiştim. Aslında, mürettebattan biri beni uyandırmasaydı kahvaltı için dışarı çıkacağımdan bile emin değilim.

Yan gözle bana bakan Prentis'e baktım. "Dün bana olanlar normal mi?" Cevabını duymaktan biraz çekinerek sordum. "Solungaçlar, el ve ayak parmaklarımla arasındaki ağlar... Sen de böyle dönüşebiliyor musun?"

"Öyleyim," dedi Prentis gülümseyerek. "Ve bu senin için iyi bir haber, Adara. Bunun gibi yarı dönüşümler bir Büyük Fae özelliğidir. Bu da demek oluyor ki reşit olma ritüelini tamamladığında, tüm su fae yeteneklerinin kilidini açabileceksin."

Ellerime baktım, sağ başparmağımla sol elimin parmaklarının arasını ovuşturdum. Orada ağları hissetmek çok garipti ve bir parçam tekrar dönüşmek istiyordu, böylece tekrar yüzmeyi deneyebilecektim, bu sefer perdeli ayaklarım da ayakkabısız olacaktı. Ama bu sabah kahvaltıya gelmeden önce denemiştım ve hiçbir şey olmamıştı.

Dönüşümü tetiklemek için suyun içinde olmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Bu mantıklı olurdu. Sonuçta, karada yapsaydım nefes alamazdım ve dün yaptığım gibi paniğe kapılırdım.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedim yavaşça, "ama henüz sihrimi açmadığıma göre neden böyle dönüşebildim? Ve bu tekrar yapabileceğim bir şey mi?"

Prentis tereddüt etti. "Bazen büyük bir stres altında olduğumuzda ya da özellikle güçlü bir duygu hissettiğimizde, normalde kullanamayacağımız yeteneklere geçici olarak erişebiliriz." Bakışları kısa bir süreliğine Einar'a kaydı. "Ejderha koruyucunuza olan bağlılığınız, bu gizli büyüden yararlanmanıza izin verecek kadar güçlü görünüyor."

Altın rengi gözleri ışıldayarak bana bakan Einar'a baktım. Keşke ne düşündüğünü söyleyebilseydim ama ilk defa yüz ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

"Demek ki senin peşinden gelmem iyi bir şey," dedim biraz kendini beğenmiş bir şekilde.

"Akşam yemeği olmaman iyi bir şey," diye karşılık verdi. Tartışmaya hazır bir şekilde ağzımı açtım ama sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Ama yine de beni kurtardığına sevindim."

Cevabım dudaklarımda kurudu, zihnim karardı. Kolumdaki sıcaklık karıncalanırken birbirine dolanmış parmaklarımıza baktım ve birden zihnim beni Einar'la dans ettiğimiz o hava tapınağı gecesine götürdü. Ellerinin vücudumdaki hissini, gizlice Kahin'i ararken beni dans pistinde ustalıkla nasıl döndürdüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum.

Gözlerindeki ifadeden onun da o anı yeniden yaşadığını anlayabiliyordum.

Einar bana göz kırptı, sonra tabağını aldı ve beni ve Prentis'i yalnız bırakarak mutfaktan çıktı. Yürüyüşünde kendini beğenmiş bir şeyler vardı, sanki bir tür tartışmayı ya da yarışmayı kazanmış gibiydi. Merakla Prentis'e baktım, Einar'ın odadan çıkışını izlerken yüzünde siyah bir ifade vardı.

"Ne?" diye sordum. Biraz sinirlenerek sordum. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

"Hiçbir şey." Prentis çatalını ikiye bölünmüş bir domatese sapladı ve hepsini ağzına attı. "Hiçbir şey yok."

Kahvaltıdan sonra Einar'ı bulmak için üst güverteye çıktım. Prentis'in askerleri bizi yakalamadan önce onunla yaptığım kısa, yarı hüznü konuşmayı saymazsak, Kral Aolis'e karşı savaştığımızdan beri onunla özel olarak konuşmamıştım.

Ama gözümü ufka diktiğim anda Einar'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti.

Kıyı şeridinde ışıltılı mücevherler yatağı gibi yayılan Usciete şehri, görenleri kendine hayran bırakıyordu. Rengârenk evler ve binalar sahile yakın yerlerde kümelenirken, malikâneler daha iç kesimlerdeki kayalıklara ve yamaçlara tünemişti. En yüksek uçurumun tepesine inşa edilen Usciete Sarayı'nın deniz köpüğü yeşili kubbeleri ve yumurta kabuğu duvarları sabah ışığında usulca parlıyordu. Uçurumun dibine bir tünel oyulmuştu; uçurumun kayalık yüzüne tırmanmak istemeyenler için kıyıdan saraya ulaşmanın tek yolu buydu.

Çok yakında o tünelden geçecektik.

Yoldan geçen bir denizcinin kolundan tutup onu durdurdum. "Rıhtıma varmamıza ne kadar var?" diye sordum, sesim sinirden gergin çıkıyordu.

Bana göre çok hızlı bir şekilde yaklaşan kıyı şeridine ve sonra tekrar bana baktı. "Bir saat içinde, leydim."

Başımı salladım, sonra gitmesine izin verdim. Kıyı şeridine, çoktan körfeze demirlemiş liman işçilerine ve denizcilere, hareketli liman kentine ve ötesindeki görkemli kaleye bakarken kaygı çirkin yüzünü gösterdi. Annemin büyük büyükannesiyle tanışmak üzereydim ve kedinin sürüklediği bir şeye benziyordum. Elimi yüzümü yıkamalı, saçlarımı taramalı ve giyecek bir şeyler bulmalıydım. Prentis benim için uygun bir şey getirmiş miydi, yoksa Axlya'nın karşısına kendi kıyafetlerimle mi çık-

"Adara." Einar'ın sesi arkamdan gürledi ve sıçradım. Şaşkın bir şekilde topuklarımın üzerinde döndüm, bana gizlice yaklaştığı için onu azarlamaya hazırdım ama ona baktığımda kelimeler dudaklarımda kayboldu. Normalde soğukkanlı olan yüzü, bana yukarıdan aşağıya bakarken endişeyle yumuşamıştı ve yanağımdan bir tutam saçı uzaklaştırdığında, içimde bastırılmış olan tüm duygular yüzeye çıkıp gözlerime doldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, pençeli elleri omuzlarımı kavradı. Dokunuşu nazikti ama yine de beni bir arada tutuyormuş gibi hissettirdi. Sanki içimde çalkalanan ve beni parçalara ayırmakla tehdit eden endişe fırtınasını hissedebiliyordu.

"Ben sadece..." gözümün kenarından bir damla yaş kaçtı ve öfkeyle gözyaşımı sildim. "Şu anda kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, Einar. Buraya gelebildiğimiz için mutlu olmam, Leydi Axlya'yla tanışıp ayine başlayacağımız için heyecan duymam gerekirken korkuyorum. Hatta belki de dehşete düştüm." Daha fazla gözyaşı süzüldü ve ben acı bir kahkaha attım. "Çok zavallıyım."

Einar'ın tutuşu omuzlarımda sıkılaştı. "Acınacak halde *değilsin* Adara," dedi sertçe, vahşi altın gözleriyle beni sabitleyerek. "Sen tanıdığım en güçlü dişilerden birisin ve ordumdaki en vahşi ejderha dişilerinden bazılarıyla birlikte savaşma ayrıcalığına sahip oldum. Üvey annen kaçırıldı, halkının sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü yeni büyüyü nasıl kullanacağını öğrenmek zorunda kaldın, aslında diyarın prensesi olduğunu öğrendin, tahtını çalan sahte kralı yok ettin, kötü bir varlığın annenin bedenini ele geçirmesini izledin, başkentten kaçtın, esir alındın ve şimdi diyardaki en güçlü fae'lerden biriyle tanışmak için yoldasın. Yine de karşına çıkan her zorluğun üstesinden inatçı bir kararlılıkla geldin, ihtimaller ne kadar ağır olursa olsun pes etmeyi reddettin."

"Sen pek çok şeysin Adara. Zeki, güçlü, güzel, cesur, sadık ve inatçısın, hatta bazen hatalı bile olabiliyorsun. Ama zavallı değilsin. Sen bir mucizesin, fae ve ejderhaların kızıydın, buz ve ateşin çocuğusun ve bir an için bile olsa kendini bu şekilde aşağıladığımı duymayı reddediyorum."

Ellerini omuzlarımdan indirdi ve bir an için çekip gideceğini sandım. Bunun yerine, kollarını etrafıma doladı ve beni ezici bir kucaklamanın içine çekti. Başımı onun baş döndürücü, erkeksi kokusu doldurdu ve hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey talep etmeden bana sıkıca sarılırken kalbimi bir güvenlik duygusu doldurdu.

Sadece beni tuttu, böylece parçalanabilirdim.

Yüzümü göğsüne gömüp sessizce ama şiddetle hıçkırdım, son birkaç günün tüm kederini, tüm hayal kırıklığını, tüm öfkesini dışarı attım. Gözyaşlarım gömleğinin önünü ıslattı, tırnaklarım arkasını yırttı ama ben titrerken o yine de bana sarıldı. Kendimi fırtınanın parçaladığı bir vadinin ortasındaki yalnız bir fidan gibi hissediyordum, rüzgâr beni köklerimden söküp uçuruma sürüklemekle tehdit ederken canımı kurtarmak için tutunuyordum.

Ama fırtına beni alıp götürmedi elbette. Sadece içimden geçip gitti, ta ki ben boşalıp tükenene, Einar'a yaslanana, burnum tıkanana ve göz kapaklarım ağırlaşana kadar. Kendimi kulübeme sürüklemek ve dünyanın geri kalanını uyuyarak geçirmek istedim.

Biri boğazını temizledi ve Prentis'in birkaç adım ötede durduğunu görmek için benekli yüzümü kaldırdım. Bize nasıl yaklaşacağından emin değilmiş gibi bir ayağını diğerine sürüyerek korkunç derecede beceriksiz görünüyordu.

Beni bu şekilde görmesine izin verdiğim için utanmam gerektiğini biliyordum, özellikle de böylesine samimi bir kucaklaşmada. Ama gerçek şu ki, umursamayacak kadar duygusal olarak tükenmişim.

"Ne istiyorsun?" Einar hırladı, kolları etrafımda sıkılaştı. Ses tonundaki kıskançlığı başka bir şeyle karıştırmak imkânsızdı ama yine de kucaklaması sahiplenici olmaktan çok koruyucu bir his veriyordu. Ve bundan hoşlandığımı fark ettim, olması gerekenden çok daha fazla.

Prentis bir kolunu kaldırarak bakışlarımı kolunun ön kısmından sarkan ışıltılı bir elbiseye çekti. "Bunu Adara'ya vermeye geldim. Mahkemeye çıkarken şık olması gerekiyor." Prentis'in kıyafetlerini giymiş bir kadın hizmetçi, elinde bir kucak dolusu tuvalet malzemesiyle dirseğinin dibinde belirdi. "Misha'dan makyajını tazelemesine ve üstünü değiştirmesine yardım etmesini istedim."

Burnumu çekerek kendimi Einar'ın elinden nazikçe kurtardım ve Prentis'e sulu bir gülümseme verdim. "Evet, bu çok hoş olurdu. Sadece giymem için bir şey paketleyip paketlemediğini merak ediyordum." Elbiseyi ondan aldım ve elimi ipeksi, hafif kumaşın üzerinde gezdirdim. Parmaklarımın altındaki renkler değişti ve elbisenin yumurta kabuğu mavisi tonunun altındaki yanardöner teller ortaya çıktı. "Bu muhteşem."

"Elbette." Prentis gülümsedi, memnun görünüyordu. "Mahkemeye elinizden gelenin en iyisini yapmadan çıkmanıza asla izin vermem." Geri çekildi ve Misha'ya işaret etti. "Misha'yı takip et. O her şeyle ilgilenecek."

Misha beni güvertenin altındaki boş bir salona götürdü; burada büyük bir kova buharlı su ve birkaç havlu bekliyordu. Sonraki bir saat boyunca beni ovdu, saçlarımı yıkadı ve fırçaladı, tırnaklarımı temizledi ve düzeltti ve cildime peeling yaptı. Ancak pembe, yumuşak, parlak ve kirden arınmış olduğumda elbiseyi ve beraberindeki iç çamaşırlarını giymeme yardım etti, ardından saçlarımı örüp şekillendirdi ve boynuma bir dizi safir takarak görünümü tamamladı.

"İşte buradasınız leydim." Geri çekildi, sonra beni duvara cıvatalanmış bir boy aynasına doğru çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben... bu inanılmaz," dedim dürüstçe, çünkü bu doğrudu. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey giydiğimi sanmıyordum, ne maskeli balo sırasında ne de Kral Aolis'in esiri olduğum kısa süre boyunca, aralarından seçim yapabileceğim soylulara uygun şık elbiselerden oluşan bir gardırobum varken bile. Elbise üzerime neredeyse tam oturmuştu, belimden içeri giriyor ve dışa doğru genişıliyordu.

ayak bileklerimin etrafında salınan şelale etekler. Yakası dekolteyi ima edecek kadar alçaktı ama yine de mütevazıydı ve boynumda kümelenmiş mücevherler görünümü daha da yükseltiyordu. "Hayatımda hiç bu kadar asil göründüğümü sanmıyorum."

Ama elbise ne kadar muhteşem görünse de, içinde kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Prens Daryan ve Prenses Olette'nin kızı olduğumu, damarlarımda ejderhaların ve fae'lerin kanının aktığını, ruhumda su ve ateşin güçlerinin parladığını keşfetsem de... kalbimde hâlâ Adara Greenwood'dum. Küçük bir köyde büyümüş, güçleri ya da kaderi hakkında hiçbir fikri olmayan, siyasi entrikaları ya da saray entrikalarını yönlendirmek için gerekli eğitim ya da kurnazlıklardan hiçbirine sahip olmayan basit bir fae kızı.

Beni yetiştiren fae'nin annemin nedimesi olduğu ve muhtemelen saray hayatı hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiği düşünülürse, bu ironikti. Eğer işler farklı olsaydı, bana kökenlerim hakkındaki gerçeği söyleseydi, beni tüm bunlara hazırlayabilirdi.

Ama bu yola girmenin bir anlamı yoktu. Geçmiş bir taşı, gelecek ise sürekli değişen bir manzara. Üzerinde kontrol sahibi olduğum tek şey şimdiki zamandı.

Başarana kadar numara yap, değil mi?

Kendimi toparlayarak Misha'nın peşinden odadan çıktım ve Prentis ile Einar'ın beklediği kaptanın ofisine girdim. Odaya girdiğimde iki adam döndü ve olduğum yerde durarak bana iyice bakmalarına izin verdim.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi Prentis. Beni değerlendirirken kristal mavisi gözlerinde takdîrkâr bir parıltı vardı ve bana memnun bir gülümseme verdi. "Misha işini çok iyi yapmış. Bir kehanetin sayfalarından fırlamış bir prenses gibi görünüyorsun, tam da olman gerektiği gibi."

Kızardım, sonra Einar'a baktım. Vücudumda aşağı yukarı gezinen gözlerindeki erimiş bakışla nefesim kesildi ve aniden gerilerek gerildim. Açıkçası Einar'ın elbisemi, saçımı ya da mücevherlerimi beğenip beğenmemesini neden umursamam gerektiğini bilmiyordum. Önemli olan Leydi Axlya'nın fikirleriydi.

"Bir prensese benzemiyor," dedi Einar Prentis'e, ağzının kenarları sırtarak. "Lanet olası bir *kraliçeye* benziyor."

Kraliçe kelimesini mırıldandı ve eğer daha önce kızarmış olsaydım, şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Vücudumun her yeri ısındı, kulaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma yayıldı ve Einar'a doğru bir adım atmamak için kendimi zor tuttum. Damarlarımda zonklayan arzuyu inkâr etmek mümkün değildi; sanki görünmez bir kanca göğsüme batmış ve beni ona doğru çekiyordu, yavaşça göbeğimden vücudumun geri kalanına yayılan ani zonklama hakkında bir şeyler yapmamı talep ediyordu.

Einar'ın burun delikleri alevlendi ve bakışları ağırlaştı, sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi şehvetli bir şekilde sırtıttı. Daha da çok kızardım ve içimden bir his Prentis orada durmasaydı elbisemin, hatta namusumun büyük bir tehlike altında olacağını söylüyordu.

Prentis boğazını temizleyerek aramızdaki büyüyü bozdu. "Öyle," diye kabul etti ama sesinde bir isteksizlik vardı. Acaba bunun nedeni, o kızıdan hoşlanmaması mıydı?

Kraliçe olmam fikri mi, yoksa Einar'ın ona iltifat ederek bir adım öne geçmesi mi? Konu ben olduğumda ikisi arasında kesinlikle bir tür rekabet varmış gibi görünüyordu ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bundan kısa bir süre sonra limana yanaştık ve Prentis beni iskelede bekleyen bir arabaya götürdü. Einar, kanatları arabaya sığmayacak kadar büyük olduğu ve geri dönüşmeyi reddettiği için askerlerle birlikte binmek zorunda kaldı. Bu da Prentis ve beni dar alanda yalnız bıraktı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Prentis iç çekerek, limandan geçip yukarı şehre doğru ilerlerken. "Ejderha koruyucunuzun zorba varlığından kurtulduğumuza sevindim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Einar sadece işini yapıyor, biliyorsun," dedim. "Sana ya da başka bir fae'ye güvenmemesi gayet doğal."

"Ama mesele de bu," dedi Prentis, kristal mavisi gözleri beni değerlendirirken parlıyordu. "Fae'lere güvenmiyor ama yine de bir su fae'si olan senin yanında durmaya devam ediyor. Sence bu neden böyle?"

"Şey, ben *sadece* bir fae değilim," dedim, aniden Einar'a karşı savunmacı hissederek. "Ben aynı zamanda yarı ejderhayım. Ve Einar babamın en iyi arkadaşıydı. Beni korumak istemesi çok doğal."

"Yani bunu biliyordu, öyle mi?" Prentis sordu. "Tanıştığınızda senin yarı ejderha olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi Kral Aolis'e karşı bu kadar çabuk harekete geçtin? Ejderha sana gücünü nasıl kullanacağını öğrettiği için mi?"

Prentis'in soruları sıradan geliyordu ama gözlerindeki parıltıyı kaçırmadım. Benden bilgi almaya çalışıyordu ve ben de dudaklarımı birbirine bastırarak savunmaya geçtim.

"Einar gücümü kontrol etmeyi öğrenmeme yardım etti," dedim birkaç saniye sonra. "Ama mirasımı bilmiyordu. Ve ben Kaipei'ye kralı öldürmek, kehaneti gerçekleştirmek ya da bunların hiçbirini için gelmedim. Sadece annemi geri almaya geldim."

"Annen mi?" Prentis öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı. "Ama annen öldü."

Başımı salladım. "Olette'den bahsetmiyorum. Beni büyüten kadından bahsediyorum."

"Peki bu ne?" Prentis dürttü.

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

İçini çekti. "Yardım etmesini istiyorsan Leydi Axlya'ya tüm bunları anlatmak zorunda kalacaksın. Önce bana da söyleyebilirsin. Aslında keşke daha önce, daha fazla zamanımız varken söyleseydin. Sana tavsiyede bulunabilirdim ama ne konuda tavsiyede bulunacağımı bilmiyorum. Bana ondan ne konuda yardım istediğini bile söylemedin."

Parmaklarım, ellerimi saçlarımın arasında gezdirme isteğiyle kaşındı, ama karıştıramadım, bunun yerine onları eteğimin katlarına gömdüm. "Ve bana neden yardım etmek istediğini söylemedin. Aslında, bana yardım etmek istediğini hiç söylemedin. Beni Leydi Axlya'ya götürüyorsun çünkü o sana bunu emretti."

"Evet ama ben aptal değilim Adara." Prentis'in sesi sabırsızlıkla gerildi. "Ediria'nın kralını öldürdün ve tek müttefikin kendi başına zorlu olsa da -" pencereden dışarı, yanında at süren Einar'a baktı, kanatları sırtına yapışmış ve bir pelerinin altına gizlenmişti, "- seni tüm krallığa karşı korumak için yeterli değil. Tahtı ele geçirmek istiyorsan evimin, halamın desteğine ihtiyacın var."

Güldüm. "Tahtı istediğimi kim söyledi?"

Prentis bana inanmaz bir bakış attı. "Bilmediğini mi söylüyorsun?"

Sonra tünele girdik ve vagon kısa süreliğine karanlığa gömüldü. Dikkatimin dağılmasına minnettar olarak pencereden dışarı baktım, buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Prentis'in sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünürken, tünel duvarları boyunca aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerin ışığı görüş alanıma yayıldı. Taht açıkça benim doğuştan hakkımdı ve Nox, Kaipei'nin elindeyken ve General Slaugh onun yanındayken, onu almanın yanlış ellerden uzak kalmasını sağlamak için en iyi şansım olduğunu biliyordum. Ama aynı zamanda, bir krallığı yönetecek nitelikte olmadığımı da biliyordum.

"Karmaşık bir durum," dedim sonunda, çünkü gerçek buydu. Annemi kurtarma görevi olarak başlayan şey, krallığı kurtarma görevine dönüşmüştü. Politik entrikalara karışacağımı, yeni güçlerde ustalaşmak zorunda kalacağımı, hatta kralla savaşıacağımı hesaba katmamıştım, onun yerini alan ve annemin bedenini çalan gölge varlık bir yana.

Korkudan gözlerimin kenarlarından yaşlar süzölmeye başladı. Sıkışan boğazıma karşı yutkunarak gözlerimi kırptırdım ve Prentis'in bakışları yumuşadı.

"Karmaşık olduğunu biliyorum," dedi nazikçe. "Ve çok şey yaşamış olduğunuzu da biliyorum. En azından anneni kurtarabildin mi? Sen Kral Aolis'i öldürdüğünde o hâlâ hayatta mıydı? O kim?"

"Adı Gelsyne ve hâlâ hayatta ama ona yardım edemedim." Başımı öne eğdim, yaşadığım utanç ve dehşet tekrar üzerime çöktü. "Ve eğer Leydi Axlya bana yardım etmezse, onu sonsuza dek kaybedeceğim."

"Gelsyne mi?" Prentis şaşırmış bir sesle yineledi. "Olette'in nedimesi olarak hizmet eden Gelsyne değil mi?"

"Aynen öyle." Ona titrek bir gülümseme verdim.

Prentis daha fazla soru sormak için ağzını açtı ama tünelden çıktık, vagonun pencerelerinden içeri bir kez daha ışık doldu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı, makyajımı bozmadan yüzümü pencereye olabildiğince yaklaştırdım, böylece kale kapılarından gürleyerek geçişimizi izleyebilecektim. Kapılar Usciete Hanesi'nin armasıyla süslüydü; içine bir dalga çizilmiş ve ortasından su damlacıkları fışkıran ağdalı bir hilal. Aynı sembol bailey'e girdiğimizde, arabadan inmemize yardım eden uşağın üniforması da dahil olmak üzere her yerde yaygındı.

"Tekrar hoş geldiniz Lord Prentis," diye karşıladı bizi ev üniforması giymiş uzun boylu bir fae. "Leydi Axlya zamanında gelişinizden çok memnun oldu." Bakışları bana kaydı. "Sanırım bu Leydi Adara?"

"Evet," dedi Prentis. "Ve onun koruyucusu Einar," diye ekledi Einar dirseğimde belirirken. "Adara, Einar, bu Roch, Usciete Kalesi'nin kâhyası. Siz buradayken ihtiyaçlarınızla o ilgilenecek."

"Memnun oldum." Kâhyanın dudakları Einar'a, altın gözlerine ve pençeli ellerine bakarken inceldi ama bana döndüğünde şefkatli bir gülümsemeye dönüştü. "Zaten giyinmiş ve hazır olduğunuza göre, kale görevlileri çantalarınızı teslim ederken ben de üçünüzü dinleyici salonuna götüreceğim. Leydi Axlya ve saray halkı sizi bekliyor."

OceanofPDF.com

Dune

"Neden çağrıldığını biliyor musun, öğrenci?"

Dune soruya hazırlıksız yakalanarak gözlerini kırıştırdı. Kaipei Kalesi'ndeki taht odasında durmuş, ellerini arkasında kenetlemiş, General Slaugh onu incelerken botlarını karıştırmamaya veya başka bir gariplik belirtisi göstermemeye çalışıyordu.

"Bana sadece hassas bir görev için ihtiyaç duyulduğu söylendi, efendim," dedi dürüstçe. Komutanı iki gece önce eğitim kampında bir mesaj almıştı ve ikisi de zorlu bir yolculuktan sonra ancak bu sabah Kaipei'ye varmışlardı. Bir muhafız Dune'u taht odasına götürmeden önce atlarını ancak teslim etmişler, komutanını da büyük salonda sakinleşmesi için bırakmışlardı.

Dune bunun üzerine gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. Komutan, orduya katılabilecek bir haftadan az olmuş bir Harbiyeli olarak kendisinin önemli bir görev için seçilmiş olmasına çoktan sinirlenmişti. Dune'a eşlik etmek için son sürat at sürdükten sonra görevin neleri içerdiğinden bile tamamen haberdar edilmediği için öfkeden kuduruyor olmalıydı.

"Güzel," diye mırıldandı Dune'un yanında duran fae. "O halde kimse görevin mahiyetini bilmiyor."

Dune fae'ye iyice bakınca irkildi. "Gelsyne?" diye sordu, sesi şok içinde tizleşmişti. Rengi farklıydı ve giydiği kıyafet üzerinde görmeye alışık olduğundan çok daha baştan çıkarıcıydı.

Ama hatırlayabildiği kadarıyla Fenwood'un şifacısı olarak hizmet eden fae'yi karıştırmak mümkün değildi. Onu en son gördüğünde, General Slaugh'un adamlarının gözetiminde, baygın ve zincire vurulmuştu.

"Ne-" diye sormaya başladı.

"Gelsyne yaptığı hatanın farkına vardı," diye araya girdi General Slaugh. "Adara'yı saklayarak doğru şeyi yaptığını düşünüyordu ama şimdi Adara, Kral Aolis'i soğukkanlılıkla öldürüp krallığı kaosa sürüklediğine göre, Gelsyne üvey kızını adalete teslim etmeye kararlı."

"Çok doğru," dedi Gelsyne. Başını eğdi ve ellerini kalçalarına dayadı. "General Slaugh beni idam ettirebilirdi ve bu adil ve doğru olurdu. Ama bunun yerine tahta hizmet etmeme izin verdi. Tek umudum Adara'nın yaptıklarını telafi edebilmek."

"Ne kadar merhametli," dedi Dune, şaşkınlığını kibar bir maskenin ardına gizleyerek. General Slaugh'un Gelsyne'i idam etmek ya da zindanlarda çürümesine izin vermek yerine yanında tutmasının altında yatan bir neden olmalıydı. Ama ona ne gibi bir değer katabilirdi ve ona nasıl güvenilebilirdi?

"Adara Greenwood ile ilişkiniz nedir?" General Slaugh sordu.

"Adara mı?" Dune bu soru karşısında şaşkına döndü. "O... biz birlikte büyüdük." Ne kadarını bildiğini ve Slaugh'a ne söylediğini merak ederek Gelsyne'e baktı ama Gelsyne ona bakarken yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Gelsyne'nin gözleri her zaman bu kadar siyah, bu kadar anlaşılmaz mıydı? Esir alındığından beri ona tam olarak ne olmuştu?

"Hepsi bu mu?" General Slaugh bir kaşını kaldırdı. "Denemelerde ikinizi de izledim. Aranızda bir tür rekabet var gibi görünüyordu."

Dune dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir bakıma rakiptik," diye isteksizce itiraf etti. "Bir noktada, neredeyse sevgili olacaktık. Ama babamın büyüsü olmayan bir fae ile evlenmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden onu reddettim. Bunu kişisel olarak algıladığımı söyleyebiliriz."

"İlginç." General Slaugh bir parmağını çenesine vurdu. "O halde onu iyi tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Çoğundan daha iyi... gerçi bunun pek bir şey ifade ettiğini sanmıyorum," dedi Dune kuru bir sesle. "Hiçbirimiz onun ateş büyüsünü bilmiyorduk." Köydeki herkesin işe yaramaz olduğunu düşündüğü bir fae'nin aslında Ediria'daki herkesin soyunun tükendiğini varsaydığı güçlü bir büyüye sahip olduğunun ortaya çıkması ironikti. Adara'nın bunu bilmemesine imkân yoktu; acaba bunca zamandır gizlice kralı öldürmeyi mi planlıyordu ve bu yüzden mi savaşçı olmak için eğitim almıştı? Adara'nın kendisiyle ilgili sırları olduğunu her zaman hissetmişti - babasının onun bir pislik olduğu ve kendisini ilgilendirmemesi gerektiği konusundaki ısrarına rağmen ona çekilmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Belki de babası bu sırları biliyordu. Belki de bu yüzden Dune'un ondan uzak durmasını istemişti.

"Öyle olabilir," dedi Gelsyne. "Ama ikinizin arasında bir bağ var ve her zaman da vardı. Bu yüzden bu görev için çok uygun olacaksınız."

Dudakları, Dune'un omurgasından aşağı bir ürperti gönderen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki bu görev tam olarak nedir?"

"Basit bir şey," dedi Slaugh. "Adara'yı öldürmeni istiyoruz."

Dune dondu kaldı. "Onu öldürmek mi?" diye yineledi, doğru duyduğundan pek emin değildi. "Yani... hayatına son vermek mi?"

"Sanırım 'öldürmek' kelimesinin anlamı bu," dedi Slaugh kuru bir sesle. "Bu bir sorun olacak mı, öğrenci? Bilinen bir katili, bir kral katilini adalete teslim etmek?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Dune hemen. Adara'nın sahayı nasıl ateşe verdiğini ve birçok askeri öğrenciyi ağır yaraladığını hatırlayınca kararlılığı daha da arttı. Açıkça bir tehditti ve Kral Aolis'i öldürecek kadar güçlüyse, bu Ediria'daki herkes için bir tehlike olduğu anlamına geliyordu.

... ama sorun da buydu, değil mi?

"Bu görev için beni düşünmüş olmanız gururumu okşadı," dedi Dune dikkatle, "ama kendimi yetkin bir savaşçı ve toprak büyüsü kullanıcısı olarak görsem de, hâlâ daha küçük bir fae'yim. Ediria kralının kendisini öldürmüştü Adara'yı öldürmek için ne gibi bir umudum olabilir ki?"

Bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalması, Adara'nın kendisinden daha güçlü olduğunu kabul etmek zorunda kalması onu üzmüştü. Ama Dune aptal değildi. Bu görev için acele edemezdi. Önce başarılı olmanın bir yolu olup olmadığını öğrenmeliydi.

"Bu mükemmel bir nokta." General Slauch gülümsedi ya da en azından yüzünün yanmamış yarısı gülümsedi. Bükülmüş ağzının sol tarafı ise ancak kibar bir yüz buruşturma olarak adlandırılabilir bir ifadeye büründü. "Bu görevi kabul ederseniz, geleneksel olarak sadece kral ve özel muhafızları tarafından kullanılan nadir bir büyüye erişmenizi sağlayacağız."

"Gerçekten mi?" Heyecan Dune'un göğsüne sıçradı ve kanı daha hızlı pompalandı. "Bu ne tür bir büyü?"

"Görevi kabul ediyor musun?" Slauch sordu.

Dune'un kafasının arkasında bir uyarı zili çaldı ama o bunu görmezden geldi. Bu, babasına ikinci bir oğuldan fazlası olduğunu kanıtlamak için beklediği fırsattı. *Kendisine* özel yetenekler bahşedilmesi ve bir kral katilini adalete teslim etme şansı verilmesi, sonunda kendi adına bir isim yapabileceği anlamına geliyordu.

"Evet," dedi kararlı bir şekilde. "İstiyorum."

"Mükemmel." Gelsyne mırıldandı. Ona bir adım daha yaklaştı ve Dune bir adım geri atmamak için kendini zor tuttu. Hâlâ onda neyin farklı olduğunu anlayamıyordu ve görünüşünden bahsetmiyordu. Onda bir karanlık vardı, siyah gözlerinde Dune'un kollarındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken eden dipsiz, esneyen bir çukur.

Ama gözlerinde sorularla General Slauch'a baktığında, general onaylamak için başını eğmekle yetindi.

Bu yüzden Dune, Gelsyne ellerini göğsüne koyarken kıpırdamadan durmak için kendini zorladı, onun dokunuşu altında teni ürperse de titrememek için kendini zorladı.

Ama kız eğilip buz gibi soğuk ağzını onunkine dayadığında nefesini tutamadı.

Geri çekilmeye çalıştı ama görünmez bir güç kadının açık ağzından onunkine doğru akarken vücudu kaskatı kesildi. Sanki kalın, yapışkan duman bulutlarını yutuyormuş gibi hissetti, zehirli buhar ciğerlerine nüfuz etti ve damarlarına zehir gibi yayıldı. Gözeneklerinden siyah sıvı akarken vücudu titreyerek zehirli istilayı reddetmeye çalıştı.

Ama sonra kafasının içinde bir ses konuştu. En karanlık rüyalarından doğan, deliliğin derinliklerinden, en derin ahlaksızlıklardan yükselen bir ses.

"Dune Terran," diye mırıldandı, bir kedinin sahibinin bacaklarına dolanması gibi düşüncelerinin etrafını sardı. "Gücümü kanına katarak Ediria krallığıyla olan bağlarından ve Domhain'in oğlu olarak doğuştan sahip olduğun haklardan vazgeçiyorsun."

"Bugünden itibaren sen karanlığın çocuğusun. Gölgeleğin gücü artık damarlarında dolaşıyor. Ve sen benim hizmetkârımsın ve öyle kalacaksın."

Büyü içinde patlayıp tüm bedenini dönüştürürken Dune çılgılık attı. Teni yıldızlar arasındaki zifiri karanlık boşluğa, gözleri uçurumun dipsiz çukurlarına, saçları umutsuzluğun mürekkep siyahına dönüştü. Parmak uçlarından ve ağzından uzun pençeler ve dişler filizlendi ve formunun oluşturduğu gölge kanamaya başladı, zemine yayıldı ve tüm oda karanlığa gömülene kadar duvarlara süründü.

"Gölgelerin Anası," diye mırıldandı Dune, sesi yeni çıkan dişlerinin ardında biraz kalın çıkmıştı. Gölge iblisin önünde tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Hizmet etmek için yaşıyorum."

"Ona çok fazla gölge büyüsü vermişsin," dedi Slaugh, sesinde en ufak bir onaylamama belirtisi vardı.

"Evet." Nox, Dune'un başının üst kısmını okşadı, tırnakları kafa derisini sıyırdı ve vücudu boyunca zevkli karıncalanmalar gönderdi. "Adara ve onun sinir bozucu ejderha yardımcısıyla başa çıkmak istiyorsa buna ihtiyacı olacak." Parmağını Dune'un çenesinin altından geçirip başını kendisine bakması için yukarı kaldırdı ve Dune'un bedeni gülümsemesiyle heyecanlandı. "Seni muhteşem yaratık. Talimatlarıma harfiyen uyacaksın, değil mi?"

"Evet anne," dedi Dune hevesle. Artık General Slaugh'un ya da bir başkasının onayını umursamıyordu. Önemli olan tek kişi Gölgelerin Anasıydı, ona bu görkemli gücü ve amacı veren oydu. Onu memnun etmek için ne gerekiyorsa yapacak, yoluna çıkan her düşmanı yok edecekti.

Ve eğer bu düşman Adara, onu aşağılayan ve yenen kız ise, bu sadece pastanın üzerindeki krema idi.

"İşte burada."

"... kehanetteki kız..." "... ejderha
doğumlu iğrençlik..." "... *kral*
avcısı..."

Bu son fısıltılı suçlama karşısında neredeyse irkiliyordum ama izleyici salonuna adım atarken gözlerimi önümde tuttum ve galeride toplanmış saray mensuplarına bakmamaya çalıştım. Koridordan kürsüye doğru yürürken düzinelerce gözleri beni takip etti, fısıltıları topuklarıma çarptı ve sadece benim hakkımda konuşmadıklarını biliyordum. Keskin gözleri Einar'ın kanatlarına da takılmıştı, kanatları artık tamamen sergileniyordu. Muhafızlar üzerimizde silah araması yapmış ve odaya girmeden önce tüm dış giysilerimizi çıkarmamızı istemişlerdi, bu yüzden artık ne onları ne de bileklerindeki prangaları saklayabilirdi.

"Boş ver onları," diye mırıldandı Prentis yaklaşırken kulağıma. "Önemli olan tek şey Leydi Axlya'nın görüşüdür."

Başımı salladım, dikkatim kürsüde toplanmış yedi figürdeydi. Tahtta oturan ve mavinin aklıma gelebilecek her tonundan oluşan şeffaf bir elbise giymiş olan kadın belli ki Leydi Axlya'ydı. Prentis'inkiyle aynı renkteki kristal mavisi gözleriyle beni inceliyor, genç ve zarif yüz hatları hiçbir şey belli etmeyen saf bir sükûnet ifadesine bürünüyordu. Onun düşüncelerini anlamak için cam bir kâsenin içinden bana bakan bir Japon balığından daha fazla şansım yoktu.

Leydi Axlya'nın tahtının iki yanında dört erkek ve iki kadın oturuyordu, hepsi de Usciete'in renkleri olan mavi ve gümüş giysiler içindeydi. Bana değişik tonlarda bir merakla bakıyorlardı; aralarında biraz eğlence, düşmanlık ve can sıkıntısı da vardı. Bunların aile üyeleri mi yoksa danışmanlar mı olduğunu anlayamadım ama burada aile reisiyle birlikte oturduklarına göre çok önemli kişiler olmalıydılar.

"Leydi Teyzem." Prentis kürsünün dibinde durdu ve alçak bir selam verdi. "Merhum Prenses Olette ve Prens Daryan'ın kızı ve Edirian tahtının kayıp varisi Adara'yı takdim edebilir miyim?"

Arkamızdaki galeride daha fazla fısıltı koptu ama kendimi onları duymamaya zorladım.

"Sizinle tanışmak bir onur, Büyük Büyükanne."

Fısıltılar kesildi ve Leydi Axlya'nın mavi boyalı dudakları parıldayan bir gülümsemeye dönüştü.

"Büyük Büyükanne," dedi kristal gözleri parlayarak. "Söylemeliyim ki, Işıyan'lar başka bir torun için ettiğim dualara hiç beklemediğim bir şekilde cevap verdiler." Beni incelerken başını eğdi ve ben de onun bakışlarının ağırlığı altında kıpırdanmamaya çalıştım. "Saçın, burnun, hatta çenenin şekli... büyükbaban merhum Kral Ciryen'a çarpıcı bir benzerlik gösteriyorsun. Ama gözlerinizin eğimi ve rengi kesinlikle Olette'den geliyor."

"Umarım bu iyi bir şeydir," dedim.

"Elbette öyle. Su fae'si soyundan gelmeyi tercih ettiğin çok açık." Bakışlarını Einar'a çevirip gururla sergilediği kanatlarına bakarken gülümsemesi soldu. "Yine de söylemeliyim ki, seninle arkadaşlık etmekten pek hoşlanmıyorum."

Einar ağzını açıp başımızı belaya sokmadan önce, "Bu çok talihsiz," dedim, "çünkü o benim hayatımı birkaç kez kurtardı. O olmasaydı, salonlarınıza gelebileceğimi hiç sanmıyorum."

Bunun üzerine uzun bir duraklama oldu, o kadar uzun ki yanlış mı konuştum diye merak etmeye başladım. "Sana borçlu olduğumuzu söyleyebilirim Einar," dedi Axlyla. "Ama tebaamdan pek çok kişiyi öldürdüğün için, sanırım buna bir yıkama diyeceğiz."

Axlyla'nın gülümsemesi sakinliğini korudu ama kristal gözleri elmas keskinliğine dönüştü. Einar'ın cevabını beklerken nefesimi tuttum ama ona çıkışmak yerine sadece omuz silktili.

"Senin ailenle benim ailem arasında geçmişte yaşanan kan davaları beni ilgilendirmiyor," dedi. "Tek arzum Adara'nın güvende olduğundan ve korunduğundan emin olmak."

"Ve siz onun güvende olduğunu ve korunduğunu düşünmüyor musunuz?" Leydi Axlyla bir kaşını kaldırdı. "Artık burada, krallığının kalbinde, ait olduğu yerde, ailesinin koynunda olduğuna göre?"

"Burada her yerden daha güvende," diye onayladı Einar. "Ama güçlerinde ustalaşana ve krallıktaki tüm gölge büyüsünü yok edene kadar asla güvende olmayacak." İleri doğru küçük bir adım atarak Axlyla ile benim aramda hafifçe konumlandı. "Ve o gün gelene kadar, ben onun yanında kalacağım."

Einar'ın ateşli sadakat beyanı kalbimi doldurdu, sıcaklık damarlarımdan taşarak içten içe parladığımı hissedene kadar aktı. Ama Leydi Axlyla pek etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Gölge büyüsünü yok etmek mi?" dedi küstahça. "Ama kaynaklarıma göre gölge büyüsünün kökü *çoktan* kazanmış." Bakışları bana döndü. "Bu yüzden Kaipei'ye kadar gidip Kral Aolis'i öldürdün, değil mi?"

Sivri dilli sorusu odadaki gerginliği yararak galerinin yeniden fısıltılarla dolmasına neden oldu. "Sebeplerden biri de buydu," dedim sesimi yükselterek, "ama kralı öldürmüş olsam da diyarı gölge büyüsünden kurtaramadım. General Slaugh ve adamları hâlâ Aolis'in onlara verdiği gölge büyüsünü kullanıyorlar ve güçlü bir gölge iblisin yardımıyla Kaipei'yi ellerinde tutuyorlar. Bu yüzden sana geldim, Büyükanne. Yardımına ihtiyacım var."

"Bir gölge iblisi mi?" Leydi Axlyla'nın sağında oturan erkeklerden biri konuştu. "Bunu ilk defa duyuyoruz. Cascada bir gölge iblisten bahsetmemiştin."

"Cascada mı?" diye sordu Einar, sesi keskinleşerek. "Cascada kim?"

"Ben," diye tanıdık bir ses salondan yükseldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Döndüğümde turkuaz saçlı bir fae'nin oturduğu yerden kalkıp kürsüye doğru yürüdüğünü gördüm ve ağzım açık kaldı. Bu Cascada'ydı, Kral Aolis'in diğer evlerden gelen soyluların kaleye girmeye çalışmasını engellemek için kalesinde tuttuğu üç rehineden biriydi.

onu gasp etti. Şok olmuş bakışlarımla karşılaştığında biraz sırtıttı ve önümde durdu. "Beni burada gördüğüne şaşırdın, değil mi?"

Çenemi yerden kaldırdım ve onun alaycı tavrı karşısında sinirlenmemeye çalışarak doğruldum. "Ben sadece... Kaleden canlı çıkabildiğinize şaşırdım," dedim dürüstçe. "General Slaugh ve adamlarının seni katledeceğini düşünmüştüm."

"Denediler," dedi Cascada tatlı bir sesle. "Ama o gölge sürtüğü öldürdüğümüzde Slaugh ve yandaşları gölge büyülerini kaybettiler ve ondan sonra kaçmak kolay oldu."

Omzundaki hayali tozu silkeledi ve dünyam aniden durdu. "Onu sen mi *öldürdün*?" Baygın baygın söyledim, kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki bayılacağımı sandım. "Gelsyne'i sen mi öldürdün?"

Haberin etkisiyle bir adım geriye sendelerken Einar beni yakaladı. "Neler oluyor?" Soylular sandalyelerinden kalkarken Prentis sordu, mırıltıları odayı dolduruyordu. "Sorun ne Adara?"

"Gelsyne onun annesiydi," diye homurdandı Einar. "Ya da en azından Olette öldükten sonra onun annesi oldu. Kaipei Kalesi'ne gitmesinin tek sebebi onu kurtarmaktı ama gölge iblis Kral Aolis'in bedenini terk edip onun yerine geçince her şey boka sardı." Cascada'ya sert bir bakış attı. "Onu öldürdüğünü ve gölge büyüsünün öylece yok olduğunu mu söylüyorsun? Başka birinin bedenine girdiğini görmedin mi?"

Cascada başını salladı, gözleri yeni doğmuş bir bebek kadar geniş ve masum bir şekilde bana bakıyordu. "Tamamen yok oldu," diye ısrar etti.

Başımı yavaşça salladım ve Einar'ın ellerini kenara ittim. "Bu doğru olamaz. Yalan söylüyorsun."

Salondan nefes sesleri yükseldi ve Leydi Axlya boğazını temizledi. "Affedersiniz," dedi buz gibi bir ses tonuyla, dinginliği ilk kez kırılıyordu, "ama az önce kızımı yalancılıkla mı suçladınız?"

Tahtla yüzleşmek için döndüm. "Ben de senin ailenim," diye tersledim, konuşurken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim, "Ve Kral Aolis'le savaştan bendim, Cascada değil. O gölge iblisin Kral Aolis'in bedenini terk ettiğini ve annemin bedenini ele geçirdiğini gördüm ve sana şu anda söylüyorum, kolayca gitmesinin hiçbir yolu yok. Onu Kral Aolis'ten çıkarmak için sahip olduğum tüm gücü ve Einar'ın bana verdiği ilkel taşta saklı onlarca yıllık ateş büyüsünü kullandım." Bileğimi kaldırarak orada parıldayan altın manşeti ve sabah ışığında ışıldayan koyu kırmızı taşı odadakilere gösterdim. "Cascada ve diğer ikisinin onu öldürmüş olmasına imkân yok."

Cascada ofladı. "Çünkü sen bir yavrusun," dedi. "Tempest, Avani ve benim toplamda senden en az sekiz yüz yıl fazlam var. Üçümüzün birlikte gölge iblisi alt edebileceğimizi hayal etmek çok mu zor?"

"I..." Einar ve Prentis'e bakarak tereddüt ettim. Einar'ın kaşları şüpheci bir bakışla birbirine çarpmıştı ama Prentis bana acımaya benzer bir şeyle bakıyordu ve içim kıpır kıpır oldu. Aşırı tepki veriyor olmam mümkün müydü? Gelsyne'i gerçekten öldürmüş olabilirler miydi ve gölge iblis, her ne sebeple olursa olsun, kendi dünyasına geri dönmek zorunda kalmış olabilir miydi?

"Leydi Axlya," dedi Prentis, garip sessizliği bozarak. "Lütfen Kuzen Adara'yı affedin. Son birkaç gündür oldukça zor günler geçirdi ve Einar'ın da dediği gibi, Gelsyne aslında onun annesiydi. Kaybını zor karşılaması çok doğal." Omzuma rahatlatıcı bir el koydu. "Bence Adara yolculuğun ardından kendine gelmek için biraz zaman ayırmalı. Daha sonra konuşur ve tüm bunları belki de bir aile olarak çözeriz."

Galeriyi işaret eden bir bakış attı ve Leydi Axlya başıyla selam verdi. "Elbette," dedi, öfkesi yerini anlayışlı bir gülümsemeye bırakarak. "Lütfen dinlen Adara, akşam yemeğinde sana nasıl yardımcı olabileceğimi konuşuruz. Khyaya senin için Olette'in eski odalarını hazırlattım. Oldukça rahat edeceğinizi düşünüyorum."

"Teşekkür ederim, Büyük Büyükanne." Axlya'nın ensemdede beliren utanç verici kızarıklığı fark etmemesini umarak tekrar reverans yaptım. "Cmertliğiniz beni çok onurlandırdı."

"Saçmalık," diye ısrar etti. "Benim evim senin evindir."

Prentis'e baktı, o da başıyla onayladıktan sonra beni ve Einar'ı odadan dışarı çıkardı. Galerinin önünden geçerken bakışları görmezden gelmeye çalıştım ama kapılar açılırken son bir kez arkama bakmaktan kendimi alamadım ve Cascada'nın bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım.

Kapılar arkamdan kapanmadan hemen önce bakışlarında bir gölge titreşimi gördüğüme yemin edebilirdim.

Muhafızlar Leap'i şansa bırakmadılar. Onu iyice aradılar, botlarına, maymuncuklarına ve işe yarayabileceğini düşündükleri her şeye el koydular, sonra da bileklerine büyü bozucu kelepçeler takıp geçeyi geçirmesi için bir hücreye attılar.

Mavlyn onun karşısındaki hücreden, "Bu harika," diye homurdandı. Çıplak ayaklarının altındaki buzlu taşa aldırmadan parmaklıkların arkasında volta atıyordu. "Keselerimi aldılar ve üzerimize büyülu bağlar koydular, Sıçra. Gölgeler içinde buradan nasıl çıkacağız?"

"Yapamayız," dedi Sıçrayış donuk bir sesle. Karyolasına uzandı ve gözlerini tavana dikti. "Sabaha kadar burada mahsur kaldık."

Mavlyn volta atmayı bırakıp parmaklıkların ardından Sıçrayış'a ölümcül bir bakış fırlattı. "Yani pes mi ediyorsun?" diye suçladı.

"Tabii ki pes etmiyoruz," diye tersledi Sıçrayış, dirseklerinin üzerinde doğrulup ona ters ters bakabildi. "Sabaha kadar burada kalacağımızı söyledim, *sonsuza* kadar kalacağımızı değil. Muhafızlar yarın bize Angtun'a kadar eşlik etmek için geri gelmek zorunda kalacaklar. O zaman kaçmak için bir fırsat buluruz."

"Peki sonra ne olacak?" Mavlyn sordu. Parmaklarını parmaklıklara dolamıştı, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaşıyordu. "Kaçabilsek bile Quye'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Neden odasında değildi? O sahtekâr kimdi? Ve eğer kaçamazsak, o zaman Lord Oren bize ne yapacak?"

Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu ve Leap Mavlyn'in dehşet içinde olduğunu fark etti. Ona iyice bakınca suçluluk duygusuna kapıldı; gözleri fincan tabağı gibiydi, koyu teninin altındaki yüzü solgundu ve göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki aşırı nefes alacağından endişelendi.

Tabii ki korkuyor, seni aptal. O hava fae bölgesinde suç işlerken yakalanan bir toprak fae'si. Sen bile ona ne olacağını bilmiyorsun, özellikle de krallık bir kargaşaya sürüklenmek üzereyken.

Ama tabii ki bunu söyleyemezdi. Mavlyn panik atak geçirmek üzereymiş gibi görünürken olmazdı.

"Quye'ye tam olarak ne olduğunu bilmiyorum," dedi Leap yatıştırıcı bir tonda. "Ama tahmin etmem gerekirse, amcamın onu yaklaşan siyasi kargaşa sırasında korunmasını sağlamak için bir yere sakladığını söyleyebilirim. O kendi kızı ve en değerli varlığı, ya da en azından kendi varisinden sonra öyle." Homurdandı. "Oren Amca ona bir şey olmasına asla izin vermez."

"Ah." Mavlyn'in parmaklıklardaki tutuşu gevşedi ve omuzları rahatladı. "Eğer durum buysa, en azından güvende."

Sıçrama kaşlarını çattı. "Onun için bu kadar mı endişelendin?"

"Tabii ki öyleydim." Mavlyn'in yanakları pembeleşti ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Başına korkunç bir şey geldiğini, belki de General Slauch'un gölge askerlerinin onu ele geçirdiğini ve Lord Oren'in kimse bilmesin diye bir dublör yerleştirdiğini düşündüm." Alt dudağını çiğnedi, onun bakışlarıyla karşılaştığında kaşları endişeyle çatıldı. "Bunun bir olasılık olmadığına emin misin?"

"Bu pek olası değil." Sıçrayış doğrulup kollarını kavuşturdu ve Mavlyn'i dikkatle inceledi. "Başka bir şey olmadığından emin misin?"

Mavlyn, "Bence bu soruya cevap vermesi gereken kişi sensin," diye belirtti. "*Benim* neden zincire *vurulduğumu* anlıyorum ama sen neden kilit altındasın? Sen Lord Oren'in *yeğenisin*. En azından sana uyuman için düzgün bir yatak vermeleri gerekmez mi?"

Sıçrayış homurdandı. "Beni normal bir odaya koyarlarsa kapıyı kilitledikleri anda kaçacağımı biliyorlar. Ayrıca, Oren Amca son birkaç yılını ondan saklanarak geçirdiğim için pek mutlu değil. Ona geceyi bir hapisane hücresinde geçirdiğimi söylesem gözünü bile kırpamaz, muhtemelen bunun iyi bir karakter gelişimi olduğunu söylerdi."

"Devin Dişleri." Mavlyn başını salladı. "Oldukça karmaşık bir aile dinamiğın var, Leap."

"Ha." Sıçrayarak karyolaya geri döndü. "Daha yarısını bile bilmiyorsun."

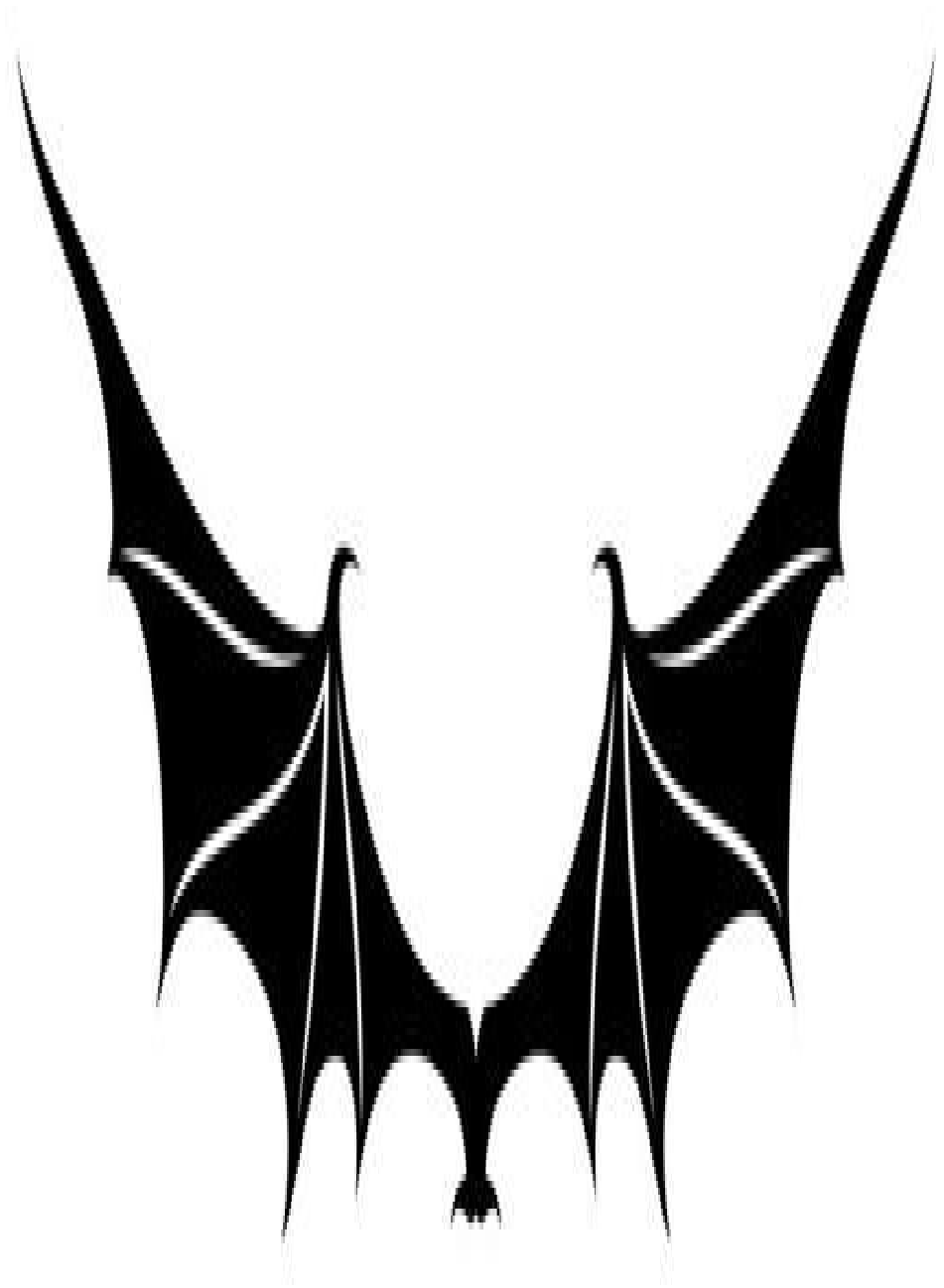
"Amcanla aranın iyi olmaması çok kötü," diye düşündü. "Eğer öyle olsaydı, onu Adara'ya yardım etmeye ikna edebilirdik."

Sıçrayış kaşlarını çatı. "Bunun için gerçekten Angtun'a geri dönmen gerekir. Ki bunu yapmaya hiç niyetim yok."

Leap yüzünü duvara dönmek için karyolasında yuvarlandı ama Mavlyn'in bakışlarının kürek kemiklerinin arasındaki boşluğu deldiğini hâlâ hissedebiliyordu. Vücudu gerildi ve kendini daha fazla tartışma ve soruya hazırladı. Ama Leap'i şaşırtan bir şekilde Mavlyn ona başka bir şey sormadı. Sadece kendi karyolasına yerleşti ve çok geçmeden horultusunun yumuşak sesi havayı doldurdu.

Uykunun Leap'i bulması çok daha uzun sürdü. Ailesine ve geride bıraktığı hayata dair düşünceler göz kapaklarının ardında dönüp duruyordu, en önemlisi de bir çift alaycı sarı göz ve alaycı bir küçümseme. Karnı sıkıştı ve kaçtığı kâbusun döndüğünde Angtun'da onu bekliyor olmaması için dua ederek yatağında yuvarlandı.

Ama Radyantların cevap vermesini beklemekten daha iyisini biliyordu. Bir hesaplaşma yaklaşıyordu ve zamanı nihayet tükenmişti.

Leydi Axlyya Adara'yı kovduktan sonra Prentis bizi dinleyici salonundan çıkardı ve odalarımızı göstermesi için kâhyaya teslim etti. Kâhyanın bize karşıt kanatlarda odalar vermesini bekliyordum ama beni şaşırttı ve rahatlattı, bizi aynı salona yerleştirdi, aramızda sadece birkaç kapı vardı. Kıyafetlerimi değiştirip yatağa uzandım ve kuş tüyü şiltenin dolgun yastıklarına bakarken yorgunluk kollarımı ve bacaklarımı kemirmeye başladı.

Yatağıma yığılıp birkaç saatliğine sızmayı bile düşünmeden arkamdaki kapı açıldı. Topuklarımın üzerinde döndüm, davetsiz misafirle yüzleşmeye hazırlanırken kanatlarımı arkamda açtım. Ama odaya giren bir muhafız, suikastçı ya da başka bir düşman yerine Adara'ydı.

"Buna inanabiliyor musun?" Kapıyı arkasından duvarları sarsacak kadar sert çarptı, peygamber çiçeği mavisi gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu. Odanın bir ucundan diğer ucuna bana doğru yürürken elbisesinin etekleri ve kolları arkasından dışarı fırlamış, lavanta mavisi saçları örgülerinden sıyrılarak kızarmış yanaklarını çerçevelemişti. "Cascada bir oda dolusu soylunun önünde ayağa kalktı ve arkadaşlarıyla birlikte annemi öldürüp Nox'u yendiklerini iddia etti. Ve bizim buna *inanmamız* mı bekleniyor?"

"Biraz zorlama gibi görünüyor," diye itiraf ettim, Adara'nın odada dolaşmasını izlemek için şömineye yaslandım. "Ama imkânsız değil. Nox, senin kaleden canlı çıkmaya izin verdikten sonra Gelsyne'i konukçu olarak kullanmanın kendi çıkarına olmadığını fark etmiş olabilir. Daha iyi bir konukçu seçmek için anneni bir kenara atmış olabilir."

"Kim gibi?"

"Bilmiyorum." Adara saçlarını yoldu ve saç telleri serbest kaldı, iğneler yere saçıldı, tıpkı duyguları gibi gelişigüzel görünüyordu. Bana döndü, alt dudağı titriyordu, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Cascada'nın annemi öldürdüğü konusunda yalan söylüyor olması gerektiğini biliyorum. Çünkü eğer yalan söylemiyorsa, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Ah, Adara." Yüzündeki kalp kırıklığı göğsümü ağrıttı ve onu kollarıma almak için uzandım. Ama o başını sallayarak kucaklama girişimimden kaçtı.

"Seni ağlamak için bir omuz olarak kullanmaya devam edemem, Einar." Gözlerini kırıştırdı. "Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem gerekiyor. Her kötü haber aldığımda yıkılmayı bırakmalıyım. Artık benim hayatım bu." Titreyerek nefesini içine çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "Zayıf olmayı göze alamam."

Adara tekrar adım atmaya başladı ama ben uzanıp onu belinden yakaladım ve kendime doğru çektim. "Öncelikle," dedim pençeli elimle saçlarından birini yüzünden uzaklaştırarak, "senin zayıf bir yanın yok, bu yüzden böyle aptalca şeyler söylemeyi bırak. Ve ikincisi-" Elini tuttum ve tam kalbimin üzerine koydum-"Beni istediğin her şey için kullanabilirsin."

Aramızdaki hava yoğunlaştı ve Adara elini yavaşça gömleğimin kumaşına doladı. Tırnakları tenime sürtünerek içime bir ihtiyaç titremesi gönderdi ve ben sessizce

Ona istediğim gibi dokunmamı engelleyen bileklerimdeki prangalara lanet ettim.

"Bir şey var mı?" diye sordu, sesinde boğuk bir tını vardı. Peygamber çiçeği mavisi gözlerinin derinliklerinde daha önce görmediğim bir şey vardı; göğsümdeki ateşli canavarı harekete geçiren bir açıklık.

"Herhangi bir şey," diye tekrarladım, sesim kuru bir törpü gibiydi.

Adara göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar beni kendine çekti ve sonra çenesini kaldırarak gür ağzını benimkine kıl payı yaklaştırdı. Neredeyse dilimde onun tadını alabiliyordum ve bir parçam aramızdaki boşluğu kapatmak istiyordu. Bu kez *bilinçli* olarak ağzını tamamen sahiplenmek ve ona *benim* olmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyordum.

Ama seçimin ona ait olmasını istedim, bu yüzden hareketsiz kaldım. Ve bekledim.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu çekingendi. Tüy kadar hafifti. Sanki buzlu bir nehrin yüzeyini test ediyor, ağırlığını taşıyacak kadar sağlam olup olmadığına bakıyordu. Boğazımdan bilinçsiz bir onay mırıltısı yükseldi ve bu onu cesaretlendirmiş, diğer elini omzuma doğru kaydırıp dudaklarını dudaklarıma daha sıkı bastırması için cesaretlendirmiş gibi görünüyordu.

Parmaklarım Adara'nın kıcını tutup onu kendime doğru çekmek için kaşınıyordu, böylece ona olan ihtiyacımın arttığını hissedebilecekti. Ama bu an bunun için çok değerliydi. İkimiz de ilk kez isteyerek birbirimizin kollarına gidiyorduk, ilk kez gururumuzu ve farklılıklarımızı bir kenara bırakıp aramızda büyüyen duyguları kabul ediyorduk.

Ben de bu dürtüye boyun eğmedim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp onu öptüm, ağzımı ve dilimi kullanarak içindeki ateşi yavaşça körükledim. Boştaki elim aramızda gevşek bir şekilde asılı dururken, ağzının hatlarını keşfettim ve dilimin küçük hareketleriyle onu kızdırdım. Dilimi yakalamak için ağzını açtı ama homurdandığında biraz kıkırdarak geri çekildim.

"Kendini tutuyorsun," diye suçladı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sadece bana ne istediğini söylemeni bekliyorum." Kalçamı yatağın kenarına yasladım, dudaklarımda alaycı bir sırıltı vardı. "Ya da almak için, eğer içinde bulunduğun ruh hali buysa."

Adara bana doğru yürüdü, kalçaları benimkilere çarptı ve beni yatağa itti. Bacaklarımdan arasına girdi ve yüzümü kendi yüzünün arasına aldı, sonra eğildi ve vahşi bir öpücükle ağzımı yakaladı. Anında, içimdeki canavar ayağa kalktı, onayını kükreyerek gösterdi ve ben de onun vahşetini kendi vahşiliğimle eşleştirdim, tek fikirli bir yoğunlukla ağzını yağmalarken kalçalarını kendime doğru çektim.

Öpüşme bir dil savaşı olduğu kadar bir irade savaşıydı da; ikimiz de üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor, ikimiz de pes etmiyorduk. Her nasılsa elim onun saçlarında, onunki de gömleğimin altında yolunu bulmuş, her kalp atışının arasındaki sırları arıyordu. Dokunuşu heyecan vericiydi, tadı her şeyi tüketiyordu; kendimi onun içinde boğmak istiyordum, kendimi onun kemiklerinin iliklerine işleyene kadar her santimini kokumla işaretleme istiyordum.

Parmaklarım kafatasının dibindeki saçları sıkıca kavradı, başını geriye doğru çekerek çene çizgisi boyunca ve boynunun kenarından aşağıya doğru öpücükler bıraktım. Şişmiş dudaklarından bir nefes uçtu.

Köprücük kemiğini ısırırken dudaklarını ısırdım ve omurgasında bir ürperti hissettiğimde tenine karşı sııttım.

"Einar..." az önce onu ısırđığım yeri yalarken tırnakları omuzlarıma battı.

"Mmm?" Kumaşın altından geçmemeye dikkat ederek elbisesinin yakası boyunca ilerlemeye devam ettim. "İhtiyacın olan bir şey var mı, Adara?"

"Ben..." dişlerim boynunda özellikle sulu bir noktaya yaklaştığında keskin bir nefes daha çekti ve arzusunun kokusu havada yoğunlaştı, o kadar güçlüydü ki dişlerim uzadı. Derisini delip etine battıklarında haykırdı ve kanının tatlı, bakırımsı tadı ağzıma fıskırdı.

Hay sikeyim! Adara'nın geçmişinden bir sürü görüntü zihnime hücum etti: Mavlyn'le küçük bir çocukken tarlalarda koşması, alay eden sınıf arkadaşlarının önünde su büyüünü kullanmak için mücadele etmesi, Dune'un göğsüne tekme atıp onu piknik alanına benzeyen bir yere uçurması. Taş postuma dokunup canlanmamı izlemesi, hava tapınağında benimle dans etmesi, öpücüğüme ağzını açması-

Adara inledi, şehvet dolu ses odada yankılandı ve beni hayal aleminden kopardı. Yaptığım şeyden dehşete düşerek ağzımı boynundan çektim ve sanki az önce işlediğim günahın lekesini silebilecekmişim gibi dudaklarımdaki sıcak kanı temizledim.

"Ne..." Adara bana baktı, parmakları yavaşça boynundaki ısırık izlerini sıyırmak için yukarı çıkarken gözleri şok ve arzuyla cam gibiydi. Ama ben daha fazla bir şey söyleyemeden kapı çarparak açıldı ve Adara geriye sıçradı, Prentis odaya daldı, gözleri vahşiydi, elinde dönen bir su büyüü topu vardı.

"Burada neler oluyor?" Prentis talep etti. "Çığlık attığını duydum..."

Bakışları Adara'nın kanayan boynuna odaklandığında kelimeler Prentis'in boğazında düğümlendi. Adara yarayı kavradı, saklamak istercesine vücudunu başka yöne çevirdi ama Prentis hemen oradaydı, kanlı ısırık izlerini inceleyebilmek için Adara'nın elini çekti. Suçluluk duygusu canlı bir şey gibi göğsümün içini tırmalıyordu ve Prentis bana doğru döndüğünde, yüz ifadesi öfkeliydi, kendimi savunma zahmetine bile girmedim.

"Seni piç!" Elini bana doğru savurdu ve su küresi odanın içinde dönerek parlayan mavi bir ipe dönüştü ve bileğime dolandı. Prentis ayaklarını altımdan çekerken küfrettim ve beni havada savurup yere çarparken dünyam dönmeye başladı. Altımdaki tahta parçalandı ve kanatlarımdaki kemikler darbenin şiddetiyle kırılırken acı içinde kükredim.

"Prentis, hayır!" Adara çığlık attı. Prentis'in kolunu tuttu ve onu geri çekti ama Prentis onu omuz silkerek bana doğru yürümeye devam etti. Ayağa kalkmaya çalıştım ama kırbacı tekrar çekti ve tekrar yere düştüm.

"Seni hasta, ahlaksız, çürümüş beyinli ateş solucanı," diye hırladı Prentis. Çizmesini göğsümün ortasına dikti, ben ona kanlı dişlerimi gösterirken dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Adara'nın koruyucusu olduğunu iddia ediyorsun ama ikiniz yalnız kaldığınız anda ona saldırıyorsun, öyle mi?"

"Öyle demek istemedim-" diye başladım ama Prentis çizmesini boğazıma bastırınca kelimeler boğazımda düğümlendi. Beni öldürmeye çalışmasaydı Adara'nın onurunu bu kadar yoğun bir şekilde savunmasından etkilenebilirdim ve bir kez daha büyümü hâlâ bağlayan prangalara lanet ettim.

Ama güçlerime sahip olmamam güçsüz olduğum anlamına gelmiyordu.

Haklı öfke beni yenilenmiş bir güçle doldurdu ve iki pençeli elimle Prentis'in bacağını kavradım ve aynı anda kalçalarımı savurdum. Tüm ağırlığımı sırtımın üst kısmına verip bacaklarımı havaya kaldırarak topuklarımı Prentis'in kalça kemiklerine doladığımda kanatlarım acıyla çığlık attı. Bacaklarımı tekrar esnetip ayağa fırladığımda ve onu tek hamlede yere serdiğimde su fae lordunun gözleri büyüdü. Su kırbacı bacaklarımın etrafından dolanırken, yere düşüp bana çelme takmaya çalıştı. Ama dik durmaya çalışmak yerine, tüm ağırlığımı onun üzerine bıraktım, böylece ona binmiş oldum.

"Adara'ya saldırmayı aklımdan bile geçirmem," diye hırladım, yumruğumu geri çekerek. "Ama *sana* saldırmak konusunda hiçbir tereddütüm yok."

Prentis'in burnu yumruğumun altında ezilirken vahşi bir sırtışıla dişlerimi göstererek suratının ortasına bir yumruk attım. Burnundan kan fışkırırken yüksek sesle küfretti ve ben de ona tekrar yumruk atmak için geri çekildim, su ipinin kollarımı bağlamaya çalışmak için sırtıma dolandığını hissediyordum bile. Büyüsünü üzerimde tekrar kullanmadan önce onu bayıltabilirsem-

"Bu. Yeter. Yeter!"

Sert bir el yakamın arkasına dolandı ve bir kez daha havada süzölmeye başladım. Neyse ki yere değil de yatağa düştüm ama kırık kanatlarım hala çarpmanın acısıyla inliyor, gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu. Odadaki sesler soluk bir vızıltıya dönüştü ve kendimi dik tutup neler olduğunu görmeye çalışmam için üstün bir irade göstermem gerekti.

Oda ilk başta acı dolu bir bulanıklıktı ama Adara'nın Prentis'i duvara doğru ittiğini görmek için tam zamanında görüşüm keskinleşti. Onu gördüğümde içimi bir duygu dalgası kapladı. Cildinde ve saçlarında kıvılcımlar dans ediyordu, peygamber çiçeği mavisi bakışları dizginlenemez bir öfkeyle parlıyordu ve alev alev yanan bir süpernovaya dönüşmenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Ama Prentis bu güç gösterisinden hiç de korkmamıştı, kendi haklı öfkesiyle doluydu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye hırladı, parmakları onu duvara sabitleyen elin bileğine dolanmıştı. "Seni vahşi bir hayvan gibi parçalamışken onu nasıl savunabilirsin-"

"Bana saldırmadı," diye araya girdi Adara, sesi o kadar soğuktu ki omurgamdan ayak parmaklarıma kadar buz gibi bir ürperti yayıldı. "Boynumu ısırđı, çünkü ben *istedim*."

Adara'nın dudaklarından dökölen yalan havadaki gerilimi darmadağın edince donup kaldım. "Ne yaptın?" Prentis sordu, yüzü gevşemişti.

"Ne dediğimi duydun." Adara'nın yanakları pembeleşmişti ama geri adım atmadı. "Ona beni ısırmasını söyledim. *Bunu* ben *istedim*."

Prentis uzun bir süre Adara'ya baktı, yüzü neredeyse komik bir şaşkınlık ifadesiyle donup kalmıştı. Sonunda başını çevirip bana baktığında, ben de kendi yüz hatlarımı soğukkanlı bir maske haline getirmiştım. Ama içten içe, Adara'nın açıklaması beni de en az onun kadar şaşırtmıştı.

Henüz tam olarak anlamamış olsa bile, Adara'nın yaptığım şey için beni kınamasını bekliyordum. Onun bedenine yaptığım tecavüz, kendi halkımın yasalarına göre bile affedilemezdi ve Prentis az önce ne yaptığımı tam olarak anlasaydı, beni idam ettirirdi.

Yine de bana saldırmakla kalmadı, Prentis'le arama girip beni savundu. Benim için düpedüz *yalan söyledi*.

Utanç gözlerimin kenarlarını yaktı ve başımı eğme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım.

Sonunda Prentis başını salladı ve Adara'nın elini itti. Hâlâ açık olan kapıya doğru yürüdü, sonra eşikte durakladı ve elini ceplerinden birine soktu.

"Buraya zincirlerini çözmeye geldim," dedi. Havada bir şey parladı ve ben içgüdüsel olarak uzanıp onu yakaladım. "Leydi Axlya, Adara'nın yanında savaşıyor su diyarına böylesine büyük bir hizmette bulunduğun için seni bir mahkûm gibi bağlı tutmamızın düşüncesizlik olacağını söyledi." Bakışlarımla buluştuğunda çenesi sertleşti, kristal gözleri yeni kesilmiş cam gibi keskin. "Umarım sana olan inancı yersiz değildir."

Kelepçelerimin anahtarlarını avucumda bir delik açacak şekilde bırakarak kapıdan çıktı.

"Nasıl hissediyorsun, canım? Seyahatlerinden sonra dinlendin mi?"

Leydi Axlya'nın sorusunu düşünüyormuş gibi yaparken çayından bir yudum aldım. Güneşlenme odasında çay içiyorduk, alçak bir masanın etrafında kümelenmiş çok sayıda büyük, peluş yastıktan birine otururken bacaklarımı altına sıkıştırdım. Masanın üzerinde çeşitli kekler ve sandviçler ile annemin evinden daha pahalı olması gereken kristal mavisi bir çay servisi vardı.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum, Büyükanne," dedim çay fincanımı çay tabağına koyarken. Einar'ın dün beni ısırdığı yer boynumu sızlatıyordu ve parmaklarımı oraya sürme isteğime karşı koymam gerekiyordu. Sihirli bir şekilde yorgun olmadığım zamanlarda yaralarımın çoğunda olduğu gibi bir saatten kısa bir sürede iyileşmişti. Yine de onun dişlerinin hayali deliklerini etimde hissedebiliyordum. Sanki hâlâ içimdeymiş, sanki bir parçasını içimde bırakmış gibiydi ve acıtmasa da bundan ne anlam çıkaracağımı tam olarak bilmiyordum. "Dünkü olaylardan sonra iyi bir gece uykusu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," dedi küstahça. "Sadece dün değil, geçtiğimiz hafta boyunca çok şey yaşadınız."

Axlya'nın sağında oturan erkek fae Kalis, "Keyfinin yerinde olmaması gayet doğal," dedi. Uzanıp tepsilerden birinden bir sandviç aldı ve Axlya'ya uzattı. Axlya'nın sandviçi ona yedirmesine izin vermesini, yüzünde memnun bir gülümsemeyle arkasına yaslanmadan önce parmaklarındaki kırıntıları yalamasını biraz rahatsız, biraz da hayranlıkla izledim. Dün Axlya'nın yanındaki kürsüde oturan fae'lerden biriydi ve o fae'lerden ikisinin sadece Leydi Axlya'nın danışmanları olmadığını öğrenmek beni şok etmişti.

Onlar aynı zamanda onun *eşleriydi*.

Eşler bu sabah bizimle birlikteydi-Kalis ve ayrıca Axlya'nın solunda oturan kısa, dalgalı deniz mavisi saçlı dişi Ilsa. İçeri girdiğimde Axlya onları tanıştırmıştı ve bana ilişkilerinin doğasını anlattığında çenemi yere düşürmemek için sıkıkmak zorunda kalmıştım.

"Senin, Einar'ın ve Lord Prentis'in karıştığı... olayı duyduk," diye konuştu Ilsa. Çaydanlığı aldı ve fincanımı yeniden doldurdu, dudakları hafif bir eğlenceyle kıvrıldı. "Görünüşe göre annenizin romantik dramayı teşvik etme yeteneğini miras almışsınız."

İma edilen hakaret karşısında kaskatı kesildim. "Pardon?"

"Ilsa'ya aldırmayın," dedi Leydi Axlya. Eşine hafif bir onaylamama bakışı attı ama Ilsa sadece bir omzunu kaldırdı ve pişmanlık duymamış gibi görünüyordu. Görünüşe göre Leydi Axlya'nın eşleri ona pek de itaatkâr değildi. "Bazen dilinin dolaşmasına izin veriyor ve dedikodu ve söylentilerden oldukça hoşlanıyor." Bakışları boynuma kaydı ve yüzümde kızarma tehdidine karşı savaşmak zorunda kaldım. "Ejderhayla gerçekten ilişkiye girmedin, değil mi?"

"Hayır!" Yüzümde ısı patladı ve boynumdaki nokta tepki olarak zonkladı, doğrudan merkezime bir ihtiyaç nabızı gönderdi. Kendimi ona gömmek için her şeyimi verdim.

utancından yastıklara uzandı. "Kimseyle ilişkiye girmedim." "Gerçekten mi? Bakir misin? Bu yaşta mı?" Axlya dilini şaklattı.

"Ben... bu kötü bir şey mi?"

"Bir dışının ergenliğe ulaştıktan sonra iffetli kalması su fae'leri arasında nadir görülen bir durumdur," dedi Axlya gerçekçi bir tonda. Kalis'e sinsi bir gülümseme vererek parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Kalis'i yatağıma aldığımda on altı yaşındaydım ve reşit olma törenimden yeni çıkmıştım." Sesi, içimde kıvrınma isteği uyandıran şehvetli bir mırıltıya dönüştü. "Aramızdaki kimya kesinlikle patlayıcıydı."

Kalis Axlya'ya hınzırca bir sırıtış attı. "Ilsa hayatımıza girdikten sonra daha da patlayıcı oldu." Axlya'nın omzunun üzerinden diğer fae'nin bakışlarıyla buluştu, gözlerinin ardında dans eden düşünceler o kadar açıktı ki, odadan çıkmam gerekip gerekmediğini merak ettim.

"Su fae'lerinin bu kadar açık bir şekilde şehvetli olduklarını ya da birden fazla partner edinme alışkanlıkları olduğunu bilmiyordum," dedim dikkatlerini birbirlerinden uzaklaştırmaya çalışarak. Büyük büyükanneimin en yakın iki sevgilisiyle tango yapmasına tanık olmak istemiordum.

Leydi Axlya güldü. "Tabii ki fark etmediniz," dedi çay bardağını tekrar eline alarak. Kenarından beni incelerken uzun bir yudum aldı. "Toprak fae'leri bizden daha doğurgan olabilirler, ama aynı zamanda çok daha namusludurlar. Görünüşe göre sen de bu özelliği onlardan almışsın."

"İffetli değilim," dedim biraz savunmacı bir tavırla. "Sadece kendimi teslim edeceğim doğru erkeği bekliyorum."

"Ve Einar'ın doğru erkek olduğuna karar verdin, öyle mi?" Ilsa dikkatle sordu.

Utancımından ensemde bir sıcaklık yayıldı ve keşke sehpa daha yüksek olsaydı da altına girebilseydim diye düşündüm. "Bu... düşüncesizce verilmiş bir karardı," dedim, hissettiğim kadar telaşlı görünmemeye çalışarak. "Duygusal ve stresliydim ve hıncımı çıkaracak birine ihtiyacım vardı."

"Ve bunda yanlış bir şey yok," diye açıkladı Leydi Axlya. "Biriyle seks yapmak sadece bedeninizi onunla paylaştığınız ve karşılığında ondan zevk aldığınız anlamına gelir. *Ruhunu* ona verdiğin anlamına gelmek zorunda değil, Adara."

Leydi Axlya'nın bu konudaki gerçekçi görüşlerine şaşırarak göz kırptım. Belli ki sekse birlikte büyüdüğüm fae'lerle aynı ciddiyetle bakmıyordu. "Einar'la yatmamın umurunuzda olmayacağını mı söylüyorsunuz?" Dikkatle sordum, bununla nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Oh, kesinlikle onaylamıyorum," dedi Axlya. "Ama ikinizin arasında bir çekim olduğunu görebiliyorum ve yüzyıllardır tahtta oturmam bana iki insanın birbiriyle yatmasını yasaklamanın sadece tam olarak bunu yapmalarını sağlayacağını öğretti. Gerekliyse onu sisteminden çıkar Adara, ama tahta geçmeye niyetliysen ondan uzaklaşmalısın. Yarı ejderha olman zaten yeterince kötü. Bir ejderhayı kocan olarak kabul etmen meşruiyetin için ölüm fermanı olacaktır."

Dudaklarımdan öfkeli bir karşılık döküldü ve ağzımdan kaçırmamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Leydi Axlya'nın haklı olduğunu, fae'lerin ejderhalardan nefret ettiğini ve fae'lerime yaslanmam gerektiğini biliyordum.

Eğer onların iyiliğini istiyorsam mirası olabildiğince zorlamalıyım. Yine de, Einar'ın bana verdiği ejderha ateşi büyüyle dolu ilkel taşla birlikte Kral Aolis'i yenmemi sağlayan şey yarı ejderha kanımdı.

Bunların hiçbirisi önemli değilmiş gibi nasıl davranabilirdim?

Kalis beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Adara'yı ejderhalarla arkadaşlık etmemesi konusunda uyarmakta haklısın," dedi gözlerinde bir parıltıyla öne doğru eğilerek, "Ben kendi adıma Adara'dan bir ateş büyü gösterisi görmeyi dört gözle bekliyordum. En son ateş kullanabilen bir fae görmeyeli en az dört yüz yıl oldu."

"Doğru ve sarayımızdaki hiç kimse Adara'nın sihrini kullandığını görmedi. Cascada bile," diye belirtti Ilsa. "Söylediği şeyi yapabildiğini nereden bileceğiz?"

Leydi Axlya cevap vermeden önce avucumu kaldırdım ve içimde sürekli yanan kıvılcımı çağırdım. Sanki bu anı bekliyormuş gibi hevesle cevap verdi ve elimde bir alev topu canlanırken küçük izleyicilerimin nefesi kesildi. Odadaki hizmetkârlar bile dönüp izlemek için yaptıkları işi bıraktılar ve ben de diğer elimle küçük çekiştirme hareketleri yaparak alev iplikçiklerini topun içinden çekip kıvrımlı bir şekle sokarken gülümsedim. Alevler Leydi Axlya'nın bakışlarında titrerken, onları kaba ama kusursuz bir ateş yılanı şekline soktum.

"Ejderha mirasımı onaylamıyor olabilirsiniz," dedim sessizce, "ama bu benim inkâr edilemez bir parçam."

Alevli ejderhanın havada birkaç saniye daha dolanmasına izin verdim, sonra parmaklarımı şıklatarak onu yok ettim. Orada olduğuna dair tek işaret olan belli belirsiz bir duman tavana doğru sürüklendi ve ben de tatmin olmuş bir şekilde arkama yaslandım.

"Etkileyici," dedi Leydi Axlya. Yüzü şafağın durgunluğunda bir gölün yüzeyi gibiydi ve okunması da bir o kadar imkânsızdı. "Ama aynı şeyi su büyüünüzle de yapabilir misiniz?"

Bunun üzerine yüzüm düştü. "Hayır," diye itiraf ettim. "Buz büyüm kontrol edebildiğim tek şey."

Parmağımla yarısı dolu çay bardağıma işaret ettim ve koyu renkli sıvı kristalleşerek bardaktan yükseldi. Dikkatimi ona odakladım, önce bir top şekline gelmesini istedim, sonra katmanları oluşturdum. Buzlu yapraklar açılarak bir gül şeklini ortaya çıkardı ve onu nazikçe masanın ortasına, Leydi Axlya'nın tam önüne inmesi için ikna ettim.

Ilsa'nın kaşları kalktı. "Görünüşe göre yontma konusunda yeteneklisin," dedi işaret parmağıyla yapraklardan birinin üzerinde gezinerek.

"Evet," diye onayladı Axlya. Elini salladı ve buz anında eriyerek tekrar çaya dönüştü, fincanıma geri sıçramadan önce havada yaylandı. "Ne yazık ki çayın soğumuş."

Sırıttı ve bende şaşkın bir kakhaha patladı. "Evet, sanırım bu mükemmel çayı boşa harcamış olabilirim," diye itiraf ettim, sonra itaatkâr bir şekilde fincanı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Fokurdayan sıvı dilimin üzerinden akarken kaşlarım havaya kalktı ve neredeyse bardağı düşürüyordum. "Bu çok sıcak!"

Leydi Axlya güldü. "Seni ılık çay içmeye zorlayacağımı düşünmedin, değil mi?" diye sordu gözleri parlayarak.

"Suyu sıcak yapabildiğini fark etmemiştim," diye itiraf ettim, şaşkınlıkla bardağa bakarken.

"Elbette yapabilirim," dedi Axly. "Suyu soğuk yapabiliyorsun - zaten bu şekilde onu buza çeviriyorsun. Su büyüsünün tüm yönlerinde tam bir ustalığa sahibim - soğuk suyu sıcak yapmak yeteneklerimin en azı." Beni incelerken başını eğdi. "Görünüşe göre bu da Olette'i kayırmanın bir başka yolu."

"Ah?" Annemden bahsedilince kalp atışlarım hızlandı.

"Onun da buz büyüsüne karşı güçlü bir tercihi vardı," diye açıkladı Kalis. "Erginlenme törenini yaptıktan ve fae canavarının kilidini açtıktan sonra, diğer yönleri de kullanabildi ama buz en sevdiğiydi."

Gözlerinde parlayan şefkat, hiç tanımadığım babam için kalbimin acımasına neden oldu. Annem gibi yetiştirilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Birden fazla ebeveyn figürüne sahip olma fikri tuhaf görünüyordu ama belki de bunun nedeni benim sadece bir tanesine sahip olmamdı. Çocukken bu kadar çok yetişkinin beni izlemesinin, bana sevgi ve rehberlik vermesinin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

"Annemin büyüsünün benimkine benzeyebileceğini öğrenmek bana umut veriyor," diyerek konuyu daha az duygusal konulara çektim. "Prentis bana töreni tamamladığımda su büyümün şu anda zorlandığım diğer yönlerini de kullanabileceğimi söyledi. Aslında Prentis'in adamları beni bulduğunda sizden yardım istemeye gidiyordum. Krallığı gölge büyüsünden sonsuza dek kurtarabilmek için ayini tamamlamam gerekiyor."

"Ama kralı öldürdüğünde bunu zaten başarmamış mıydın?" Kalis sordu. "Cascada'ya göre Slaugh ve diğerleri güçlerini kaybetmişler."

Ilsa alay etti. "Evet, ama Adara Cascada'nın bu konuda yalan söylediğini düşünüyor." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ya da mahkeme sunumunuz sırasında öyle demiştiniz."

Bu konuya mümkün olduğunca nazik bir şekilde yaklaşmak isteyerek tereddüt ettim. "Cascada'nın kasıtlı olarak yalan söylediğini söylemiyorum. Ama General Slaugh ve gölge askerleri onu kandırmış olabilir. Einar ve arkadaşlarım kaleye saldırıp beni kurtarmaya geldiklerinde vazgeçmiş gibi davrandılar ama aslında kralı öldürmem için bana yol açıyorlardı."

Leydi Axly daha dik oturdu. "General Slaugh'un krala karşı komplo kurduğunu mu ima ediyorsunuz?" diye sertçe sordu.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunu bana kendisi itiraf etti."

Üç fae aynı anda konuşmaya başladı, ama aceleyle çalınan bir kapı sesi sözlerini kesti. Leydi Axly kapıya sinirli bir bakış fırlatarak, "Girin," dedi.

Kapı açıldı ve bir haberci hızla odaya girdi. "Size acil bir mektup var, Leydi Axly," dedi aceleyle eğilerek. Ona bir parşömen uzattı ve kadın parşömeni ondan aldı.

"Ne oldu?" Leydi Axly mesajı okurken Kalis sordu.

"General Slaugh'dan bir mektup." Leydi Axlya parşömeni indirip bana baktı. "Tahtta hak iddia etme niyetini açıklıyor ve yargılanmak üzere Kaipei'ye geri getirilmenizi talep ediyor."

"Duruşma mı?" Tekrarladım, öfkeliydim. "Ne için yargılanacaksın?" "Kral Aolis'i öldürmekten."

OceanofPDF.com

Ertesi sabah, Leap ve Mavlyn Angtun'a giden bir hava gemisine bindirildiler.

Gemi havalanırken Mavlyn, "Bu o kadar da kötü değil," dedi. Rüzgârda savrulan saçlarını geriye taramak için uzandığında bileklerindeki zincirler şingirdadı. "Bizi hücreye atacaklarını sanıyordum."

Leap cevap olarak sadece başını salladı, bakışları tıpkı kaçış umutları gibi uzaklara doğru küçülen Wynth şehrine sabitlenmişti. Mavlyn'in tamamen anladığı gibi, üzerinde kara bir bulut dolaşıyor gibiydi. Lord Oren'in onları sadakatle takip eden ve bulutların arasına karışmak için elinden geleni yapan Cirra'yı kullanarak bir kaçış planladığını biliyordu. Ama Lord Oren ona eşlik etmesi için bir değil, *üç* yıldırım süvarisi görevlendirmişti ve her ne kadar kendi bulut ailelerine binmek yerine gemide devriye geziyor olsalar da, Mavlyn onların da tıpkı Cirra gibi yakınlardaki bulutların içinde beklediklerinden hiç şüphe duymuyordu. Üçünden de kaçabilmelerinin imkânı yoktu.

Yıldırım binicilerinden biri, onlardan birkaç metre ötedeki bir bankta oturuyordu; uzun gümüş örgüleri ensesinde düşük bir kuyruk şeklinde bağlanmış dev bir erkekti. Zırhının altından girdaplı mavi dövmeler görünüyor, kalın, gümüş sakalından altın boncuklar parlıyordu. Kılıcını yağlamaya niyetli görünüyordu ama Mavlyn ona doğru baktığında, Mavlyn başını kaldırıp Mavlyn'in bakışlarına karşılık verdi.

"Kaptan ikinizi de hapse atmak istedi," dedi yıldırım binicisi. "Ama Leap'in ailesi de yıldırım binicisiydi ve biniciler kendilerinden olanları unutmaz. Onlar cesur ve onurlu savaşçılardı ve siz bizim gözetimimizdeyken oğullarına adi bir suçlu gibi davranarak onlara kötülük etmek istemeyiz. Öyle davranıyor olsa bile."

Gür beyaz bir kaşını kaldırdı ve Leap'in yanakları utançla renklendi. Bir an için diğer erkeğin bakışlarını kaçırarak gibi oldu ama topuklarını sıkarak ellerini iki yanında kavuşturdu.

"Neler yaşadığımı bilmiyorsunuz," dedi. "Beni yargılayamazsın."

Sürücü omuz silkti. "Seni yargılamak için burada değilim. Kaderinize Lord Oren karar verecek."

Kılıcını yağlamaya geri döndü ve aralarına yaklaşan kış karları gibi kalın ve ağır bir sessizlik çöktü. Leap, Mavlyn'in bakışlarıyla buluşmayı reddederek ellerindeki kelepçelere baktı. Geçmişle ilgili sorulara cevap vermekten kaçınmaya çalıştığı açıktı ve Mavlyn içinde kabaran hayal kırıklığına karşı savaşıarak dudağını ısırды. Karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu, özellikle de Angtun Kalesi'ne vardıklarında sakladığı şeyi muhtemelen öğreneceği için. Eğer ona söylerse, en azından hazırlıklı olabilirlerdi. Kurbağalar, belki o bile yardım edebilirdi.

Mavlyn rüzgârdan korunmak için güvertenin altına inmek üzereydi ki Leap tekrar konuştu. "Ailemi hâlâ hatırlayan biriyle tanışmak güzel," dedi biniciye. "Adın ne senin? Onları iyi tanır mıydın?"

Atlı gülümsedi. "Benim adım Gale," dedi. "Annen ve ben yakın değildik ama baban ve ben akademide eğitim ortağıydık."

Leap bunun üzerine biraz neşelenmiş gibiydi. "Sanırım seni hatırlıyorum," dedi, fırtına grisi gözleri sevgi dolu bir anıyla parlıyordu. "Ben küçükken benimle rüzgar oyunları oynardın."

biraz."

Gale sırtıttı. "Evet, öyle. Sen alıngan bir çocuktun, sürekli insanları kovalar ve parmak uçlarından çıkan şimşek kıvılcımlarıyla onları şok ederdin." Leap'i incelerken gülümsemesi biraz soldu. "Ailen güçlerini bu kadar erken ortaya çıkardığın için seninle gurur duyuyordu. Bir gün onların izinden gideceğinden emindiler. Seçtiğin yolu bilselerdi ne derlerdi merak ediyorum."

"Eğer bu konuda bir şey söyleyebilselerdi, hala hayatta olurlardı," diye belirtti Leap. "Ve eğer hayatta olsalardı, seçtiğim yolu seçmezdim."

Gözlerini Gale'den kaçırdı, çenesinde inatçı bir eğim vardı. Atlı tartışmak ister gibi görünüyordu ama o sadece içini çekti ve kılıcını temizlemeye geri döndü.

Mavlyn onun çalışmasını izlerken dudağını ısırды, aklındaki sorular dilinin ucundaydı. "Kahin'e ne oldu?" diye sordu, ancak muhtemelen cevap vermeyeceğini biliyordu. "Neden Wynth'ten uzaklaştırıldı?"

Sürücü hayal kırıklığına uğratmadı. "Kaldırıldığını kim söyledi?" diye sordu, görevinden başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden.

Sıçrayış gözlerini devirdi ve Gale'e ters ters bakmak için geri döndü. "Hepimiz onun hava tapınağında olmadığını biliyoruz," dedi. "Keşifler aniden Quye'yi şehirde serbest bırakmaya karar vermediyse, Oren Amca ya onu başka bir yere götürdü ya da kaçırıldı. Hangisi?"

"Size hiçbir ayrıntıyı açıklayamam," dedi Gale. "Ama Kahin için endişelenmenize gerek yok. Kendisi güvenli bir yerde tutuluyor."

"Demek amcam onu taşıtmış." Sıçrama kaşlarını çattı. "Bu durumdan pek memnun olmayacaktır."

"Neden?" Mavlyn sordu. "Sürekli orada kilitli kaldığı için tapınaktan çıkma fırsatını kaçırmayacağını düşündüm."

Leap başını salladı. "Quye fildişi bir kulede bir prenses gibi kilitli kalmaktan şikayet etmeyi seviyor ama gerçek şu ki, arada bir bakıcılarına zor anlar yaşatmak ve şehirde yaramazlık yapmak için gizlice dışarı çıkmaktan hoşlansa da, hava tapınağını çok seviyor. Orası onun sığınağı ve aynı zamanda rüzgarların gelip ona sırlarını fısıldadığı yer. En güçlü olduğu yer orasıdır."

Mavlyn kaşlarını çattı. "Eğer Kahin'in en güçlü olduğu yer hava tapınağıysa, Lord Oren onun orada kalmasını istemez mi? Rüzgârlar onunla konuşamazsa kehanetleri o kadar isabetli olmayacaktır."

"Onu tapınaktan almak doğru bir karardır," dedi atlı. "Kral Aolis'in ölümü tüm ülkeyi siyasi bir kargaşanın içine sürükledi. Taht için net bir rakip olmadığından, üç ev de pozisyon için yarışıyor. Tüm bunların sonucunda ortaya çıkan tek iyi şey gölge yaratıkların ortadan kaybolmuş olması."

"Ne?" Mavlyn onu yanlış duyduğundan emin bir şekilde bakakaldı. "Gölge yaratıklar ortadan kayboldu da ne demek?" Bu imkânsızdı. Gölge iblisin Gelsyne'nin bedenini ele geçirdiğini ve Adara'nın zavallı annesini kendi avatarına dönüştürdüğünü görmüştü. Gölge yaratıkların

Gölge büyüsü Ediria'dan kaybolmuştu, o canavar yaratık hâlâ dünyalarındayken değil.

"Tam olarak bunu kastediyorum," dedi Gale. "Ölü Topraklar sınırına musallat olan gölge yaratıklar ortadan kayboldu. Neredeyse bir haftadır tek bir tanesi bile hava fae bölgesine geçmeye çalışmadı. Ve diğer diyarlardan da istila ceplerinin ortadan kaybolduğuna dair raporlar aldık. Görünüşe göre kehanetteki kız işini yapmış."

Mavlyn tepkisini ölçmek için Leap'e baktı. Bu haberin onun için de en az kendisi kadar tedirgin edici olduğunu görebiliyordu ama yine de biniciye bu konuda soru sormadı. "Yıldırım atlılarının geri kalanı için sınırı korumaya ara verebilmek rahatlatıcı olmalı," dedi onun yerine, soru biraz fazla sıradan kaçmıştı.

Gale bir nefes verdi. "Henüz bunu başardığımızı söyleyemem," dedi kılıcını kınına sokarak. "Bunun bir tür şans ya da hile olması ihtimaline karşı sınırı hâlâ dikkatle koruyoruz. Ama içimden bir ses, herhangi bir hareketlilik görmemeye devam edersek, Lord Oren'in diğer fae bölgelerinden gelebilecek olası tehditlerle başa çıkabilmemiz için geri çekilmemizi emredeceğini söylüyor."

Leap o sırada Mavlyn'e baktı ve gözlerindeki dehşet midesini bulandırdı. Onun da aynı şeyi düşündüğünü hissediyordu; eğer bu bir tür numaraysa, gölge iblis harekete geçmeye hazır olduğunda sınır korumasız olacaktı. Leap'e kalede neler olduğunu anlatmak için elinden geleni yapmıştı, onları aramaya gittiğinde Nox'u bizzat gördüğünü biliyordu.

Adara'ya en iyi nasıl yardım edebilecekleri konusunda onlara tavsiyelerde bulunabilmesi için Quye'yi bulmaları her zamankinden daha önemliydi. Ama Lord Oren onu kilit altında tutarken bunu nasıl yapabilirlerdi?

Mavlyn iç geçirerek arkasını döndü ve bu konuşmadan aniden sıkılarak uzaklaştı. Her şey çok umutsuz görünüyordu ve etrafta dalgalanan yelkenlere ve oradan geçen kabarık bulutlara bakarken, neredeyse sakatlayıcı bir vatan hasreti dalgası onu vurdu. Annesiyle, hatta Bayan Aeolan'la konuşabilmeyi ve onlardan tavsiye isteyebilmeyi diledi. Daha önce hiç evinden uzak kalmamıştı ve diğerlerine karşı cesur bir yüz ifadesi takınmak için elinden geleni yapsa da burada kendini yabancı hissediyordu. Adara kayıp bir prenses ve kehanetin çocuğuydu, Einar bir ejderha generaliydi, Leap iki ünlü yıldırım binicisinin oğlu ve Ediria'daki en güçlü fae'lerden birinin yeğeniydi. Tüm bunların yanında Mavlyn kimdi?

Bu düşünceler yolculuğun geri kalanında Mavlyn'in içini kemirdi ve nihayet Angtun görüldüğünde, dikkatinin dağılmasına neredeyse sevinecekti. Wynth gibi Angtun şehri de bir dağın zirvesine inşa edilmişti ve her tarafı elektrik enerjisi alanıyla korunuyordu.

Ama benzerlikler burada sona eriyordu.

"Çok çirkin, değil mi?" Leap ona doğru yaklaşarak söyledi. Şehre bakarken dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Dünyayı yutmak için bekleyen dev bir canavarın ağız dolusu dişleri gibi."

Mavlyn bir kaşını kaldırdı. "Bunu tarif etmenin bir yolu da bu," dedi şehrin silüetini incelerken. Binalar dağın tepesinden dikenlerden oluşan bir piramit gibi yükseliyordu, her biri

Biri ölmekte olan güneş ışığıyla turuncuya boyanmıştı. Kuleleri altın rengine boyanmış olan Angtun Kalesi hariç, kulelere benzeyen binaların hepsi pürüzsüz beyaz taştan inşa edilmişti. Hava tapınağı gibi o da dağın zirvesinin ucuna tünemişti ve on iki kulesinden altısının ucunda şehrin elektrik alanını besleyen çubuklar vardı.

Kaptan zeplini şehir kapısına doğru yönlendirdi, havada süzülüyormuş gibi görünen dairesel metal bir geçitti bu. Geçitte iki yıldırım süvarisi nöbet tutuyordu ve Gale onlarla görüşmeye giderken, zeplindeki diğer üç yıldırım süvarisi de Leap ve Mavlyn'i koruyor, kısık gözlerini bir şahinin avına diktiği gibi onlara dikiyorlardı. Geçidi tutan biniciler Mavlyn'e şüpheli bakışlar attılar ama Leap'e baktıklarında yüz ifadeleri yumuşar gibi oldu ve Gale'e başlarıyla onay işareti yaparak grubun geçmesine izin verdiler.

"Sanırım burada sandığından daha fazla müttefikin var," diye mırıldandı Mavlyn, zeplin portaldan geçip birkaç bin fit aşağıda bekleyen rıhtıma doğru yol alırken.

Leap omuz silkti ama Mavlyn yüzündeki kararsız ifadeden yıldırım atlıları arasında bu kadar sempati bulmayı beklemediğini anlayabiliyordu. Leap'in Angtun'dan neden kaçtığına dair daha fazla hikâye olduğu açıktı ve Mavlyn yardım için yıldırım atlılarına başvurmayı deneyip denemediğini merak etti. Belki de kendisine yardım edemeyeceklerini düşünmüştü - ne de olsa Lord Oren'e hesap veriyorlardı. Ama atlıların Oren'in hizmetkârları olsalar da, kendi başlarına bir güce sahip olduklarından şüpheleniyordu. Ne de olsa onlar seçkin bir güçtü ve hava fae'leri arasında bile nadir görülen bir yeteneğe sahiptiler.

Limana yanaştıklarında Angtun'a gece çökmüştü ve muhafızlar onları gemiden indirip şehrin içine doğru götürdüler. Mavlyn boynunu bükerek etraflarında dikit kümeleri gibi yükselen, uzun ve dar, uçları gökyüzüne doğru sivrilen binaları inceledi. En kısıkları bile on kat yüksekliğindeydi ve pencereleri dış kısımları boyunca spiral çiziyordu. Dar, dolambaçlı sokaklar neredeyse boştu ve bunun nedenini anlamak zor değildi. Şehirdeki hemen herkes, binalar arasında kıvrılan rüzgâr tünellerinden elektrikle çalışan küçük uçan mekanizmalara kadar bir tür hava ulaşımı kullanıyordu.

"Neden biz de herkes gibi rüzgâr tünellerini kullanmıyoruz?" Mavlyn yüksek sesle merak etti. "Belli ki bu şekilde çok daha hızlı oluyor."

"Muhafızların bize göz kulak olması daha kolay," diye mırıldandı Leap. "Güçlerime erişimim olmasa bile, bu rüzgâr tünellerinden birine binip pencereden atlayabilir ve onlar gözlerini kırpmadan on sokak ötede olabilirim. Burada, yerde, bu çok daha zor."

"Hmm." Mavlyn tekrar yüzeydeki sokaklara baktı. Birkaç cılız dilenci ve çocuk dışında burada neredeyse hiç Fae yoktu. Ayrıca binaların zemin katlarında hiç kapı yoktu ya da en azından hiçbirisi sokağa bakmıyordu. Girişler en az iki kat yukarıdaydı, bu da tıpkı hava tapınağında olduğu gibi, içeri girmek için bir hava fae'si olmanız ya da bir hava fae'siyle birlikte olmanız gerektiği anlamına geliyordu.

Kaleye varmaları kırk dakika kadar sürmüştü ve vardıklarında Mavlyn'in gözleri yorgunluktan yanıyordu. Dün gece pek uyumamıştı, Quye için duyduğu endişeler ve kendi kaderinin belirsizliği onu rahatsız ediyordu. Lord Oren'le görüşmeleri yakın olsa da Mavlyn bir köşeye kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Sarayın kapısından girdiklerinde Mavlyn Leap'te ani bir değişim olduğunu fark etti. Duruşunu düzeltti ve başını dik tuttu, sanki zincirlenmemiş ve kirli, yırtık kıyafetler giymemiş gibi bailey boyunca yürüdü. Ahır görevlileri ve muhafızlar onu tanımış gibiydi; merdivenlerden çıkıp fuayeye doğru yürürken bakışları ve fısıltıları onları takip ediyordu.

Ancak muhafızlar onları sağ taraftaki bir salona götürmeye başladığında Leap direnme belirtileri göstermeye başladı. "Bizi zindanlara götürmüyor musunuz?" diye sordu durup.

Gale bize bakmak için döndü, kaşları kalkıktı. "Bunu mu tercih ederdiniz?"

Sıçrayış omuz silkti. "Burada olmayı hiç istemiyorum. Ama beni Angtun'a zincirler içinde, kirli ve aç olarak geri getirdiğin için, amcamın beni bir hücrede tutacağını, bana gerçek bir yatak vermeyeceğini düşündüm."

Gale homurdandı. "Suçlarınız ne olursa olsun, siz hâlâ hava fae soylususunuz. Muhafızlar dün gece seni bir hücreye tıkarak biraz eğlenmiş olabilirler ama Lord Oren'in karşısına bir lağım faresi gibi çıkarılırsan bundan hiç hoşnut olmayacaktır. Temizlendikten, beslendikten ve dinlendikten sonra seni yarın görecekt."

"Peki ya ben?" Mavlyn sordu. "Ben pis bir toprak fae casusu olduğumu, güvenilmeyeceğimi sanıyordum?"

Gale omuz silkti. "Birlikte olursanız ikinizi gözetim altında tutmak daha kolay olur."

Mavlyn kaşlarını çattı, bu açıklamaya inanıp inanmadığından emin değildi. Ama bir geceyi daha hapisane hücrelerinde geçirmek için tartışacak değildi, bu yüzden gardiyanların onu ve Leap'i misafir odasına götürmelerine izin verdi. Yeni yatak örtüleri, havlular ve mahremiyet perdeli bir banyo onu bekliyordu ve Mavlyn'in tüm vücudu iki yumuşak kuş tüyü yatağı görünce haykırdı. Etrafındaki diğer şeyleri ve muhafızların kapıyı arkalarından kapatıp sürgülediklerini fark etmedi bile.

"Hey." Leap, Mavlyn'in yüzünün önünde bir el salladı ve Mavlyn ayakta dururken uyuştuğunu fark ederek gözlerini kırıştırdı. Döndüğünde adamın kaşlarını çatmış, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Önce banyoyu kullanmak isteyip istemediğini soruyordum."

"Ah. Doğru. Evet, sakıncası yoksa." Mavlyn kendine baktı ve ne kadar kirli olduğunu fark edince tüyleri diken diken oldu. Önce banyo yapmadan o tertemiz çarşafı uzanamazdı.

En yakındaki yatağın kenarından bir dizi havlu ve yatak kıyafeti alarak onları mahremiyet perdesinin üst kısmına astı, ardından perdenin arkasına geçerek kıyafetlerini çıkardı. Kuvete girdiğinde dudaklarının arasından istemsiz bir inilti döküldü, gergin olduğunu bile fark etmediği kasları sıcak suyun etkisiyle gevşedi.

"Hey," diye uyardı Leap, sesinde bir eğlence notası olmasına rağmen. "Çok fazla eğlenmeyin. Burada çocuklar var."

"Oh, kapa çeneni." Mavlyn söyledi ama sözleri gerçek bir uyarıdan çok kıkırdamaya benziyordu. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Bir kalıp sabun alarak köpürttü ve cildini yumuşak ve parlak olana kadar seyahatin tozunu ve kirini yıkayarak temizledi. Artık çıkması gerektiğini, Leap'in sırasını beklemesi gerektiğini biliyordu ama su o kadar sıcak ve davetkârdı, uzuvları o kadar uyuştu ki, henüz ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Sadece bir dakika daha, dedi kendi kendine, başının arkasını küvetin kenarına yaslayarak.

Düşünceleri sürüklendi ve kısa süre sonra Mavlyn kendini karanlığın içinde yüzerken buldu. Kendini ağırlıksız hissediyordu, sanki fiziksel bedeni olmayan şekilsiz bir varlığa dönüşmüştü ve bir süre orada sürüklenmesine izin verdi, tüm yüklerden kurtulmuş olma hissinin tadını çıkardı. Ancak çok geçmeden karanlık kayboldu ve gri duvarlı, penceresiz bir oda ortaya çıktı. Mavlyn etrafına bakarken kaşlarını çatı; her türlü konfora sahip, cömertçe döşenmişti ama yine de taş duvarlar baskıcı, neredeyse bir hapishane gibi hissettiriyordu. Bir tür yeraltı sığınağında mıydı? Buraya nasıl gelmişti?

"Mavlyn?" dedi arkasından tanıdık bir ses, sevinçle köpürerek. "Bu gerçekten sen misin?"

Mavlyn sese doğru döndü ve eğer bir vücudu olsaydı devrilebilirdi. Quye birkaç adım ötede büyük, aşırı doldurulmuş bir kanepede oturuyordu, ayakları eşleşen bir taburede desteklenmişti, kucığında açık bir kitap vardı. Beyaz buklelerinden oluşan bulutu, omzunun üzerinden sarkan uzun bir örgüyle bağlanmıştı. Mavlyn'e bakarken kalp şeklindeki yüzü keyifle parlıyordu, mavi-gri gözleri ışıltıyor, yanakları kızarıyordu. Mavlyn sadece bakabildi, gördüğü manzara karşısında nutku tutulmuştu.

Kahin'in ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuştu.

"Burada olduğun için çok mutluyum!" Quye kitabı unutmuş bir halde koltuktan fırladı ve ellerini uzatarak Mavlyn'e doğru koştu. Mavlyn onları kavramaya çalıştı ama bedensel bir formu olmadığı için doğrudan Quye'nin bedeninin içinden geçti. Yine de, hayali dokunuş Mavlyn'in içinde elektriksel bir heyecan yarattı.

"Neredeyiz biz?" Odanın etrafına bakarak sordum. "Bu gerçek mi?"

"Evet ve aynı zamanda hayır," diye itiraf etti Quye. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve Mavlyn nedenini bilmiyordu ama bu hareketi gülünç derecede sevimli buldu. "Varoluşun farklı bir düzlemindeyiz, rüya alemi ile ruhlar alemi arasında bir yerde. Kahin olarak her zaman her ikisiyle de güçlü bir bağlantım oldu ve son birkaç gündür bunu sana ulaşmaya çalışmak için kullanıyordum. Sonunda işe yaradığına çok sevindim," diye ekledi ve umutsuz bir iç çekişle odaya baktı. "Oren Amca burayı evi gibi hissettirmeye çalışmış ama dekoratörünün zevki berbatmış. Sıkıntıdan ölmeden önce gelip beni kurtarman gerek."

Durumun tuhaflığına rağmen Mavlyn sıraladı. "Hepsi bu mu?" diye sordu biraz kuru bir sesle. "Sadece can sıkıntısı mı?"

"Şey, hayır." Quye saç örgüsünü omzunun üzerinden attı. "Dünyanın kaderi falan da var. Oren Amca iyi niyetli ama burada söz konusu olan benim hayatım değil. Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde beni buradan çıkarmazsanız ve yapılması gerekeni yapmazsak, Adara ölecek."

Mavlyn'in ruh hali donmuş bir çorak arazinin sıcaklığı gibi düştü. "Ne demek Adara ölecek?" diye sordu, sesi paniğiyle birlikte yükseliyordu. "Peki seni nasıl bulacağız? Burası neresi?"

"I-"

Biri Mavlyn'i omuzlarından tutup sarstı ve Mavlyn küvetin içinden doğruldu, su zemine sıçradı. "Mavlyn, uyan!" Leap yüzüne doğru bağırdı. Burnu onunkinden birkaç santim uzaktaydı, gözleri panikle açılmıştı ve Mavlyn onun parmaklarının omuzlarına dolandığını, tırnaklarının çıplak tenine battığını fark etti.

"Devin dişleri!" Mavlyn kalbi küt küt atarak onu geri itti, ardından sırlıslıkla ıslak zeminde kayarak neredeyse kışının üzerine düştüğünde hemen pişman oldu. Küvetten çıkmaya başladı, sonra çırılçıplak olduğunu hatırlayınca tekrar suya düştü. "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Soğuktan bayılmıştın!" Leap kendini sabitlemek için bir elini pencere pervazına koyarak tersledi. Mavlyn'e dik dik baktı, fırtına grisi gözleri Mavlyn'inkilerle tam olarak buluşmuyordu ve Mavlyn onun yanaklarındaki pembe kızarıklığın öfkeden çok utançla ilgili olduğundan şüphelendi. "O küvette otuz dakikadan fazla kaldın ve adını söylediğimde cevap vermedin, ben de seni kontrol etmek için buraya geldim ve seni baygın buldum. Öldüğünü sandım!"

"Otuz dakika mı?" Mavlyn bir elini kumral saçlarında gezdirirken hâlâ yönünü bulmaya çalışıyordu. "Dev Dişleri. Çok üzgünüm, Leap. Hiçbir fikrim yoktu." Banyo suyunun artık ılık olduğunu ve yarısının mermer zemine döküldüğünü fark ettiğinde suçluluk duygusuna kapıldı. Ama rüyası aklına gelmeye başlayınca bu duygu kayboldu ve küvetin içinde dik oturdu. "Bu doğru! Bir rüya gördüm-"

"Squalls!" Leap gizlilik perdesinin üzerinde asılı duran havluyu kaptı ve Mavlyn'e doğru fırlatarak artık domates kırmızısı olan yüzünü gizledi. "Önce küvetten çıkıp üzerine bir şeyler giyer misin?"

Mavlyn başını sallayarak adamın dediğini yaptı ve havluyu cildini kurulamak için kullandı. Çoğu toprak fae'si gibi o da vücudundan pek çekinmiyordu, ama belki de hava fae'leri daha namusluydu ve ayrıca Leap sadece genç bir çocuktü. Havluyu saçlarına sararken ve onlar için bırakılmış olan pijamaları giyerken, olabildiğince hızlı çalışarak ona sırtını döndü.

"Artık arkanı dönebilirsin." Adam bunu yapmak için hiçbir hareket yapmayınca Mavlyn içini çekti. "Quye beni rüyamda ziyaret etti. Sen beni sarsarak uyandırdığında bana yerini söylemek üzereydi."

Leap dönüp baktı ve Mavlyn onun yüzündeki çatık kaşları görünce gözlerini kırıştırdı. Onun bu haber karşısında heyecanlanmasını beklerdi, isyan etmesini değil. "Seni rüyalarında ziyaret etti ama beni ziyaret etmedi mi?" diye sordu.

Mavlyn'in ensesi diken diken oldu. "Bunun kişisel olduğunu sanmıyorum," dedi nazikçe. "Quye önce sana ulaşmaya çalışmış ama bana ulaşmayı daha kolay bulmuş olabilir. Aramızda bir tür... bağlantı var."

Leap'in kaşları kalktı. "Quye bir Kahin. Herkesle bir bağlantısı var."

Mavlyn başını salladı. "Bu farklı," diye ısrar etti ama bunun doğru olduğundan o kadar da emin değildi. Quye'yle tanıştığında kesinlikle bir çekim hissetmişti ve bunun karşılıklı olduğunu düşünmüştü ama belki de Kahin'le tanışan herkes aynı şeyi yaşıyordu. O diğer fae'lerden farklıydı, ruhlar âlemiyle doğrudan bir bağlantısı vardı ve tüm fae'leri birbirine bağlayan kader iplerini görebiliyordu. Belki de onun huzurunda bulunan herkes bu bağlantıyı hissetmiştir.

Bu düşünce kalbinin biraz sıkışmasına neden oldu ama bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Kahin'i aramaya kendi bencil duyguları için gelmemiştir. Bunu Adara'ya yardım etmek ve krallıklarını kurtarmak için yapıyordu.

"Sen öyle diyorsan." Leap pencereye yaslanırken kollarını kavuşturdu, yüzündeki kızgınlık yerini daha düşünceli bir ifadeye bıraktı. "En azından nerede olduğuna dair bir fikir edinebildiniz mi? Yoksa siz ikiniz hayali bir rüyanın içinde mi geziniyordunuz?"

"Hayır, bence rüyadaki yer onun tutulduğu yerin bir kopyası." Mavlyn odayı tarif etmek için elinden geleni yaptı, özellikle gri taş duvarlardan ve tüm süslü beyaz mobilyaların örtmeyi başaramadığı pencere eksikliğinden bahsetti.

"Hmm. Bir yeraltı sığınağı gibi mi hissettirdi?" Leap, Mavlyn'in söylediklerini düşünürken çenesine vurdu. "Windhelm'de tutuluyor gibi görünüyor." Mavlyn'in boş bakışları üzerine ekledi, "Gaoth Aire dağlarından birinin kalbine inşa edilmiş bir kale, buradan Cirra'ya yaklaşık iki saatlik bir yolculuk mesafesinde. Ejderha-Fae savaşından öncesine, klanların Gaoth Aire üzerinde hâkimiyet kurmak için savaştığı zamanlara dayanan eski bir kale. Seifir Hanesi kendini yönetici klan olarak kabul ettirdikten sonra, Angtun'u resmi güç merkezi olarak kurdular. Ancak Windhelm hala varlığını sürdürüyor ve ordumuz burayı hala bir operasyon üssü olarak kullanıyor."

"Harika," diye homurdandı Mavlyn. "Bu da demek oluyor ki burası sıkı bir şekilde savunulacak."

"İçeri girmenin bir yolunu bulabileceğimize eminim." Sıçrayış içini çekerek pencereden dışarı, aşağıdaki ışıltılı kulelere baktı. "Asıl zorluk önce *buradan* nasıl çıkacağımızı bulmak olacak."

Adara

Lady Axlya, General Slaugh'un felaket açıklamasından sonra hiç vakit kaybetmedi. Her bir su klanının (göl, bataklık, okyanus ve buz) liderleriyle acil bir konsey toplantısı düzenledi ve kalede ikamet eden tüm aile üyelerinin katılmasını emretti.

"Klan liderlerini bu kadar kısa sürede buraya nasıl getirecek?" Prentis ve ben buluşma yerine doğru aceleyle ilerlerken sordum. "Ortaya çıkmamız için hepimize sadece birkaç saat verdi."

Prentis, "Klan liderleri şahsen katılmayacak," diye açıkladı. Adımları yeri yutuyordu ve ona ayak uydurabilmek için her bir adımına karşılık iki adım atmam gerekiyordu. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama biz yürürken çenesinde kararlı bir duruş vardı, omuzlarından botlarının tabanlarına doğru uzanan gerginlik çizgileri karo zeminlerde yankılanıyordu. "Buz aynası aracılığıyla ortaya çıkacaklar."

"Buz aynası mı?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadan yineledim. "Buz aynası da ne demek?" Prentis'in ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Öğrenmek üzeresin."

Köşeyi döndüğümüzde uzun bir koridorun sonunda bizi bir dizi çift kapı bekliyordu. Kapılar ardına kadar açılmıştı ve yanlarında iki muhafız vardı; biz büyük bir kule odasına geçerken başlarını saygıyla Prentis'e doğru eğdiler. Tavan inanılmaz derecede yüksekti ve ışık, kulenin kenarlarından spiral bir şekilde yukarı doğru uzanan bir dizi dikdörtgen pencereden içeri süzülüyordu. Pencereilerin altında, odanın çevresini on iki aynadan oluşan bir set çevreliyordu, her biri on fit uzunluğunda ve gümüş çerçevelere yerleştirilmişti. İlk başta bunların buzlu camdan yapıldığını düşünmüştüm ama daha yakından incelediğimde cam bölmelerin aslında *buz* tabakaları olduğunu fark ettim.

Buz aynaları gerçekten.

"Adara, Prentis, buradasınız." Leydi Axlya'nın sesi dikkatimi aynalardan ayırdı ve toplanan soylulara döndüm. Odanın sol tarafına yarım daire şeklinde sandalyeler yerleştirilmişti; Axlya ortada oturuyordu, yardımcıları ve danışmanları da sağında. Axlya'nın solundaki sandalyede oturan Cascada'yı gördüğümde içimde hoş olmayan bir his dalgalandı, ancak hemen yanında oturan erkeği fark ettiğimde onu düşünmeye bile gerek duymadım.

Einar.

Axlya'nın varlığı odaya hâkim olsa da, bakışlarımın beni hem çileden çıkaran hem de ilham veren ejderha erkeğe kilitlendiğini fark ettim. Altın rengi bakışları beni esir aldı ve bıraktığı hayali delikler *zonklayarak* boynumdan kasıklarına doğru fırladı. Kalçalarımın arasında sıcaklık birikti ve burun delikleri sanki ani arzu patlamamı hissetmiş gibi alevlendi.

Lanet olsun ona. Yumruklarımı sıkma isteğime direndim. Einar beni ısırdığında bana bir şey yapmıştı ve gözlerindeki ısıltıya bakılırsa bana ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ona her zaman ilgi duymuştum, bunu şimdi itiraf edebilirdim ama bu çekimi hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Sanki odada başka kimse yokmuş, sadece ikimiz varmışız gibiydi. Doğruca onun kucağına atlayıp dün başladığımız işi bitirme arzusuyla savaşırken bacaklarım elbisemin altında titriyordu. Prentis dün bizi bulduğundan beri ondan *bu* yüzden kaçıyordum.

Ve neden onun da benden kaçtığından şüpheleniyordum.

"Adara?" Prentis'in parmakları dirseğimdeydi ve beni şimdiki zamana geri çekiyordu. Birden herkesin gözlerinin üzerimde olduğunun farkına vardım ve hepsinin Einar'a şehvetle bakan bir su perisi gibi salyalarını akıtmamı izlediklerini fark ettiğimde utançtan tüylerim diken diken oldu. Prentis'in kendisi pek memnun görünmüyordu. Ağzı ince bir çizgi halinde düzleşti ve Einar'a sanki su kırbacını kullanarak onu odadan fırlatmaktan başka bir şeyden zevk almayacakmış gibi baktı. Einar'ın dudaklarının kenarındaki sırtış bana onun da bunun farkında olduğunu söylüyordu. Axlya'nın hemen solunda oturan Prentis ile onun arasına sıkışmış bir şekilde onun yanındaki yerime otururken gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

"Leydi Axlya'yı seni içeri alması için nasıl ikna ettin?" Diğerlerinin duymaması için ona doğru eğilerek dudaklarımın kenarından mırıldandım.

Bana sadece göz kırptı. "Bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

O zaman ona gözlerimi devirerek Einar'dan uzaklaştım ve konuşmayı kestim. Odanın karşısındaki aynalara baktım ve hemen bakmamış olmayı diledim; üçü de gözlerimi yakacak kadar parlak altın renginde parlıyordu. Gözlerimi hızla kırıştırıp görüşümde beliren lekelerden kurtulmaya çalışırken, buzlu yüzeylerde üç Büyük Fae'yi ortaya çıkaran gölgemsi formlar şekillendi.

"Kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Leydi Axlya, sesi salonda yankılanarak. Sandalyesinde dimdik oturuyordu; artık kedi-fare oyunu oynayan durgun bir soylu değil, krallığını korumak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, demir yumruklu bir liderdi. "Bugün sizi buraya çağırdım çünkü bazı şok edici haberler aldım."

Leydi Axlya onlara General Slaugh'un mektubu hakkında bilgi verirken, Prentis de bana klan liderleri hakkında bilgi verdi. Soldaki Fae, Bataklık Fae'lerinden Leydi Ria'ydı. Funda rengi örgüsünü gevşek dalgalar halinde sırtından aşağıya sarkıtmış, söğüt gibi formunu kare yakalı nergis rengi bir elbiseyle örtmüştü. Ortadaki fae Okyanus Fae'lerinden Lord Aigean'dı. Yüzücü vücudunun her santimini saran dar bir elbise giymiş ve deniz kabuklarından yapılmış gibi görünen bir tahtın üzerine tünemişti. Sağdaki aynada, kürkle süslenmiş buz mavisi deriler giyen Buz Fae'sinin temsilcisi Leydi Tamil vardı. Babası Lord Tor, Buz Klanı'nın atasıydı ama korkunç bir hastalığa yakalanmış ve iyileşene kadar onun yerine hüküm sürmesi için onu bırakmıştı.

"Peki ya göl fae klanı lideri?" Prentis'e fısıldadım.

"Onun hemen yanında oturuyorsun" diye cevap verirken sesi fazlasıyla kendini beğenmiş çıkıyordu.

Sandalyemde arkama yaslanırken yanaklarım yandı. Bu odada kendimi ne yazık ki yetersiz hissediyordum; bir su fae'si olabilirdim, Usciete Hanesi'nin soyundan geliyor olabilirdim ve Ediria tahtının gerçek varisi olabilirdim. Ama bu, hiçbir şey bilmediğimi, bırakın tahta oturmayı, bu odada bulunmak için bile yeterli olmadığımı hatırlatan bir başka ince hatırlatmaydı.

Buraya gelirken ne düşünüyordum?

Einar'ın bacağı bacağıma sürterek beni rahatlattı. Kafamdaki endişeli düşünceler uzaklaştıkça uzuvlarıma bir sıcaklık yayıldı ve içimi bir minnettarlık duygusu kapladı. Axlya ona zar zor tahammül ederken onu odaya girmeye nasıl ikna etmişti bilmiyordum ama ben

çok minnettarım. Einar beni çıldırtabilirdi, ama aynı zamanda kimsenin yapamadığı bir şekilde beni toprakladı.

Leydi Axlya konuşmaya devam ederken, nedenini bilmesem de bakışlarımın diğerlerinden çok Tamil'e kaydığını fark ettim. Kar beyazı saçları kısa ve dalgalı bir şekilde kesilmişti, kış gözleri bir şahininki kadar delici, köşeli elmacık kemikleri buz kıracaklarından daha keskindi. Yine de onda diğerlerinde olmayan bir ruh asaleti seziyordum. O sadece... daha fazlasıydı.

Ya bu, ya da beni ona çeken onun buz fae doğasıydı.

"Yani söylentiler doğru, öyle mi?" Axlya sözlerini bitirdiğinde Lord Aigeon sordu. "Kral Aolis öldü mü?"

"Evet," dedi Leydi Axlya. Bana döndü ve yanlış bir şey yaparken yakalanmış bir çocuk gibi koltuğumda kıvrınma dürtüsüyle savaştık zorunda kaldım. "Adara onu öldüren kişi. Gölge büyüünü krallığımızdan kovacak güce sahip bir fae'yi haber veren kehanetteki çocuk o. Ve inanıyorum ki bunu başardı."

Üç lider, kısmen kadraj dışında kalan danışmanlarıyla konuşurken üç aynadan da mırıltılar yükseldi. Sonunda Leydi Ria konuştu. "Adara'nın bu konudaki ifadesini dinlemek istiyoruz. Kral Aolis yozlaşmış olabilir ama o da bizden biriydi. Ve kehanet olsun ya da olmasın, kral katili ciddi bir suçtur.

Leydi Axlya'ya baktım, o da başını eğdi. Ayağa kalktığımda bağırsaklarım düğümlenerek bir top haline geldi ve ellerimi sıkmamak için arkamda kenetleyerek su fae sarayına tüm hikayeyi anlattım. Daryan ve Olette'nin uzun zamandır kayıp olan kızı olduğumu, toprak fae aleminde saklandığımı ve annemin en yakın sırdaşı Gelsyne tarafından büyütüldüğümü. Gelsyne'nin gerçek annem olmadığına dair hiçbir bilginim yoktu ta ki ben güçlerimi ortaya çıkarana, Slaugh onu benden çalana ve ben de onu Slaugh'un pençelerinden kurtarmak için krallığın yarısını dolaşana kadar. Ve Radiants'ın koruyucum olarak seçtiği ejderha yanımdayken Aolis'le nasıl yüzleştiğimi, gölge büyüyle ilişkisi hakkındaki gerçeği öğrendiğimi ve birleşik güçlerimizi kralı sonsuza dek yenmek için kullandığımı.

"Ama," diye devam ettim, sözüm bilmem kaçınıcı kez kesildikten sonra, "Leydi Axlya bir konuda yanılıyor. Ben başarılı olamadım. Kral Aolis'i ve onun aracılığıyla General Slaugh'u kontrol eden gölge iblis Nox, şimdi üvey annem Gelsyne'nin içinde yaşıyor. Generali bir kukla olarak kullanıyor ve eğer Slaugh'un tahta geçmesine izin verirsek, vekaleten Ediria'nın hükümdarı olacak. Eğer bu gerçekleşirse, Kral Aolis'in ölümü boşa gitmiş olacak!"

Lord Aigean uzun ve tedirgin bir duraksamadan sonra, "Bu hikâyenin kulağa oldukça uygun geldiğini söylemeliyim," dedi. Gözlerini vücudumda gezdirirken bana kibirli bir bakış attı, sanki salona sürüklenmiş bir ayak takımıymışım ve neden kalmama izin verildiğinden emin değilmişim gibi. "Uzun zamandır kayıp olan varis olduğunu iddia eden bilinmeyen bir kız, tüm gölge yaratıkların ortadan kaybolduğu aynı anda ortaya çıkıyor, Kral Aolis'i öldürüyor, övgüyü alıyor ve tahtına oynuyor."

"Bir dakika bekleyin." Einar'ın derin sesi odanın içinde yankılandı. "Gölge yaratıklar ortadan kayboldu da ne demek?"

"Tam olarak bunu kastediyor, *ejderha*." Bu kez konuşan Leydi Ria'ydı. "Daha önce gölge yaratıklar tarafından ele geçirilen ormanların ve göllerin eski haline döndüğüne dair haberler tüm topraklara yayılıyor."

"Lordlarım ve hanımefendiler," diye araya girdi Leydi Axlya aldatıcı bir şekilde hoş bir sesle. "Yanılıyor olabilirim ama ileri yaşımda kendi akrabalarımı tanıyamayacak kadar ileri gittiğimi ima ediyorsunuz gibi görünüyor. Adara'nın, *hepimizin* çok sevdiği rahmetli torunumun çocuğu değil de bir sahtekâr olup olmadığını anlayamayacağımı."

Klan liderlerinin gözleriyle karşılaştığında bakışları keskinleşti ve odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. "Saygısızlık etmek istemiyoruz," dedi Lord Aigean, kelimelerini özenle seçerek. "Biz sadece tedbirli davranıyoruz. Ne de olsa, Aolis'i bir sonraki kralımız olarak seçtiğimizde zaten büyük bir hata yaptık. Tekrar böyle vahim bir hatayı göze alamayız."

"Bunu herkesten daha iyi biliyorum," dedi Leydi Axlya. "Aolis iktidara geldiğinde onun tarafından alıkonulan ve rehin tutulan *benim* çocuğumdu, sizinki değil."

"Leydi Cascada'dan bahsetmişken," diye araya girdi Tamil, bakışları söz konusu fae'nin üzerindeydi. "Kalede siz de vardınız, değil mi? Belki gölge yaratıkların ortadan kaybolması meselesine biraz ışık tutabilirsiniz."

Cascada başını salladı. "Adara'nın bugün saraya anlattıkları doğru," dedi her zamanki sert kişiliğine hiç benzemeyen sakin bir ses tonuyla. "Kral Aolis, kendisi ve muhafızlarının kullandığı gölge büyüsü tarafından bozulmuştu. Bu büyüyü beni ve diğer rehineleri zayıflatmak için kullandılar, böylece onun isteklerine boyun eğecektik." Sesi titriyordu ve duyguları o kadar gerçektir ki neredeyse yalancı bir kaltak olduğunu unutacaktım. "Adara sonunda Aolis'i öldürdüğünde o kadar minnettar oldum ki, o ve arkadaşları kaçabilsin diye Slaugh ve yandaşlarını uzak tutmak için rehine arkadaşlarıma katılmaktan mutluluk duydum."

Bakışlarını bir anlığına Einar'a çevirdi ve o anda gözlerinin zift gibi siyah olduğuna yemin edebilirdim. Ama tekrar sahaya döndüğünde gözleri yeniden peygamber çiçeği mavisine dönmüştü, duygu dolu gözlerle.

"Ama gölge büyüsü yok olduğunda Adara orada değildi. Slaugh ve Gelsyne'nin bedenlerinden, gözeneklerinden arınan zehirli bulutlar gibi çıktığını gördüm. Adara bana inanmayabilir ama..." omuz silkti, ellerini ne yapabilirim dercesine iki yana açtı. "Eğer durum böyle değilse, buraya nasıl geldim? General Slaugh beni ve diğer rehineleri elinde tutarak diğer ev yöneticilerini hizaya getirmek için ihtiyaç duyduğu kozu elde etmişken neden gitmeme izin versin ki?"

Cascada o anda bana baktı ve ona duyduğum öfke sönen bir mum gibi söndü. Gözlerindeki incinmiş bakış o kadar derindi ki kendimi yeniden sorgulamaya başladım. Cascada'nın haklı olabileceğine dair uzak bir ihtimal bile var mıydı? Nox ve gölge büyüsü gerçekten de Ediria'dan kaybolmuş ve benim buradaki işim bitmiş olabilir *miydi*?

Umutsuzca bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Ama cesaret edemedim. Kendi gözlerimle doğrulayana kadar olmazdı.

"Gördün mü?" Leydi Ria'nın sert sesi dikkatimi tekrar soylulara çevirdi. O ve Aegian bana saklı krem zulasını bulmuş iki kedi gibi bakarken, Tamil daha çekingendi, gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı. "Haklıymışsınız, Lord Aegian-Adara'nın hikâyesi inandırıcı olamayacak kadar uygunmuş." Bana bir kaşını kaldırdı. "Tahtı General Slaugh'dan önce ele geçirmenin krallığı gölge büyüsünden kurtarmanın tek yolu olduğu konusunda bu kadar ısrarcı olmasaydınız, belki iddialarınıza inanmak daha kolay olurdu. Ama şu haliyle, her şeyden çok bir fırsatçı gibi konuşuyorsun."

Leydi Ria'nın alaycı gülümsemesi içimde iktidarsız bir öfke uyandırdı ve camdan uzanıp onu boğazlamak için yoğun bir dürtü beni ele geçirdi. Göğsümdeki alevler kükreyerek canlandı, avuçlarımda kıvılcımlar tutuştu ve kendimi durduramadan ellerimi kaldırarak kıvılcımların tutuşarak alev fışkırmasına izin verdim.

"Uygun mu istiyorsun?" Alay ettim. "Sana rahatlığı göstereceğim."

Alevlerin uçmasına izin verip her birinin yüzüne ateş topları fırlattığımda gözleri büyüdü. Tamil bile, gerçi benimle alay etmeyen tek kişi oydu. Alevler tam isabet ettiğinde klan liderlerinin gözleri büyüdü ve buz tabakaları bir anda buharlaştı, sis bulutları yukarı doğru dönmeye başladı.

Leydi Axlya bir elini kaldırarak parmaklarını havada döndürdü. Sis onun büyüsüne karşılık verdi ve aynaların üzerinde patlayan üçlü bir buluta dönüştü. Çerçeveler hızla suyla doldu ve Axlya'nın parmaklarını şıklatmasıyla su donarak bir kez daha mükemmel buz tabakalarına dönüştü.

Ama ateş işini yapmıştı. Klan liderleri gitmiş, donmuş yüzeyler sadece benim kabaran göğsümü ve kızarmış yanaklarımı yansıtıyordu. Gözlerim çılgına dönmüştü, alevler hala ellerimden yükseliyordu ve kalan saray üyelerine delirmiş gibi görünmem gerektiğini fark ederek onları aceleyle söndürdüm.

"Şey," diye mırıldandı Kalis, gergin sessizliği bozan ilk kişi olarak. "Birisi aynalardan birini kırarsa ne olacağını hep merak etmişimdir."

Döndüğümde onun şaşkın bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Ne yazık ki sadece o öyle görünüyordu. Leydi Axlya'nın yüzü donmuş bir gölün yüzeyi kadar hareketsiz ve aynı derecede duygusalken, Ilsa şaşkın görünüyordu. Prentis ve Cascada yaptığım şeye inanamıyormuş gibi bana bakıyor ve Leydi Axlya'nın kafamı omuzlarımdan ayırmasını bekliyorlardı.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakmayan tek kişi Einar'dı. Saygısızlığım karşısında sırtıtmasını, hatta düpedüz gülmesini beklerdim. Bunun yerine, ifadesi soğukkanlıydı, gözlerinde dönen duygu girdabı herhangi bir şey hissettiğinin tek işaretiydi. Su fae sarayına kafa tutacak cesareti gösterdiğim için hem etkilenmiş hem de gururlanmıştı... ve bakışlarındaki hararete bakılırsa, biraz da tahrik olmuştu.

Bacaklarımda sıcaklık alevlendi ve boynumdaki hayali iz bir kez daha zonklayınca başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Aynaları kırmadı," dedi Leydi Axlya. Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ama yine de bir kar fırtınası gücüyle odaya yayıldı. "Onları eritti." Döndü

Şimdi bana bakıyordu ve gözlerindeki ifade neredeyse... rahatsızdı. "Az önce yaptığın şeyin büyüklüğü hakkında bir fikrin var mı, çocuğum?"

Şaşkınlık ve utanç omurgamdan yukarı doğru süzüldü ve istenmeyen karıncalanmalara karşı titreme dürtüsüne karşı savaştım. "Hmm, büyüklerime karşı kaba ve saygısız mıydım?" Cesaret ettim.

İlsa gözlerini devirdi. "Bu doğru, ama sadece bu değil. O aynalar kadim büyülerle, dört bin yıl önce güçlü su fae'leri tarafından yapıldı. Bu kalenin geçirdiği onca savaş ve kuşatmaya rağmen bir kez bile kılcal bir çatlağa maruz kalmadılar. Ta ki sen ortaya çıkana kadar."

İfadesinin ciddiyeti tenimde bir ürperti yarattı ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi avuçlarıma baktım. Ateş büyümün fae standartlarına göre bile sıra dışı olduğunu biliyordum - Einar'ın ateşinin aksine, gölge yaratıkları öldürebiliyor ve gölge lekesini yakıp yok edebiliyordu. Ama kadim fae'ler tarafından yapılmış sihirli aynaları geçici olarak bile olsa yok edebilmek? Bu bir adım ötesi gibi görünüyordu.

Einar'ın gözlerine baktığımda onun da bu duyuru karşısında en az benim kadar şaşırdığını gördüm. Onun da benimle aynı şeyi merak ettiğini hissediyordum - eğer ateş büyüm bunu yapabiliyorsa, başka neler yapabilirdi?

"Klan liderlerine bir an önce Usciete'ye gitmelerini emrettim bile," dedi Axlya hamile bir duraksamadan sonra. "Her ne kadar seni taht adayımız olarak ilan etmek istesem de, önce tüm klan liderlerinin bu konuda oy kullanması gerekiyor. Sen reşit olma ritüelini tamamladıktan ve tam gücüne kavuştuktan sonra bunu yapacaklar."

Axlya'nın sözleriyle kalbim yerinden fırladı, tüm sıkıntılı düşüncelerim ve sorularım buharlaştı. "Bu bana ritüeli gerçekleştirmem için izin verdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Evet." Leydi Axlya ilk kez gülümsedi ve göğsümde bir umut filizlendi. Ama bu umut, dudaklarından taş gibi ağır kelimeler dökülünce patlamış bir balon gibi söndü. "Bir şartla. Prentis'le evlenmelisin."

Leap, ertesi sabah Lord Oren'le yapacağı görüşme için muhafızlar onu almaya geldiğinde neredeyse minnettardı. Gözünü bile kırpmamıştı, gelecek toplantıdan duyduğu korku ve Quye hakkındaki düşünceleri arasında tükenmişti.

Bununla birlikte, Quye'nin kendisi yerine Mavlyn'e gelmiş olmasına hâlâ biraz kızgındı. Ama Mavlyn'in Quye ile hissettiğini iddia ettiği bağın arkadaşlıktan öte bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Kuzenin romantik eğilimlerinin kadınlara meyilli olduğunu biliyordu, tıpkı Quye'nin kalbinin de öngörüler için güvendiği rüzgârlar kadar değişken olduğunu bildiği gibi. Hava fae tapınağından bu kadar sık kaçmasının nedenlerinden biri de buydu; İlahi Rüzgârlarla bir olma çabalarında tüm ölümlü ahlaksızlıklardan kaçınan bir grup keşiş arasında romantizm bulması pek mümkün değildi.

Ama bunların hiçbirisi Leap'in sorunu değildi. Onun tek derdi bu rüzgârların terk ettiği yerden çıkmak ve kuzenini bulmaktı.

Sıçrama, bilekleri hâlâ demirle bağlı, her tarafı bir yığın muhafızla çevrili sarayda ilerlerken bu düşüncelerin onu tüketmesine izin verdi. Duvarlarda asılı olan duvar halılarına, çeşitli önemli hava fae soylularının ve kahramanlarının heykellerine ve portrelerine bakmak istemiyordu. Burada geçirdiği zamanın korkunç hatıralarını tetiklemelerini istemiyordu.

Ama amcasının çalışma odasına yaklaştıkça, anıları görmezden gelmek daha da zorlaşıyordu. Leap'in sırtı ve bacakları eski dayakların hayali ağırlarıyla zonkluyor ve dışlarını sıkıyordu. Diğer anıların, kendisine eziyet etmekten çoktan vazgeçmiş olan anıların, ona musallat olmak için geri dönmesine izin vermeyi reddetti.

Oren Amca'nın çalışma odasına vardıklarında Leap'in yüzünü soğuk terler kaplamış ve gömleği sıırıslılam olmuştu. Muhafızlardan biri kapıyı çalarken sırtını dikleştirdi ve titremelerini durdurmak için nemli ellerini sıktı.

Korku göstermeyecekti. Kapının diğer tarafında ne bulursa bulsun. "Girin."

Kapı açıldı ve korumalar Leap'i ileriye doğru yönlendirdi. Oren Amca'nın sekreteri dışında masasında yalnız olduğunu gördüğünde neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktı, köşedeki bir sandalyeye göze çarpmadan tünemiş ufak tefek bir fae. Leap odanın etrafına baktı, emin olmak için gölgeleri ve çatlakları kontrol etti ama işkencecisinden hiçbir iz yoktu.

En azından bu küçük nimet için minnettar olabilirdi.

"Sıçra." Amcasının emredici sesi bir gök gürültüsü gibi patladı ve dikkat kesildi, zihni buna isyan etmek istese bile vücudu yılların eğitimine geri döndü. Amcasının ince dudağı kıvrılırken, sarı gözleri hayal kırıklığıyla dümdüz olurken omurgasından aşağı bir ter damlası yuvarlandı. "Zincirlere vurulmuş halde, omzunun hemen üzerinde bir muhafız ordusu dururken bile bana gereken saygıyı göstermeyi reddediyorsun."

Sıçrama yutkundu, söylenmemiş cevaplar kırık cam gibi boğazından aşağı kayıyordu. "Neden, Oren Amca. Seni tekrar görmek ne güzel," dedi onun yerine, kibar bir selam çizerek. Bunu düzgün bir yüz ifadesiyle yapmayı bile başardı.

Oren Amca homurdandı. "Bana patronluk taslama, evlat." Öne doğru eğilip yırtıcı gözlerini Leap'in üzerinde gezdirirken beyaz saçlarından bir tutamı geniş omzunun üzerinden attı. "Wynth'te bir sokak çocuğu olarak geçirdiğin yıllar en azından iştahını kesmemiş gibi görünüyor. Seni son gördüğümde en az bir metre daha uzunsun."

Leap kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben bir hırsızdım, sokak çocuğu değil ve bu işte çok iyiydim." Oren'in şakağında bir tik başladığında sırttı, ama amcasının sözleriyle yüzündeki ifade kayboldu. "Bunca zamandır nerede olduğumu biliyordun. Değil mi?"

"Tabii ki var." Ören Amca, Sıçrayan'a sabırsız bir bakış attı. "Bir velet olabilirsin ama yine de kız kardeşimin oğlusun. Eğer seni kalede tutamıyorsam, en azından güvende olduğundan emin olmalıydım. Seni izlemesi için bir casus görevlendirdim ve o da başını belaya sokmaman için yetkililere para ödedi."

Sıçrama sanki karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. "Yalan söylüyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Öyle olmak zorundaydı."

Oren Amca güldü, beyaz dişleri sol tarafındaki pencereden içeri süzülen sabah güneşinde parlıyordu. "Seni temin ederim ki doğruyu söylüyorum," dedi, omuzları neşeyle titriyordu. "İpek tüccarına yapmaya çalıştığın o saçma soygun da dahil olmak üzere, her bir kaçamağımı biliyorum. O özellikle aptalcaydı, biliyorsun."

Bir vızıltı sesi Leap'in kulaklarını doldurdu, amcasına bakarken göğsünde iktidarsız bir öfke birikti. Elektrik parmak uçlarında uğuldamaya başladı ve fırtınanın büyümesine izin vermek, masanın üzerinden atlamak ve yıldırım kaplı parmaklarıyla amcasını boğmak için çok cazipti...

"Sen bir piçsin," dedi, sesi çiğdi.

Ören Amca'nın yüzündeki neşe kayboldu, yerini Leap'i dehşete düşüren çirkin bir ifade aldı. "Bana ne söylediğine dikkat et evlat," diye gürledi gök gürültüsü gibi bir sesle. "Akraban olabilirsin ama ben hâlâ senin efendinim. Gitmeden önce hayatının sefil olduğunu düşünüyorsan, bana karşı gelmeye devam edersen senin için yaratacağım cehennemin yanında hiçbir şey olacak."

Oren konuşurken hava statik elektrikle doldu, uzun saçları omuzlarının etrafında uçuşmaya başladı ve Leap kendi kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Leap güçlü olabilirdi, özellikle de onun yaşındaki bir fae için, ama bağları olmasa bile amcasıyla boy ölçüşemezdi. Oren yüzyıllar yaşıdaydı ve boynundaki gümüş torkta neredeyse güç fişkıran üç ilkel taş taşıyordu. Küçük parmağında Leap'in tüm vücudunda olduğundan daha fazla büyü vardı.

Yine de o çekilmez piçin suratına bir yumruk atmak istiyordu.

"Bunca zamandır nerede olduğumu biliyorsan," dedi Sıçrayış, hâlâ sıkılı olan dişlerinin arasından her kelimeyi zorlayarak, "o zaman beni buraya getirmek için neden bu kadar bekledin?"

Lord Oren içini çekti. "Adara'yla olan ilişkiniz yüzünden elbette." Parmaklarını çenesinin altında birleştirip Leap'i eleştirel bir gözle incelerken yırtıcı bakışları keskinleşti. "Casuslarım hava tapınağına girmesine yardım ettiğini ve Kral Aolis'in suikastında da ona yardım ettiğini söylediler. Ama bunun dışında," diye itiraf etti, yüzünde huzursuz bir ifade belirerek, "Wynth'ten kaçıp dağlarda kaybolduğunda izini kaybettim. Casusum harpilerin seni öldürdüğünden korktu. Ama tekrar ortaya çıktığında

Adara ve arkadaşlarıyla birlikte Wynth, tekrar geri gelmenizin an meselesi olduğunu biliyordum. Bu yüzden muhafızları senin tarifine uyan bir fae için alarma geçirdim, sonra da arkama yaslanıp bekledim." Bir kaşını kaldırdı. "İtiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Neden döndün?"

"Sadece kuzenimi bir kez daha ziyaret etmek istedim," dedi Leap, umursamaz bir tavırla. "Orada olmaması ne yazık. Muhafızlar ona kötü bir şey olmuş gibi konuştular."

"Quye tamamen güvende," dedi amcası. "Son olaylar nedeniyle onu sadece bir önlem olarak başka bir yere taşıdım ve aslında bu kararın alınmasında sizin Hava Tapınağı'na ilk sızmanız etkili oldu, bu yüzden teşekkür ederim."

Leap bunun üzerine bir iniltiyi bastırdı. Onun ve Adara'nın maskaralıklarından sonra tapınağın güvenliği sıkılaştırmasını beklemişti ama amcasının Quye'yi gerçekten evinden *uzaklaştıracağını* düşünmemişti. "Onu rüzgârlardan uzaklaştırmak senin için mantığa aykırı görünüyor," diye belirtti. "Bana öyle geliyor ki, siyasi manzara bu kadar değişirken, onun vizyonlarına her zamankinden daha fazla ihtiyacınız olacak."

"Doğru, ama Quye tapınağın dışındayken rüzgârları dinleyemeyecek değil ya," dedi Oren Amca. "İmgelemlerin ve fısıltıların ona ulaşması daha uzun sürecek ama bu öldürülmesinden ya da daha kötüsü düşman eline düşmesinden iyidir."

Sıçrayış gözlerini devirdi. Elbette amcası bu iki kaderi bu şekilde sıralayacaktı. Radyantlar Quye'nin yeteneğini kendisinden başkasının yararına kullanmasını yasaklamıştı. Amcasından Quye ile yüz yüze konuşmasını istemek için sahip olduğu küçük umut da söndü. Hâlâ Quye'ye ulaşmaya çalıştığını ima bile edemeyeceğini biliyordu. Böyle bir şey yaparsa amcası onu tekrar başka bir yere götürür ve Quye'nin Leap ya da Mavlyn'e herhangi bir ipucu göndermemesi için yer konusunda karanlıkta kalmasını sağlardı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Oren Amca. "Bana Adara ve ejderhasından, Kaipei Kalesi'nde yaşananlardan ve birlikte yola çıktığın küçük toprak fae casusundan bahset."

"O 'küçük toprak fae casusu'nun adı Mavlyn ve Adara'nın en iyi arkadaşı," diye tersledi Leap. "Ayrıca Kaipei'deki olaylar hakkında benden daha çok şey biliyor, çünkü kalenin *içindeydi*, ben sadece dışarıdan saldırıya dahil oldum."

Oren Amca'nın dudakları inceldi. "Pekâlâ." Kapının dışındaki muhafızlara Mavlyn'i kendisine getirmelerini emretti. "Biz onu beklerken, sen de bana Kaipei'ye giden yolda yaşananlar hakkında bilgi vereceksin."

Leap bunu istemeye istemeye yaptı, ayrıntıları bir askerin komutanına anlatabileceği gibi, tiz ama profesyonel bir sesle anlattı. O konuşurken sekreter de notlar alıyor, tüy kalemle uçsuz bucaksız bir parşömen yaprağını çiziyordu. Amcasından nefret ediyor olabilirdi ama Oren'in Leap ve Mavlyn'in kaçmasına izin verecek kadar gardını düşürmesini istiyorsa en azından işbirliği yapıyormuş gibi görünmesi gerekiyordu.

Beklendiği gibi, Oren Amca anlatının bazı noktalarında, özellikle de Leap'in harpillerle güçlerini birleştirdiği, Storm'un yelpazeyi çalması için ona şantaj yapmasına izin verdiği ve yardım için ona gelmek yerine Quye'yi aradığı gerçeğine itiraz etti.

"Yine de kalenin dış savunmasını tek başına üstlenmen beni çok etkiledi," dedi Oren Amca. Hem şaşkın hem de hayretle bakarak başını salladı. "Şimdiye kadar kendi filona liderlik etme yolunda ilerliyor olabilirdin, Sıçrayış. Neden kaçıp gittin? Burada, sarayda hayatın senin için her zaman hoş olmadığını biliyorum ama bir yıl daha bekleseydin Yıldırım Süvarisi Akademisi'ne kaydolabilirdin. Ayrıca, burada berbat bir hayatın yoktu. Evet, seni çok zorladım, derslerin çok yoğun ve Ryker'la aranızda adil bir paylaşım vardı ama-"

"Hoş değil miydi?" Leap amcasının sözünü kesti, boğazından acımasız bir kahkaha koptu. "Amca, hiçbir fikrin yok-"

Kapı çarparak açıldı ve Leap dönüp arkasına baktı, kalbi küt küt atıyor, avuçları terliyordu, beyni yetişmeden vücudu orada kimin olduğunu biliyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, ince, zarif uzuvları ve omuz hizasında beyaz saçları olan bir erkek odaya girdi; yırtıcı kuş sarısı gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı ve Leap'in üzerine dikilmişti.

"Vay, vay, vay," dedi, ağzı vahşi bir sırıtişla genişleyerek. "Bakın şimşek kuşu kimi sürüklemiş."

Leap'in dizleri bükülmek üzereydi. Mavlyn'in yanında iki muhafızla odaya girdiğini zar zor fark etti, tüm görüş alanı önünde duran fae'ye odaklanmıştı. Utanç ve kızgınlık aralarındaki havayı doldurdu ve Leap'in vücudunun her santimi o kapalı alandan çıkması, kendini en yakın pencereden atması ve olabildiğince uzağa ve hızlı koşması için çığlık attı.

Yıllar önce, daha fazla dayanamadığında yaptığı gibi.

Kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturmuş bekleyen işkencecisine bakarken ağzı çöl kumu gibi kurumuştı. Leap onun bir yanıt aradığını biliyordu. Ama ağzını çalıştıramıyor gibiydi.

"Ryker." Oren Amca'nın sesi Leap'i dehşet dolu transından çıkardı. Sesinin tonu düzdü, ağzının kenarlarında hoşnutsuzluk çizgileri vardı. "Seni bu toplantıya davet ettiğimi hatırlamıyorum."

"Sen söylemedin," dedi Ryker havalı bir şekilde, "ama kendimi tutamadım. Sevgili kuzenimi görmeyeli çok uzun zaman oldu." Bir kolunu Leap'in omzuna doladı. "Onu *çok* özledim."

Ryker onu kendi bedenine çekerken Leap'in vücudu tahta gibi oldu. Gövdeleri temas ettiği anda, Ryker'ın cezalandırıcı ellerinin karanlık anıları Leap'in zihnine çarptı -midesine çarptı, başını saçlarından geriye çekti, yüzünü duvara çarptı-

"Lord Oren." Mavlyn'in kaba kadife sesi Leap'i kafasından aşağı dökülen buz gibi bir kova su gibi gerçeğe döndürdü. Amcasının onu çağırdığını tamamen unutmuştu. "Daha iyi şartlar altında, sizinle tanıştığıma memnun oldum derdim ama..." diye devam etti, kelepçeli ellerini kaldırdı ve sonra omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Gerçekten de öyle." Oren Amca öyle dedi. Mavlyn'i incelerken koltuğuna geri oturdu ve Leap Ryker'ın kolunun altından sıyrıldı. Kuzeni kaçma girişiminin ne olduğunu anlayarak sırtı ama Leap onu görmezden gelerek Mavlyn'in yanına gitti. Onun

Midesi düğümlemişti, kalbi çarpıyordu ve gelmeden önce kahvaltı etmediği için şükreliyordu, yoksa amcasının halısının her yerine kusacaktı.

Ryker'a tekrar yakın olmanın zor olacağını biliyordu. Ama böyle olmasını beklemiyordu.
Bu.

Oren Amca bir süre sonra, "Casuslarım senin hakkında bana çok az şey anlattılar, Fenwood'lu Mavlyn," dedi. "Bana Adara ile aynı köyde büyüdüğünüz söylendi. Ayrıca Leydi Mossi'nin de uzaktan akrabasıymışsın ama onun hanesinin bir üyesi olacak kadar güçlü değilmişsin."

Mavlyn homurdandı. "Şu anda Ithir Hanesi'nin bir üyesi olmak ister miydim bilmiyorum, sadakatlerinin şu anda nerede yattığını düşünürsek." Kollarını kavuşturdu. "Adara köyümüzden kaçtığına, ona Leydi Mossi'ye gitmesini söyledim, yanlışlıkla onun yardım edeceğini düşündüm. Bunun yerine Mossi, rehinelerinden biri karşılığında onu Aolis'le takas etmeye çalıştı. Bunu öğrendiğimde evde kalıp kendi işime bakabilirdim. Bunun yerine ailemi bırakıp onu bulmak için Gaoth Aire'ye kadar gittim, sonra da annesini kurtarabilmesi ve kralı yenebilmesi için Kral Aolis'e ulaşmasına yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptım." Yutkundu, gözlerini kırpmadan önce kısa bir süre için gözlerinde yaşlar parladı. "Belki krallığıma ihanet etmiş olabilirim. Ama arkadaşlarıma sadık biriyim. Ve kesinlikle casus değilim."

Lord Oren kıkırdadı. "Kendinizi bu şekilde savunmanıza gerek yok. Quye, krallığım için bir tehdit oluşturmadığınız konusunda beni temin etmek için bolca zaman harcadı."

"Ne?" Leap neredeyse kelimeleri haykırdı. "Yani bize Quye'ye danıştığını söylüyorsun ama yine de bize suçlu muamelesi mi yapıyorsun?"

"Sizler suçlusunuz," diye tersledi Oren Amca, yırtıcı gözleri parlayarak. Leap'e dişlerini gösterdi, bakışlarındaki öfke o kadar yoğun ki Leap istemsizce bir adım geri attı. "Quye casus olmadığınızı doğrulamış olabilir ama bu sizi krallığa karşı işlediğiniz suçlardan ya da kraliyet görevlerinizi terk etmekten muaf tutmaz. Mavlyn arkadaşınız olduğuna göre, onun da sizin ahlaki eğilimlerinizi paylaştığını varsaymak zorundayım." Mavlyn'e dönmeden önce son kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Şimdi, yeğenim Adara'nın Kral Aolis'i öldürdüğü gece kalede olduğunu söylüyor. Bana ne gördüğünü anlat."

Mavlyn o meşum gecede yaşananları anlatırken oda sessizliğe gömüldü. Leap bile dikkatle dinledi; o gece yaşananların tamamını hiç öğrenememişti, sadece göze çarpan detayları öğrenebilmişti çünkü Mavlyn'le birlikte önce Adara'yı sonra da Quye'yi bulmakla meşguldüler.

Mavlyn, Adara'nın Aolis'i öldürmek için Einar'la güçlerini nasıl birleştirdiğini, geriye külden başka bir şey kalmayana kadar tüm bedenini büyülü alevleriyle nasıl tükettiğini ve sonra bu küllerden gölge iblisin Gelsyne'nin bedenini ele geçirmek için nasıl yükseldiğini anlatırken tüyleri diken diken oldu.

"Yani General Slauch bunca zamandır bu gölge iblisle işbirliği içinde olduğunu itiraf mı etti?" Oren Amca sordu.

"Evet," dedi Mavlyn. "Kral Aolis gölge iblisin taleplerine karşı çok dirençliydi, bu yüzden Adara'ya onu öldürmesi için tuzak kurdular, böylece onun yerine daha uysal bir konukçu bulabilecekti."

"Şimdi Slaugh'un taht için neden harekete geçtiğini anlıyorum," diye mırıldandı Oren Amca, bakışları karararak. "Gölge iblisin desteğiyle muhtemelen yenilmez olduğunu düşünüyor." Üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Sen nasıl kaçtın?"

"Neredeyse başaramıyorduk," diye itiraf etti Mavlyn. "Nox, Slaugh ve muhafızlarına bizi öldürmelerini emretti ama Aolis'in diğer krallıklardan aldığı üç rehine araya girdi. Gölge muhafızlara saldırdılar ve kaçabilmemiz için onları oyaladılar."

Oren Amca'nın yüzündeki kan çekildi ve masasının kenarlarını eklemlerini beyazlatacak kadar sert kavradı. "Tempest," dedi kısık sesle. "Benim kızım."

Leap, amcasının gözlerindeki acı dolu ifadeden irkildi. Eğer amcası onu onda biri kadar bile umursasaydı-

"Rehinelere ne oldu?" Ryker'ın sesi odayı çatlattı, kürek gibi çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Kız kardeşimin kurtulup kurtulmadığını biliyor musun?"

Mavlyn'in ifadesi yumuşadı, gözlerinde acıma vardı. "Bilmiyorum. Tek bildiğim onun ve diğerlerinin bizim kaçmamızı mümkün kıldıkları."

Oren Amca ve Ryker bu haberi değerlendirirken sessizliğe gömüldüler, odadaki tek ses sekreterin parşömene sürtünen tüy kaleminin sesiydi. İkisi de kederli görünüyordu ama Leap'in bu duyguyu paylaştığı söylenemezdi. Ne de olsa Tempest'la hiç tanışmamıştı; Leap'in ailesi henüz hayattayken Kral Aolis'e rehine olarak gönderilmişti.

Ryker uzun bir süre sonra, "Hâlâ hayatta olabilir," dedi. "Bilmiyoruz-"

"Casuslarım Cascada'nın dün Usciete'ye sağ salim vardığını söylüyor," diye tersledi Oren Amca. "Tempest'ın da aynı şeyi yapacağını düşünmüştüm ama General Slaugh'dan aldığım tek haber, tahtı ele geçirme niyetine dair o iğrenç açıklaması oldu." Öfke Oren'in solgun tenini alacalandırdı ve maun masanın üzerinde çatlaklar oluştu, parmaklarının ucundan dışarıya doğru yayıldı.

"Özür dilerim," dedi Mavlyn. "Keşke daha fazlasını bilseydim."

Oren Amca başını salladı, yüzünde karanlık bir duygu bulutu vardı. "Kovuldunuz. İkiniz de."

Mavlyn'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Hemen topuklarının üzerinde döndü ve Leap onu takip etmeye başladı. Ancak bunu yapamadan Ryker bileğini kavrayarak onu durdurdu.

Kuzeninin yırtıcı bakışlarıyla karşılaşmak için yavaşça döndü.

Ryker yumuşak bir ses tonuyla, "Seninle konuşacak çok şeyimiz var, Sıçrayış," dedi. "Bu akşam benim için biraz zaman ayıracaksın, değil mi?"

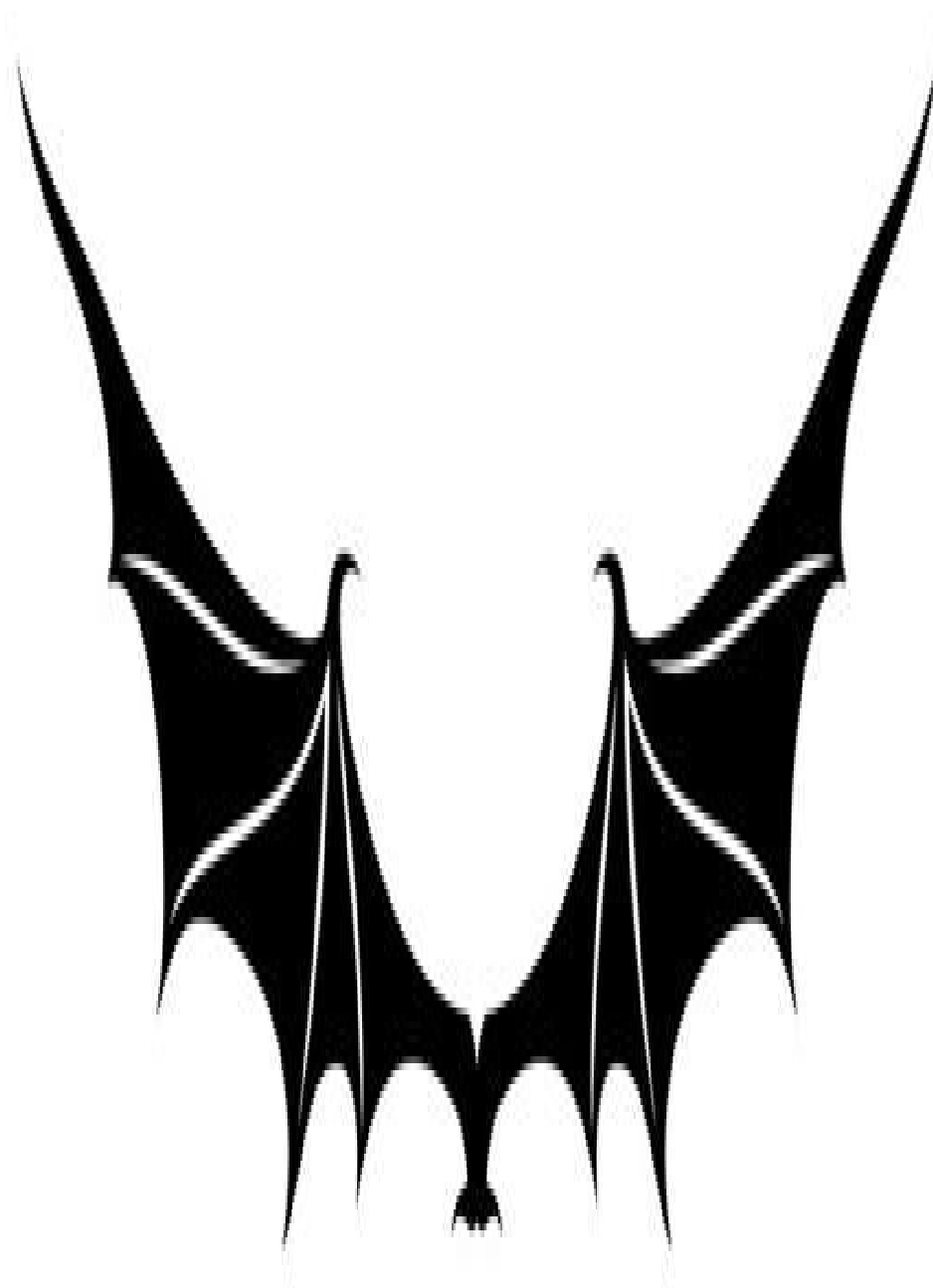
Çaresiz öfke Leap'in içine işledi, o kadar güçlüydü ki neredeyse boğulacaktı. Kolunu Ryker'ın elinden kurtardı ve Mavlyn'in omzunun üzerinden ona gönderdiği endişeli bakışa aldırmadan kapıya doğru fırladı.

Bir ayağı diğerinin önünde, diye hatırlattı kendine, tıpkı yıllar önce uzun gece yarısı yürüyüşleri sırasında odalarına dönerken yaptığı gibi. Tüm vücudu acı içinde çığlık attığında,

Boğazı o kadar acıyordu ki zar zor konuşabiliyordu, gözleri o kadar sulanmıştı ki akacak gözyaşı kalmamıştı.

Bir. Ayak. Önünde. Diğerinin.

OceanofPDF.com

"Hayır."

Hırlamam odada yankılandı ve su fae'lerinin başlarını hep birlikte bana doğru çevirmelerine neden oldu. Geç de olsa ayağa fırladığımı fark ettim, ellerim yanımda yumruk olmuş, dişlerim alt dudaklarımı delmiş ve çenemden kan fışkırmasına neden olmuştu.

Muhtemelen bu fae'lerin sandığı gibi çılgın bir ejderha canavarı gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Adara Prentis'le evlenmiyordu.

"Hayır mı?" Leydi Axlya kaşlarını kaldırarak bana baktı. İfadesi neredeyse sıkılmış gibiydi ama buna aldanmadım; gözlerinde açık bir eğlence parıltısı vardı ve öfkelenmemden büyük zevk aldığını biliyordum. "Her ne kadar bu konudaki duygularını takdir etsem de Einar, yeğenimle evlenmesi istenen kişi sen değilsin." Adara'ya baktı. "Benim torunum. Ve o henüz cevabını vermedi."

Adara dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri odada gezindi, benimki hariç herkesin bakışlarıyla buluştu ve Leydi Axlya'ya takıldı. "Karar vermeden önce düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Zaman mı? Bu kelimeyi haykırmamak için kendimi zor tuttum. *Zamana* ihtiyacı olduğunu söyleyerek ne demek istiyordu? Cidden Prentis'le evlenmeyi uygun bir seçenek olarak mı görüyordu?

"Başka bir yolu olmalı," dedim Leydi Axlya'ya, sözcükler hırlamaktan biraz çekinerek çıkmıştı. "Adara'nın size olan sadakatini kanıtlayabileceği, sevgisiz bir evliliği içermeyen başka bir yol."

"Sevgisiz olacağını kim söyledi?" Axlya Prentis'e sevgiyle baktı. "Yeğenlerim henüz birbirlerini çok iyi tanımıyor olabilirler, ancak evliliklerini bozacak işgüzar bir figürün etrafta olmaması koşuluyla, eninde sonunda aralarında bir sevgi oluşmaması için hiçbir neden yok."

Bana sert bir bakış attı, ben de ona baktım, ne meydan okudum ne de suçlamayı reddettim. Adara'nın Prentis'le evlenmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapmayacağıma söz veremezdim. O benim *eşimdi*. Bir ejderha olarak buna izin veremezdim.

İstedliğini elde etmenin en hızlı yolu bu olsa bile

"Ayrıca," diye devam etti Leydi Axlya, "bu evlilik bir sadakat testi değil. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, gerçek şu ki Adara'nın ejderha mirası onun taht üzerindeki iddiasını zayıflatıyor. Su fae soylularının önde gelen bir üyesiyle evlenmesi bu iddiayı güçlendirecek ve diğer evlerin bunu sorgulama cesaretini kıracaktır."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Ne olursa olsun iddiayı sorgulayacaklar. Bunu biliyorsun."

Axlya başını bana doğru eğdi. "Eğer bu bir kıskançlık meselesiyse, buna hiç gerek yok Einar. Adara, tıpkı benim kendi sevgililerime yaptığım gibi, seni de eşlerinden biri olarak alabilir." Kalis ve Ilsa'ya sevgiyle baktı. "Prentis onun kocası olabilir ama Adara'nın hayatının bir parçası olarak kalmamanız için hiçbir sebep yok... tabii eğer o öyle olmanızı isterse."

Şimdi öfkeyle kızaran Adara'ya baktı. Prentis bu konuda kararsız görünüyordu, ki bunun Adara'nın birden fazla eşi olmasıyla pek ilgisi olmadığından şüpheleniyordum.

onu bir ejderhayla paylaşma fikriyle.

"Yine," dedi kararlı bir şekilde, sanki yüzü kıpkırmızı olmamış gibi, "kararımı vermek için zamana ihtiyacım var."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve botlarımın topukları mermer fayanslara çarparak odadan çıktım. Öfke kulaklarımda kükrüyordu, o kadar yüksekti ki etrafımı zar zor fark ettim ve Adara'nın beni takip ettiğini ancak odamın yolunu yarıladığımda fark ettim.

"Einar." Küçük eli bileğimin etrafında dolanarak beni durdurdu. "Konuşmamız gerek."

Dokunuşunun altında hareketsiz kaldım ve derin bir nefes alarak içimde dönen duygu girdabını kontrol etmeye çalıştım. "Bunu şu anda konuşamayız," dedim, kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. "Sakinleşmem gerek." Giysilerimin altında derimin dalgalandığını, kaslarımın uzamak isteyen kemiklerime karşı gerildiğini, dişlerimin alt dudağımı delip geçmekle tehdit ettiğini hissedebiliyordum. İçimdeki canavar eşimin olası kaybına karşı öfkeleniyordu ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Tüm kaleyi yakıp yıkmak isteyebilirdim ama burası bir su fae kalesiydi. Girişimim sadece etkisiz olmakla kalmaz, Adara'yla olan bağlantım ne olursa olsun muhtemelen ölümümle sonuçlanırdı.

Ve hayatım halkımın güvenliğine ve emniyetine bağlıyken ölmeyi göze alamazdım.

"Einar." Adara'nın sesindeki acı iliklerime kadar işledi ve arkamı dönme dürtüsüne karşı savaştım. Eğer şimdi onun lavanta mavisini gözlerine bakarsam, kalan azıcık kararlılığımı da kaybedeceğimi biliyordum. "Einar, beni *ısırdın*. Bu konuda konuşma fırsatımız olmadı ama dişlerini hâlâ tenimde hissedebiliyorum ve seni her gördüğümde *zonkluyor* ve anlamıyorum çünkü bu acı değil ama-

Dönüp Adara'yı omuzlarından yakaladım ve onu şok ederek susturdum. Ellerim vücuduna dokunduğu anda, canavar başını kaldırdı ve ona sahip olma ihtiyacıyla kükredi. Kavurucu şehvet damarlarımda dolaştı ve dişlerim alt dudağımı delip geçti. Kan çenemden aşağı fışkırırken Adara'nın gözleri büyüdü ve pembe dili kendi dudaklarını kaydırmak için dışarı fırladı. Lavanta mavisini gözlerinde dönen düşünce gün gibi açıktı

-Eğilip derimdeki kanı yalamak istedi. Buna izin

veremezdim.

Başımı sallayarak Adara'dan uzaklaştım, sonra da camı umursamadan en yakın pencereden içeri daldım. Pencere paramparça oldu, kırıklar derime sürtündü ama ben çoktan değişime kapıldığım için fark etmedim bile. Gökyüzüne doğru daldım, kanatlarımı açtım, kuyruğumu uzattım ve dünya aleminden kaçtığımızdan beri ilk kez ejderha formumu aldım.

Özür dilerim, dedim bağın içinden. Beni ona geri çekmeye çalıştı ve bu dürtüye boyun eğemeyeceğimi bilerek gözlerimi kapattım.

Eğer yapsaydım, Adara'nın sahip olduğu en önemli şeyi elinden almış olurum.

Seçim.

Pencerenin önünde ne kadar durduğumu bilmiyordum, parmaklarım pervazı eklemelerimi ağrıtabak kadar sert kavırıyor, genişleyen şehir manzarasına bakarken gözlerim yanıyordu. Einar'ın formu çoktan ufukta kaybolmuştu; düşerken ejderha formuna girmiş, sonra kanatlanıp gözlerimin takip edemeyeceği bir yere uçmuştu.

Gözümün önünden kaybolduğunda, ısırik izinden kaynaklanan zonklama da kayboldu. Bu beni rahatlatmalıydı ama göğsümdeki hissin yerini, sanki kalbimden bir parça koparılmış gibi boş bir his almıştı.

Geri dönecektir, dedim kendi kendime. En son böyle çekip gittiğinde, Gaoth Aire dağlarına zorunlu iniş yaptıktan sonra uyandığımızda ve onu öptükten sonra çıldırdığımda, birkaç dakika içinde geri dönmüştü. *Sadece sakinleşmesi gerekiyor. Söylediği buydu, değil mi?*

Şaşkınlığım geçmeye başladı ve başımı sallayarak pencereden uzaklaşıp odama doğru geri kalan yolu yürüdüm. Elbette Einar geri dönecekti. Beni koruyacağına söz vermişti ve beni güvenmediği fae'lerle dolu bir kalede bırakacak değildi. Aramızda tam olarak ne olduğundan hâlâ emin değildim ama Einar'ın bana karşı hisleri olduğu açıktı. Ayrıca Prentis'ten de nefret ediyordu, bu yüzden onunla gerçekten evlenebileceğim fikri onu açıkça uçurumun kenarına itmişti.

Köşeyi döndüm ve kapıma yaslanmış Prentis'i görünce kısa bir süre durdum. "Sen," dedim, ses tonum düzdü.

Prentis bir kaşını kaldırdı. "Bu çok suçlayıcı bir 'sen' oldu," dedi doğrulurken. Bana doğru bir adım attı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve işaret parmağımı göğsüne sapladım. "Leydi Axlya'nın bana bu evlilik teklifini yapacağını biliyordun, değil mi?" Dedim, sesim öfkeyle çatırıyordu. Prentis'in gözlerinde suçluluk gibi bir şey parladı ve başımı salladım, içimi hayal kırıklığı doldurdu. "Bu yüzden bu kadar iyi davrandın ve her fırsatta bana yaranmaya çalıştın. Zamanı geldiğinde evet diyeyim ve seni kocam olarak kabul edeyim diye."

"Ne?" Prentis başını salladı, gerçekten şok olmuş görünüyordu. Göğsüne bastırduğım elimi iki elinin arasına aldı, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. "Adara, teyzemin planlarından haberim yokmuş gibi davranıyorum. Ama evlilik söz konusu olmasaydı bile sana ailemden biri gibi davranırdım, çünkü *öylesin*." Bakışları karardı, elimi tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Annemi çok severdim ve sen bana onu çok hatırlatıyorsun. Seni bu şekilde manipüle etmeye çalışarak onun anısını asla utandırmam."

Prentis'in ateşli sözleri karşısında duraksadım, ne düşünmem gerektiğinden tam olarak emin değildim. Prentis'in annemi sevdiğine inanıyordum ama bu, niyetini kötü niyetli olarak görmese bile beni manipüle etmeye çalışmadığı anlamına gelmiyordu. Ne de olsa benimle evlenerek çok şey kazanacaktı.

"Leydi Axlya'nın eş almakla ilgili söyledikleri," dedim kelimelerin dilimde yavaşça şekillenmesine izin vererek. "Su fae'leri arasında bu gerçekten çok mu normal? *Senin* eşlerin var mı?"

"Tabiri caizse, hiç evlenmediğim için eşim yok." Prentis'in gözleri benden uzaklaştı, sonra tekrar geri döndü, sanki bana daha fazlasını söylemeyi tartışıyormuş gibi. "Ama birkaç tane var

Su fae'leri arasında, özellikle de soylularımız arasında bunu yapmak normaldir."

Prentis şüphelerimi doğrulayınca midem bulandı. "Bundan emin değilim, Prentis." Elimini onun elinden çektim ve bir adım geri attım. "Belki su fae'leri arasında büyümüş olsaydım bunu kabul edebilirdim ama toprak fae'lerinin birden fazla eşi olmaz." Ve bahse girerim ejderhaların da yoktur. "Seninle evlenseydim, bana sadık olmanı beklerdim."

"Ne kadar aptalca," dedi tanıdık bir ses ve Cascada köşede belirince kaskatı kesildim. Gözleri onaylamaz bir şekilde üzerimde geziniyordu ve bu, buraya geldiğimden beri yüzünde gördüğüm en dürüst ifadeydi. "Su fae'leri olarak tek bir eşe sadık kalmak bizim doğamızda yok, Adara. Kral Aolis'in de hükümdarlığının ilk günlerinde birden fazla eşi vardı, ancak gölge lekesinin onları kısırlaştırdığını fark edince sevgili edinmeyi bıraktı." Sırıttı. "Eğer diğer su fae soylularının seni varis olarak kabul etmesini istiyorsan, bizim yöntemlerimizi benimsemelisin. Eğer yapamazsan..." diyerek omuz silkti.

"Sonra ne olacak?" Kollarımı kavuşturdum ve Cascada'ya ters ters baktım. "Leydi Axly başka birini mi seçecek? Kim daha güçlü bir aday olurdu?"

Cascada alay etti. "Kelimenin tam anlamıyla Usciete Hanesi'ndeki herkes." Bana karşı dudağını bükte. "Liderlik deneyiminiz yok ve su fae gelenek ve göreneklerini hiç anlamıyorsunuz. Neden herhangi birimiz senden bizim çıkarlarımızı korumanı bekleyelim, özellikle de sen"

"Cascada," diye tersledi Prentis, gözleri parlayarak. "Yeter artık." Cascada'nın önüne geçerek onun beni görmesini engelledi. "Kuzenime aldırma," dedi sesi yumuşayarak. "Sana sadık kalacağım ve kendimi sana adamaya çoktan hazırlandım. Kral Aolis bir yana -" Cascada'ya omzunun üzerinden zehirli bir bakış fırlattı, "-Edirya hükümdarlarının birden fazla eş alma geçmişi yoktur, çünkü bu veraset çizgisinde karışıklık yaratır. Kral ve kraliçe her zaman sadece birbirlerine bağlı olmuşlardır, tıpkı benim de seninle olacağım gibi." Elimini tuttu ve gözlerindeki samimiyet karşısında öfkem azaldı. "Senin için iyi bir koca olurum Adara. Kraliyet görevlerin konusunda sana tavsiyelerde bulunur ve saray bilgindeki boşlukları doldururum. Eğer hüküm sürmek istiyorsan yanında benim gibi birine ihtiyacın var."

İçimi çektim. Prentis'le tartışamazdım, bir ülkeyi yönetmek için gerekli deneyime sahip değildim. Aldığım eğitimlerin hiçbiri beni buna hazırlamamıştı. Saray politikaları konusunda bilgili ve yönetim tecrübesi olan bir kocaya sahip olmak paha biçilmez olurdu ve su mahkemesinin benim uygunluğum konusundaki şüphelerini giderirdi.

Ama Ediria'yı yönetmek *istiyor muydum*? Gölge büyüsünü yok etme gücüne sahip tek fae olmak zaten yeterince baskı yaratıyordu; neden bir de kraliçe olmak zorundaydım ki? Sadece ritüeli gerçekleştirip, büyümü açıp, Nox'u yok edip, annemle birlikte eve dönemeyim miydim? Tüm bu siyasi entrikalara kendimi de bulaştırmak zorunda mıydım?

"İyi misin, Adara?" Prentis burnumun kenarını sıkarken sordu.

Başımı salladım, parmaklarım kapı tokmağının etrafında kıvrıldı. Odamın kapısını açarken "Bugünkü olaylar çok yorucuydu," dedim. "Kendime gelmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Elbette." Prentis geri adım atarak bana yürümem için alan açtı. "Bir şeye ihtiyacın olursa gel beni bul. Ben senin için buradayım."

Kapıyı yüzüne kapatırken başımı salladım, sonra alnımı kapıya yasladım ve gözlerimi kapattım.
Bu dünyada gerçekten yanımda olan sadece dört kişi vardı. Ve hepsi de gitmişti.

OceanofPDF.com

"Ejderha koruyucunuz kaçtı, değil mi?"

Leydi Axlya'nın dikenli yorumuna karşı yüz ifademi düzelttim. Elbette hafifçe söylemişti, ama dün göğsümde oluşan çukura saplanan diken, beni can evimden vurmuştu.

Einar'ın dün gece ya da en azından bu sabah dönmesini bekliyordum. Ama ağır bir uykudan sonra uyandığımda odasını boş bulmuştum, çarşafaları pürüzsüzdü ve üzerlerinde sadece odun dumanının ve berrak gökyüzü kokusunun belli belirsiz izleri vardı.

Endişe midemi öylesine sıkımişti ki kahvaltıda neredeyse hiçbir şey yememiştım. Herkes sorunun ne olduğunu biliyor gibiydi -Prentis bana endişeli bakışlar atıyor, Cascada sırtışlarını yulaf lapası kaşıklarının arkasına saklıyordu. Sadece Leydi Axlya hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştı ve onunla konuşmak istemesem de böyle davranmaya devam edeceğinden şüpheleniyordum.

"Geri dönecek," dedim, sözlerim hissettiğimden çok daha fazla güvenle doluydu. "Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var. Burada, ondan nefret eden su fae'leriyle dolu bir şehirde olmak onun için zor."

Leydi Axlya gözlerini devirdi. "Ejderhalar çok dramatik," dedi dilini gıdaklayarak. "Kişilikleri tıpkı kullandıkları ateş büyüğü gibi. Ateş fae'lerinin de aynı olduğunu düşünürsek buna şaşırmamam gerekir."

Gözlerimi kırptım. "Ateş perileri varken sen hayatta mıydın?"

"Radyantlar, hayır." Axlya güldü. "Ben bile o kadar yaşlı değilim. Ama ben doğduğumda ateş fae'lerinin soyu tamamen tükenmemişti. Ejderhalar geldiğinde hepsi Ölü Topraklar'da değildi ve geriye kalan soylar, sonunda yok olma noktasına gelene kadar seyreلمeden önce yüzyıllarca dayandı." Gözlerine uzak bir bakış girdi, uzak bir anı dikkatini çekmişti ama gözlerini kırptırarak uzaklaştırdı. "Her halükarda, ejderhaların duyguları çok değişken. Su fae'leri daha akıcıdır; duygularımızın bizi sürükleyip götürmesine izin vermeyiz. Bize uyduğunda akıntıya kapılırız, uymadığında ise onu yönlendiririz." Ortanca çalılarının önünde durup bana sert bir bakış attı. "Dünkü duygusal gösterine bakılırsa, bu yetenek sana miras kalmamış gibi görünüyor."

Utanç ensemden yukarı tırmandı ama yine de Axlya'nın bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. "Fark ettiğimden daha fazla ejderha özelliğı miras almış olabilirim," diye itiraf ettim. "Dünkü kontrol kaybım için özür dilerim Leydi Axlya."

Axlya bana bakarken boğazından alçak sesle mırıldandı. Arkamızdan birkaç muhafız geliyordu, gerçi saygılı bir mesafede durarak bize mahremiyet yanılması veriyorlardı ama her kelimeyi dinlediklerini biliyordum. Bir an için Leap'in burada olmasını diledim, böylece rüzgâr büyüünü kullanarak bir ses bariyeri oluşturabilirdi. Ya da Mavlyn.

"Gerçekten hükmetmeye hazır olduğunu düşünüyor musun, Adara?" Leydi Axyla sordu. Bakışları deliciydi ve ürperdim; sanki beni iliklerime kadar soymuş, tüm güvensizliklerimi fazlasıyla anlayışlı gözlerinin önüne sermişti. "Tahtı ve onunla birlikte gelen tüm sorumluluğı almak için mi?"

Tereddüt ettim, sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Buraya asla taht için gelmedim Leydi Axlya. Tek amacım ayini tamamlayarak tüm güçlerimi ortaya çıkarmak ve gölge büyüsü tehdidini ortadan kaldırmak. Kraliçe olmak asla planımın bir parçası değildi."

Axlya'nın yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Tahtı arzulamıyor musun?"

"Hiç de değil." Biraz güldüm. "Bir hafta öncesine kadar kraliyet mensubu olduğumu bile bilmiyordum. Diyarın güvenliğini bu kadar önemsemeseydim ve annem bir gölge iblis tarafından köleleştirilmeseydi, şu anda burada bile olmazdım."

Leydi Axlya'nın ağzı düzleşti. "Sanırım annen bu sözleri duysa hayal kırıklığına uğrardı. *Gerçek* annen," diye ekledi, ses tonunda alaycı bir ifade vardı. "Seni o geri kalmış köyde büyüten, gücünden ve halkından koparan toprak fae sahtekârı değil." Başını iki yana salladı. "Bu kadar zayıf olmana şaşmamalı."

Geri çekildim, sözleri fiziksel bir tokattan daha keskindi. "Zayıf mı?" Öfkeyle yineledim. "Bunu nasıl söylersin? Yaşadığım onca şeyden sonra-"

"Tüm yaşadıkların mı?" Leydi Axlya güldü, sesi güneş ışığında parlayan bir bıçağın kenarı gibi parlak ama keskindi. Eğildi ve gücü yüzeye çıkarken etrafındaki hava nemle kalınlaştı. "Sen bu dünyada sadece on dokuz yıldır yürüyorsun, çocuk. Ben *yüzyıllardır* buradayım. Hayatımda sayısız insanı sevdim ve kaybettim; sevgililer, çocuklar, arkadaşlar, aile. Hissettiğim keder ve onlar için döktüğüm gözyaşları tek başına bir okyanusu doldurabilir." Serulean gözleri fırtınaya tutulmuş bir deniz gibiydi, kadim derinliklerinde köpüren duygular o kadar yoğundu ki bir an zar zor nefes alabildim. "Yine de halkıma hizmet etmeye ve diyarımı korumaya devam ediyorum çünkü Işıldayanlar bana gücümü bir amaç uğruna bahsettiler. Bu amaç, yeteneklerimin ve zihnimin kimsenin işine yaramayacağı güvenli bir cebe saklanmak değildi. Ve senin amacın da bu değil."

Sesindeki meydan okuma açıldı, sözlerinin etkisi o kadar derindi ki tek yapabildiğim şaşkın şaşkın bakmaktı. Leydi Axlya benden sadece bir santim kadar uzundu, ama o anda üzerimde yükseliyor gibiydi, gücü ve varlığı sanki bir devin karşısında duruyormuşum gibi hissedene kadar şişiyordu.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Leydi Axlya'nın ifadesi yumuşadı, büyüsü azaldı ve tekrar normal haline döndü. "Ben de senin gibi yönetmek için doğdum ama bu bir gecede lider olduğum anlamına gelmiyor. Bu role gerçekten uyacak kadar büyüyene kadar zaman ve eğitim gerekecek ama bu, o role girmeyi reddedeceğin anlamına gelmiyor. Bu sadece, o ayakkabıların içinde büyümek için çok çalışmanız gerektiği anlamına gelir."

Sonra beni, ağırlığını taşıyamayacak kadar ince omuzlara yerleşen bu ağır ayrılık sözleriyle mücadele etmeye bıraktı.

Saatler sonra hala bahçede oturmuş, beş su ruhundan biri olan Tiber'in heykeline bakıyordum ki arkamdan bir kanat hışırtısı ve ağır bir gümbürtü duyuldu. Einar'ın döndüğünü anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Duman ve sandal ağacı kokusu rüzgârda bana doğru sürüklendi ve omzumdaki izi bir kez daha zonklattı.

"Adara." Einar'ın sesi aramızdaki boşlukta gürlledi. Bakışlarımı, sol tarafı batmakta olan güneşin kırmızı ve altın rengi ışınlarıyla öpülmüş heykele sabitledim. Ama ejderha koruyucum görmezden gelinmeyi reddetti. Önüme geçti ve kanatlı silüetiyle görüşümü engelledi. Ellerim eteklerimin kıvrımlarına dolandı ve neredeyse ayağa kalkıyordum ama benden önce dizlerinin üzerine çöktü.

Ona çekilmesini söylemek için ağzımı açtım ama elindeki kâseye baktığımda onun yerine bir nefes aldım. İçinde bir nilüfer yüzüyordu ama sıradan bir nilüfer değildi. Bu nilüfer sihirle doluydu, gümüşü beyaz taç yaprakları başka bir dünyaya ait menekşe rengi bir yanardönerlikle kaplanmıştı. Yıldız şeklindeki merkezi içsel bir ışıkla parıldıyordu, sanki derinliklerinde küçük de olsa gerçek bir yıldız yuvalanmıştı.

Hayatımda gördüğüm en güzel çiçektir... Sadece efsane ve mitlerde var olduğunu düşündüğüm bir çiçek.

"Bu bir rüya zambağı." Aytaşı rengindeki taç yapraklarından birinin üzerinde saygılı bir parmak ucuyla gezinmek için uzandım. Dokunduğum taç yaprağından parıldayan tozdan küçük bir iz yükseldi ve bir anlığına beni bir uçuş hissi kapladı. "Nereden buldun bunu?"

"Buranın yaklaşık elli mil kuzeydoğusundaki küçük bir adada." Einar gülümsedi, tepkimi anlarken gözleri dans ediyordu. "Daryan bunları annen için getirirdi. En sevdiği çiçektir ve huzursuz geceler geçirdiğinde onu rahatlatırdı." Gülümsemesi soldu. "Kral Aolis'le olan savaştan beri kâbuslar gördüğünü biliyorum. Bunun yardımcı olacağını düşündüm."

"I..." Ona teşekkür etmek istedim ama boğazımda düğümlenen bir duygu konuşma yeteneğimi engelledi. Einar'dan kâseyi alırken gözlerimden yaşlar döküldü. Birkaç damla yüzeye vurduğunda su dalgalandı ve içimde kalan azıcık öfke de dağıldı.

Einar bana sadece kalbime değil, ruhuma da dokunan bir hediye getirmişken nasıl kızabilirdim ki?

"Onu tanıyor muydun?" Ona bakmadan fısıldadım. "Annemi mi?"

"Pek sayılmaz." Büyük elini ön koluma doladığında sesini pişmanlık kapladı. Başparmağı pazımı okşadı, kolumdan aşağıya ve içime doğru sıcak karıncalanmalar gönderdi ve ısırık izi tekrar zonkladı. "Çoğumuz gibi ben de Daryan'a bir fae'ye aşık olduğum için kızgındım ve müstakbel gelinini tanımaktan çok onu bu fikirden vazgeçirmeye çalışmakla vakit geçirdim." Yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve başını salladı. "Ruhların acımasız bir ironi anlayışı var."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kâseden kaldırıp ona baktım ve o da bakışlarımı yakaladı, bakışları daha önce hiç görmediğim kadar açık ve dürüsttü. "En iyi arkadaşımı, bir erkeğe karşı koyamadığı için yargıladım."

çiftleşme bağı, ve yine de buradayım, bir fae'nin önünde diz çökmüş, ona sıırıslıklam aşığım."

Sözlerindeki samimiyet beni etkilediğinde ellerim titredi ve kâsedeki suyun eteğimin üzerinden akmasına neden oldu. Tenime sızan soğuk sıvının farkına bile varmadım, zihnim hâlâ onun söylediklerini sindirmeye çalışıyordu.

"Sen... aşık mısın?" Sonunda söyledim. "*Bana... bana mı?*"

Einar sıırttı. "Bu fıkirden bu kadar dehşete düşmüş gibi görünmene gerek yok."

Şaşkın bir kahkaha attım ve gerçekten düşürmeden önce kâseyi kenara koydum. "Dehşete kapılmadım," dedim, pazumda duran elini yakalayarak parmaklarını benimkilerle birleştirebildim. "Ben sadece... anlamıyorum. Geçen hafta beni görmeye bile zor dayanıyordun. Nasıl aşık olabilirsin ki?"

"Nasıl yapamam?" Einar karşı çıktı. "Sen tanıdığım en inanılmaz kadınsın Adara. Güçlüsün, nazıksın, cesursun, beceriklisin ve yoluna çıkan engeller ne olursa olsun pes etmiyorsun." Elimi ağzına götürdü, altın rengi gözleri içimi yakıyordu. "Dışarıdan bir Fae olabilirsin Adara ama içinde bir ejderhanın kalbi atıyor. Ve ben o kalbin benim olmasını istiyorum."

Einar'ın dudakları parmak eklemlerimi sıyrıp geçti ve doğrudan içime bir ihtiyaç şımşegi fırlattı. Boynumdaki ısırik izi sıcaklıkla alevlendi ve buna karşılık kendi dişlerimin sızladığını hissedebiliyordum. Sanki ben de onu ısırarak istiyordum...

"Hayır." Başımı salladım ve elimi onunkinden çektim. "Bana her şeyi anlatmadın, Einar. Bu ısırik izini ya da sana her baktığımda neden tüm vücudumun ağrıdığını açıklamadın. Sanki kurtulamadığım bir arzu gibi ve ben bunu anlamıyorum." Boynumdaki noktaya masaj yaptım ve Einar'ın gözleri hareketi takip ederken hararetle parladı. "Düşmandan sevgiliye olayına da inanmıyorum, Einar. Benimle olanlardan sonra..."

Sözümü kestim ama Einar beni bu kadar kolay bırakmayacaktı. "Sen ve kim?" diye hırladı, sesi öldürücüydü. Sanki Dune yakındaki bir çalılıkta saklanıyormuş gibi etrafına bakındı. "Eğer düşük yaşamli bir fae sana zarar verirse, onun-"

"Dur." Gülerek bir elimle Einar'ın ağzını kapattım. Biz Leydi Axlya'nın misafirperverliğinin tadını çıkarırken onun fae öldürmekle tehdit etmesi hiç hoş olmazdı. "Burada kimse yok. Sadece geçmişimden eski bir alev."

Einar'a Dune'dan bahsettim, nasıl çocukluktan beri birbirimize düşman olduğumuzu, sürekli birbirimize saldırdığımızı, ta ki o nefretin önce tutkulu bir öpüşme seansına, sonra ikincisine, sonra da haftada bir görüşmeye dönüştüğü o kader gününe kadar. Köydeki en popüler çocuğun ilgisini çekmenin nasıl bir his olduğunu ve Dune bana karşı gerçek hislerini itiraf ettiğinde birlikte orduya katılma ve gölge yaratıklarla omuz omuza savaşma hayallerimin nasıl yıkıldığını. Ben onun için sadece geçici bir kaçamak, babası onu orduya yollamadan önceki son kısa süreli romantizmdim ve benim gibi sihirselsiz olarak iktidarsız bir fae'nin ona katılması fikrini gülünç bulmuştu.

"Yanıldığını kanıtladım tabii ki," dedim omuzlarımı silkerek. Bakışlarımı tekrar heykele sabitledim - Einar'ın gözleriyle karşılaşamadım, bu konuda ne kadar saf olduğum için çok utanmışım.

Dune. "Ama yine de onun hakkındaki yargılarımla ne kadar yanlış olduğuna inanamıyorum. Tüm hayatını bana zorbalık ederek ve beni küçümseyerek geçiren bir erkeğin beni gerçekten *sevebileceğini* nasıl düşünebilirdim?" Acı bir gülümseme dudaklarımı büktü. "O zaman bir aptaldım ama aynı hatayı tekrar yaparsam şimdi *daha* da aptal olurum."

Aramıza sessizlik çöktü, o kadar uzun ve gergin ki içimde endişe kabarmaya başladı. Dayanamayarak Einar'a baktım, beni hayal kırıklığına uğratmasını bekliyordum.

Onun yerine çenesini sıkıyor, altın rengi gözleri duygularla parlıyordu.

"Adara." Einar ikinci dizini de yere indirdi. Uyluklarımın arasına diz çöküp göğsü benimkine değecek kadar yaklaştığında nefesim kesildi. Arkama yaslanmaya çalıştım ama ellerini taş bankta iki yanıma koyarak beni hapsetti. "Bu Dune, ne istediğini bilmeyen genç, sık erkeklerin sık sık yaptığı gibi seni kendi eğlencesi için kullanıyordu. Karanlıkta birkaç öpücük çalmış olabilir, hatta birkaç sırrını seninle paylaşmış olabilir ama asla senin yanında savaşmadı. Bir tapınağa girmene yardım etmedi, seni kurtarmak için bir kaleye saldırmadı, ağladığında sana sarılmadı ya da yaralandığında sana bakmadı."

Einar bileğimdeki altın kelepçeye baktı, ortasındaki kırmızı ilkel taş son gün ışığını yansıtıyordu. "Duygularıma karşılık vermeni beklemiyorum," dedi, sesi içimdeki hisler kadar çiğdi. "Ama yaşadığımız onca şeyden sonra, beni sana layık olmadığı bu kadar açık olan bir çocukla kıyaslamaktansa hakkımda daha iyi düşüneceğini sanmıştım."

Suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı ve utançtan yerin dibine girmek istedim. "Einar, ben-"

"Sus." Uzandı ve omzumdaki iz boyunca bir parmağını gezdirdi. İçimde bir sıcaklık dalgalandı ve bacaklarımı ona sarıp onu sıcaklığımın içine çekmek için duyduğum ani dürtüyle savaşırken ağzım kapandı. "Bir şey söylemene gerek yok. En azından ben açıklayana kadar."

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi ve bunun nereye gittiğinden emin olmadığım için kendimi hazırladım. "Adara, bunu biliyor musun bilmiyorum ama ejderhalar eşlerini seçmezler. Ruhlar tarafından önceden belirlenirler. Bir erkek ejderha gözlerini onun olması gereken dişiye diktiğinde, aralarında ölüm ya da dişinin kendisi dışında hiçbir şeyin koparamayacağı bir bağ oluşur."

Sanki bir sonraki ifşaat için kendini hazırlıyormuş gibi durakladı, sonra aceleyle devam etti. "O bağ, beni büyülü uykumdan uyandırdığın anda yerine oturdu. Sonsuza dek sürmesi gerekirken büyüü bozabilmenin nedeni buydu. Senin yanımdan ayrılamamamın, halkımı tehlikeye atmama rağmen seni hayatım pahasına korumamın nedeni de bu. Ruh halini her zaman hissedebilmemin ve nedenini anlamasan da bana çekilmenin nedeni de bu."

Eğildi ve işarete doğru hafif bir hava akımı üfleyerek tüm vücudumun ürpermesine neden oldu. "Kan değişimi, çiftleşmenin yanı sıra ejderhalar arasındaki bağı mühürleyen şeydir. Seni bu yüzden ısırdım... gerçi bunu yapmak istemediğimi anlamalısın." Başını kaldırdı, gözlerinde pişmanlık parlıyordu. "Kontrolümü kaybettim ve o zamandan beri bu beni parçalıyor, çünkü yapmak istediğim son şey senin seçimini herhangi bir şekilde etkilemekti."

"Ne için benim seçimim?" Ben sordum.

"Çiftleşme bağına kabul etmek... ya da reddetmek."

Cümlelerin sonunda irkildi, yüz ifadesi o kadar inceydi ki ona bu kadar uyum sağlamamış olsaydım fark etmeyecektim. "Muhtemelen en başından beri bana karşı bir çekim hissediyordun ama seni ısıracağım için bu his on kat artmış olacak çünkü bağlanma sürecini başlatmış oldum. Vücudun bunu tamamlamak için can atıyor, bu yüzden beni ısırarak istiyorsun ve bu arzu hisleriyle mücadele ediyorsun. Ama şunu anlamalısın Adara, bunun geri dönüşü yok. Eğer bağı tamamlarsak, bu sonsuza kadar sürer. Ölümünden başka hiçbir şey bunu geri alamaz ve o zaman bile..." Bir nefes verdi. "Savaşta eşlerini kaybeden pek çok ejderha gördüm ve bu onları değiştirdi diyelim. Eğer eşlerinden çocukları olduysa hayatlarına devam edebiliyorlar, ama olmadıysa kendilerinin bir kabuğuna dönüşüyorlar ve renksiz bir yarım hayat yaşıyorlar."

"Eğer bağı reddedersem sana olacak olan bu mu?" İçimi bir korku kapladı ve bu düşünceyle neredeyse Einar'dan uzaklaşıyordum. Einar'ın mutluluğunun benim bağı kabul etmeme bağlı olduğunu düşünmek... neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Einar'ın ağzının sol tarafı yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Bu uygun olurdu, değil mi? Evet demem ve bu şekilde bağı kabul etmen için seni suçluluk duygusuna sürüklemem?" Başını iki yana salladı. "Ama hayır, bu olmayacak. Sevdığım bir dişiyle ruhen derin bir bağ kurmak için tek şansımı kaybedeceğim ve asla çocuk sahibi olamayacağım. Ama bunu aşabilirim... eninde sonunda."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim, omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Şey... en azından bu iyi. Ama bunu bana şimdiye kadar neden söylemediğini anlamıyorum, Einar. Başından beri bilmem gereken bir şeymiş gibi görünüyor."

"Sana en başından söylemeliydim," diye itiraf etti Einar, "ama bu fikirle kendim mücadele etmekle çok meşguldüm ve dürüst olmak gerekirse, gerçeği açıklamaktan korkuyordum. Bir ejderha dişi eş bağına reddetme gücüne sahipken, erkek bunu yapamaz. Beni kontrol etmek için bu bağı bana dayatabilirdin ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmazdı. Bunun daha önce de olduğunu gördüm."

"Ne!" Einar'a dehşetle baktım, *birini* bu şekilde manipüle etme düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Nasıl... nasıl sana böyle bir şey yapacağımı düşünebilirsin?"

"*Şimdi* bana bunu yapacağını sanmıyorum," dedi Einar biraz sabırsızca. "Ama beni ilk uyandırdığında seni sadece düşman bir fae olarak gördüm. Ejderhalar ve eşleri hakkında ne kadar çok şey bildiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bağ hakkındaki gerçeği açıklamaya cesaret edemedim. Stratejim basitçe benden nefret etmeni sağlamaktı - zor olacağını düşünmediğim bir görev - böylece beni reddedecektin ve bunu yaparak beni bağdan kurtaracaktın. Ama belli ki planladığım gibi gitmedi."

"Açıkça."

Kurumuş dudaklarımı yaladım ve gözleri hareketi takip ederken parladı. Aramızdaki hava gerginleşmişti ve birazcık bile eğilsem kilitleneceğimizi biliyordum.

Beni ısırmasına neden olan öpücük gibi fırtınalı, tutkulu bir öpücük daha. Her ne kadar bahçede olsak da, herhangi birinin bize rastlayabileceği bir yerde, bu tehdidin bizi durdurmaya yeteceğinden emin değildim.

Aslında, Einar'ın gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, ben onu sahiplenirken Prentis'in bize rastlamasından çok hoşlanacağından şüpheleniyordum.

Ama bunu istiyor muydum? Einar'ı eşim olarak kabul etmek ve kalplerimizi ve ruhlarımızı potansiyel olarak çok uzun hayatlarımızın geri kalanı için birbirine bağlamak? "Bana anlattıklarına bakılırsa ejderha çiftleşmeleri her zaman sevgi dolu birliktelikler olmuyormuş gibi görünüyor," dedim. "Eğer ejderha dişilerinin erkekleri manipüle etmek için bu bağı kullanma geçmişleri varsa değil."

Einar güldü. "Bazı sefil eşleşmeler gördüm ama bunlar çok az." Elimi tekrar avucunun içine aldı, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı ve yüz ifadesi yumuşadı. "Çoğu ejderha için çiftleşme hayatları boyunca yaşadıkları en keyifli deneyimlerden biridir. Ruh bağı yeteneklerimizi güçlendirir, bizi daha güçlü kılar ve bu tür bir ortaklıktan gelen güvenlik ve istikrar... diyelim ki bu, çiftleşen arkadaşlarımızı gizlice kışkırttığım bir şey."

Gözlerini kırpıstırmadan önce Einar'ın gözlerinde bir an için keder parıldadı ve ona karşı bir şefkat dalgası hissettim. "Onları özlüyorsun, değil mi?" dedim elini sıkarak. "Arkadaşlarını, aileni."

Başını salladı. "Aolis'in gölge büyüsünden kurtulanlar Kiryan ve benim onlar için açtığımız diyara gittiler. Onları bir daha asla göremeyeceğim, bu yüzden beni uyandırdığında çok kızmıştım. Hayatımın geri kalanını bu diyarda yalnız geçirmek istemedim... ama artık yalnız değilim. Melez olabilirsin ama yine de bir ejderhasın ve bu da benim için her zaman akraba olacağın anlamına geliyor. Bağı reddetsen bile."

Boğazımda bir yumru oluştu ve uzun bir süre Einar'a baktım, bana söylediği şeyi kabullenmeye çalıştım. Şimdi neden bana bu kadar düşkün olduğunu, aramızı açmak için defalarca girişimde bulunmasına rağmen neden beni asla terk etmediğini anlıyordum. Prentis'le evlenmem fikrinin ona neden bu kadar ters geldiğini, kendi kararlarına rağmen beni işaretlemeye neden olduğunu.

Einar'ın mantıklı kısmı onu kendi özgür irademle seçmemi istiyordu. Ama içindeki ejderha ona ait olduğumu herkesin bilmesini istiyordu.

Bunun beni tahrik mi ettiğinden yoksa korkuttuğundan emin değildim.

"Senin için de aynı mı?" Omzumdaki görünmez ize tekrar dokunarak sordum. "Birbirimizi tanıdığımızdan beri aynı... dürtüleri mi hissediyorsun?"

"Aramızdaki bağı engellemek için elimden geleni yapıyorum," dedi bana. "Aramızdaki çekimi gerçekten hissetmek için kendime izin verseydim, ellerimi senden uzak tutamazdım. Ama bazen, yorgun olduğumda ya da gardım düştüğünde, aramızdaki bağ açılıyor. Mağaradaki o gece, seni uykumda öptüğümde olduğu gibi." Bakışlarını başka yöne çevirdi, üzgün görünüyordu. "Bunun için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum."

"Yapmamalısın."

Tekrar yüzüme döndüklerinde gözlerinde şaşkınlık parladı. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben istedim," dedim ve dudaklarımdan dökülen bu cesur gerçekle ikimiz de şok olduk. "O zaman bunu kabullenemedim, bu yüzden sana öfkelenim. Ama istedim Einar. Her zaman istedim."

Yüzümü tutup beni öptü ve ben de tedbiri elden bırakıp tüm bedenimi ona sardım ve kalbimi ona açtım. Onaylarcasına homurdandı, dili ayrık dudaklarımdan arasından geçip ağzımı yaladı ve ben onun tadıyla inledim. Ateş vücudumu sarmış, parmak uçlarımda tutuşmuştu ama Einar gömleğinin arkasında delikler açmamı umursamıyor gibiydi. Boynumun arkasını kavradı ve başımı yana doğru eğdi, başım dönene kadar öpüşmeyi derinleştirdi, tüm dünyam onun tadı ve kokusuna, ağızlarımızın kaynaşmasına ve vücutlarımızın baskısına indirgenene kadar.

Ellerimi gömleğinin arkasına doğru kaydırmak için sırtından aşağıya doğru izledim, ama tenine temas edemeden öpücüğü kesti.

"Henüz değil," diye mırıldandı, alnını benimkine bastırarak. "Eğer o yola girersen, gözünü bile kırpmadan seni o heykelin karşısına dikerim ve giysilerini yakarım."

"Peki ya istediğim buysa?" Göğsüm kabararak meydan okudum. O ayağa kalkarken bankın kenarını sıkıca kavradım, kendimi ona fırlatma ve başladığı işi bitirmesini sağlama dürtüsüne karşı koydum.

Einar'ın bakışlarında vahşi bir şey titreşti. "Eğer istediğin buysa ne yapman gerektiğini biliyorsun ama hazır değilsin." Dişlerini alt dudağıma geçirdi ve hınzırca bir çekiştirme yaptı, sonra göz kırparak geri çekildi. "Hazır olduğunda gel beni bul."

Beni yanan dudağımda küfürler ve kalbimde çalkalanan bir duygu girdabıyla bırakarak şatoya geri döndü. Çünkü biliyordum ki Einar'ı istiyorsam, onu bedenem ve ruhen tamamen sahiplenmeliydim.

Ama bunu şimdi yaparsam, Leydi Axly'a'nın desteğini kaybederim ve ayini tamamlama şansım duman olur.

Vücudum ne kadar aksini söylese de bu riske değmezdi.

Angtun'daki sonraki iki gün Leap için işkence gibiydi. Oren Amca Mavlyn ve Leap'in ayrı odalara konulmasını ve günün her saati gözetim altında tutulmalarını emretti. Odalarından sadece saray arazisinde kısa ve gözetimli yürüyüşler için çıkmalarına izin verdiler ve asla aynı anda çıkmadılar.

Leap amcasının bunu neden yaptığını biliyordu; ikisinin kaçmak ya da kendisini zayıflatmak için komplo kurmasını istemiyordu ve ayrıca Leap'i cezalandırmak istiyordu. Oren Amca'yı suçlayamayacağını düşünüyordu - bir suç hayatı için evini ve ailesini terk etmişti - ama bu, bu zorunlu izolasyonu daha az sefil hale getirmiyordu. Tüm bunların içindeki tek parlak nokta, izolasyonunun Ryker'in onu taciz edemeyeceği anlamına gelmesiydi. Piç Leap'i ziyaret etmeye bile çalışmamıştı ki bunun da Oren Amca'nın emriyle olduğundan şüpheleniyordu.

Muhtemelen bunun da cezanın bir parçası olduğunu düşünüyordur, diye düşündü Leap, kucağındaki kitabın sayfalarını çevirirken gözlerini devirerek. Okumak pek de sevdiği bir eğlence değildi ama şöminenin yanındaki rafta duran küçük kitap koleksiyonu onun tek eğlence kaynağıydı. Bu özel kitap, Leap'in zaten aşına olduğu on iki rüzgâr ruhu üzerine bir incelemeydi, ancak onlara dua etmeyi uzun zamandır bırakmıştı. Angtun'a ilk geldiğinde her gece bunu yapmış, ailesini geri getirmeleri için yalvarmıştı. Geriye dönüp baktığında bu mantıksız bir istek olsa da, kendisine sadece sefalet verilmiş olması, rüzgâr ruhlarının onu umursamadığının yeterli bir kanıtıydı.

Leap söz konusu olduğunda, kendi başınaydı. Arkadaşı olsun ya da olmasın, sonuçta güvenebileceği tek kişi kendisiydi.

Kapının çalınması Leap'in düşüncelerini böldü ve başını kaldırdığında onu ve Mavlyn'i Angtun'a getiren yıldırım binicisi Gale'in içeri girdiğini gördü.

"Öğleden sonra yürüyüşümün zamanı geldi mi?" Sıçrayan bacaklarını yataktan aşağı sallayarak sordu. "Tasmamı hazırladın mı?"

"Aslında, Lord Oren beni seni almaya gönderdi," diye espri yaptı Gale, hiç vakit kaybetmeden. Elini bir tasmaya dolamış gibi yaptı ve kapıya doğru bir çekiştirme hareketi yaptı. "Çay içmek için ona katılmanı istiyor."

"Çay mı?" Leap hemen şüphelenerek yankıladı. Oren Amca 'çay' içmezdi, özellikle de Leap'le. Yıldırım atının yüzünde bunun bir şaka olduğuna dair herhangi bir işaret aradı ama erkek son derece ciddi görünüyordu. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır... ama tahmin edebilirim." Gale söyledi. Kapıyı ardına kadar açtı ve Leap'e gitmesini işaret etti. "Hadi bakalım evlat. Onu bekletmek istemeyiz."

Gale koridorda gözden kayboldu ve Sıçrayış aceleyle onun peşinden gitti. "Ne demek 'tahmin edebilirim'?" diye sordu Gale'i kapısından sadece birkaç adım ötedeki döner merdivene kadar takip ederken. Onu birçok kule odasından birine yerleştirmişlerdi, bu odanın pencerelerine demir parmaklıklar takılmıştı, böylece prangalarını çıkarmanın bir yolunu bulsa bile kaçamayacaktı. "Sen ne bilirsin ki?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Merdivenler, labirenti andıran bir bahçeye dönüştürülmüş olan sarayın orta avlusuna iniyordu. Uzun çitler bol miktarda

gizli toplantılar ve konuşmalar için mahremiyet sağlıyordu, ancak aynı zamanda herhangi birinin kaleye sızmaya çalışması durumunda ek bir koruma katmanı sunuyordu. Eğer bir kişi hangi yolların birçok kuleden hangisine çıktığını bilmiyorsa ve uçamıyorsa, nereye gideceğini bulmakta zorlanırdı.

Leap, Gale'in seçtiği yola bakarak yıldırım atlısının kendisini Oren Amca'nın dairelerinin bulunduğu batı kulesine götürdüğünü biliyordu. Bu da bunun danışmanlarının ve diğer saray mensuplarının hazır bulunacağı bir yemekten ziyade özel bir öğle yemeği olacağı anlamına geliyordu. Bu başlı başına bir endişe kaynağı değildi ama Gale'in omuzlarının duruşuna ve konuşmasındaki uğursuzluğa bakılırsa, Leap talihinin kötüye gitmek üzere olduğunu hissetmişti.

Leap'in beklediği gibi, Gale onu Oren Amca'nın çekildiği odaya götürdü. Amcası onu şöminenin yanında kümelenmiş kanatlı sandalyelerden birinde bekliyordu, önündeki masaya bir çay servisi konmuştu ama Leap bunu fark etmedi bile. Dikkati babasının yanındaki sandalyede oturan Ryker'a odaklandı. Her iki erkeğin de yüzünde alışılmadık derecede ciddi bir ifade vardı

-Aslında Oren Amca düpedüz gaddar görünüyordu ama Leap odaya girdiğinde Ryker'ın gözlerinde parlayan neredeyse neşeli bakışı kaçırmadı.

Hayatı *kesinlikle* daha da kötüleşmek üzereydi.

Sıçrayış masanın bir adım ötesinde durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Merhaba amca." Başını eğdi, bu şartlar altında göstermek istediği en büyük saygıydı bu.

"Bana merhaba yok mu?" Ryker bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar kaba."

"Ben katillerle arkadaşlık etmem," dedi Leap kesin bir ifadeyle. Tepsilerden birinden salatalıklı bir sandviç aldı ve ağzına attı, dişleri duyulabilir bir *çıtırtıyla* aşağı indi.

Oren Amca Leap'i azarlamak için ağzını açtı ama önce Ryker konuştu. "O bir kazaydı," diye tersledi, sarı gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Ayrıca, o bir hayvandı, yani bilerek yapmış olsaydım bile bu beni katil yapmazdı."

"Seni sefil dalkavuk." Sıçrayış kuzenine doğru döndü, dişleri hırıltıyla kenetlenmişti. Gücü içinde çatırdayarak canlandı ve bileklerindeki bağları zorladı ama kelepçeler onu serbest bırakmasını engelleyerek sıkıca tuttu. "Eğer bileklerimde bu lanet şeyler olmasaydı-"

Oren Amca bir elini kaldırdı ve odanın hemen dışındaki havada bir gök gürültüsü sekti, pencereyi tıkırdatacak ve Leap ile Ryker'ı sessizliğe gömecek kadar yüksekti. "Bu kadar tartışma yeter," dedi amcası, sesi ürkütücü derecede sessizdi. "Otur, Leap."

Leap emredileni yaptı, amcasına bakarken gözlerinde temkinli bir bakış vardı. Oren Amca'nın bağırmasını ya da kızmasını bekliyordu, Leap ne zaman bir şey yapsa her zamanki tepkisi buydu. Amcasının bu ciddi yanını daha önce hiç görmemişti.

Oren Amca konuşmadan önce bir hizmetçinin üçü için de çay doldurmasını bekledi, ama konuşmaya başladığında doğrudan konuya girdi. "Muhbirlerim bana Fırtına'nın öldüğünü söylediler," dedi aynı sessiz tonda. "Giysilerinin kanlı parçaları ve taktığı yeşim tılsım Kaipei ve Gaoth Aire arasındaki sınırdaki bulundu. Yakınlardaki köylüler

köyü sorgulandığında, eşkâline uyan bir kadının ormanda gölge yaratıklar tarafından saldırıya uğradığını ve öldürüldüğünü itiraf ettiler."

Leap'in göğsünde korku ve acıma duyguları kabardı. Tempest'la hiç tanışmamıştı, çünkü o daha doğmadan önce rehine olarak Kaipei'ye gönderilmişti ama aralarındaki husumete rağmen amcasının kaybına yine de üzülüyordu. Tempest bu kaderi hak etmemişti; tıpkı diğerleri gibi Kral Aolis'in ölümünden sonra ailesine iade edilmeliydi.

"Özür dilerim," dedi. "Keşke onu kurtarmak için bir şeyler yapabilseydim."

"Evet, ama bunun için ailemize olan sadakatini onurlandırman gerekirdi," dedi Ryker. Çenesinde bir kas çalıştı ve Leap kolçaklarını sıktı. "Eminim üzerine yıldırım ve bomba yağdırırken onun kalede kilitli olduğunu hatırlamıyordun bile, değil mi, seni-"

"Bu kadar yeter dedim!" Oren Amca'nın sarı gözleri Ryker'a dönerken parladı ve aralarındaki hava çatırdarken Ryker'ın ağzı kapandı. Tekrar Leap'e döndü, duruşu sert, ses tonu katıydı. "İşlediğin suçlar için seni uygun bir şekilde cezalandırmayı planlamıştım, Leap, ama Tempest'in ölümü bana bu aileyi korumanın, krallığımızı korumaktan sonraki bir numaralı önceliğim olduğunu hatırlattı. Son zamanlardaki davranışların ne olursa olsun, sen hâlâ kız kardeşimin oğlusun ve seni bir suçlu olarak görüp silmem onu hayal kırıklığına uğratacaktır."

"Ne diyorsun?" Leap ihtiyatlı bir iyimserlikle sordu. Yanılıyor olabilir miydi? Amcası gerçekten de ona bir kemik atacak mıydı?

"Ailenin izinden gitmen için sana bir fırsat daha veriyorum," dedi Oren Amca. "Bu aileyi bir daha terk etmeyeceğine ve benim açık iznim olmadan diğer fae ırklarından herhangi biriyle işbirliği yapmayacağına dair kan yemini edersen, yıldırım binicisi akademisine kaydolmana ve evimize yeniden katılmana izin vereceğim."

"Kan yemini etmemi mi istiyorsun?" Leap dehşete kapılmıştı. Kan yeminleri eski büyülerdendi ve bir kez edildiğinde ölüm dışında geri alınamazdı. "Peki ya Adara ve Mavlyn? Onlar benim arkadaşlarım. Onları terk edemem."

"Adara yardım için kendi evine güvenmek zorunda kalacak," dedi Oren Amca, sesi bıçak gibi keskindi. "O zaten Leydi Axlya'nın himayesinde, bu yüzden onun iyiliği için neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum. Mavlyn'e gelince, onunla ilgilenilmesi için Leydi Mossi'ye geri göndereceğim. Onu burada tutmak için bir neden göremiyorum."

Leap irkildi. Leydi Mossi'nin Mavlyn'i kollarını açarak karşılayacağından şüpheliydi çünkü Mavlyn Adara'nın müttefikiydi, Mossi ise Slaugh'un taht iddiasını destekliyordu. Adara'nın Leydi Axlya'nın 'himayesinde' olmasına gelince, Leap bir krallık hanesinin kollarında kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Eğer orada güvende olsaydı, Quye şu anda Mavlyn ve Leap'e onu oradan çıkarmaları için baskı yapmazdı.

Ancak Leap bunun amcasından umabileceği en cömert teklif olduğunu biliyordu. Ailesinin izinden gidip Yıldırım Süvarileri'ne katılmak bir zamanlar Leap'in en büyük dileği idi. Omzunun üzerinden Gale'in nöbet tuttuğu yere baktı

kapıda. Atlının bakışları esrarengizdi ve Leap'in kararının sonucunu biraz olsun önemsiyorsa bile bunu belli etmiyordu.

Leap, "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek," dedi. "Bu verilmesi gereken büyük bir karar." Bunu yaparsa sadece arkadaşlarına sırtını dönmüş olmayacaktı. Aynı zamanda bir gün evin tahtına oturacak olan Ryker'a da dolaylı olarak sadakat yemini etmiş olacaktı. Ve Leap buna katlanabileceğinden emin değildi.

Ryker'ın dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama kuzeni ilk kez düşüncelerini kendine sakladı. "Anlıyorum." Oren Amca hayal kırıklığına uğramış bir sesle konuştu. "Ben ayrılmadan önce kabul edeceğimi umuyordum ama belki de benden uzakta geçireceğin zaman daha net düşünmeni ve doğru kararı vermeni sağlar."

"Bir süre uzakta mı?" Sıçrama kaşlarını çatı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yarın Tempest'in öldürülmesi nedeniyle Slaugh'dan tazminat talep edeceğim bir zirveye gidiyorum," dedi Oren Amca. "Ben dönene kadar Ryker sorumlu olacak."

"Harika," dedi Leap alaycı bir tavırla. "Sanırım o zamana kadar odamda kilitli kalacağım?"

"Aslında seni sarayda serbest bırakacağım," dedi Oren Amca. Leap'in ağzı bir karış açık kaldı ve Oren yeğeninin yüzündeki gevşek ifadeyi minnettarlık sanarak gülümsedi. "Kütüphaneye ve araziye girmene ve tıpkı bizden ayrılmadan önce yaptığın gibi ana salonda herkesle birlikte yemek yemene izin verilecek."

"Peki ya bunlar?" Leap kelepçeli bileklerinden birini kaldırdı.

"Kan yemini eder etmez çıkacaklar," dedi Oren Amca yumuşak bir sesle. Sandalyesinden kalktı, yarım kalan çay bardağını bıraktı. "Gitmek için hazırlanmam gerekiyor ama burada kalıp çayınızı bitirmekte özgürsünüz çocuklar. Belki medeni bir sohbet bile edebilir ve birbirinizden hoşlanıyormuş gibi davranabilirsiniz."

Geri çekildiği odadan çıktı ve kapıyı arkasından şak diye kapattı. Leap, Ryker'ın ona saldırmasını bekliyordu ama kuzeni sandalyesinden sertçe kalktı ve onu yalnız bırakarak karşı kapıdan dışarı çıktı.

Leap şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra omuz silkti ve sandviç tabağını da yanına alarak kanepelerden birine yayıldı. "Çay?" diye sordu hâlâ kapının yanında duran Gale'e.

Şimşek binicisi gözlerini devirdi.

O gece yatağa girdiğimde düşüncelerim günün olayları tarafından tüketilmişti. Bütün gece Leydi Axlya ve Einar'la yaptığım konuşmaları kafamda canlandırmayı bekliyordum. Ama Einar'ın bana verdiği ve yatağımın başucuna koyduğum rüya zambağı, yastığa başımı koyduğum anda beni uykuya daldırmış, şeker kokusu zihnimi gökkuşağı güneş ışınları, pamuk şeker bulutları ve kaleydoskopik kelebeklerle dolu puslu bir rüya ortamına çekmişti. Gecenin geri kalanında bir kar tanesi kadar ağırlıksız bir şekilde rüyadan rüyaya sürüklendim ve uyandığımda kendimi bir haftadır hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissettim. Aslında, ertesi sabah kahvaltı masasına geldiğimde o kadar neşeliydim ki, yemek yememe izin verilmemesini neredeyse umursamadım.

Cascada tostunu kızartırken, "Bu sabah keyfin yerinde," dedi. Su sarayının yarısı kahvaltıya gelmişti -Leydi Axlya ve eşleri, Cascada, Prentis, Axlya'nın birkaç danışmanı ve Cascada'nın yanında oturan tanımadığım bir erkek. "Dün gece Aynalar Salonu'ndaki gösterinizden oldukça farklısınız."

"Leydi Axlya bana ayine hazırlanmam için izin verdiğine göre keyfimin yerinde olmaması imkânsız." Cascada'nın pek de ince olmayan iğnelemesini fark etmemiş gibi yaparak Axlya'ya gülümsedim. "Hayvan formumun ne olduğunu öğreneceğim ve krallığa en iyi şekilde hizmet edebilmek için tüm güçlerimi açığa çıkaracağım için heyecanlıyım."

"Gerçekten de öyle," dedi Axyla, sesi biraz eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Ve krallığa en iyi şekilde hizmet edebilmen için yeğenimle evleneceğin için heyecanlıyım."

Leydi Axlya'nın pek de ince olmayan ısrarları karşısında yüzümdeki gülümsemeyi silmek için kaşlarımı çatmak zorunda kaldım ve önümüzdeki on gün boyunca tüketebileceğim tek şey olan bir yudum suyun arkasına saklamak zorunda kaldım. Bardağımın kenarından Einar'a baktım, Axlya ya da Prentis'e hançer gibi bakmasını bekliyordum. Ama o umursamaz görünüyordu, niyeti tabağındaki çirozları bitirmek gibi zorlu bir göreve odaklanmıştı.

Onu bu kadar iyi tanımasaydım, umursamadığını düşünürdüm. Ama bir şekilde, ya ısırik yüzünden ya da birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz için, hareketlerine daha fazla uyum sağlamıştım. Kaşlarının arasında oluşan hafif kırışıklığı, çatalını normalden biraz daha sıkı tutuşunu ve çenesindeki ince gerginliği fark ettim.

Prentis'le evlenip evlenmeyeceğime dair kararım hâlâ havada bir balta gibi asılı duruyordu ve o da kendini hazırlamış, baltanın düşmesini bekliyordu.

Prentis boğazını temizleyerek havayı gerginleştiren havayı dağıtmaya çalıştı. "Adara oruç dönemine resmen başladığına göre, belki de su tapınağına bir yolculuk yapmanın yerinde olacağını düşündüm," dedi.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" Kalis sordu. "Diğer klan liderleri Adara'yla buluşmak için muhtemelen yarın gelecekler. Burada olmaması büyük talihsizlik olur."

Prentis, "Adara'nın zamanında geri dönmemesi için hiçbir neden yok," dedi. "Bu sadece yarım günlük bir yolculuk. Ayrıca, ayın gerçekleşmeden önce Adara'nın tapınağa haraç ödemesi ve rahibenin kutsamasını alması gerekiyor. Bunu şimdi, sarayda işler çok yoğunlaşmadan önce yapsa iyi olur. Bugün kaçmak için tek fırsatımız olabilir."

"Pekâlâ," dedi Leydi Axlya. "Katılıyorum, Adara tapınağı ziyaret etmeli. Cascada'yı da yanına al, üçünüz bir gününüzü bu işe ayırabilirsiniz."

"Dördümüzü kastediyorsunuz," dedim. Bana boş boş baktıklarında açıkladım. "Einar da geliyor."

Einar bana bir kaşını kaldırdı ve diğerleri de aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Su Tapınağı'nın denizin altında olduğunun farkındasın, değil mi?" Cascada benimle aptal olduğumu düşünüyormuş gibi konuştu. "Ejderha koruyucun orada işe yaramaz. Onu getirmenin ne anlamı var ki?"

"İşe yaramaz mı?" Einar çatalını bıraktı ve tüm dikkatini konuşmaya verdi. "Ateş büyümü suyun altında kullanamıyor olabilirim ama sizi temin ederim ki diğer yeteneklerim karada ve denizde işlevseldir." Ona dişli bir gülümseme fırlattı.

"Oh, gerçekten mi?" Cascada alay etti. "Geçen gün iki kuzenim de seni bir krakenden kurtarmak zorunda kalmadı mı?"

Einar ipli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun tek sebebi o sinir bozucu büyülü prangalarla bağlı olmamdı," diye itiraz etti. "Benim yerimde olsaydın sen de karşılık veremezdin."

Cascada tatlı bir sesle, "Ben asla senin durumuna düşmezdim," dedi.

"Kesin şunu, siz ikiniz," diye tersledi Prentis. "Nefesinizi o kadar uzun süre tutabileceğinizden şüphelendiğim için size büyülü bir solunum cihazı yapmam gerekecek, ama gelmemeniz için hiçbir sebep yok, Einar. Rahibenin tapınağa girmene izin verip vermeyeceği ayrı bir konu ama Adara seni yanında istiyorsa, öyle olsun."

"Teşekkür ederim." Einar başını eğdi. "Bu çok makbule geçer."

Gözlerimi kırıştıtararak ikisinin arasına baktım. Bunlar daha geçen gün benim yüzümden kavga eden erkekler miydi?

"Benim de bir solunum cihazına ihtiyacım olacak," diye hatırlattım Prentis'e. "Nefesimi Einar'dan daha uzun süre tutabilirim ama yine de okyanusun altında yarım günlük bir yolculuk için yeterince uzun değil."

"Ah. Doğru." Prentis başını salladı, biraz şaşkın görünüyordu. "Solungaçlarını tekrar kullanamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Banyoda denedim zaten." Ona yarım bir omuz silkme hareketi yaptım, sonra yan gözle Leydi Axlya'ya baktım. "Bu ritüeli mümkün olan en kısa sürede tamamlamam için bir neden daha, haksız mıyım?"

Axlya oflayıp pufladı ve eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Fikrimi değiştirmeden önce git buradan."

Bize iki kez söylemesine gerek yoktu.

"Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun."

Yatak odamdan koridora çıkarken Einar'ın sesini takip ettim ve onu birkaç adım solda duvara yaslanmış halde buldum. Su fae askerlerinin kullandığı, hem karada hem de su altında giyilmek üzere tasarlanmış, gümüş pullu, dar zırhın aynısını giyiyordu. Zırh biraz fazla dardı -su fae'leri ejderhalardan daha zayıf bir fiziğe sahipti, yüzmek için daha uygundu- bu yüzden ona eldiven gibi oturuyordu ve bakışlarımın güneye çok fazla gitmemesi için elimden geleni yapmak zorunda kaldım.

"Neyi yapmak zorunda değildin?" Kapıyı arkamdan kapatırken, onu süzmüyormuş gibi davranmaya çalışarak sordum.

"Benim adıma müdahale etmene gerek yoktu." Einar'ın bakışları, kendisinin giydiği formda zırhla kaplı vücudumda gezindi.

Kıyafetimin onun üzerinde, onunkinin de benim üzerimde bıraktığı etkiye benzer bir etki bıraktığını fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Zihnimde Einar'la okyanusta son kez birlikte olduğumuz ana çok benzer bir görüntü canlandı. Ama bu sefer, onu hayata döndürmek için nefesimi onunla paylaşmak yerine, tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiştik ve zırh yerine...

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinliyor musun?"

Gözlerimi kırptırdım ve kendimi şimdiki zamana geri çektim. Einar tek kaşını kaldırmış, fazlasıyla eğlenmiş bir halde bana bakıyordu. "Özür dilerim," dedim umursamazca, ellerimi onun bilmiş bakışlarından uzak tutmak için arkamda kenetledim. "Şikayet ettiklerinde erkekleri duymazdan gelmeye meyilliyimdir."

Einar sırtıttı. "Şikayet etmiyordum. Sadece seni yine de takip edeceğimi söylüyordum." Kenara çekildi, önümde yürüyebilmem için bana bir yol açtı. "Şimdi, gitmek mi istersin yoksa beni gözlerinle soymayı bitirebilmek için biraz daha burada kalmak mı?"

Gözlerimi öyle bir devirmiştım ki kafatasımın arkasına saplanmadıklarına şaşırmıştım. "Kendini övme." Yanından geçip gittim, etkilenmemiş numaramı anlamaması için bakışlarımı ileriye kilitledim. Yapmam gereken son şey onu cesaretlendirmektir.

Einar yanımdan ayrılmadan beni takip etti. "Beni sadece ellerinle de soyabilirsin. Bunu sadece gözlerini kullanmaktan daha etkili buluyorum," diye önerdi.

Büyük salona inen merdivenlerden geçerken şarkı söyler gibi bir sesle, "Bilmiyorum," dedim. "Eller harika, ama sanırım vücudumun farklı bir bölümünü kullanmayı tercih ederim."

Aramızdaki ruh hali bir anda değişti, hava cinsel gerilimle doldu. "Bu hangi vücut parçası olabilir?" Einar sordu. Sesinin derin gürültüsü içime lezzetli bir ürperti gönderdi ve ona verdiğim tepkiye ihanet etmemek için kaslarımı gerdim.

Merdiven boşluğunda ona doğru döndüm, eğilirken ellerimi korkuluklara dayadım. Göğüslerim göğsüne değdi ve dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim. "Belki iyi bir çocuk olursan sana bir ara gösteririm," diye mırıldandım ağzına.

Einar'ın altın rengi gözleri parladı ve ben hızla merdivenlerden inerken kahkahalarım merdiven boşluğunda yankılandı. Cevap veren hırıltısı beni büyük salona kadar takip etti ve tüm

Vücudum bu sahiplenici ses tonuyla heyecanlandı. Henüz ona verecek bir cevabım olmadığını bildiğim halde Einar'ı neden böyle yemlediğimden tam olarak emin değildim ama beni ısırdığı gün içimde kötücül ve biraz da vahşi bir şey uyanmıştı, geçen her günle birlikte daha da açık sözlü hale gelen, son derece kadınsı bir canavar. Ne istediğini çok iyi biliyordu ve benim endişelerim umurunda bile değildi.

Oruç tutmaya başlamış olmam ve açlık nedeniyle gergin olmam muhtemelen yardımcı olmadı... ama ne olursa olsun onu kontrol etmek için daha iyi bir iş çıkarmam gerekecekti.

Verandada bekleyen Prentis ve Cascada'ya katılmak için dışarı çıktığımda Einar bana yetişti. Yüzümü pırıl pırıl güneş ışığına doğru eğdiğimde üçünün de gözlerini üzerimde hissettim ama hepsini görmezden gelerek sabahın ılık havasının tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırdım. Deniz tuzu esintisinin tadı, arazide dolaşırken her zaman olduğu gibi burun deliklerimi okşadı. Su tapınağının tam olarak nerede olduğundan emin değildim ama buraya geldiğimizden beri okyanusun çok uzakta olmadığını biliyordum.

"Adara." Prentis beni sıcak bir şekilde selamladı ve elimi tutabilmek için öne doğru bir adım attı. Öpmek için eğildi, dudakları gereğinden biraz daha uzun süre kaldı. "Büyük maceramıza hazır mısın?" diye sordu kristal mavisi gözleri parlayarak.

"Umarım öyledir," dedi Cascada ben cevap vermeden önce. "Uzun zamandır seni bekliyorduk. Ben de tam elbiseyi giymek için yardıma ihtiyacın olup olmadığına bakmaya geliyordum." Bana eleştirel bir bakış attı, gözleri açıkta kalan bileklerime ve ayak bileklerime takıldı. "Seninki için biraz fazla uzunsun ama en azından ejderha muhafızın gibi dikiş yerlerinden patlamıyorsun." Einar'a bakarken dudakları alaycı bir şekilde büküldü. "Ben olsam çok gerekli olmadıkça o dev kaslarını esnetmekten kaçınırdım."

"Not edildi," dedi Einar kuru bir sesle.

"Herkes karşı hep böyle nazik misin?" Dördümüz birlikte adım atarken Cascada'ya sordum. "Yoksa senden özel bir muamele mi görüyorum?"

"Cascada'yı affetmelisin," dedi Prentis, sesinde bir miktar kızgınlık vardı. Einar sağ yanımda, Cascada da onun diğer yanında dururken o soluma doğru yürüdü. "Her zaman keskin bir zekâsı vardı ama yıllar geçtikçe daha da keskinleşmiş gibi görünüyor." Kuzenine kaşlarının altından sivri bir bakış fırlattı. "Belki de onca yıl o zararlı gölge büyüsü bulutunun altında yaşamak seni görgü kurallarından mahrum bırakmıştır."

Cascada omuz silkti. "Belki de hayatımı bıçak sırtında yaşamak, ailemin kralı kızdıracak bir şey yapması ya da söylemesi durumunda öldürülüp öldürülmeyeceğimi bilmemek, hayatın diğer insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamayacak kadar kısa olduğunu fark etmemi sağladı."

Bakışlarımı yakaladı ve daha önce onda gördüğüm gölge lekesine dair herhangi bir işaret aramak için ona dikkatle baktım. Ama gözlerinin kristal mavisi derinlikleri berraktı, gördüğüm mürekkep gibi siyahlıktan eser bile yoktu.

Toprak fae rehinesi Avani'nin onunla tanıştığımda bana söylediklerini hatırladım. Kaipei Kalesi'nde yaşayan herkes gölge hastalığından korunmak için düzenli olarak everbright iksiri alsa da, 24 saat boyunca içlerinde leke birikmeye devam ediyordu.

maruz kalma. Belki de Cascada'nın başına gelen buydu ve artık evde olduğu için sürekli enfeksiyon tehdidiyle savaşmak zorunda değildi.

"Özür dilerim," dedim.

Cascada kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Sana sert davrandığım için," dedim ve bunda ciddiydim. "Çok şey yaşadın ve ben... şey. Tam olarak anlayışlı olamadım."

Cascada oflayıp puflayarak arkasını döndü ama yüzü biraz yumuşadı. Cascada'nın Kaipei'deki olayları yanlış yorumlamasının kendi hatası olmaması tamamen mümkündü... gölge lekesinin zihin üzerinde ne gibi etkileri olduğunu kim bilebilirdi? Anneme verdiği zararı ilk elden görmüştüm, sadece birkaç gün içinde nasıl eski halinden eser kalmamıştı. Cascada'nın da bu kadar uzun süre maruz kaldığı için acı çekmiş olması mantıklı geliyordu.

Onun suskun tavrını kişisel olarak algılamayı reddederek, dördümüz arabaya binerken dikkatimi önümüzdeki maceraya çevirdim.

Doğruca rıhtıma gideceğimizi sanıyordum ama Prentis arabanın liman kentinde, açık hava pazarının hemen dışında durmasını istedi.

"Dilekçe verenlerin tapınağa bir hediye getirmesi adettendir," dedi Prentis renkli tezgâhların arasında yürürken. Bir kulağımla onu dinlerken diğer kulağımla her şeyi kavradım - burası Fenwood'un haftalık pazarının on katı büyüklüğündeydi, hava baharat kokuları ve sohbetlerin vızıltısıyla doluydu. "Bir taşla iki kuş vurabiliriz diye düşündüm, hem hediyeyi buradan alırsız hem de biraz gezmiş oluruz."

"Çok düşüncelisin." Bakışlarımı kelebek kanatlarıyla dolu bir kavanozdan ayırıp Prentis'e gülümsedim. Einar bıçakları incelemek için yanımızdaki tezgâhta durmuştu ve Cascada da bileziklere bakmak için uzaklaşmıştı, bu yüzden ikimiz şimdilik yalnızdık. "Dilekçe verenler genellikle tapınağa ne tür hediyeler getirir?"

Prentis, "Gerçekten her şey olabilir," dedi. "Bir çelenk çiçek, bir çubuk tütsü, hatta küçük bir paket yiyecek. İdeal olan, kendi hazırladığınız bir sunuyu getirmenizdir. Ama rahibe, içinde bulunduğunuz durumdan dolayı zamanınız olmadığını anlayacaktır," diye ekledi yüzümdeki dehşet dolu ifadeye. "Biraz düşünüp taşındığınız sürece pazardan bir şeyler almanız yeterli olacaktır."

"Harika," diye mırıldandım nefesimin altında. "Baskı yok."

Uygun bir şeyler bulmak için pazarda dolaşarak bir saat geçirdik. Aralarından seçim yapabileceğimiz o kadar çok harika şey vardı ki - ipekten cıvatalar, çay ve baharat kavanozları, kristaller, takılar ve bolca tatlı. Sadece kendimiz için alışveriş yapmaya gelmiş olsaydık, baş döndürücü seçenekler arasında kaybolup giderdim. Ancak bir tapınak hediyesi seçmem gerektiği gerçeği, ilk izlenimlerin söz konusu olması, yavaş bir gezi olması gereken şeye bir aciliyet duygusu kattı.

Sonunda, çeşitli şekerlerden oluşan bir kutuda karar kıldım. Parlak renklerdeydiler ve çeşitli şekillerde kalıplanmışlardı - yıldızlar, elmaslar, kalpler, misketler - ve su geçirmez kutu küçük bir sandık şeklindeydi. Bana mücevherlerle dolu hazine sandıklarını düşündürdü.

Cesur bir kaşifin deniz altındaki bir gemi enkazının karnında bulabileceğini ve rahibenin bunu takdir edeceğini umuyordum.

"Nihayet!" Cascada, onunla ve Einar'la çarşının ortasında buluştuğumuzda haykırdı. Elinde iki çanta vardı ve Einar'ın taşıdığı yığınla pakete bakılırsa, aldıklarının hepsi bu kadar değilmiş gibi görünüyordu. "Hadi arabaya geri dönelim. Bu paketleri bir dakika daha taşımak zorunda kalırsam kollarım kopacak."

Einar onun arkasından gözlerini devirdi. "Sen bir Yüce Fae'sin, Cascada. Bir büfe dolusu bibloyu tek başına taşıyabilecek kadar güçlüsün."

Cascada saçlarını havalı bir şekilde savurarak, "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi. Burnuyla gökyüzünü işaret ederek arabaya doğru yürüdü ve Einar'ın hoşnutsuz bakışlarını yakaladığımda bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım.

"Onun için üzgünüm," dedi Prentis. Hakkını vermek gerekirse, gerçekten de üzülmüş görünüyordu. "Görünüşe göre Cascada'nın Kaipei'de geçirdiği zaman onun görgü kurallarını yok etmiş."

"Yani her zaman böyle değil miydi?" Yanımdaki adıma geçerken sordum.

"Şey, her zaman biraz küstah olmuştur," diye itiraf etti Prentis. "Ama hiçbir zaman şu anda sana davrandığı gibi düpedüz kaba olmamıştı. Leydi Axlya neredeyse yirmi yıldır tutsak olduğu için ona biraz müsamaha gösterdi... ama Cascada'nın davranışları hakkında onunla konuşacağım. Bu sonsuza kadar devam edemez."

Arabaya tekrar binip sahile doğru yola çıkarken bunu düşündüm. Yirmi yıl boyunca Kaipei Kalesi'nde hapsedilmek ve sürekli olarak gölge büyüüne maruz kalmak... bu herkesi etkileyebilirdi. Ama Cascada'yı Kaipei'de geçirdiği süre boyunca sadece birkaç saatliğine tanımış olsam da, onda bir şeyler farklı görünüyordu. O zamanlar tanıştığım fae küstah ve biraz da şüpheliydi ama şimdi bana karşı gösterdiği hırçınlığın hiçbirini göstermemişti. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Arabanın bizi rıhtıma götürmesini bekliyordum, ama sürpriz bir şekilde bunun yerine sahilin birkaç mil yukarısındaki özel bir sahile yanaştı. "Gemiye binmiyor muyuz?" Gemiden inerken sordum.

"Buna gerek yok," dedi Prentis, gözleri parlayarak. "Bunun yerine okyanus akıntısına bineceğiz."

"Affedersiniz," dedi Einar, Prentis'in yanına yaklaşarak. Okyanusa doğru bakarken iyice rahatsız görünüyordu ve sadece birkaç gün önce nasıl suyun altına sürüklendiğini ve neredeyse bir kraken tarafından yutulduğunu hatırladığını biliyordum. "Ama bu su altı macerası sırasında nasıl nefes almam gerektiği kısmına henüz gelmedin."

"Ahh, evet." Prentis elini cebine attı ve küçük bir kutu çıkardı. İçinde mor yaprakları ve sarı, yıldız şeklinde bir merkezi olan, yaklaşık bir göz küresi büyüklüğünde yapışkan bir çiçek vardı.

Prentis bunun ne olduğunu açıklamadan önce, "Solungaç çiçeği," dedim. "Size su altında nefes alma yeteneği kazandırıyor."

"Evet." Prentis onu Einar'a uzattı. "İyice çiğne ve hepsini yut. Bu sana suyun altında nefes alma yeteneği kazandıracak."

"Bana da biraz vermeyecek misin?" Einar çiçeği ağzına atarken ben de sordum.

"Gerekirse yaparım," dedi Prentis. "Ama geçen sefer denizdeyken kendi başına solungaç üretebildiğini düşünürsek, bunu tekrar yapabileceğini umuyorum."

Okyanusa bakarken gergin enerji tepeden tırnağa derimin üzerinde sıçradı. Evet, Einar'ı kurtarmak için suya daldığımda mini bir dönüşüm geçirmiş, ona hava verebilmek için boynumun yanlarında solungaçlar oluşturmuştum. Ama bu aşırı baskı altında olmuştu. Bunu gerçekten tekrar yapabilir miydim?

"Ugh." Einar solungaç çiçeğini yutarken yüzünü buruşturdu, sonra tüm vücudu titredi. "Bu iğrençti."

"Evet, tadının hiç de hoş olmadığını duymuştum," dedi Prentis, havadan sudan konuşurken kullanılan o sakin ses tonuyla. Einar'a sırtını döndü ve kolunu bana uzattı. "Hazır mısın, Adara?"

Okyanus havasını son bir kez derin derin içime çektim ve sonra başımı salladım. "Ben hazırım."

Birlikte suya girdik, okyanus sanki beni derinliklerine çekmek için sabırsızlanıyormuş gibi hevesle ayak bileklerime vuruyordu. Su yükseldikçe, baldırlarıma, kalçalarıma ve karnıma çarptıkça omurgamda bir korku belirdi. Su beni genellikle rahatsız etmezdi.

-Birlikte büyüdüğüm toprak fae'lerinden çok daha uzun süre nefesimi tutabilirdim, bu yüzden Dune ya da diğer çocuklar bana zorbalık ettiğinde hep göle sığınırdım. Ama ben bile suyun altında nefesimi bir gün boyunca tutamazdım.

Su çenemin altını okşarken, Prentis'ten solungaç çiçeğini şimdi bana vermesini istemeyi düşündüm.

Ama rahibenin ve diğer su sakinlerinin bunu kullanıp kullanmadığını anlayabileceklerine dair bir his vardı içimde. Ve onlara bir su fae'si olarak meşruiyetimden şüphe etmeleri için herhangi bir sebep vermek istemedim. Her şey ayini tamamlamama bağlıyken olmazdı.

Bu yüzden her zaman yaptığım gibi derin bir nefes almak yerine, nefesimi verdim ve dalgaların altına daldım. Okyanusun mavimsi yeşil derinliklerine dalarken Prentis'in kolu kolumdan kaydı, gözlerim sulu ışığa alıştı. Sadece birkaç metre ileride, çoğunu sadece resimlerde gördüğüm çeşitli okyanus yaşamıyla dolu büyük, renkli bir resif gördüm. Gördüğüm manzara karşısında keyifli bir nefes aldım ama bir ciğer dolusu suyu içime çektiğimde sevincim çabucak bastırıldı.

"Adara!" Einar bir anda yanımdaydı, ben ciğerlerimdeki deniz suyunu öksürmeye çalışırken omzumu tutuyordu. Adımı haykırırken aramızdaki hava kabarcıklarla kaplandı ve görüşüm oksijen eksikliğinden yüzmeye başladı. İçime çekecek hiçbir şey yoktu, göğsümde zayıf bir şekilde pompalanan aç kalbimi besleyecek hiçbir şey yoktu. Einar'ın kollarını pençelerken panik beni sardı, yardım için yalvarırken dehşete kapılmış yüz ifadem gözlerine yansdı.

"İşte!" Prentis uzanmış elindeki şebboyu aramıza girmeye çalıştı. Onu yakalamak için Einar'ın kolunu bıraktım ama Einar beni şaşırtarak Prentis'i itti, sonra beni kendine doğru çekti ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Tıpkı kraken onu denize çektiğinde onun için yaptığım gibi.

İçgüdüsel olarak Einar'ın ağzıma ittiği nefesi içime çektim. Oksijen ciğerlerime dolduğunda baş döndürücü bir rahatlama hissettim, ama nefesimi veremedim Einar beni geri çekti.

"Tekrar dene," dedi bana, sesi okyanus suyundan dolayı garip ve bozuk çıkıyordu. "Korkunu bırak ve tekrar dene. Bunu yapabilirsin Adara. Ve eğer yapamazsan, Prentis ve ben yardım etmek için buradayız."

Ellerini omuzlarımda tutarak beni toprakladı, okyanusun ağırlıksızlığında beni sabitledi. Gözlerimi kapatarak tuttuğum nefesi ve onunla birlikte göğsüme yerleşen dehşet ve korku yumağını dışarı verdim. Einar haklıydı -bunu yapamasam bile, o ve Prentis buradaydı, solungaç çiçeği ve oksijenle hazır ve bekliyorlardı. Başarısızlık ölüm demek değildi, en azından bugün değil.

Ama başarısız olmayacaktım. Bunu daha önce de yapmıştım. Yine yapabiliyordum.

Nefes almak için ağzımı açtım ve boynumun kenarları karıncalanmaya başladı. Su boğazıma hücum etti ve solungaçlarım açılarak oksijeni ciğerlerime süzdü ve sıvının boynumdaki kapakçıklardan zararsız bir şekilde geçmesine izin verdi. Ben bir nefes daha, sonra bir nefes daha çekerken Einar'ın altın gözleri gururla parlıyordu ve bana onu bırakmam için güven veriyordu.

"Başardım!" Etrafımda dönüp yumruğumu havaya kaldırarak bağırdım. Memnun mu yoksa kızgın mı olması gerektiğinden emin değilmiş gibi görünen Prentis'e gülümsedim. "Suyun altında nefes alıyorum!"

"Tebrikler," dedi Cascada kuru bir sesle. "Geri kalanımızın beş yaşımızdan beri yapabildiği bir şeyi başardın."

Prentis kuzeninin kaburgalarına dirsek atınca kuzeni bir çığlık attı. "Cascada seninle gurur duyduğumuzu söylemek istiyor," dedi Prentis ve kuzenine kaşlarını çatarak bakarken kuzen de Prentis'in onu dürtüklediği yeri ovuşturdu. "Şimdi hazırsan gidelim. Yakalamamız gereken bir akıntı var."

"Bir akım mı?" Einar tekrarladı. "Yani orada öylece yüzmeyecek miyiz?"

"Yüzmek mi?" Cascada güldü. "Deniz tapınağı buradan seksen mil batıda. Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı ejderha?"

"Yüzmeye hazır olduğumdan daha uzun," dedi Einar kuru bir sesle.

"Kesinlikle," diye onayladı Prentis. "İşte bu yüzden yüzmeyeceğiz. Orphyx akıntısını takip edeceğiz."

Resifin solundaki okyanusun bir bölümünü işaret etti ve Einar kaşlarını çatı. "Ben hiçbir şey görmüyorum," dedi.

Cascada gözlerini devirerek, "Çünkü sen bir su fae'si değilsin, ejderha," dedi. "Akıntıları bir tek biz görebiliyoruz."

Gözlerimi kısarak Prentis'in neyi işaret ettiğini anlamaya çalıştım. Prentis ne yaptığımı görünce, "Gözlerini kısma," dedi. "Rahatla ve zihnini aç."

Dediğini yaptım ve görüşümün açılmasına izin verdim. Bunu yaptığım anda önümde üç uzun, renkli su şeridi belirdi. Her biri yaklaşık yirmi metre genişliğindeydi ve farklı yönlere doğru kıvrılıyordu; sarı-yeşil olanı kuzeye, çelik mavisi olanı güneybatıya, morumsu yeşil olanı ise doğruya gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Onları görüyorum," diye fısıldadım, biraz dehşete düşmüştüm. "Mor olanı mı alıyoruz?"

"Evet." Prentis açık bir gururla bana baktı. "Mor olan bizi tapınağa taşıyacak."

Elimi tuttu ve resifin üzerinden geçerek akıntıya doğru yüzdük. Prentis bana bir an için tüm deniz florasını ve faunasını -dikenli anemonlar, gökkuşağı mercanları, çizgili balıklar ve kahvaltılık ararken uçuşan zırlı deniz kaplumbağaları- görmem için izin verdi. Ama çok geçmeden akıntının tam altında kalana kadar yüzdük.

"Kendinizi hazırlayın," diye uyardı Prentis. "Bu biraz girdabın içine çekilmek gibi bir şey."

Kendini ileri itmek için bacaklarını tekmeledi ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Akıntı bizi içine çekti ve ileriye doğru fırlayıp suyun içinde baş döndürücü bir hızla savrulurken çılgın attım. Einar ve Cascada'nın takip edip etmediğini görmek için arkama bakmaya çalıştım ama akıntının gücü o kadar yoğun ki başımı bile çeviremedim.

"Sakin ol!" Prentis bana bağırdı. "Buna alışacaksınız!"

Gürleyen kalbim aynı fikirde değildi ve akıntıda hızla ilerlerken can havliyle Prentis'in elini tuttum. Köpekbalıklarının, balık sürülerinin, deniz kaplumbağalarının ve çeşitli denizaltı yaşamının yanından geçerken su kulaklarımda kükrüyor, nabzımı bastırıyordu. Hatta bir ara çiftleşme dansına benzer bir dans yapan iki balina gördüğümü sandım.

Prentis hiçbir uyarıda bulunmadan elini akıntı duvarına daldırmadan önce bir saate yakın bu şekilde yolculuk ettik. Akıntı bizi dışarı fırlattı ve ben nefesimi tutmaya çalışırken, okyanus etrafımızda dönerken bir an suyun içinde amaçsızca yüzdüm.

"Dev dişleri," diye soludum, öğürmemeye çalışırken karnımı tutuyordum. "Bu çok vahşiceydi."

Akıntı Cascada ve Einar'ı yanıma savurdu, ikincisi oldukça kötü görünüyordu. Einar, Cascada'nın elini bırakırken "Sözümü geri alıyorum," diye homurdandı. Sudan da olabiliyordu ama teninde yeşil bir renk vardı ve bana doğru süzülürken gözlerinde sersemlemiş bir ifade vardı. "O lanetli yolculuğu tekrar yaşamaktansa kesinlikle yüzmeyi tercih ederim."

Cascada neşeyle, "Bebek gibi davranma," dedi ve yanından yüzerek geçerken omzuna bir tokat attı. Sabah banyosundan yeni çıkmış biri kadar taze ve pembe görünüyordu. "Akıntılar heyecan verici bir yolculuk! Gökyüzünde dalış yapmaya benziyor olmalı."

"Hiç de değil," dedi Einar, kaşlarını çatarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Paraşütle atlarken kontrol bende olur. O tünelde, bizi güvenli bir şekilde içeri sokup çıkarmak için sana güvenmek zorundaydım."

"Ki bunu da başarıyla yaptım." Adamın yanağını çimdikledi ve içimi bir sahiplenme dalgası kaplarken ona hırlama dürtümü bastırmak zorunda kaldım. "Şimdi siz ikiniz sızlanmaya devam mı edeceksiniz, yoksa bunca yolu neyi görmek için geldiğimize bakacak mısınız?"

Arkamızdaki bir şeyi işaret etti, Einar ve ben dönüp baktık. Etrafım netleşti ve bir vadinin ağzında durduğumuzu fark ettim. Her iki yanımızda iki denizaltı dağı yükseliyordu ve aradaki vadide bir masal kitabından fırlamış gibi görünen bir denizaltı köyü vardı. Mercan ve istiridye kabuğundan yapılmış evler dağların gölgesinde çömelmiş, çatıları yosunla kaplanmış ve parlayan fenerler sokakları aydınlatıyordu, ancak bu mesafeden onlara neyin güç verdiğini anlayamadım. Köyün ötesinde, bir denizaltı uçurumunun kenarına tünemiş, su tapınağı olduğunu tahmin ettiğim büyük, kubbeli bir bina vardı. Ama bir binadan diğerine uçan bir denizkızı kuyruğunun belirgin parıltısını yakaladığım için onu neredeyse hiç fark etmedim.

Farkına varmadan harekete geçmiştim, hevesle köye doğru yüzerken bacaklarım arkamda tekmeliyordu. Prentis'in beni durdurmaya çalışacağını ya da bir uyarıda bulunacağını düşünmüştüm ama yanıma düşerken hiçbir şey söylemedi, Einar ve Cascada da hemen arkamızdaydı. Köye ulaştığımızda içimde bir heyecan köpürdü, ama kemerli taş kapıdan geçmeden, mızrak taşıyan iki deniz insanı yüzerek ilerlememizi durdurdu.

"Lord Prentis," diye mırıldandı soldaki. Yakut gözleri cinsel bir açlıkla parlıyordu ve ona bariz bir şekilde bakarken kaşlarımı kaldırdım. Sonbahar yaprakları rengindeki saçları solgun yüzünün ve omuzlarının etrafında uçuşuyor, sadece küçük göğüslerini örtüyordu. Süt beyazı gövdesi, bir şekilde hem istekli hem de uğursuz bir şekilde seğiren denizkızı kuyruğunun alev kırmızısı pullarına doğru akıyordu. "Son ziyaretinizden bu yana çok uzun zaman geçti."

Prentis başını eğerek, "Mirielle," dedi. Bana mı öyle geliyordu yoksa yanakları pembeleşmiş miydi? "Oranis." Deniz yosunu renginde saçları ve ona uygun kuyruğu olan bir erkek olan diğerini selamladı. "Arkadaşlarım ve ben tapınağa doğru yola çıktık. Köyünüzden güvenli bir şekilde geçmemize izin verirseniz minnettar oluruz."

"Elbette," dedi Mirielle. "Bize haraç olarak ne getirdiniz?"

Prentis sırtına bağladığı çantayı çıkardı ve ön kolu kadar uzun, fildişi bir diş çıkardı. "Bir kraken dişi," dedi ve ona uzattı. "Daha önce deniz yaratıklarından biriyle savaştım."

İki merfolk bakışlarını değiş tokuş etti, isteksizce etkilenmişlerdi. Mirielle hediye kabul ederken Oranis, "Oldukça zorlu bir savaş olmuş olmalı," dedi. "Kraliçemiz bunu duymaktan hoşlanacaktır."

"Tapınak ziyaretimizi tamamladıktan sonra ona hikayeyi ve bilmek istediği diğer her şeyi memnuniyetle anlatacağım-"

Mirielle, "Kraliçe Letha'nın, senin ve arkadaşlarının ona saygı göstermeden köyünden vals yaparak geçtiğinizi duyarsa pek memnun olacağını sanmıyorum," dedi. Önce bana, sonra Einar'a bakarken yakut gözleri kısıldı. "Arkadaşlarından bahsetmişken, arkadaşların kimler?"

"Benim adım Adara," dedim ona, bu konuşmaya seyirci kalmaktan biraz yorulmuştum. "Bu da yoldaşım Einar."

"Gerçekten de yoldaş." Mirielle'in gözlerinde düşünceli bir parıltı belirdi ve ardından kuyruğunu kıskırtıcı bir şekilde sallayarak arkasını döndü. "Şimdi gelin. Kraliçe çoktan uyarıldı"

senin gelişine kadar. Onu bekletmek istemeyiz."

"Ee," diye mırıldandım iki deniz insanını köye kadar takip ederken. "Siz ikiniz kaç kez..."

"Yapma," diye mırıldandı Prentis. "Bu bir hataydı ve tekrarlamak istemediğim bir hata."

Bakışlarımla buluşmayı reddetti ve bunun ne kadarının doğru olduğunu merak ettim. Miriel'in bakmadığımızı düşündüğü anlarda omzunun üzerinden bize attığı meraklı ve şehvetli bakışlara bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğini sanmıyordum. Prentis'in bana daha önce söylediklerine ve su fae'lerinin cinsel akışkanlığına bakılırsa, su alemine dağılmış sevgilileri olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.

Yine de şehrin içinde yüzerken bunlara odaklanmakta zorlandım. Görünüşe göre denizkızları okyanusun sahiplendiği antik bir şehri yeniden inşa etmiş, yosun kaplı duvarları onarılması gereken yerlerde deniz kabuğu ve mercanlarla desteklemişlerdi. Bir zamanlar var olan taş döşeli caddelerden geriye birkaç tuğla ve kaldırım taşı kalmıştı ama denizkızları kaldırımı ihtiyaçları olmadığı için bunları bir kenara bırakmışlardı. Bunun yerine, şehrin içinden geçen yolları işaretlemek için bir tür parlayan küreyle çalışan fenerler kullanıyorlardı. Şehrin sokakları günlerini geçiren denizkızlarıyla dolup taşıyordu ve durup aval aval bakmamak için kendimi zor tuttuğum dev denizatlarına binen denizkızları tarafından devriye geziliyordu.

İki deniz insanı bizi şehrin merkezinde, eski hayatında bir malikane olduğu anlaşılan büyük bir binaya götürdü. Mermer sütunların ve zeminin büyük ölçüde sağlam olduğunu görmek beni şaşırttı, ancak mobilyalar çoktan çürümüş, yerlerini mercan, deniz kabuğu ve kayadan yapılmış okyanus dostu parçalar almıştı.

Kabul salonuna götürüldüğümüzde, deniz kabukları ve denizyıldızlarıyla süslü uzun, deniz mavisini saçları olan bir denizkızı dev bir istiridye kabuğu tahtın ortasında bekliyordu. Oranis ve Miriel hızlıca eğildiler ve ben de neredeyse aynısını yapıyordum ki kendi başıma bir kraliyet mensubu olduğumu hatırladım.

"Majesteleri," dedi Oranis. "Bildiğiniz gibi bu Lord Prentis ve yoldaşları Leydi Cascada, Leydi Adara ve Einar. Krallığımız üzerinden Deniz Tapınağı'na güvenli bir geçiş talep ediyorlar ve antlaşma uyarınca haraç olarak bu hediye getirdiler."

Kraken dişini kraliçeye sundu, kraliçe de uzun, pençe uçlu parmaklarıyla dişe uzandı. Dişi bir o yana bir bu yana çevirip odayı aydınlatan parlayan kürelere doğru tutarken sitronella gözleri zevkle parlıyordu.

"Bu mükemmel bir hediye," diye ilan etti. "Demircimiz bundan korkunç bir silah yapabilecek. Bu kadar mükemmel durumdaki bir dişi nasıl buldun?"

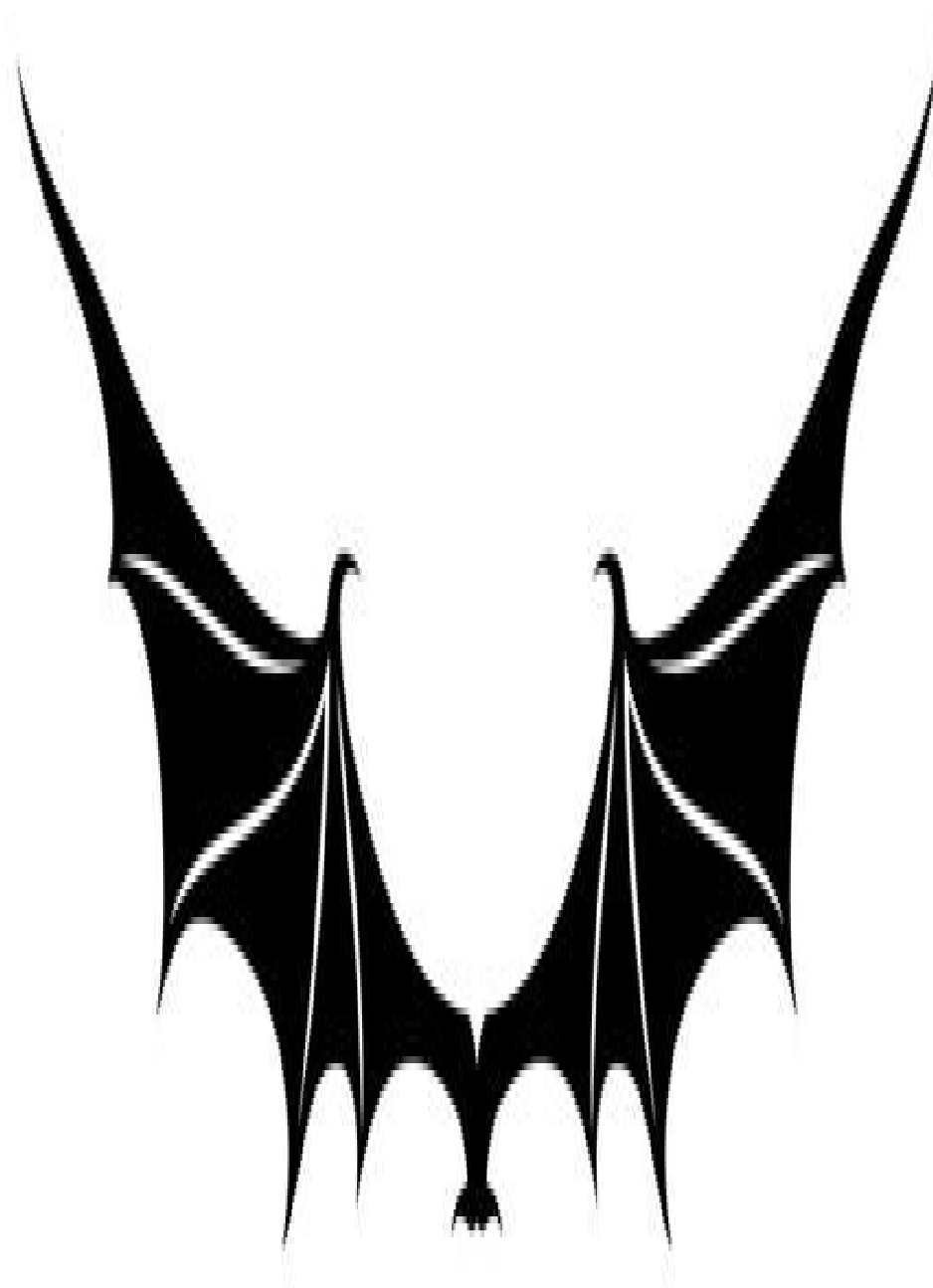
Prentis gururla, "Savaş sırasında onu canavarın elinden aldım," dedi. "Gemimden bir yolcuyu denize çekti, biz de kurtarma girişiminde bulunmak zorunda kaldık. Asla kışkırtılmamış bir krakene saldırmam."

"Elbette hayır," dedi kraliçe. Bakışları üzerimizde gezindi, Einar'ın üzerinde durmadan önce bir süre benim üzerimde kaldı. "Bu hediye çok takdir ediyorum Prentis, ama görünüşe göre bana başka bir şey getirmişsin, çok daha fazla istediğim bir şey."

İçimde bir önsezi duygusu yükselirken kaskatı kesildim. "Peki bu ne olabilir?" Prentis temkinli bir şekilde sordu.

Kraliçenin gülümsemesi genişledi. "Tabii ki ejderha olmalı."

OceanofPDF.com

Einar

"Ejderha," diye tekrarladım denizkızı kraliçesinin hırslı bakışları benimkileri delip geçerken. "Tam burada durduğumun farkındasın, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Kraliçe Lethta. "Öylesiniz, bu da başlı başına bir mucize. Daha önce bir ejderhanın bizi ziyaret ettiğini sanmıyorum. Bunun tarihi bir olay olduğunu söyleyebilirim."

"Einar satılık değil," dedi Adara. Önüme geçerken tüm vücudu kıllarla kaplıydı ve bağ sayesinde hissettiğim sahiplenme duygusundan memnuniyet duymadan edemedim. "O bir insan, seninle ilgilenmen için bir nesne değil."

Kraliçenin gözleri kısıldı. "Böyle düşündüğünüz için üzgünüm," dedi çıplak omuzlarını zarifçe silkerek. "Ama krallığımdan güvenli bir şekilde geçmek istiyorsan ejderhanın bedeli bu."

Adara Prentis'in üzerine döndü, peygamber çiçeği mavisini gözlerinde öfke parlıyordu. "Neden denizkızlarının da haraç istediğinden bahsetmedin?" diye tısladı ve kolunu morartacak kadar sert bir şekilde kavradı. "Böyle bir ihtimal olduğunu bilseydim Einar'ı hiç getirmezdim!"

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim!" Prentis itiraz etti. Bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi ama bunun benim adıma gerçekten üzüldüğünden mi yoksa Adara'nın tırnaklarını onun pazusuna geçirmesinden mi kaynaklandığından emin değildim. "Kraliçenin Einar'ı isteyeceğini nereden bilebilirdim ki? Kraken dışının fazlasıyla yeterli olacağını düşünmüştüm!"

İç çekerek tartışan çiftin önüne geçtim ve kraliçeyle yüzleştim. "Majesteleri," dedim alçak sesle eğilerek. "Görünüşe göre bir çıkmazdayız."

"Gerçekten de öyle." Kraliçe kaşlarını kaldırdı. "O halde izninizi alacak mısınız?"

"Aslında," dedim ona en çekici gülümsememi sunarak, "karşı bir teklifte bulunmama izin vereceğinizi umuyordum."

"Karşı teklif mi?" Kraliçe ilgisiz bir ifade takınmaya çalışıyordu ama gözlerinde yeniden parlayan ışıltıdan ilgisini çektiğimi anlayabiliyordum. "Eminim beni ayartmak için kendi kanınızdan ve canınızdan daha iyi bir ödülünüz yoktur."

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Ama eğlence potansiyeli sunabilirim. Bana yapabileceğiniz en zor sınavı, sadece en seçkin savaşçılarınızın geçebildiği bir sınavı verin. Eğer geçerseniz, arkadaşlarımla birlikte krallığınızdan hem tapınağa hem de tapınaktan güvenli bir şekilde geçmemize izin vereceksiniz. Başarısız olursam, burada kalacağım ve önümüzdeki otuz gün boyunca hizmetkârınız olarak kendimi size adayacağım."

"Hayır!" Adara kolumu tutabilmek için Prentis'i serbest bıraktı. Vahşice çekiştirerek gözleriyle buluşmamı sağlamaya çalıştı ama ben kraliçenin düşünceli bakışlarını kırmayı reddettim. "Einar, yapma! Başka bir yol bulacağız. Lütfen."

"Pekâlâ." Kraliçenin dudakları, tüylerimi diken diken eden kedi gibi bir sırıtişla genişledi. "Şartlarınızı kabul ediyorum. Ve ayaklarıma kapandığınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu kabul ettiğine inanamıyorum," diye homurdandı Adara, kulak kesildiğimiz anda. Muriel üçümüzü bir misafirhaneye götürmüş, sonra da dördümüzü akşam için yerleşmeye bırakmıştı. Kraliçe meydan okumadan önce bir gece dinlenmeye izin verecek kadar nazik davranmıştı ki bu beklediğimden de fazlaydı.

"Tabii ki kabul ettim," dedim dev bir deniz süngerisi olduğundan emin olduğum büyük, yuvarlak, arkalıksız bir kanepeye otururken. Prentis ve Cascada akıllıca davranarak ortalıkta görünmemeyi tercih etmişlerdi ama tartışmamızın her kelimesini odalarından duyabileceklerinden emindim. "Şartları belirleyen benim."

"Üstelik önce bana danışmadan!" diye öfkelenildi ve elini önümdeki alçak dalgaların karaya attığı odun masaya vurdu. Lavanta mavisini saçları sanki kendi başına bir hayat sürmüş gibi başının etrafında dalgalanıyordu ve yüzü o kadar şiddetli parlıyordu ki, su altında olmasaydık bana ateş püsküreceğinden hiç şüphem yoktu. "Benim adıma hayatını feda edip etmemen konusunda söz sahibi olmam gerekmiyor mu?"

"Eğer çiftleşmiş olsaydık yapardın," dedim ve yüzü bembeyaz oldu. "Ama değiliz, yani bu durumda hayatım hâlâ benim kontrolümde. Ayrıca, beni öldürecek gibi de değil. Tabii benim için solungaç çiçeği yoksa. Bu bir sorun olabilir."

Adara beni tüneliğimin önünden yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Küstahlaşmayı bırak," diye homurdandı ve gözlerindeki yaşları görünce şok oldum. "Eğer bu aptalca şeyi yapmanı engellemek için ikimizi çiftleştirmem gerekiyorsa, seni yukarı, yatağına kendim taşıyım. Ama bunu yapmana izin veremem. Benim için olmaz."

Adara'nın sözleriyle içimde bir şefkat dalgası dalgalandı, Adara'nın beni yatağına atıp benimle birlikte olma fikriyle içimde titreşen şehvetten bile daha güçlüydü. "Benim küçük fişegim," dedim, bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. "Bunu gerçekten başkası için yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Ben-ateşkıran?" diye duraksadı, tüneliğimin ön tarafındaki tutuşu gevşedi. "Bu da nereden çıktı?"

"Gözlerin. Ne zaman kızsan havai fişek gibi parlıyorlar." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum, bana karşı titrerken ağzına gülümsedim. "Kesinlikle bir ejderhanın öfkesine sahipsin ve bu günah kadar seksi. Ama bu durumdan faydalanmayacağım ve yanlış yönlendirilmiş bir görev duygusuyla benimle çiftleşmene izin vermeyeceğim. Beni seçtiğinde, bunun hazır ve istekli olduğun için olmasını istiyorum. Ayrıca, yeteneklerime daha fazla inanmalısın. Ejderha ordusundaki en korkutucu asker olmamın bir sebebi var. Yarınki mücadelede başarısız olacağımı bir an bile nasıl düşünebilirsin?"

Dudağını ısırdı ve onu öpmek için şiddetli bir dürtü beni ele geçirdi. Ama ben daha ne olduğunu anlayamadan, bir hareket sesiyle dikkati dağılmış bir halde kendini kollarımdan kurtardı. Bir dakika sonra,

Prentis yüzerek oturma odasına girdi. Gözleri aramızda dolaştı ama sudaki cinsel gerilimi hissettiyse bile yorum yapmamayı tercih etti.

"Ejderha ordusundaki en korkutucu asker sen olabilirsin," dedi kuru bir sesle ve bana bir şey uzattı. "Ama yarın kraliçenin meydan okumasını geçmek istiyorsan, bunu isteyeceğine dair bir his var içimde."

"Mercan Krallığı'nın halkı," diye duyurdu kraliçe, elinde tuttuğu büyük pembe deniz kabuğunun büyüttüğü gür sesiyle. "Bugün burada Ejderhaların Einar'ının en çetin sınavımız olan Kretos'un Soyulması'nda yarışmasına tanıklık etmek için toplandık.

İzlemeye gelen deniz halkı coşkuyla tezahürat yaptı. Okyanustaki derin bir yarıktan yaklaşık on metre uzakta bir kalabalık oluşturmışlardı; Adara, Prentis ve Cascada da aralarındaydı. Yarıktan sadece bir metre uzakta durdum, vücudum hem yarığa hem de izleyicilere bakacak şekilde eğilmişti. Düşmana sırtımı dönmek gibi bir hata yapmaya cesaret edemedim; bunu yapmak neredeyse kraken tarafından öldürülmekle sonuçlanacaktı. Karşılaşabileceğim dehşeti görebilmek için birkaç dakikamı yarığa bakarak geçirmiştim bile ama o uğursuz karanlığın içinde hiçbir şey seçemiyordum.

"Kretos okyanusun derinliklerinde terör estiren dev bir deniz yılanıdır," diye açıkladı kraliçe, herkesten çok benim iyiliğim için. "Genellikle denizkızlarından daha büyük avları tercih eder ve nadiren bizim türümüzü avlar - bununla birlikte, elmas sertliğindeki pulları okyanusta bulunan diğer tüm malzemelerden daha üstün bir zırh sağlar."

Sonra dönüp bana baktı, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Görevin basit savaşçı. Kretos'un derisinden bir ölçek çalacaksın. Eğer bunu yaparsan, senin ve arkadaşlarının geçmesine izin veririm. Ama başarısız olursanız..." diye devam etti, gülümsemesi genişliyordu. "Peki, ne olacağını biliyorsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan deniz kabuğunu dudaklarına götürüp üfledi ve suyun durgunluğunu delip geçen uzun, berrak bir nota çıkardı. Yarıktan kabarcıklar dökülmeye başladı, ardından okyanus tabanında bir gümbürtü duyuldu. İçimde kısmen sinir, kısmen savaş ateşi olan bir heyecan fırladı ve yarıktan yılan gibi bir yaratık fırlarken kendimi hazırladım.

Yaklaşık elli metre uzunluğunda, parıldayan ametist pulları ve saf gümüş gözleriyle kretos tepemde kıvrılırken dehşet ve şaşkınlık içinde bakakaldım. Ölümcül olduğu kadar güzeldi de; gözlerindeki kötücül bakış içimi ürpertti, tıpkı bir yırtıcının zorlu bir avla karşılaştığında yaptığı gibi beni tartıyordu. Deniz halkı yüzerek uzaklaşırken dehşet ve heyecan içinde çığlık atıyor, güvenli bir mesafeden izleyebilecekleri kayaların arkasına çekiliyorlardı. Prentis'in Adara'yı sürükleyerek götürüşünü kısa bir an için görebildim ama uzun süre bakamadım; kretos çoktan üzerime doğru geliyordu, dev çenesi iki metre uzunluğundaki dişlerini ve çatallı dilini ortaya çıkarmak için ardına kadar açılmıştı.

Çarpmanın şiddetiyle görüşümü bulandıran kayalar ve döküntüler savrulurken tam zamanında kendimi yolumdan çektim. Bulanık sudan yüzerek kurtulmaya çalışırken damarlarıma korku pompalandı ama bunu başaramadan uzun ve yapışkan bir şey gövdeyi sararak beni ileri doğru çekti.

"Hayır, yapamazsın!" Kretos'un dilini pençelerimle keserek hırladım. Bir çığlıkla beni serbest bıraktı, kan bulutları suya yayıldı ve ben tekrar tekmeleyerek uzaklaştım, dalgıç giysisi için minnettarım. Biraz dardı, evet, ama deniz suyunu uçuyormuşum gibi hızlıca kesmeme izin veriyor, karada ve gökyüzünde sahip olduğum güç ve hıza tam erişim sağlıyordu.

Bir de Prentis'in bana verdiği başka bir hediye vardı. Eğer o lanet canavara yaklaşamazsam asla kullanamayacağım bir hediye.

Yılan tekrar saldırmak için şaha kalkarken, okyanus tabanından bir taş kaptım ve tüm gücümle kafasına doğru fırlattım. Taş kretosun gözüne çarptı ve kükreyerek muhteşem kafasını bir o yana bir bu yana savurdu. Bana saldıracak kolları olmadığı için şükrederek ileri atıldım ama mesafeyi kapatmadan deniz yarattığı kuyruğunu bana çarparak beni suyun içinde uçurdu.

"Seni huysuz piç!" Bir uçtan diğer uca savrulup kendimi düzeltmeye çalışırken bağırdım. Ama kretos benden önce yönünü buldu ve bana doğru savruldu, çeneleri ardına kadar açtı, dişleri doğrudan göğsüme nişan almıştı. Yoldan yeterince hızlı çekilemeyince aklıma gelen tek şeyi yaptım; iki dişini birden yakaladım, sonra da ayaklarımı alt çenesine dayayarak beni yutmasını engelledim.

Yaratık protesto çığlıkları atarak çenesini kapatmaya çalıştı. Ağzını açık tutmak için mücadele ederken kollarım ve bacaklarım titredi ve çatallı diliyle beni tekrar tuzağa düşürmeden önce tekmeleyerek kaçtım. Ama o alçak kuyruk beni bekliyordu ve daha önce yaptığı gibi beni tokatlayarak uzaklaştırmak yerine, kaburgalarımı ezmekle tehdit eden sıkı bir kavrayışla vücudumun etrafına dolanarak beni tuzağa düşürdü.

Kretos beni göz hizasına getirdiğinde tısladı, çatallı dili hâlâ kanlı dudaklarının arasından dışarı fırladı ve o kötücül gümüş gözlerini üzerimde gezdirdi. Sürüngen yüzündeki kibirli ifadeyi yanlış anlamak mümkün değildi; piç kurusu kazandığını düşünüyordu.

Ve belki de en azından savaşı kazanmıştı.

Ama savaşı kazanmasına izin vermeyi reddettim.

Göz temasını kesmeden, Prentis'in bana verdiği kraken dişini uyluğuma bağladığım kılıftan çıkardım ve kretosun derisine sapladım. Diş kuyruğunu delip geçerken canavar doğaüstü bir çığlık attı ve ben de gevşettiğim pulun kenarını kavrayıp canavar beni bir kez daha tokatlamadan hemen önce puldan kurtuldum.

Bu sefer hazırlıklıydım, havada iki kez takla attım, sonra kendimi destekledim ve saldırıya hazırlandım. Ama Kretos'un canına tak etmiş gibiydi. Öfkeli bir çığlık daha atarak, ardında kanlı bir iz bırakarak yarığın içinde kayboldu.

Kalabalıkla yüzleşmek için döndüğümde geniş alana tam bir sessizlik çöktü. Kayaların arkasından sanki olanlara inanamıyorlarmış gibi şok olmuş ifadelerle bakıyorlardı.

oldu. Kraliçe özellikle dehşete düşmüş görünüyordu, onu suçlayamazdım. Bir selam çizme dürtüsüne direndim - bu jest kendini beğenmişlik olarak algılanabilirdi.

Kayaların arkasından ilk fırlayan Adara oldu, büyük bir coşkuyla alkışladı ve tezahürat yaptı, diğerleri de katılmadan edemedi. Ben daha ne olduğunu anlamadan deniz halkı beni tebrik etmek için yüzüyor, perdeli elleriyle sırtımı sıvazlıyor ve performansımı övüyordu. Prentis ve Cascada bile memnun görünüyordu - Adara kadar gururlu olmasalar da.

"İnanılmazdın," diye bağırdı ve neredeyse beni kucaklayarak devirecekti. "Bunu yapabileceğini biliyordum!"

"Şimdi mi yaptın?" Alay ettim. "Dün bunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Dünle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi nefes nefese. "Tek görebildiğim şu anda burada olduğun. Canlı ve muzaffer."

Dünya bir anlığına yok oldu ve sanki beni öpecekmiş gibi başını yukarı kaldırdı. Ama dudaklarımız birbirine değemeden bir el omzuma kondu ve döndüğümde kraliçenin yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Kraken dişini kullandığın için sana kızgın olup olmadığımı karar veremiyorum," dedi. "Ama bana hizmet etmeyi kabul etsen bile, bunun yalnızca bedenine hizmet etmek olacağı çok açık. Kalbin başka bir yere adanmış."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama yine de geleneklerinizden birinde yarışmak benim için bir onurdu." Başımı eğerek bir elimdeki teraziyi, diğer elimdeki kraken dişini ona uzattım ama o başını salladı.

"Hayır, onları hak ettin, iyi savaşçı." Gülümsedi ve sonra kenara çekildi. "Şimdi dördünüz de gidin. Ve akıntılar size iyi şanslar getirsin."

"Sence rahibe bir gün geç gelmemize kızacak mı?" Tapınağa giden eğimli patikadan yukarı doğru yüzerken Prentis'e mırıldandım. Kraliçenin denizkızı krallığında bize eşlik etmekle görevlendirdiği eskort merhamet göstererek bizi kapıların dışında bırakmış, dördümüzü tapınağa giden yolu tek başımıza kat etmek zorunda bırakmıştı.

Cascada arkamızdan, "Kesinlikle," diye seslendi. "Çok titiz bir yaratıktır, her şeyin tam olması gerektiği gibi olmasını tercih eden tiplerden biridir. Yanında bir ejderha getirmiş olman da hoşuna gitmeyecektir. Einar'ı köyde denizkızlarıyla bıraksaydın daha iyi olurdu."

"Cascada," diye tersledi Prentis, bana özür dileyen bir bakış atmadan önce omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Rahibe geç kalmamızdan pek memnun olmayacak ama şartlar gereği bu kaçınılmaz, anlayışla karşılayacaktır. Her halükarda, Leydi Axlya ona ayin hazırlıklarında size yardımcı olmasını emretti, bu yüzden sırf geciktik diye sizi reddedecek değil. Okyanus değişken bir yerdir ve ne altında ne de karşısında hiçbir yolculuk kolay değildir. O bunu herkesten daha iyi bilir."

Prentis durmamızı işaret etmek için elini uzattı ve tapınağa yaklaşık beş metre kala durduk. Büyük gümüş bir kubbeydi ve çatının hemen altında küçük dikdörtgen pencereler sıralanıyordu. Duvarlarına beş su ruhunun tasvirleri oyulmuştu ama tapınakla ilgili en ilginç şey suyun içinde dalgalanan garip, morumsu güç alanıydı.

Prentis derin bir sesle, "Gelgitlerle birlikte geliyoruz," dedi ve başını eğdi.

Kiminle konuştuğunu sormak üzereydim ki güç alanından bir figür çıktı, sanki ince... yani sudan yaratılmış gibiydi, sanırım. Gövdesinin ortasındaki bir daireye dikilmiş okyanus akıntılarının kutsal sembolleri dışında, bizim giydiğimiz dalgıç kıyafetlerine benzeyen, tepeden tırnağa su yeşili bir zırh giymiş bir su fae'sini görünce nefesimi tuttum. Yüz ifadesi bir tapınak görevlisinden beklenecek şekilde sakindi ama sağ elinde tuttuğu cirit bana onun ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Lord Prentis," dedi dalgalanan su gibi bir sesle. "Sizi dün bekliyorduk." "Özür dilerim."

Prentis başını eğdi. "Denizkızı kraliçesi tarafından alıkonulduk."

Tapınak muhafızı her birimize bakarken hiçbir şey söylemedi, delici yeşim gözleri sanki herhangi bir yozlaşma ya da kötü niyet belirtisi arıyormuş gibi bizi tepeden tırnağa taradı. En uzun süre Einar'ın üzerinde oyalandı ve ben nefesimi tuttum, ejderha olduğu için onu içeri almayacak mı diye merak ediyordum.

Ama bir süre sonra omuz silkti ve arkasını döndü. "Beni takip edin."

Güç alanından geçti ve biz de onu takip ederek bariyerden geçtik ve temiz havaya çıktık. Solungaçlarım yok oldu ve okyanus suyu üzerimizden süzülüp kuru zeminde birikirken temiz havayı bir yudumda içime çektim. Gümüş kubbe hâlâ önümüzdeydi ama çıplak okyanus kayası yanılsaması yerini tapınağın tüm çevresine yayılmış gibi görünen bir bitki ve sebze bahçesine bırakmıştı.

"Bu da ne böyle?" Einar şaşkınlıkla sordu.

"Bir büyü," diye cevap verdi bir fae, tapınağın çift kapılı geniş girişinden dışarı adım atarak. Üzerinde altın iplikle işlenmiş akıntı sembolleri bulunan su rengi bir cübbe giymişti. Erguvan mavisi örgülerden oluşan tacının üzerinde özenle hazırlanmış bir başlık duruyordu. Dört su klanının elementlerinden yapılmış gibi görünüyordu - bataklık fae'leri için kedi kuyrukları, okyanus fae'leri için dalgalar, göl fae'leri için ovaler ve buz fae'leri için kar taneleri.

Tapınağın merdivenlerinden ölçülü adımlarla inerken serulean gözleri bana sabitlenmişti ve bakışlarının ağırlığı altında tenim karıncalandı. "Biz su fae'leri binlerce yıl önce okyanusun altına burayı inşa ettiğimizde, rahibelerimizin ve tapınak görevlilerinin günlerinin geri kalanını sadece okyanus suyu soluyarak geçirmelerini bekleyemeyeceğimizi biliyorduk. Bu yüzden hava fae'leriyle işbirliği yapmaları için cadıları kiraladık ve bu yere, çevredeki okyanustan gelen havayı filtreleyen ve güvenli bir şekilde bu alana aktaran özel bir büyü yaptık."

"Yani bu güç alanı devasa bir solungaç gibi," dedi Einar etrafına bakarak. Bir elini boynuna bastırdı ve solungaçlarının kaybolduğunu fark edince gözleri büyüdü. "Ne-"

"Endişelenme," dedi rahibe, bakışları Einar'a kayarak. Einar'ın varlığı karşısında ağzı onaylamaz bir ifadeyle büzüldü ama neyse ki yorumlarını kendine sakladı. "Sizi geri göndermek için tesisimizde solungaç çiçeğimiz var. Tapınağımızı ziyaret eden ilk su dışı fae sen değilsin... gerçi ilk ejderha da olabilirsin." Bana bakmak için döndüğünde kaşları çatıldı. "Onu getirmek gerekli miydi? Sekiz bin kulaç derinlikte bir ejderha ne işe yarar ki? Oynak denizkızlarına yem olmak dışında sanırım."

Ona göz kırptım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Akıntılar bana okyanusun dört bir yanından haberler getiriyor," dedi rahibe. "Denizkızı kraliçesi gözünü senin ejderhana diktğinde hemen anladım. Onu ona vermeliydin. Bu senin hayatını kolaylaştırırdı."

Einar boğazından kısık bir sesle homurdandı ve dikenli bir karşılık vermemek için dişlerimi birbirine geçirdim. "Ejderha yoldaşımızı onaylamadığınızın farkındayım," dedi Prentis başımı belaya sokmadan önce aceleyle, "ama o şu anda burada ve onu gönderecek değiliz. Belki de bunu geride bırakıp Adara'nın ayın hazırlıklarına odaklanabiliriz?"

"Pekâlâ." Rahibe ağzını düzleştirdi. "Adağınızı getirdiniz mi Leydi Adara?" "Ne?" Gözlerimi kırptım, sonra belimdeki keseyi karıştırdım. "Evet, tabii ki getirdim."

Şeker dolu hazine sandığını çıkardım ve incelemesi için rahibeye uzattım. Sanki ona bir parça gübre uzatmışım gibi nazıkçe aldı ve bana geri vermeden önce inceledi.

"Pekâlâ, bu iş görür. Ejderha hariç hepiniz beni takip edin," dedi ve mavi uçlu bir çiviye Einar'a doğru doğrulttu. "O dışarıda kalmalı. Ateş soluyan biri su tapınağına giremez."

İçimi öfke kapladı ve ona teknik olarak *benim* de ateş soluyan biri olduğumu söylemek için ağzımı açtım. Ama Einar gözüme takıldı ve başını hafifçe salladı. *Buna değmez*, diye mırıldandı.

İçimi çektim ve itirazlarımı yuttum. *Özür dilerim*, diye mırıldandım.

Bana sadece göz kırptı, sonra kapılardan birinin yanında, tapınak muhafızının durduğu yerin karşısında yerini aldı. Görevine burnunu sokmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi ve tapınağa girerken gülümsememi yuttum.

Rahibe bizi tapınak salonundan geçirdi ve odanın ortasındaki yükseltilmiş platforma götürdü. Platformun ortasında parlayan bir havuz vardı ve ona yaklaştığımda, sudan yayılan alçak, melodik bir uğultu duyabiliyordum. Ses dalları zihnimin etrafını sarıyor, anlayışımın hemen ötesindeki sırları fısıldıyor gibiydi ve farkına varmadan kendimi suyun kenarında diz çökmüş, elimi uzatmış buldum-

"Oww!" Rahibe elime vurup, ben temas edemeden onu uzaklaştırınca bağırdım.

"Elini tut, çocuk!" diye tersledi ve Cascada'nın arkamdan kıs kıs güldüğünü duydum. "Henüz Kutsal Havuz'la iletişim kurma vaktin gelmedi. O halkımızın kalbidir ve yalnızca on günlük oruçla kendilerini arındırmış olanlar onun sularından yararlanabilir. Buraya adaklarınızı sunmak için geldiniz. Başka bir şey için değil."

"Adağım mı?" Gözlerimi rahibeye diktim. "Onu suya atmamı mı istiyorsun?"

"Onu suya koymanı istiyorum," diye sertçe düzeltti rahibe. "*Hürmetle*. Şimdi benden sonra tekrar et."

Rahibe eski fae dilinde bir su duasının satırlarını okudu ve ben de kelimeleri sadece kısmen anlayarak onları itaatkâr bir şekilde tekrarladım. Su elementlerinden kalbimi evrene açmalarını ve ruhumu tüm kirli eylemlerden arındırmalarını istiyor gibiydim, böylece içimde uyuyan canavarın uyanması için yer açabilirdim. Sözlerimi bitirdikten sonra, parmaklarımın tek bir damlasına bile dokunmamaya dikkat ederek adağı suya bıraktım.

Havuzdan parlak altın rengi bir ışık fışkırdı ve gözlerimi ani parıltıdan korumak için kolumu yüzüme kapattım. Güç cildimde cızırdadı ve taze bir enerji dalgası içime doldu. Gözlerimi açtığımda ellerimin göldekiyle aynı ışıkla parladığını gördüm ve aşağıya bakarak ışığın tüm vücuduma yayılışını izledim.

"Bu... alışılmadık bir şey mi?" Bana şaşkın şaşkın bakan rahibeye sordum. Etrafıma baktığımda Prentis ve Cascada'nın da bana baktığını gördüm, sanki gördüklerine inanamıyorlardı.

"Beklenmedik bir şey," dedi rahibe parıltı kaybolurken kısık bir sesle. "Ama duyulmamış bir şey değil." Prentis ve Cascada'ya döndü. "Önümüzdeki günlerde yapılacak ayin hazırlıkları hakkında bilgi vermek için Leydi Adara ile biraz yalnız kalmam gerekiyor."

"Elbette." Prentis ve Cascada gözden kayboldular, ikincisi uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bakışlar fırlattı. Tapınağın kapıları arkalarından kapandığı anda rahibenin eli ön koluma kenetlendi ve tutuşundan çok daha sert ve tehlikeli bir bakışla beni sabitledi.

"Ejderhanın gitmesine izin vermelisin,"

dedi. "Ne?"

"Dışarıda nöbet tutan ejderha," diye tekrarladı rahibe yavaşça, sanki ben bir ahmakmışım gibi. "O sana bağlı. Onu bu bağdan kurtarmalısın, yoksa asla Edirian tahtına çıkamazsın."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim inatla, kalbim sıkışırken bile. Elbette neden bahsettiğini biliyordum; Einar bana çiftleşme bağı, bana bağlı olduğunu ve bağı reddedip onu serbest bırakmadığım sürece öyle kalacağını açıklamıştı. Kolumu çekip kurtarmaya çalıştım ama o beni havuzun kenarına sıkıştırarak sıkıca tuttu.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," dedi, sesi kontrollü bir öfkeyle gerilmişti. "Ejderhayla olan bağı seni yavaşlatıyor, bir su fae'si olarak tam potansiyeline ulaşmanı engelliyor. Ona olan ateşin içinde yandığı sürece, Lochanlee halkını asla onlardan biri olduğuna ikna edemeyeceksin. Bencilliğiniz sizi gerçek yüceliğe ulaşmaktan alıkoyuyor ve her ne kadar kabul etmekten nefret etsem de sizde gerçek yücelik var Leydi Adara." Bakışlarını hâlâ belli belirsiz parlayan tenimde gezdirdi.

"Eğer içimde bir yücelik varsa, bu ejderha mirasımdan *dolayıdır*, ona rağmen değil," diye tersledim. Kolumu tekrar çektim ve bu sefer bırakarak ayağa kalkmama izin verdi. "Fae dostlarım için hangi parçalarımın kabul edilebilir olduğunu dikte etmene izin vermeyeceğim. Ya hepsini alacaklar ya da hiçbirini."

Rahibe ayağa kalkıp başlığını düzeltirken iç çekti. "Bunlar güzel sözler," dedi, "Ama eğer bencil arzuların yüzünden dünyanın yok olmasına izin vereceksen, o zaman ayini tamamlamayı hak etmiyorsun."

Damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyordu ve umutsuzca söylediklerimi geri alabilmeyi diledim. Birbirimize karşı içgüdüsel bir düşmanlık beslese bile rahibenin beni reddetmesini göze alamazdım. "Eğer Einar ve Ediria halkı arasında bir seçim yapmam gerekirse, halkı seçerim," dedim soğukkanlılıkla. "Ama bugün bu seçimi yapmama gerek yok."

"Belki de değil," diye kabul etti. "Ama zamanınız tükeniyor Leydi Adara. Ve diğer herkesin de öyle."

Leap, Oren Amca ve danışmanlarının ayrılışını merkez kulenin balkonlarından birinden asık suratla izledi. Bindikleri zeplin, onu Angtun'dan buraya getiren zeplinden daha şık ve hızlıydı; avludan havalanırken direklerinde Reatha Hanesi'nin sarı ve mavi bayrağı dalgalanıyordu.

"Vay, vay," diye mırıldandı Ryker arkasından, gemi hızını artırıp bulutlu kış göğünde kaybolana kadar gittikçe uzaklaşırken. "Görünüşe göre artık sadece ikimiz varız, ha?"

Leap kuzeniyle yüzleşmek için arkasını döndü. Ryker'ı geçen gün babasının odasından hışımla çıktığından beri görmemişti. "Sadece ikimizin olduğunu söyleyemem," dedi kuru bir sesle. "Muhafızlar ve hizmetkârlarla dolu bir saraydayız."

Ryker sıırıttı. "Evet ama hepsi *bana* hesap veriyor," dedi neşeli bir ses tonuyla ve Leap'in tüylerini diken diken etti. Ryker aralarındaki mesafeyi kapatınca Leap bir adım geri atmaya çalıştı ama kuzeni parmaklarını tuniğinin ön kısmına geçirerek geri çekilmesini engelledi. "Artık seni koruyacak kimse yok, Leap. Kaçtığın için seni cezalandırmamı engelleyecek kimse yok."

Leap, Ryker'a saldırmamak için ellerini iki yanında birleştirdi. Elinin altında büyüsü olmadan, fiziksel bir kavgada kazanma şansı yoktu ve kuzeninin onu fiziksel olarak dövmek için herhangi bir bahane beklediğini biliyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Hayatımı zindan etmekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

"Yani ailemizi terk eden haini cezalandırmaktan daha önemli işlerim mi var?" Ryker alay etti. "Olabilir. Ama çoklu görevlerde iyiyimdir. Eminim üstesinden gelebilirim."

Hiçbir uyarıda bulunmadan Leap'i uzağa fırlattı ve genç fae'yi havada süzölmeye gönderdi. Sadece yılların eğitimi ve çevikliği Leap'in kafasının arkasını yere çarpmasını engelledi. Havada ters takla atarak ellerinin üzerine indi, ardından ayağa kalkmak için ters bir takla attı. Yumruklarını dövüş duruşunda kaldırarak, başka bir saldırıya hazırlanırken Ryker'ı görmek için çılgınca etrafına bakındı.

Ama kuzeni sarayda kaybolmuştu.

Piç kurusu, diye düşündü Leap kuleye geri dönerken. Orta avluya doğru geri döndü ve güney kulesine varana kadar labirentte ilerledi. Leap kapının dışında duran muhafızla yüzleşmek için kendini hazırladı ama adam hiçbir şey söylemedi ve kapıyı açıp içeri girmesine izin verdi. Mavlyn'le buradaki ilk gecelerinde paylaştıkları odaya ulaşana kadar dolambaçlı merdivenleri tırmandı.

"Mav?" diye kapıyı yumrukladı, yarı korkuyla Oren Amca'nın onu zindana götürdüğünü düşündü. "İçeride misin?"

"Sıçramak mı?" Mavlyn'in endişeli sesi kapıdan içeri süzöldü. "Sen misin o?"

Leap kahvaltı masasından aşırıldığı bıçağı cebinden çıkardı ve kapıyı açmaya koyuldu. Saniyeler içinde kapıyı açtı ve içeri koştu.

"Dev Dişleri!" Mavlyn koşarak geldi ve onu kucakladı, o kadar sıkı sıkıyordu ki Leap kaburgalarının patlayacağından korktu. "Radyantlara şükürler olsun ki buradasın! Amcanın seni madenlere yolladığını ya da daha kötüsü idam ettirdiğini sanıyordum."

"Yapmadı ama beni bırakmazsan onun işini bitireceksin," diye hırladı Leap.

Mavlyn yüzünde özür dileyen bir ifadeyle onu serbest bıraktı. "Özür dilerim. Kendimi biraz kaptırdım." Bir elini daha iyi günler görmüş kumral saçlarında gezdirdi. Görünüşünün dağınıklığına bakılırsa Leap, Mavlyn'in biraz depresyona girdiğini tahmin etti. Suçluluk duygusuyla kıvranıyordu; son birkaç gündür onun için çok endişelenmiş olmalıydı. "Neler oluyor, Leap? Bu sabah pencereden bir zeplinin saraydan ayrıldığını gördüm. Lord Oren gitti mi? Ve sen hücrenden nasıl çıktın?"

"Oren Amca diplomatik bir görev için ayrıldı," dedi Leap. "Kendini suçlu hissediyor gibi görünüyor, çünkü dün bana geldi ve suçlarımı affedip Aydınlık Muhafızları'na katılmama izin vereceğini söyledi. Tabii bu sadece Reatha Hanesi'ne bağlılık yemini etmem ve onun izni olmadan diğer hanelerden hiçbirine yardım etmeyeceğime söz vermem şartıyla."

Mavlyn yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle geri çekildi. "Ve sen *de evet* mi dedin?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi Leap. "Hırsız olabilirim ama satılmış değilim. Ne tür bir insan olduğumu sanıyorsun?"

"Doğru. Özür dilerim." Mavlyn elini yüzünde gezdirdi. "Ben sadece... Bilmiyorum." İç geçirdi ve ağır bir şekilde yapılmamış yatağın kenarına çöktü. Kitaplar ve çeşitli eşyalar etrafa saçılmış, çekmeceler çıkarılmış ve devrilmişti. "Bu lanet yerden çıkabilmek için zincirlerimin kilidini açmanın bir yolunu arıyordum ama hiçbir şey bulamadım." Umutla Sıçrayış'a baktı ama bileklerinde hâlâ takılı olan kelepçeleri fark ettiğinde gözlerindeki ışık söndü. "Bunları çıkaramıyor musun?"

Sıçrayış başını salladı. "Kilitler büyülü," dedi hayıflanarak. "İnan bana, denedim. Oren Amca onun dönmesini beklerken sarayda 'serbestçe dolaşmama' izin verdi ama prangaları çıkarmadı. Bana özgürlük yanılması verirse, taleplerini kabul etme olasılığımın artacağını düşünüyor."

Mavlyn başını salladı. "Kaçsak bile bu büyülü bağlarla Quye'den kurtulamayız. Anahtarı ya da başka bir şeyi çalmanın bir yolunu bulmalısın, Sıçra."

"İnan bana, başka bir şey düşünmüyordum," dedi Sıçrayış. "Quye'den başka rüya ziyaretleri oldu mu?"

"Hayır." Mavlyn dudağını ısırды, yeşil gözlerinde endişe parıltıyordu. "Sanırım prangalar onları almamı engelliyor. Ya da onun tarafında bir sorun var. Umarım başına kötü bir şey gelmemiştir."

"İyi olduğuna eminim," dedi Sıçrayış. Oren Amca Quye'ye gerçek bir insandan çok bir nesne gibi davranıyor olabilirdi ama ona bir şey olmasına asla izin vermezdi, korumaları da öyle. Hava fae'leri söz konusu olduğunda, Quye neredeyse bir tanrıçaydı; rüzgâr ruhları tarafından lanetlenme korkusuyla ona zarar verme riskine girmeye cesaret edemezlerdi. "Şimdi gitmem gerekiyor ama en kısa zamanda dönüp bizi buradan kurtaracağım."

Mavlyn başını salladı. "Acele edin. İçimden bir ses zamanımızın tükenmekte olduğunu söylüyor."

Leap çaldığı bıçağı kullanarak kilidi yerine oturttu, sonra da kendi odasına döndü. Yeniden toparlanmak ve bir plan yapmak için zamana ihtiyacı vardı ama Gale'in kapısının önünde durup kollarını kavuşturarak duvara yaslandığını görünce bunun beklemek zorunda olduğunu anladı.

"Ne oldu?" Sıçrama bitkin bir halde sordu.

Gale omuz silkerek duvarı itti. "Ryker seni büyük salona çağırdı."

Gale'i, amcası Oren'in genellikle toplantı yaptığı büyük salona kadar takip ederken Leap'in midesinde bir korku yumağı oluştu. Ryker onu bir gösteri yapmak için dışarı sürüklemekten önce bir süre dinlenmeyi ummuştu ama görünüşe göre kuzeni beklemek istemiyordu.

"Ahh, işte orada!" Leap ve Gale odaya girerken Ryker bağırdı. Leap, Ryker'ın amcasının tahtına uzanmış, bir bacağını gelişigüzel bir şekilde kollardan birinin üzerine atmış ve boşta kalan elinden bir şarap kadehi sarkıttığını görünce kaskatı kesildi. Danışmanların hepsi yoktu, çoğu Oren Amca'yla birlikte gitmişti, kalanlar ise muhtemelen bu saçmalık için çağırılmamıştı. Onların yokluğunda Ryker'ın ahbabları ve hayranlarından oluşan bir grup vardı - aileleri tarafından henüz görev ve mevkileri belirlenmemiş olan ve Leap'in hesabına biraz eğlenmeye fazlasıyla hazır olan sarayın oğulları ve kızları.

Salondaki tek gerçek yetişkinler girişlerde duran muhafızlar ve birkaç adım ötede durup Leap'i tahta tek başına yaklaşması için yalnız bırakan Gale'di. Yıldırım binicisinin tüm bu olanlara tepkisini görmek için arkasına baktı ama Gale'in ifadesi ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü.

Her zamanki gibi profesyonel olan Leap, kuzeniyle yüzleşmek için dönerken acı acı düşündü. Abartılı bir selam vererek alçaldı ve sahte kabadayılığını bir zırh gibi üzerinde topladı.

"Mahkemeye nasıl hizmet edebilirim?" diye sordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi Ryker, Leap'in tüylerini diken diken eden o neşeli ses tonuyla. Doğruldu ve Ryker'ın kendisine değil, hepsi de Leap'e bakan toplanmış kalabalığa baktığını gördü. "Saraylı dostlarım, sevgili kuzenim Leap'i hatırlarsınız. Ailesi Yıldırım Muhafızları'nın onurlu üyeleri idi ve savaşta öldürüldüklerinde onu yanımıza aldık. Babam Leap'in ailesinin izinden gideceğine dair büyük umutlar besliyordu ama o Yıldırım Süvarisi akademisine sırtını dönüp kaçtı ve Wynth'te bir grup hırsızın arasına karıştı."

Ryker'ın çizdiği skandal portre karşısında ahbablarının nefesi kesildi ve Leap onların teatral tepkileri karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tutmak zorunda kaldı. Göz ucuyla Gale'in kaşlarını çattığını gördü. Kendini savunmak için konuşmaya zahmet edip etmeyeceğini düşündü ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordu - zaten yargılanmış ve mahkûm edilmişti. Ryker şimdi sadece cezayı açıklıyordu.

"Ve bu en kötüsü bile değil," diye açıkladı Ryker. Şarap kadehinden bir yudum almak için durakladı, sonra devam etti. "Leap, Wynth'in çalışkan vatandaşlarının paralarını çalmayı bitirdikten sonra şehri terk etti ve bir grup kana susamış harpiye katıldı, zavallı, masum fae'leri inlerine çekerek onlara yardım ediyordu!"

Bunun üzerine odada öfkeli haykırışlar yankılandı ama bunlar Leap'in içinde alevlenen öfkenin yanında hiçbir şeydi. "Harpilerin Fae'leri yakalamasına ya da öldürmesine asla yardım etmedim," dedi öfkeyle, yumruklarını iki yanında sıkıp açarak. Ryker'a doğru bir adım attı, ama daha fazla bir şey söyleyemeden ya da yapamadan kuzeni onu güçlü bir rüzgâr patlamasıyla patlattı. Leap bir kez daha odanın öbür ucuna uçtu ve bu kez düşüşünü yakalayamayacak kadar sersemlemiş bir halde çarpışmaya hazırlandı.

Ama taş yerine zırlı bir gövdeye çarptı.

Gale, Leap'i yakaladığında homurdandı, darbenin şiddetini emerken kolları çocuğun etrafını sarmıştı. Leap binicinin yüzüne baktı ve yaşlı erkeğin gözlerinde parlayan gerçek öfkeyi görünce şok oldu.

Şimşek binicisi Leap'i ayağa kaldırdı, sonra da sert bakışlarını Ryker'a çevirdi. "İsterseniz yıldırma oyunlarınızı oynayabilirsiniz Lord Ryker," dedi düz, duygusuz bir ses tonuyla. "Ama baban bana Leap'in zarar görmediğinden emin olmam için kesin emirler verdi ve ölene kadar ona hesap vereceğim, sana değil."

Ryker'ın yüzü sadece engellendiği için değil, aynı zamanda akranlarının ve arkadaşlarının önünde sıradan bir *muhafız* tarafından yere serildiği için de öfkeyle doldu. Kelimeler ararken boğazı düğümlendi, muhtemelen hem gardiyanı hem *de* Sıçrayış'ı nasıl cezalandıracağını bulmaya çalışıyordu.

Ama yıldırım binicileri, Lord Oren'in emriyle hava âlemine hizmet etseler de, kendi başlarına bir kanundu. Ryker'ın Gale üzerinde hiçbir gücü yoktu ve bunu biliyordu.

"Leap'in güvenliği konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi Ryker, odanın kontrolünü tekrar ele geçirme çabasıyla havalı bir ton takınarak. "Onu buraya sadece, bir öğrenci olarak faydalı olmayı reddettiği için sarayın yerlerini silerek krallığa hizmet edebileceğini söylemek için getirdim." İnce ağzı oyunbaz bir sırıtişla gerildi. "Tabii ki bundan başlayarak."

Bir paspas ve ovma fırçası üretildi ve Leap, kuzeni mahkemeye devam ederken sonraki dört saatini büyük salonun zeminini elleri ve dizleri üzerinde ovarak geçirmek zorunda kaldı. Ryker ve arkadaşları yemek kısıntılarını düşürmeyi, şarap kadehlerinden damlalar dökmeyi ve hatta 'yanlışlıkla' kovanı devirmeyi ihmal etmediler, bu yüzden durup daha fazla sabun ve suyla doldurmak zorunda kaldı. Onu sürekli sabote etme çabaları, işlemin olması gerekenden iki kat daha uzun sürmesine neden oldu ve büyük salondan ayrıldığında, bastırılmış öfkeden titriyordu.

"Seni böyle etkilemelerine izin vermemelisin," dedi Gale, Leap'i takip ederken. Şimşek binicisi onun gölgesi haline gelmiş gibiydi ve Leap bundan hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyordu. Bir yandan onun varlığı Ryker'ın zalimliğini dizginliyordu ama diğer yandan Leap'in günün yirmi dört saati yanında bir muhafız varken kaçma şansı yoktu.

"Oren Amca seni gerçekten beni koruman için mi görevlendirdi?" Sıçrayış Gale'e dönüp bakmadan sordu. Akli büyük salonda yaşanan olaylarda, saray görevlilerinin ona eziyet ederken bile orada değilmiş gibi davranmalarında, saraydaki en alt düzeydeki hizmetkârdan bile daha az önemliymiş gibi hissettirmelerindeydi. Eğer Gale onları izlemek için orada olmasaydı, muhtemelen onu da ezeceklerdi.

Kendi kendine yettiği onca yıldan sonra kendisine bakıcılık yapılması gerektiği düşüncesi kulaklarını utançla yaktı. Gerçekten bu duruma mı düşmüştü?

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Gale. "Bana kaçmadığından emin olmamı emretti ama yaralanman ya da zarar görmenle ilgili bir şey söylemedi. Ryker'ın sana fiziksel olarak saldırmamasını onaylamayacağından eminim, bu yüzden yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmiyorum."

"Doğru, ama Ryker'ın beni başka şekillerde taciz etmesiyle bir sorunu yok, öyle mi?" Leap alaycı bir şekilde sordu. "Beni yerleri fırçalamaya zorlaması ve arkadaşlarının bana sataşp eziyet etmesine izin vermesi, bana gerçekten el sürmedikleri sürece sorun değil mi?"

Gale omuz silkti. "Yıldırma her yerde olur Leap, Yıldırım Süvarisi Akademisi'nde bile." Leap avluyu geçerlerken Gale'in sesindeki çatık kaşları duyabiliyordu. "Akademiye katılmak senin için gerçekten bu kadar iğrenç mi?"

Sıçrama durdu ve Gale'le yüzleşmek için döndü. "Bu benim için bir onur olur," dedi, sesi alışılmadık derecede ciddiye. "Bir zamanlar daha fazlasını istemezdim ve amcamın dün bana verdiği fırsatın üzerine atıldım. Ama bu Adara, Einar ve Mavlyn'le tanışmadan ve bazı amaçların eski kinleri ve sınırları bir kenara bırakmaya değer olduğunu anlamadan önceydi."

"Peki bunlar hangi nedenler?"

Sıçrayış düşüncelerini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Adara'yla ilk tanıştığımda, ateş büyüsünü kullanarak harpillerden birini onu öldürebilecek bir gölge büyüsü enfeksiyonundan kurtardı. Bu, harpiller onu öldürüp yuvaya geri götürmeye çalıştıktan sonraydı - ve sen bir şey söylemeden önce," diye ekledi, Gale'in yüzündeki ifadeye sinirlenerek, "- bunun olmasını engellemeye çalışıyordum. Ama her neyse, Adara harpiyi karda ölüme terk etmek için her türlü nedeni olmasına rağmen kurtardı. Einar, huysuz yaşlı ejderha, varlığının her zerresiyle fae'lerden nefret etmesine rağmen, iyi günde kötü günde Adara'nın yanında kaldı. Mavlyn-" kalbine saplanan suçluluk bıçağı onu düşününce biraz burkuldu- "memleketini, ailesini ve bildiği her şeyi Adara'ya yardım etmek için terk etti, Leydi Mossi'nin bunu öğrenirse onu cezalandıracağını bilse de."

"Fae hafızası hatırlayabildiği sürece, hatta ejderha savaşlarından önce bile evler hakimiyet için savaşıyorlardı. Şampiyonlar ve kahramanlar hakkında duyduğum tüm hikayelerde, tüm diyarlardan fae'lerin ortak bir düşmanla savaşmak için bir araya geldiği tek bir hikaye bile duymadım. Ama işte hepimiz buradayız, Adara için her şeyi riske atıyoruz çünkü krallığımızı yok eden gölge lanetini sona erdirmek için gerekenlere sahip olduğuna inanıyoruz."

Leap'in bakışları bileğini ısıran kelepçelere kaydı. "Adara'ya inandığım için zincire vurulup Angtun'a sürüklenmeme, sihrimden mahrum bırakılmama ve pislik kuzenimin merhametine terk edilmeme izin verdim. Hayatımı harpillerle bıraktım, Wynth'e bir değil iki kez dönerek postumu riske attım ve başkente saldırı düzenlenmesine yardım ettim çünkü hiçbir sorunum gölge büyüsü tehdidi kadar önemli değil. Kan yemini ederek ve akademiye katılarak amcama istediğini vermenin bir anlamı yok. Arkadaşlarıma sırtımı döndüğüm an, gölge yaratıklar kazanacak. Ve hiçbir eğitim krallığı kurtarmaya yetmeyecek."

"Onu bilemem," diye homurdandı Gale. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, hem hakarete uğramış hem de çelişkili görünüyordu. "Biz yıldırım atlıları neredeyse yirmi yıldır sınırı gölge yaratıklardan koruyoruz ve bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardık. Ayrıca, Adara'nın Kral Aolis'i öldürmesinden bu yana neredeyse bir haftadır tek bir gölge yaratık bile görmedik. Amcan sınırdan atlıları çekmeye başladı bile-"

Sıçrayış'ın eli dışarı fırladı ve binicinin koluna dolandı. Gale şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde çocuğun koluna dolanan küçük eline baktı. "Lütfen amcamın bunu yapmasına izin verme," dedi. "Şu anda her şeyin güvenli gibi görüldüğünü biliyorum ama o gölge iblisi kendi gözlerimle gördüm. Hâlâ Kaipei Kalesi'nde, hâlâ ipleri elinde tutuyor ve gölge yaratıklar ortadan kaybolduysa, bu bir şekilde onun ana planının bir parçası. Adara onu yok edene kadar hâlâ tehlikedeyiz."

Sayırsız çelişkili duygu -şüphe, korku, kuşkuculuk- Gale'in yüzünü kapladı ama Leap yıldırım atlısının fikrini değiştirmesini beklediye de büyük bir hayal kırıklığına uğradı. "Sanırım kaçmana yardım etmem için beni ikna etmeye çalışıyorsun."

Sıçrama iç çekerek Gale'in kolunu bıraktı. "Dünyayı kurtarmama yardım etmen için seni ikna etmeye çalışıyorum," dedi ve yaşlı erkeğin yüzündeki ifadeyi görmemek için arkasını dönerek. "Ama seni ikna edebileceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Yetişkinler çocukları asla ciddiye almaz, çok geç olana kadar, hatta o zaman bile-"

Sözünü kesti, sonra döndü ve uzaklaştı. Ne anlamı vardı ki? Bu asla kazanamayacağı bir tartışmaydı.

Dünkü maceralardan döndüğümde o kadar yorgundum ki ertesi gün öğlene kadar uyuyabileceğimi düşündüm. Ancak gün doğumundan kısa bir süre sonra guruldayan midem beni uyandırdı ve ne kadar su iersem içeyim, tekrar uyumak için onu yeterince sakinleştiremedim.

"Dev dişleri," diye homurdandım, koridora adım atarken sabahlığımın düğümünü çözdüm. Sarayın koridorlarında yürürken tek ses ayak seslerimdi - etrafta dolaşan birkaç sinsi hizmetkâr dişında herkes hâlâ uyuyordu. Su fae'leri genel bir kural olarak erken kalkınlar gibi görünmüyordu, buna şkrediyordum. ř anda benimle konuşmaya çalışan birinin kafasını ısırp koparacağımdan korkacak kadar sinirli bir ruh halindeydim.

Belki de tüm oruç dönemini su altında geirmeliyim, diye düşündüm kendi kendime göletin etrafında ilerlerken. Okyanusun altındayken, sudan enerji ekebildiğimde, kendimi çok daha az a hissetmiştim. Prentis'in muhafızları beni kayığa bindirirken elimi nehir suyuna daldırdığımda hissettiğime benzer bir duyguydu bu. Ama tamamen suya battığımda, okyanusun akıntısı etrafımda akarken kendimi yüz kat daha güçlü hissetmiştim.

Teoriyi test etmek isteyerek ayakkabılarımı çıkardım ve glete yaklaştım. nce bir ayağımı, sonra diğeri suya sokup soğun dalgalar halinde bacaklarımdan yukarı çıktığını hissettiğimde nefesim buzlu puflar halinde ıktı. Başka bir fae olsa anında titremeye başlardı ama ben bu canlandırıcı hissi kucakladım ve su belime kadar gelene kadar suya girdim. Açlık acısı yavaş yavaş azaldı, yerini ayaklarımdaki gıdıklanma hissine bıraktı. Kaşlarını çatarak aşağı baktım, sonra ayak parmaklarını kemiren altın bir koi görünce irkilerek güldüm.

"Merhaba küçük adam." melip suyun içinden uzandım ve onu sevebildim. Küçük bir köpek büyüklüğündeydi ve elimle lapis lazuli çizgileriyle kaplı altın pullarını okşarken mutlu bir şekilde kıpırdandı. "Leydi Mossi'nin koisinden çok daha arkadaş canlısın."

Çakılların üzerinde çıtırdayan botların sesi beni bir ziyaretçiye karşı uyardı ve başımı çevirdiğimde Einar'ın göletin birkaç metre ötesinde durduğunu gördüm. Sabah güneşi onun uzun boylu, güçlü formunu aydınlatıyordu ve ısırk izinden artık tanıdık gelen bir arzu zonklaması yükseliyordu.

Gözleri parladı ve muhtemelen bağ aracılığıyla ona olan ihtiyaımı hissedebildiğini fark ettiğimde ağızım kurudu. Ama bu konuda yorum yapmak yerine bakışları bacaklarıma sürtünen koi balığına gitti.

"O balıkla mı konuşuyorsun?" diye sordu, sesi kuru ama eğleniyordu.

Dudaklarım seğirdi. "Sen araya girmeden önce su politikaları hakkında hararetle bir tartışma yapıyorduk." Koi'nin pürüzsüz pullarını son bir kez okşadım, sonra Einar'la yüzleşmek için doğruldu. "Bize katılmak ister misin? Oldukça ferahlatıcı."

Einar ürperdi ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben burada güzel ve kuru kalırken senin kıının donmasını izlemek beni oldukça rahatlatıyor."

Sırttım. "Hiç şmyorum," dedim kendi etrafımda dönerek. Sabahlığımın kollarından fırlayan su damlacıkları sabah güneşinin ışınlarını yakalayarak uzaklaşıyordu

küçük kayan yıldızlar gibi üzerimden akıyordu. Einar birkaç damla ona isabet ettiğinde irkildi ve kıydan geri sıçrayıp menzilden çıkarken ben de güldüm. Acaba beni dondurucu soğuklara karşı dayanıklı kılan buza olan yakınlığım mıydı, yoksa tüm su perileri bu şekilde mi yaratılmıştı? Belki de bunu Prentis'e sorabilirdim.

"Burada ne işin var senin?" Sırt üstü yüzebilmek için suya geri batarak sordum. Su uzuvlarımı okşarken içime bir huzur dalgası yayıldı; bu okyanusta hissettiğim baş döndürücü bir heyecan değil, sessiz bir mutluluktu. Sanki her su kütlesinin farklı duygusal dalga boyları vardı ve farklı sularda yüzmeyi deneseydim ne hissedeceğimi merak ediyordum. Şırl şırl akan bir dere beni mutlu ve kabarcıklı yapar mıydı? Akan bir nehir beni aciliyet ve yön duygusuyla doldurur muydu? Neden daha önce durup bunu hiç düşünmemiştim?

"Seni buraya kadar takip ettim," dedi Einar, sanki bu çok açıkmuş gibi. Alaycı bakışlarım üzerine ekledi, "Bağ bana ne kadar yakın ya da uzak olduğunuzu söylüyor, o yüzden odalarınızdan çıktığınızda bunu hissettim."

"Ah." Einar'ın sıcak yatağından ayrıldığını hayal ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kapladı... ardından zihnimin gözünde onun gömleksiz görüntüsü canlandı, çıplak teni, kıvrılan dövmeleleri ve sabahın ilk ışıklarında parıldayan dalgali kasları. Görüntüyü kafamdan uzaklaştırıp elimdeki tartışmaya odaklanmaya çalıştım. "Yatakta kalmalıydın, Einar. Burada tamamen güvendesin."

"Öyle olduğunu biliyorum ama ben zaten uyanıktım," dedi. Dudaklarına bir gülümseme değdi ve ekledi: "Ayrıca, burada seninle olmak zor değil. Manzaranın bu kadar tadını çıkarırken değil."

Yaklaştığında nasıl görüldüğümü gözümün önüne getirdiğimde yanaklarım kızardı -elbise kıvrımlarıma yapışmış, sert meme uçları kumaşın arasından fırlamıştı. "Bu kadar yeter. Sudan asla çıkmayacağım."

Einar sırtıttı, karanlık yakışıklı yüzünde beyaz dişleri parlıyordu. "Sonsuza kadar orada mı kalacaksın? Gölün leydisi mi olacaksın?"

"Gölün prensesi," diye düzelttim, dilimi ona doğru uzatarak. "Asırlar boyunca hakkımda hikâyeler anlatacaklar - erkekleri kötü zevkler vaadiyle suyun soğuk derinliklerine çeken, ancak testisleri donarken onlara mavi toplar veren baştan çıkarıcı kadın."

Einar'ın kahkahası bir çocuğun feryadıyla kesildi. Acı dolu feryat kalbimi parçaladı ve bir anda havuzdan çıktım, bahçe yolunda koşarken ayakkabılarımı unutmuştum. Einar'ın daha ağır adımları arkamda, sesin kaynağına, çimlerin üzerinde diz çökmüş on yaşlarında bir hizmetçi çocuğa doğru ilerliyordu.

"Ripples!" diye feryat etti ve önünde yere yığılmış patiska kediye görünce kalbim duracak gibi oldu. Küçük elleri kedinin tüyelerine gömülmüştü, onu silkeleyip uyandırmaya çalışıyordu ama hayvan gitmişti, bacakları kaskatı kesilmişti, gözleri görmüyordu, ağzına ve bıyıklarına köpük ve kusmuk parçaları yapışmıştı. "Ripples öldü!"

Hizmetçi üniforması giymiş bir fae dışarı fırladı, çocuğun yanına koşarken elinde toz bezi sallanıyordu. "Sus artık, Elys. Bütün kaleyi uyandıracaksın!"

"A-a-ama neden öldü ki!" diye hüngür hüngür ağlıyordu çocuk, onu bağrına basarken. "Bu sabah mutfakta onunla oynuyordum ve çok iyiydi!"

Kadın oğlunu teselli etmeye çalışırken ne yapacağını bilemeden çaresizce durdum. Einar ise bir adım ötedeki bir çim parçasına doğru ilerlemişti. "Bunlar kek kırıntılarına benziyor," dedi yüksek sesle. "Kediniz onu hasta eden bir şey yemiş olabilir mi?"

Onun durduğu yere doğru baktım ve kalbim donarak göğsümde katı bir yumru haline geldi. Çimenlere saçılmış küçük sarı pandispanya parçaları vardı. Başımı kaldırıp baktığımda içimi bir korku kapladı; bakışlarım sarayın duvarını tırmanarak yaklaşık yirmi metre yukarıdaki açık pencereyi buldu.

Boğazımdan safra yükseldi ve birden bir şey yemediğime sevindim. Hepsini kusabilirdim... tıpkı kedinin yapmaya çalıştığı gibi.

"Hasta mı?" diye yankılandı annesi. "Pasta yüzünden mi?" Kadın başını salladı. "Ripples daha önce de kek yedi. Bu yüzden hiç ölmemişti."

Onun sözleri üzerime çöken şok büyüsunü bozdu ve hemen harekete geçerek Einar'ın kolundan tutup onu olay yerinden uzaklaştırdım. "O pasta dün gece benim odamdaydı," diye tısladım nefesimin altında. Çocuğu ve annesini terk ettiğim için kendimi kötü hissediyordum ama bu bekleyemezdi ve onların duymasını göze alamazdım. "Biri beni zehirlemeye çalıştı."

"Ne?" Einar'ın gözleri şokla irileşti, sonra daraldı ve tüm yüzü öfkeyle karardı. "Ne demek istiyorsun, biri seni zehirlemeye mi çalıştı?"

Başımı salladım, panik halindeki düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. "Dün gece odama döndüğümde biri tuvalet masamın üzerine bir dilim pandispanya bırakmıştı. Bu konuda sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgundum ve bunun ya bir hata olduğunu ya da Cascada'nın orucumu sabote etmeye çalıştığını düşündüm. Pastayı pencereden dışarı fırlattım ve yattım."

Einar önce ölü kedinin bulunduğu yere, sonra da pencereye baktı. "Bu kesinlikle senin yatak odanın penceresi." Çenesinde bir kas çalıştı ve kızgın sıcaklık gözle görülür dalgalar halinde üzerinden yuvarlanırken etrafındaki hava buharlaştı. "Bunu yapan piçi bulacağım, onu parçalara ayıracağım ve koi balıklarına yedireceğim."

Kanatları sırtından fırladığında irkildim ve ne olduğunu anlayamadan beni kendine doğru çekip havalandı. Birkaç sert kanat çırpışından sonra yatak odamdaydık ve odamı baştan aşağı aramadan önce beni kaba bir şekilde yatağa yatırdı.

"Bu odada alışılmadık bir koku yok," diye homurdandı, bir elini saçlarında gezdirerek. "Ve kendilerinden başka hiçbir iz bırakmadılar."

"Kim olursa olsun pastayı doğrudan getireceğinden emin değilim," diye belirttim. "Ben olsaydım, bir hizmetçi kullanırdım. Belki de hepsini sorgulamalı ve pastayı getirmelerini kimin istediğini öğrenmeliyiz."

Sabahı personeli sorgulayarak geçirdik, ancak bunun sonuçsuz bir ipucu olduğu ortaya çıktı. Hizmetçiler ve mutfak görevlileri hiçbirinin pastayı getirmediğinde ısrar ediyordu; sadece sabahları odaları temizliyorlardı ve benimkini temizleyen kişi ayrılırken yiyecek olmadığını iddia etti. Bu da pastanın ben yokken konulmuş olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu Cascada'yı eliyor," dedim kızgınlıkla. "Bütün gün bizimle birlikteydi."

Einar, "Slaugh'un saraya casuslar yerleştirmiş olması ve onlara seni öldürmelerini emretmiş olması muhtemel," dedi. Bulgularımızı karşılaştırmak için ana salonun dışındaki boş bir salona geçmiştik. "Bu, ya da belki Prentis'in olası evliliklerinizi duyan kıskanç bir sevgilisi vardır."

"Tüm bu spekülasyonlar faydasız." Duvardaki saate baktım ve neredeyse kahvaltı vaktinin geldiğini fark ettim. "Leydi Axlya'ya söyleyip bir soruşturma açmasını isteyelim mi?"

Einar başını salladı. "Suikastçı büyük ihtimalle su sarayının bir üyesi - Axlya'ya söylemek sadece peşlerinde olduğumuzu anlamasını sağlar ki bu da onları yakalamamızı daha da zorlaştırır. Tetikte olmamız ve yeni girişimlere karşı tetikte olmamız bizim için daha iyi olur. Bir şey yemiyor olman ve benim çoğu zehire karşı dayanıklı olmam iyi bir şey."

"Evet, sanırım bu oruç olayının tek iyi yanı bu." Midem guruldadı ve derin bir iç çektim. "Sanırım bu sabah kahvaltıyı atlayacağım, eğer senin için de aynıysa."

"Seni suçlamıyorum." Einar kapıya doğru ilerledi ve çıkarken alnıma bir öpücük bıraktı. Dudaklarının alnıma dokunuşu içimde farklı bir açlık uyandırdı ama ben harekete geçmeden menzilden çıktı. "Biraz dinlenmeye çalış Adara. Diğer klan başkanları bu öğleden sonra geliyor ve aklını başına toplaman gerekecek."

Sonraki üç gün berbat geçti. Ryker, Leap'i sabahtan akşama kadar çalıştırıyor, ya yerleri ve tuvaletleri fırçalıyor ya da yandaşları ona küçük prensleriymiş gibi yaltaklanırken el pençe divan duruyordu.

"Biraz sola," dedi Ryker, sağ elindeki şarap kadehiyle işaret ederken sol elinde tuttuğu defteri okuyormuş gibi yaptı. Yine büyük salondaydılar, Ryker tahta yayılmış, Leap ise bir tabureye oturmuş, Ryker'ın ayaklarından birini kucağına dayamıştı. Ryker'ın ekibindeki yaltaklanan kadınlardan biri -Letta, Leap adının Ryker olduğunu düşündü- solundaki sandalyeye oturmuş, Leap kuzeninin manikürlü ayağına masaj yaparken üzümleri eliyle besliyordu.

Leap başparmağını düzeltip kuzeninin kavisine gereğinden fazla bastırırken Ryker'a kaşlarını çatı. "Oww!" Ryker tersledi, bacağı istemsizce sarsıldı. Leap, kuzeninin kazara yüzünü tekmelemesini önlemek için Ryker'ın ayağını sıkıca kavradı, sonra başparmağındaki baskıyı gevşetti. "Bunu bilerek yaptın," diye sızlandı.

"Ya da belki biraz baskıya dayanamayan hassas küçük bir prensessin," diye kışkırttı Leap. Tekrar bastırdı, bu kez Ryker'ın ayağının üst kısmına bastırdı ve başka bir sızlanmayla ödüllendirildi. "Ayağını bu kadar acıtacak ne yapıyorsun bilmiyorum zaten. Tek yaptığın bütün gün tembel kışının üstünde oturmak."

Ryker defteri bir kenara bıraktı, ayağını Leap'in elinden çekerken yüzü karardı. Letta'nın önünde sallandığı taze üzümü görmezden gelerek, "Bunu bir daha söyle," diye homurdandı.

Sıçrama çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu ama durumun adaletsizliği onu her yönden sıkıştırıyor, sabrını taşıyordu. "İlk seferinde anlamadığın için küçük kelimeler kullanarak tekrar söyleyeceğim," dedi, her kelimesi alaycılıkla damlıyordu. "Sen. A. Tembel. Aptal. Bir parça. Boktan. Ve hak etmiyorsun. hak etmiyorsun. hak etmiyorsun."

Ryker söz konusu tahttan fırlayarak Leap'i taburenin üzerindeki tüneğinden yakaladı. İkisi bir yığın halinde yere yığıldı, birbirlerine tekme ve yumruklar atarak taş zeminde yuvarlandılar ve hakimiyet için savaştılar. Leap üste çıktı ve Ryker'ın yüzüne bir yumruk indirdi. Ryker'ın dişleri derisini parçaladığı için parmak eklemleri arasında ateşli bir acı izi oluştu ama büyük oğlanın ağzındaki parlak kan çiçeğine değdi.

"Bu ne cüret!" Ryker onu geri püskürttü ve Leap odanın üç metre ötesine uçtu. Duvara çarptığında kadınsı bir çığlık koridoru yırttı, ince bir goblen onunla acımasız taş arasındaki tek tampondu. Goblen duvardan kurtuldu ve Leap'in üzerine yıkıldı, asılı olduğu cıvata Leap'in kafasını kırdı ve Leap bir yığın halinde yere düştü. Kabaran kumaşın içinde çırpınırken gözlerinde yıldızlar uçtu, umutsuzca kendini çözmeye çalıştı ama tanıdık bir el tuniğinin önünü kavrayıp onu enkazdan sürüklerken buna gerek kalmadı.

"Sorun nedir, küçük Sıçrama?" Ryker alay etti, yüzü zalim bir zevkle çarpılmıştı. Yanakları kızarmış, bakışları kuzeni çok içtiğinde her zaman olduğu gibi bulanıklaşmıştı. Leap, bu acımasız dayağı izlemek için odada küçük bir kalabalığın toplandığının belli belirsiz farkındaydı. "Yıldırım büyün olmadan işe yaramazsın, değil mi? Yapamazsın

doğru düzgün bir yumruk bile atamazsın." Leap'e kanlı bir sırtış attı. "Gardiyanın seni korumak için yanında olmadığına göre şimdi ne yapacaksın?"

Leap kuzenine sertçe baktı, önünde dalgalanan üç yüzün tek bir yüz haline gelmesini diledi. "Kıskanıyorsun," diye homurdandı, farkına vardığı şey kendi şimşeklerinden biri gibi içinde sekiyordu. "Bu yüzden mi bunca yıldır bana eziyet ediyordun, köpeğimi neden üç katlı bir pencereden aşağı attın? Ben yıldırım büyüü yapabiliyorum ama sen yapamıyorsun diye mi?"

İçinden gerçek bir kahkaha yükseldi ama Ryker diğer elini Leap'in nefes borusuna kapayınca kahkahası kısa sürdü. "Kapa çeneni," diye hırladı, gözlerindeki manyakça parıltı çaresizliğe varan karanlık bir şeye dönüştü. "Senin sihrini kıskanmıyorum. Küçük bir şimşek gösterisi yapabiliyorsan ne olmuş yani? Sen hâlâ gerçek bir erkek gibi sorunlarıyla yüzleşmek yerine onlardan kaçan korkak bir budalasın."

"Korkakça mı?" Leap boğuk bir sesle konuştu. Ryker'ın boğazındaki elini pençeledi ama sıyrıkları bir elmas parçasına vurulan keski kadar etkisizdi. "Küçük çocukları dövmeyi seven bir adamdan böyle bir şey duymak çok hoş."

"Ryker." Letta Ryker'ın dirseğinde belirdi, sivri yüzü endişeli bir ifadeye bürünmüştü. "Belki de onu bırakmalısın. Dudakları maviye dönüyor."

"Nesin sen, annesi mi?" Ryker arkasını döndü ve Leap'i Letta'nın kollarına iterek ikisini de şaşırttı. Letta onu yakaladığında tökezledi ve Ryker'ın arkadaşlarından biri ikisi de düşmeden önce onu yakalamak için koştu. "Madem bu kadar çok istiyorsun, al onu o zaman. Ama bir daha asla sarayıma gelme."

Letta kekeleyerek, "Benim önerdiğim şey bu değildi," dedi. Leap'i bıraktı ve hızla ondan uzaklaşmaya çalışırken kışının üzerine düşmesine izin verdi. "Sadece babanla başının derde girmesini istemiyorum."

"Evet, Ryker." Letta'yı yakalayan fae -Kip adında bir erkek- Leap'e belirsiz bir bakış atarak içeri girdi. "Lord Oren, onu buraya getirmek için çektiği onca zahmetten sonra Leap'i dövdüğünü öğrenirse hiç mutlu olmayacaktır."

"Babamın bilmediği şey ona zarar vermez." Ryker omzundaki hayali bir kir lekesini silkeledikten sonra Sıçrayış'a doğru bir adım attı. "Tabii içinizden biri ona söylemeyi planlamıyorsa, ama bunu yapmazsınız, değil mi?" diye sordu, her bir arkadaşının gözlerinin içine bakarken sesi tatlı bir zehirle doluydu.

Leap, Ryker'la arasına mesafe koymak için ayağa kalkmaya çalıştı ama tüm vücudu acıyla zonkluyordu ve oda dönerek onu tekrar yere düşmeye zorladı. Bileğindeki kelepçeler sadece sihrini kullanmasını engellemekle kalmıyor, iyileşme yeteneğini de köreltiyordu. Kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyor, kuzeni tepesinde belirirken yerde çırpınıyordu. Ryker'ın sonunda onu deşeceği an bu muydu?

Ryker, Leap'in göğsünün ortasına bir çizme geçirip onu yere yapıştırırken izleyenler hiçbir şey söylemedi. Panik, Ryker'ın ayağının baskısı altında keskin ve parlak bir şekilde patlarken, Ryker eğildi ve kemerinden küçük bir soyma bıçağı çıkardı.

"Acaba yerimiz tükenmeden önce değerli küçük alnına kaç kez 'hain' kazıyabiliriz?" diye düşündü ve başparmağıyla bıçağın ucunu test etti. Küçük yaradan parlak bir kan damlası fişkırdı ve diğerlerine bakarken dilini yaraya değdirdi. "Ben onu tutarken hanginiz bu şerefe nail olmak ister? Yoksa hepiniz korkak mısınız?"

Leap'in kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki odadaki diğerlerinin seslerini bile duyamıyordu. Koridora açılan kapıların çarparak açıldığını ya da topuklu botların yere vurarak çınladığını zar zor fark etti. Ama bağırışların, onu yerden kaldıran güçlü kolların belli belirsiz farkındaydı ve biri yüzüne tokat atınca oda yeniden şaşırtıcı bir şekilde odaklandı.

"Sıçra. Sıçra!" Gale'in sertleşmiş yüzü önünde asılı kaldı, yıldırım atlısı Leap'in göz hizasına kadar eğildi. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Leap. Gözlerini kırıştırdı ve Ryker'ın diğer iki yıldırım binicisinin pençelerine karşı mücadele ettiğini görmek için etrafına baktı. Bu manzara o kadar beklenmedikti ki başını sertçe salladı ama önündeki görüntü hiç değişmedi.

"Bırakın beni, sizi vefasız köpekler!" Ryker atlılara karşı bağırdı, kelimeleri biraz bulanıktı. "Yetkili benim, bana cevap vermeniz gerekiyor!"

"Sen saraydan sorumlusun," diye düzeltti Gale, sesi Angtun'un kulelerinin etrafında esen kış rüzgârları kadar soğuktu. "Gaoth Aire'den sorumlu değilsin ve Yıldırım Muhafızları'ndan da sorumlu değilsin. Bu onur hâlâ babana ait ve o bize aksini söyleyene kadar, senin değil onun çıkarları doğrultusunda hareket etmeye devam edeceğiz."

Gale başını salladı ve atlılar Ryker'ı serbest bıraktı. Yüzü öfke ve utançtan kıpkırmızı olan Ryker tökezleyerek uzaklaştı. Gale Sıçrayış'ı uzaklaştırırken Ryker, "Bu yanına kalmayacak," diye öfkeleni. "Babama bunu anlattığımda hepinizi Yıldırım Muhafızları'ndan attıracak!"

Süvariler Leap'i odadan çıkarırken Ryker'ı görmezden geldiler. Leap kendisini ana kuleden dışarı çıkarmalarına izin verdi, üzerine bir sis çökerken ayakları mekanik bir şekilde hareket ediyordu. Vücudunda zonklayan acı onu gölgede bırakmış, diğer her şeye dair farkındalığını bastırmış gibiydi. Sonrasında bildiği tek şey, odasında bir sandalyede oturduğu ve dudaklarına değen cam şişenin soğuk baskısının onu tekrar kendine getirdiği oldu.

"İç," diye emretti Gale ve Leap yutkundu. Yanan sıvı boğazından aşağı süzüldü ve buruk tada karşı öksürdü. Geri çekilmek istedi ama yıldırım binicisi onu hepsini içmeye zorladı.

Leap bitirdiğinde Gale cesaretle, "İşte bu," dedi. Çocuğa bir bardak su uzattı ve Leap ağzındaki berbat tadı temizlemek için çaresizce suyu kana kana içti. Vücudunu bir serinlik hissi kapladı ve zonklama eskisinin yarısına inerek acının ötesini düşünmesini sağladı. "İşte buradasın."

Sıçrayış yüzünü buruşturdu. Elinin tersiyle ağzını silerek, "Gölgeler içinde neydi o şey?" diye sordu. "Hayatımda hiç bu kadar berbat bir şey tatmamıştım."

"Bu bir iyileştirici tonik," dedi Gale kuru bir sesle. "Bilirsiniz, özel iyileştirme güçleri olmayan bizler için."

Sıçrama gözlerini kırıştırdı. "Yani her yaralandığında bu şeyi içmek zorunda mısın?"

Gale güldü. "Ben değilim," dedi ve Leap'e biraz yer açmak için geri çekildi. "Ama tüm yıldırım binicileri Yüce Fae değildir, Leap. Hepimiz şimşek kullanma ve ruh bulutlarına binme yeteneğine sahibiz, ama hepimiz senin sahip olduğun ekstra güç, hız ve iyileşme avantajlarına sahip değiliz. İksirler ve tonikler bu yüzden var."

"Ah." Sıçrayış kaşlarını çattı, bu kavramı kafasında oturtmaya çalışıyordu. "Bunu fark etmemiştim. Tüm yıldırım sürücülerinin ailem gibi olduğunu sanıyordum."

"Öyleler," dedi Gale. "Annen bir Yüce Fae'ydi ama baban değildi. Ekstra özel yetenekler konusunda eksikliğini, katıksız iradesi ve pes etme konusundaki isteksizliğiyle telafi etti." Gözlerine hüznün girerken gülümsemesi kayboldu. "Bugün sana olanları öğrenseydi beni çok hayal kırıklığına uğrattırdı."

Aralarına söylenmemiş sözlerin ağırlığıyla koyu bir sessizlik çöktü. Sonunda Leap sordu: "Peki şimdi ne yapacağız? Statükoya devam edip dünyanın sonu gelmiyormuş ve Angtun şımarık bir psikopatın ellerine bırakılmamış gibi mi davranacağız?"

Gale iç çekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama günün geri kalanında odalarınızdan çıkmamanızı öneririm. Ryker bu öğleden sonra başladığı işi bitirmek için fırsat kollayacaktır."

Odadan çıkmak için döndü, bir elini gelişigüzel cebine soktu. Kapıyı açmak için çıkardığında cebinden metal bir anahtar düştü ve yere çarptı. Leap nefesini tutmuş, Gale'in fark etmesini bekliyordu ama yıldırım binicisi kendini odadan dışarı atıp kapıyı arkasından kapatıp kilitlerken kayıtsız görünüyordu.

Leap anahtarı yerden kaptı. Kelepçeleri çıkarması sadece iki saniyesini aldı ve büyüsü içinde yeniden canlanırken neredeyse sevinçten bağıracaktı. Parmak uçlarında şimşekler çaktı ve eğer dışarıda olsaydı, ellerini başının üzerine uzatıp enerji dalgasını serbest bırakır, sevinci ve öfkesiyle tüm gökyüzünü aydınlatırdı.

İntikam arzusu damarlarında çatırdıyordu ve kapıdan dışarı fırlayıp Ryker'ı kızartmamak için kendini zor tuttu. Sadece arkadaşlarını düşünmek onu odasında tutuyor, güneşin batmasını ve saray sakinlerinin uykuya dalmasını beklerken bir ileri bir geri volta atıyordu.

Sonunda saat ilerlemiş, saraydan gelen sesler azalmış, geriye sadece rüzgârın fısıltısı kalmıştı. Daha önce kendini kurtarmak için kullandığı anahtarı kullanarak kapısının kilidini açtı, ardından hızla döner merdivenden aşağıya, kulenin dibine indi. Kulenin kapısının hemen dışında nöbet tutan muhafız dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu ve Leap hem gözlerini hem de kulaklarını dört açarak bahçe labirentine daldı. Gökyüzünde asılı duran hilal sadece bir parça ışık sunuyordu, bu da onu gizlemek için idealdi, ama nöbetçi muhafızlar da vardı. Mavlyn'in kulesine doğru süzüldü, köşelerde ya da çalıkların arkasında gizlenen başka bir fae olup olmadığını kontrol etmek için rüzgârı kullandı.

Ancak Sıçrayış, Mavlyn'in kulesinin dışında bir muhafızla bile karşılaşmadı. Merdivenleri ikiye ikiye çıkarken içinde temkinli bir iyimserlik belirdi. Kapıyı çalma zahmetine bile girmede,

kilidi zorlamak için anahtarını kullandı ve kapıyı açtı.

"Mavlyn-" diye anons etti, sonra kısa bir süre durdu, önündeki sahne ortaya çıktıkça içinden buz gibi bir korku yayılıyordu.

"Merhaba kuzen," dedi Ryker hoş bir sesle. Mavlyn'in odasındaki makyaj sandalyesine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, acımasız yüzünde aldatıcı bir kibarlık ifadesi vardı. "Yıldırım Süvarileri'nden birinin bu gece seni serbest bırakacağını hissediyordum. Neden bize katılmıyorsun? Arkadaşın seni merakla bekliyor."

Uzak duvara yaslanmış, vücudu taşa bastırılmış ve sadece rüzgâr akımlarıyla ayakta duran Mavlyn'e bir bakış attı. Leap, Mavlyn'in yüzündeki çarpık ifadeden aşırı acı çektiğini anlayabiliyordu; kemiklerine ve eklemlerine bu kadar uzun süre baskı uygulamak işkence gibi olmalıydı. Onunla konuşmak için ağzını açtı ama söyleyebileceği her ne kelime varsa rüzgâr tarafından kapıldı ve doğrudan Ryker'ın kulaklarına süzüldü.

"Ahh, ne kadar asilce." Ryker sırıttı. "Sana onu bırakıp kaçmanı söylüyor."

Leap yumruğunu kaldırdı, parmak uçlarında şimşekler çakıyordu. "Bırak onu," dedi. İçinden çıkan ses bir çocuğun yüksek tonu değil, bir adamın gök gürültüsü gibi gürleyen sesiydi. "Bırak onu, yoksa seni olduğun yerde öldürürüm."

Leap'in daha önce hiç hissetmediği türden bir güç, içinden geçerek o kadar yoğun bir şekilde zonkluyordu ki, tüm odayı paramparça etmemek için elinden gelen tek şey buydu. Tüm vücudu elektrikle parlıyor, derisi ve saçları elektrikle cızırdıyordu ve Ryker'ın gözleri bu dönüşüm karşısında bir anlığına şoka girerek açıldı.

Ama kendini topladı ve şaşkınlığını iyi yerleştirilmiş bir sırıtışla bastırdı. "Beni öldürmeye çalışabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki sen benimkini bitirmeden ben onun hayatını söndüreceğim." Makyaj masasından bir nesne alıp Leap'e doğru uzattı ve Leap bunun yeni bir kelepçe olduğunu anlayınca içindeki öfke daha da alevlendi. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve buraya gelip bunları tak. Söz veriyorum, eğer bunu yaparsan arkadaşına hiçbir zarar gelmeyecek."

Leap Ryker'a doğru yavaş bir adım attı, sonra bir adım daha. Mavlyn tüm bu süre boyunca başını çılgınca salladı ve Mavlyn ona sessizce bağırırken Ryker sırıttı, her kelimenin tadını çıkarıyordu. "Al bakalım," dedi ve yeterince yaklaştığında kelepçeleri Leap'e fırlattı. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Evet." Leap söyledi. "Evet."

Kuzeni yaptığı ölümcül hatayı fark edemedi Ryker'ın bileklerine kelepçeleri geçirerek bir anda hareket etti. Kapandıkları anda Mavlyn'i sabitleyen hava büyüğü dağıldı ve yere yığılmasına izin verdi.

"Sıçra!" diye bağırarak kendini ayağa kaldırdı ama Ryker ona doğru bakmadı. Bir elini fırlatarak Ryker'a onu sandalyesinden fırlatan bir yıldırım gönderdi. Kuzenin kafası makyaj masasının köşesine çarptı ve baygınlık geçirirken gözleri kafasının içine yuvarlandı.

"Ugh." Leap, Ryker'ı saçlarından yakaladı ve ayağına kaldırdı. Kuzenini bir güzel silkeledi ama kıpırdamadı. "Seni tembel, değersiz piç! İlk vuruşta bayılırsan seni nasıl dövmemi bekliyorsun?"

Mavlyn, "Maaaaayyy belki de kafasındaki saçları yakmakla yetinmeli ve yola koyulmalıyız," diye önerdi. Leap'e doğru yürürken bileklerini ovuşturdu ve iki çocuğun arasına bakarken başını salladı. "Hatırlat da seninle asla ters düşmeyeyim, Leap. Öfkelendiğinde korkunç oluyorsun."

Leap bunun üzerine sırttı, öfkesi unutulmuştu. "Ben doğanın bir gücüyüm," dedi ve Ryker'ın saçlarını bıraktı. Kuzeninin kafası yere düşmeden önce bir kez daha makyaj masasına çarptı ve Leap bunun yeterince tatmin edici olduğuna karar verdi. "Hadi, Cirra'yı bulalım ve buradan gidelim. Kurtarmamız gereken bir Kahin var."

OceanofPDF.com

Balkonumdan Lochanlee'nin klan başkanlarının Usciete'e gelişini izledim, her birine küçük bir kişisel danışman ve hizmetli grubu eşlik ediyordu. Leydi Axlya'nın buzdan aynalarını parçaladıktan sonra şüphesiz düzelmemiş olan hakkımdaki iğneleyici değerlendirmelerini hatırladıkça midem sıkıştı. Düşüncesizce yaptığım bu hareket o an için doğru gelmişti ama şimdi hepsi buradayken ve onları şahsen gördüğümde kendimi pervasız ve aptalca hissediyordum.

Bu fae'ler hafta boyunca benim Ediria tahtına çıkmamı destekleyip desteklemeyeceklerine karar vereceklerdi. Tahtın açık bir varisi olmamın bir önemi yoktu; eğer çıkarlarına hizmet etmeyeceğime dair en ufak bir işaret alırlarsa, onun yerine oğullarından ve kızlarından birini aday göstermek için baskı yapacaklardı. Ben tahta çıkmayı çok fazla önemsemesem de Leydi Axlya önemsiyordu ve ona bir müttefik olarak ihtiyacım vardı.

Leydi Axlya bana bu akşam bir hoş geldin ziyafeti vereceğini ve benim de orada olmamı beklediğini söylemişti. "Bu, bıraktığın talihsiz ilk izlenimi düzeltmek için bir fırsat olacak," demişti ben yalvarmaya çalıştığımda. Birini oruç tutarken ziyafete katılmaya zorlamak zalimce görünüyordu - konsey üyeleri bunu anlamayacak mıydı? "Bu fae'ler sadece bu çalkantılı zamanlarda benimle birlikte yol almak için değil, aynı zamanda seninle tanışmak için de geldiler. Eğer odalarınızda saklanırsanız, sizi zayıf olarak algılayacaklar ve asla desteklerini kazanamayacaksınız."

Saatler geçtikçe sinirlerim midemde düğümlendi ve kusacak gibi hissedene kadar gittikçe büyüdü. Buna dayanamayarak odamdan çıktım ve gölde birkaç dakika daha huzur bulmayı umarak tekrar bahçeye çıktım. Elbette konsey üyelerinden hiçbiri fark etmeyecekti; şu anda hepsi odalarına yerleşmiş ya da diğer saray mensuplarıyla sohbet ediyorlardı.

Ama sözüm kesilmeden önce suya ayak parmağımı bile zor sokmuştum.

"Adara." Arkamdan gelen kadınsı ses donmuş bir gölün yüzeyi kadar pürüzsüzdü. Döndüğümde, buz mavisi saçların çerçevelediği keskin, üçgen bir yüze yerleştirilmiş bir çift kış gözüyle karşılaşınca kalbim sıkıştı. Daha önce şahsen gördüğüm bir yüz değildi ama yine de tanıdım.

"Sen Tamil'sin, değil mi?" Aslında bu bir soru değildi. Bu sahil şehri için biraz fazla sıcak tutan kışlık kürkler giymişti ama Lochanlee'nin buz fae'lerinin evlerini yaptığı Bala Oighr ya da Buz Duvarı'nda işine yaradığına şüphe yoktu. "Buz Fae klanının başı."

"Aslında o benim babam Tor," diye düzeltti Tamil. Adara'ya doğru bir adım attı, bakışları değerlendirciydi ama düşmanca değildi. "Düşündüğümden daha uzunmuşsun."

Omuzlarımı kamburlaştırma dürtüsüyle savaştım. Bir kadına göre her zaman uzun boyluydum ve çetrefilli uzuvlarım daha yeni gelişmeye başlamıştı. "Ve sen de düşündüğümden daha kısasın," dedim.

Tamil buna kaşlarını kaldırdı ve kendimi tekmelemek istedim. Bu insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu ama bunu başaramıyordum. "Neden baban yerine sen buradasın?" Her şeyden çok gafımı örtbas etmek için ağzımdan kaçırdım. "Klanını temsil etmen için genellikle seni mi gönderir?"

"Bugünlerde, evet," dedi Tamil. Gözleri titredi ve bir perdenin pencerenin üzerinden çekilmesi gibi kaybolmadan önce derinliklerinde sessiz bir hüznü açığa çıkardı. "Babam hâlâ Bala Oighr'ı yönetiyor ama artık yüzyıllar yaşında ve ömrünün sonuna yaklaşıyor. Konsey toplantılarına katılmak için diyarın dört bir yanına seyahat etmek bir yana, çoğu gün yatağından çıkması bile zor."

"Özür dilerim," diyerek ayağımı sudan çektim. Açlığımın keskin kenarı geri döndüğünde hemen pişman oldum, ancak midemdeki sancıları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve tüm dikkatimi buz fae büyükelçisine çevirdim. "Senin için zor olmalı."

"Teşekkür ederim." Terliğimi tekrar giyerken Tamil ayağıma baktı. "Yüzmenizi bölmek istememiştim. Geçerken seni gördüm ve diğer klan başkanları pis ellerini sana bulaştırmadan önce seninle bir dakika konuşmak istedim." Bir adım geri çekildi. "Bu akşam ziyafette görüşürüz."

"Bekle." Arkasını dönmeye başladığında "Bekle" dedim.

"Bir dakika bekle." Tamil durakladı. "Emin misin?"

"Evet." Göl kenarındaki çimenlere oturdum ve parmaklarımı suyun yüzeyinde gezdirdim; bu çok kötü bir uzlaşmaydı ama yine de işe yarayacaktı. Suyu dokunmak açlık sancılarımı tamamen suya daldığımda olduğu gibi dindirmiyordu ama gerginliğimi azaltıyor, daha net düşünmemi sağlıyordu. "Konsey toplantısında cehaletim ve asil bir terbiye almadığım için beni yargılamayan ya da küçümsemeyen tek Fae sendin."

Tamil gözlerini devirdi. Adara'nın yanına otururken, "Diğer klan başkanları yüzyıllardır süregelen gelenekler yüzünden kör olmuşlar," dedi. Rüzgâr yön değiştirerek Adara'ya Tamil'in kokusunu getirdi. Orman çamları ve yeni yağmış kar kokuyordu ve Adara bu kokuyu rahatlatıcı bulmaktan başka bir şey yapamadı. "Zor durumdaki bir elması gördüklerinde fark edemeyecek kadar aptallar."

Gözlerimi kırpıttım. "Hayatım boyunca pek çok şeyle anıldım ama 'pırlanta' bunlardan biri değil."

Tamil kıkırdadı ve eliyle suda daireler çizdi. Parmaklarının izinde gölün yüzeyinde buz kristalleri oluştu, aynı anda hem rastgele hem de kasıtlı gibi görünen spiral desenler. "Siyaset ve saray yaşamı konusunda eğitimsiz olabilirsin ama içinde kraliyet soyunun dolaştığına hiç şüphe yok. Kral Aolis'i teke tek dövüşte yendin ve henüz güçlerini tam olarak ortaya koymadın bile. Erginlenme ritüelini tamamladığında ne kadar güçlü olacağını düşünmek beni neredeyse dehşete düşürüyor."

Övgüsünün altında içim kıpır kıpır oldu. "Teke tek dövüş olduğunu söyleyemem," dedim ve pazumun etrafındaki altın manşete dokundum. Elbisemin kolunu yukarı çekerek, Einar'ın onu koluma geçirdiği o meşum geceden beri bir kez bile çıkarmadığım, değerli metalin içine yerleştirilmiş ilkel taşı Tamil'e gösterdim. "Ejderha koruyucum Einar bunu bana Aolis'i öldürdüğüm gece verdi. Onu yenmek için içinde saklı onlarca yıllık ateş büyüsünü kullandım. Bunu tek başıma asla yapamazdım."

Ama ben daha sözlerimi bitirmeden Tamil başını sallamaya başlamıştı bile. "Çoğu insan o kadar gücün ağırlığı altında parçalanırdı," diye karşı çıktı. "Onu yönlendirebilmen sadece benim ne demek istediğimi kanıtlıyor - sen korkunç derecede güçlüsün."

İçimi çektim. "Madem bu kadar güçlüyüm, neden kimse beni dinlemiyor? Gölge yaratık tehdidinin hâlâ burada olduğunu ve hepimizin yanlış şeye odaklandığını söylediğimde neden kimse bana inanmıyor? Buraya Leydi Axlya'nın bana yardım edeceğini umarak geldim ama yine de-" Kendimi kestim, yalnız gibi görünsek bile burada her yerde gözler ve kulaklar olduğunu hatırladım.

"Leydi Axlya'nın yardımları genellikle karşılıksız olur," dedi Tamil, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla. "Adı sanı duyulmamış bir kasabadan gelen bir köylü ya da onun ilk doğan oğlu olmanız fark etmez; asla karşılıksız bir şey vermez. Lochanlee üzerindeki demir pençesini bin yıla yakın bir süredir bu şekilde koruyor."

Gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı. "O kadar yaşlı mı?"

"Öyle," diye onayladı Tamil. "Leydi Axlya sayısız hükümdarın yükselişini ve düşüşünü gördü ve hepsinden daha uzun ömürlü oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu kurnaz kaltağın nasıl bu kadar uzun süre ayakta kalabildiğini bilmiyorum. Eğer benim de onun kadar çok eşim ve çocuğum olsaydı, muhtemelen sırf onların bitmek bilmeyen sızlanmalarından kurtulmak için ölürdüm."

Dudaklarımdan bir kakhaha döküldü ve aceleyle onu öksürüğe çevirmeye çalıştım. "Bu saygısız bir tavır," diye belirttim. "Tüm su perileri aynı şekilde mi hissediyor?"

Tamil başını salladı. "Buz fae'lerinin Usciete Hanesi ile her zaman karmaşık bir ilişkisi olmuştur," dedi. "Uzun yıllar boyunca Bala Oighr'ın egemen bir diyar olması gerektiğini güçlü bir şekilde hissettik - su diyarının geri kalanıyla çok az temasımız var ya da Usciete Hanesi'nden destek alıyoruz. Axlya elbette bunu duymayı reddetti ve aslında yaklaşık beş yüz yıl önce yeğenlerinden birini Büyük Teyzem Mirielle ile evlendirerek bize bir kemik atmaya çalıştı. Evliliklerinin üzerinden altı ay geçmeden, sözde bir at kazasında öldü, ancak koşullar tartışmalıydı. Daha da kötüsü, kocası çeyizi geri vermeyi reddetti."

"Ne?" Dehşete düşmüş bir halde Tamil'e baktım. "Yeğeni kimdi? Leydi Axlya araya girmeye çalıştı mı?"

"Hayır, yapmadı." Tamil'in ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Yeğeni Lord Tarlis'ti. Prentis'in rahmetli babası. Onun en sevdiği kişiydi ve aleyhinde bir şey duymak istemezdi."

Keskin bir nefes aldım, sanki enayi yumruğu yemiş gibi hissediyordum. "Prentis..." Başımı salladım ve sözde nişanlımın dolabında başka hangi iskeletlerin gizlendiğini merak ettim. Bu günah ona ait değildi ama babasıyla aynı kumaştan kesilmediğini, hakkı olduğuna inandığı tahta geçtiğimde beni öldürtmeye çalışmayacağını kim söyleyebilirdi?

Tamil iç çekti. "Leydi Axlya bugüne kadar bu şikâyeti kabul etmeyi reddetti ve bu da buz ve su fae'leri arasındaki gerilimi daha da arttırdı." Orta mesafeye bakarken gözleri bulanıklaştı. "Davamıza sempati duyan tek su fae'si Olette idi."

Biraz daha dik oturdum. "Onu tanıyor muydun? Annemi mi?"

"Elbette." Tamil gülümsedi, gerçek şefkat yüzündeki gölgeleri kısa süreliğine uzaklaştırdı. "Olette'in buz büyüüne her zaman derin bir ilgisi vardı, bu yüzden Kral Cyrian bizimle birlikte eğitim alabilmesi için kışları Bala Oighr'de geçirmesine izin verdi. O ve ben çok hızlı arkadaş olduk ve bana her zaman kraliçe olduğunda Leydi Axly'a'dan buz fae'lerine özgürlüğümüzü vermesini talep edeceğini söylerdi." Bunun üzerine gülümsemesi kayboldu. "Ne yazık ki, ikimiz de bunun asla gerçekleşmediğini biliyoruz."

Tamil'in elini kendi elime aldım ve parmaklarımı onun soğuk ellerinin etrafında kıvrıdım. "Annemin sözünü kendi sözüm olarak kabul edeceğim," diye yemin ettim ona. "Eğer kraliçe olursam, halkına özgürlüklerini vereceğim."

"Eğer?" Tamil bir kaşını kaldırdı. "'Ne zaman' değil?"

İçimi çektim, yüzüm düştü. "Diğer klanları beni desteklemeye ikna etsem bile Prentis'le evlenmeyi kabul etmek zorundayım. Bunu yapmazsam Leydi Axly'a taht iddiamı desteklemeyecektir."

"Tabii ki yapmayacak," diye mırıldandı Tamil. Saraya dönüp bakarken üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı, bakışları evin olmayan yöneticisini hedef alıyordu. Bana bakmak için geri döndüğünde elimi sıkıca kavradı. "Lord Prentis'le evlenmemenizi şiddetle tavsiye ederim."

Sesindeki korkunç uyarıyla içim kıpır kıpır oldu. "Neden?"

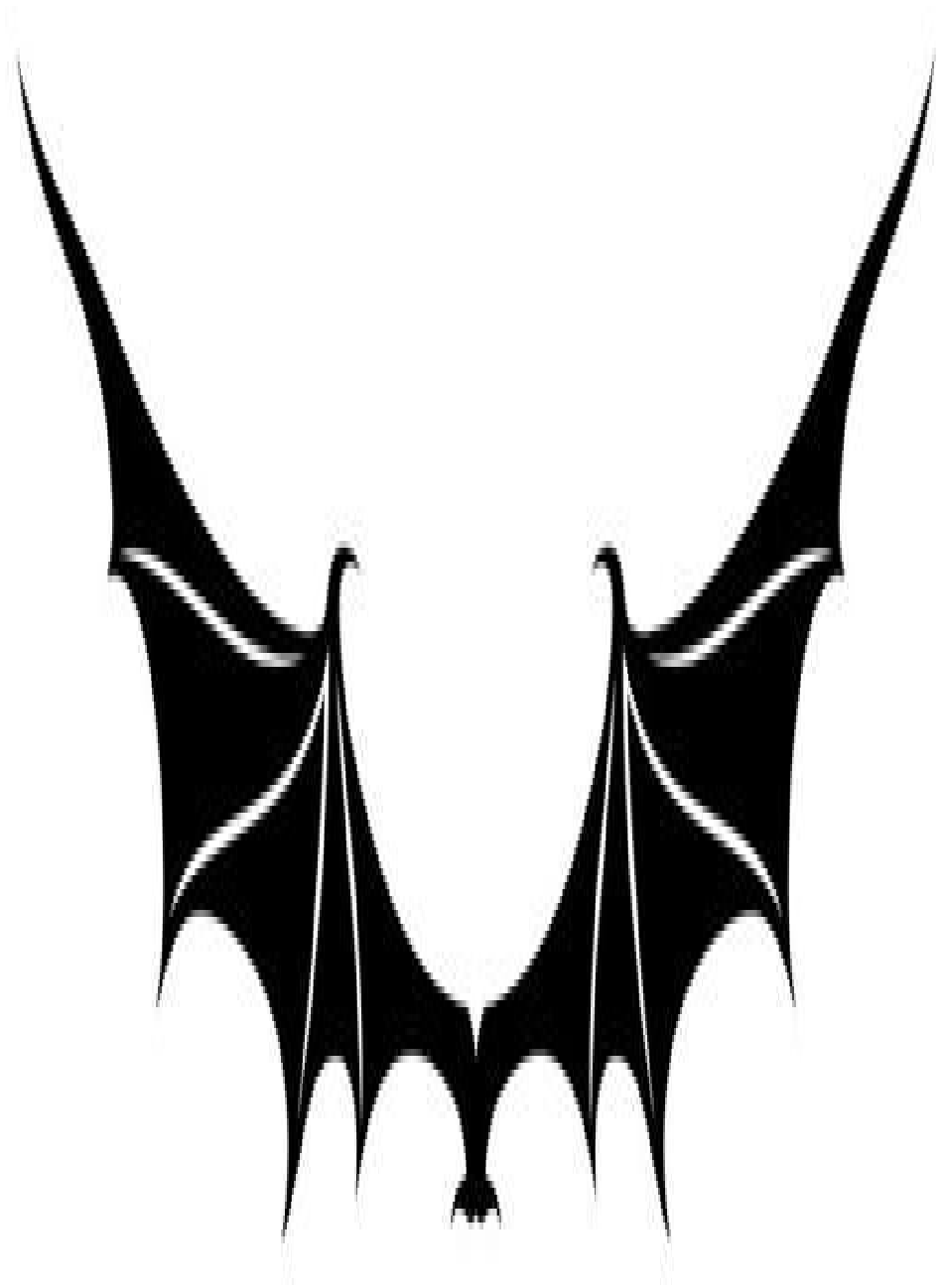
"Çünkü Prentis senin yanında sadece bir eş olarak oturmakla yetinmeyecek kadar hırslı," dedi Axly'a. "Seni baltalamak için elinden gelen her şeyi yapacak ve Leydi Axly'a tüm bu süre boyunca onun kulağına fısıldayacak, gözleri ve kulakları gibi davranırken ona koçluk yapacak. Eğer pençelerini sana geçirmelerine izin verirsen, sadece bir kukla olacaksın Adara."

Ağzıma dolan ekşi tada karşı yutkundum. Onunla evlenirsem Prentis'in gücü benden almaya çalışacağından şüphelenmiştim. Ne de olsa, dünya benim varlığımdan haberdar olmadan önce son yirmi yılını tahtın gerçek varisi olduğuna inanarak geçirmişti. Ancak ikimizin bir uzlaşma sağlayabileceğini, onun monarşinin bazı sorumluluklarını üstlenirken benim de diğerlerini alabileceğimi hayal etmiştim. Tamil'in çizdiği, benim Leydi Axly'a için sadece bir kukla olduğum uğursuz resim, gerçekten düşündüğüm bir şey değildi.

"Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum," dedim. "Rahibenin reşit olma ritüelini gerçekleştirebilmesi için Leydi Axly'a'nın kutsamasına ihtiyacım var. Bu olmadan Slaugh'u ve gölge yaratıkları asla yenemem."

Tamil elini benimkinden çekti. Ayağa kalkarken gizemli bir şekilde, "Kolunda rahibesi olan tek kişi Leydi Axly'a değil," dedi. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Sarayın içine doğru çekildi, kürk pelerini o giderken solmakta olan çimenlere fısıldıyordu. Ben de içimden politikacılar ve entrikaları hakkında homurdanarak onun ardından baktım.

Tüm su sarayı Usciete Kalesi'ne gelmişti. Karşılama ziyafeti için balo salonuna altı uzun masa yerleştirilmişti ve her bir koltukta bir su fae'si oturuyordu. Dört klanın (göl, bataklık, okyanus ve buz) her birinden temsilciler, Ediria'daki potansiyel güç değişimiyle nasıl başa çıkacakları konusunda ev arkadaşlarıyla görüşmek ve Ediria'nın uzun zamandır kayıp prensesi ve müstakbel kraliçesi Adara ile tanışmak için çok uzaklardan gelmişlerdi.

Bağ sayesinde Adara'nın endişesini hissedebiliyordum ama hakkını yemeyelim, bunu çok iyi saklıyordu. Prentis ve Leydi Axlya'nın arasında oturmuş, diğer klan başkanlarıyla sohbet ederken duruşunun ve zarafetinin resmiydi.

Masanın altında elini tutabilmeyi ya da ona küçük de olsa bir rahatlık sunabilmeyi isterdim ama Leydi Axlya beni masanın sonuna yerleştirmekte ısrar etmişti. "Adara'nın bu geceki ziyafette bir su fae'si olarak kendini göstermesi şart," demişti karşı çıkmaya çalıştığımda. "Onun yanında bulunman diğerlerine onun yarı ejderha mirasını hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacaktır."

"Ya da belki de benimle rekabet edemeyeceği için Prentis'e onu kazanması için daha fazla zaman vermeye çalışıyorsun," dedim kuru bir sesle.

Bir kaşını kaldırdı ama inkâr etme zahmetine girmedi. Tek söylediği, "Katılmana izin verdiğim için minnettar ol," oldu.

Ben de masanın diğer ucunda oturmuş, Prentis'in Adara'yı etkilemek için her türlü çabayı göstermesini, şakalar yapmasını ve ona su perisi ataları hakkında büyük hikâyeler anlatmasını izliyordum.

Sohbete aktif olarak katılmıyor gibi görünen tek klan lideri, solumda oturan ve seyahat grubunun diğer iki üyesi arasında sıkışmış olan buz fae'si Tamil'di. Sadece dalgın bir ifadeyle masada olup bitenleri izliyor, bunu yaparken de parmak ucunu şarap kadehinin kenarında dalgınca gezdiriyordu. Bu lüks ortamda pek de rahat görünmeyen tek kişi oydu ve ben onunla isteksiz bir yakınlık hissettim.

Kendi kadehimi yere bırakarak onunla konuşabilmek için biraz eğildim. "Bunu gerçekten içecek misin?"

Tamil'in ağzının kenarları yukarı kalktı. "Benimle ne zaman konuşacağını merak ediyordum," dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Seninle konuşacağımı düşünmen büyük cesaret."

Sırıttı. "Biz masadaki iki dışlanmışız, Einar. Diğer herkese karşı bir araya gelmemiz kaçınılmaz."

"Serseri mi?" Homurdandım. "Akranlarının ikimizi aynı kategoriye koyacağını pek sanmıyorum."

"Belki de," diye kabul etti Tamil, sesi alçak bir mırıltıya dönüşmüştü, "ama yemin ederim, Leydi Axlya ile aramızda kaybolmuş bir aşk yok. Aslında, bu odada benden daha az sevdiği tek kişinin siz olduğunuza eminim."

"Bu da 'düşmanımın düşmanı dostumdur' konuşmalarından biri mi?" Şüphıyla sordum. "Çünkü sana söz verebilirim."

"Hayır," diye araya girdi Tamil. "Bu 'arkadaşımın arkadaşı benim arkadaşımıdır' konuşmalarından biri."

"Kendine Adara'nın arkadaşı mı diyorsun?" Meydan okudum.

"Annesi benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi," diye karşılık verdi Tamil. "Ve Olette gibi Adara'nın da buz büyüünün güçlü olduğunu görebiliyorum. Bala Oighr'da her zaman dostları olacak. Dolayısıyla senin de olacak."

Ben buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden Leydi Axlya masanın başında dikildi. "Usciete Hanesi'nin üyeleri ve müttefikleri," diye seslendi ve odadaki konuşmalar kesildi. "Krallığımızın karşı karşıya olduğu vahim meseleleri görüşmek üzere bu kadar kısa sürede Usciete'ye geldiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizin bildiği gibi, Kral Aolis kısa bir süre önce vefat etti ve bu da veraset meselesini şüpheye düşürdü. Geride bir varis bırakmadı ve Lord Prentis -" Prentis'e kısaca başını salladı- "geçen sefer açık bir varis olmasına rağmen, yakın zamanda merhum Prenses Olette'nin geride bir çocuk bıraktığını keşfettik."

Etkili olması için durakladı ve sonra şöyle dedi. "Sizi Prenses Olette ve Prens Daryan'ın kızı, Kral Cyrian'ın torunu ve Ediria'nın kehanet edilen kurtarıcısı Adara ile tanıştırmak istiyorum."

Adara yavaşça ayağa kalktı ve Leydi Axlya'nın yanında durarak herkesin ona iyice bakmasını sağladı. Üzerinde yere kadar uzanan, kolsuz, unutmabeni mavisi bir elbise vardı ve bu elbiseyi dikmek için terziler ordusu gerekmiş gibi görünüyordu; elbisenin eteği ve bedeni boyunca beyaz iplikle ince bir telkari deseni işlenmişti. Örgülü saçlarının tepesinde safırdan bir halka vardı ve terzi, Adara odanın içinde yavaşça dönerken omuzlarına, arkasına doğru genişleyen ve ona kusursuz bir kraliyet görünümü veren ipekten bir pelerin dikmişti.

"Burada olmak benim için bir onur," dedi odada toplanan tüm soyluların ve saray mensuplarının gözlerine bakmayı bitirdiğinde.

Biri konuşmadan önce sessizlik birkaç dakika daha sürdü. "Bağışlayın beni," dedi Leydi Ria, solgun tenine kibar bir gülümseme yayararak, "ama bu iki haftadan kısa bir süre önce Kral Aolis'i öldüren Adara, değil mi? Öldürme nedeni ne olursa olsun, bir kral katilini tahta oturtabileceğimizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Adara *kral* katili lafını duyunca irkildi; başını zar zor salladı ama en ufak bir zayıflığı bile fark edecek şekilde eğitilmiş bir oda dolusu insan bunu fark ederdi. "Kral Aolis'i ben öldürmedim," dedi çelik gibi bir sesle. "Beni köleleştirme ya da öldürme girişimlerine karşı kendimi savundum ve bu girişimler ne yazık ki onun ölümüyle sonuçlandı."

Leydi Ria söz almak için ağzını açtığında Tamil, "Yine başlama," diye söylendi. "Kral Aolis'in gölge büyüyle iliklerine kadar çürüdüğünü hepimiz biliyorduk. Yıllardır birinin onu öldürmesini ya da gölge büyüünün onu öldürmesini bekliyorduk. Adara hepimize bir iyilik yaptı ve siz de bunu biliyorsunuz."

Balo salonunda bir tartışma kakofonisi patlak verdi; bazıları Adara'nın tarafını tutarken, diğerleri Ria'ya hak veriyordu. Adara krallığı korumak için gerekli bir kötülük yapmıştı, hepsi

bu konuda hemfikiridi. Öyle olsa bile, kralı öldürdükten sonra Adara'yı tahta oturtmak kötü bir fikirdi. Bu diğerleri için nasıl bir örnek teşkil ederdi? Bu, diğer klanları tahtı kendilerine çalabilmek için hükümdarları savaş denemelerine davet etmeye teşvik etmez miydi?

Adara diğer su fae'lerinin yargılarının kendisini çok fazla etkilemesine izin vermemek için elinden geleni yapıyordu, ama gözlerinin etrafındaki gerginlikten ve omuzlarını tutuş şeklinden eleştirilerinin sert bir şekilde vurduğunu görebiliyordum. Onun adına duyduğum öfke içimde kabardı ve Prentis gizlice elini tutup sıkıldığında bu his düpedüz öldürücü bir hal aldı. Bu piç kurusu neden genç sevgililer gibi onun elini tutma fırsatından yararlanmak yerine onu savunmak için atlamıyordu?

Sonunda Leydi Axlya odayı düzene soktu. "Bu kadar yeter," dedi, sesi aynı anda hem melodik hem de sertti. "Adara'yı buraya Kral Aolis'in ölümünden dolayı yargılanması için getirmedim. Leydi Tamil haklı -Aolis gölge büyüyle bozulmuştu ve ejderhaları yok edip Ediria'ya barış getirdiği için ona her zaman minnettar olacağız ama gerçek şu ki hayatının sonuna doğru artık Ediria'ya gerektiği gibi hizmet edemiyordu. Bu yüzden her yıl buz ve ateşten bir çocuk bulmak için diyarımızı didik didik aradı; çünkü kendisinin yapamadığını yapacak, krallığımıza dengeyi yeniden getirecek kişinin Adara olacağına inanıyordu."

Şimdi Adara'ya sevgiyle gülümsüyordu, tıpkı gururlu bir ebeveynin ilk kez yürümeyi öğrenen çocuğuna gülümsediği gibi. "Adara'nın yeni kraliçemiz olmasıyla birlikte Ediria'yı daha önce hiç görmediğimiz türden bir altın çağa taşıyacağından eminim."

Adara gülümseyerek karşılık verdi ama gözlerinde gizlenen şüphe ve belirsizlikleri görebiliyordum. Onu, Leydi Axlya'nın gölge büyü enfeksiyonuyla ilgili endişelerini özel olarak baltalamaya devam ederken, kendisinden nasıl bu kadar emin bir şekilde övünebildiğini anlamadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum.

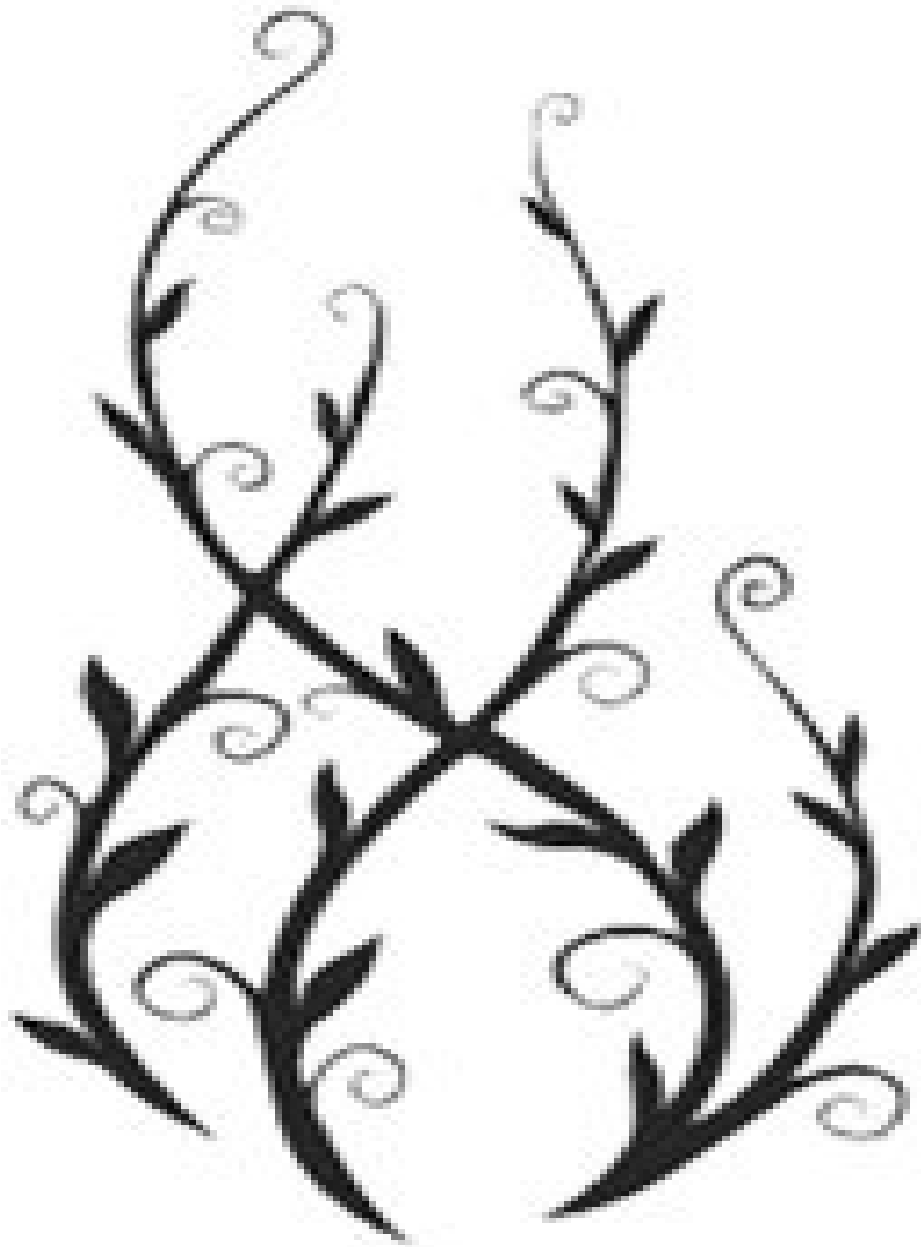
Ancak Leydi Axlya'nın gölge büyü tehdidini, ister gerçek ister hayali olsun, umursamadığı gün gibi ortadaydı.

Tek önemseddiği şey tahtın kontrolünün kendisinde kalması ve krallığın ona kimi oturtacağıydı.

"Şimdi," dedi sesi neşeli bir hal alarak, "bu gecenin görkemli ziyafetlerini yemeden önce biraz eğleneceğiz. Klanların her biri bu gece büyü yeteneklerini sergilemeleri için oğullarından birini gönüllü olarak seçti." Tekrar durakladı, yüzünde komplocu bir gülümseme vardı. "Hangi erkek kendini en iyi ifade ederse, Leydi Adara'nın kendisinden bir iyilik alacak... ve belki de, eğer gerçekten şanslıysa, ona evlenme teklif etme şansı yakalayacak."

Adara'nın yüzünde şok dalgaları belirdi, ağzı protesto edecekmiş gibi açıldı. Son anda kendini geri çekti ama bu durumdan mutsuz olan tek kişinin o olmadığını görebiliyordum. Prentis onun yanında taş kesilmişti, gözlerindeki bakış Leydi Axlya'yı ikiye ayırarak kadar keskindi.

Evin reisi elbette yeğeninin öfkesinden habersizmiş gibi davranarak ellerini otoriter bir şekilde çırpı. "Evet?" diye sordu. "İlk kim gidiyor?"

Windhelm'e ulaşmak için olabildiğince hızlı hareket eden Leap ve Mavlyn, Gaoth Aire semalarında ilerlerken kış rüzgârları etraflarında uğulduyordu. İki fae ısınmak için bulutun üzerinde birbirlerine sokuldular, pelerinlerini etraflarına sardılar ve rüzgârın soğğundan olabildiğince kaçınmak için karınlarını buluta doğru düzleştirdiler. Mavlyn'in kirpiklerine buz yapışmıştı ve burnunun ucunu donarak kaybetmesine saniyeler kalmasından korkuyordu.

Öyle bile olsa Mavlyn, Angtun'da sıkışıp kalmamak için binlerce gece soğukta uçmaya razıydı. Ve bunun sebebi sadece varlığının her zerresinin onu Quye'ye gitmeye teşvik etmesi değildi. Şehir Mavlyn'in daha önce hiç görmediğı kadar güzeldi ve daha iyi şartlar altında bir turist olarak keşfetmekten keyif alabilirdi.

Ama Leap'in psikopat kuzeninin merhametiyle sarayda kapana kısılmak Mavlyn'in dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı. Leap'in hava büyüyle duvara sabitlendiğı, çığlık atıp yardım isterken kelimelerinin çalındığı ve daha sonra Leap'e kaçıp kendisini ve Quye'yi kurtarması için yalvardığı anı tüm vücudunu titretmişti.

Kendini hiç bu kadar çaresiz, bedensel özerkliğinin tamamen elinden alınmış hissetmemişti. Ryker ona tecavüz etmişti ve Leap onu kendi merhametine bırakmış olsaydı, sadist fantezilerini ondan çıkaracağından hiç şüphesi yoktu.

Bu kısa sürede unutacağı bir şey değildi.

"A-a-henüz-var-madık mı?" diye sordu Leap'e dişlerini sıkarak, daha çok yaşadığı üzücü deneyimi aklından uzaklaştırmak için.

"Emin değilim," dedi Sıçrayış, kendi çenesi de soğğğa karşı sıkılmıştı. Gözlerini kısarak sisli gökyüzünde bir şeyler görmeye çalıştı. "Cirra yaklaştığımızı söylüyor ama ben burada hiçbir şey göremiyorum."

"Yolu açmak için rüzgar büyüünüzü kullanmayı düşündünüz mü?"

Uzun bir duraklama oldu. "Hayır." İçini çekti ve bu kadar aptal olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bana bir saniye ver."

Leap doğrulup elini kaldırarak güçlü bir rüzgâr akımı çağırırken Mavlyn gülümsemesini gizledi. Ryker'la yaşadıkları çileden sonra keyifsiz olduğu için onu suçlayamazdı -çoğunlukla ikisi de kaçtıkları için minnettardı. Ama ayrıldıklarından beri saatler geçmişti ve ne Ryker'ın ne de muhafızlarının peşlerinde olmadığı açıktı.

Korkuyu arkalarında bırakmanın ve hava âlemine dönme nedenlerine odaklanmanın zamanı gelmişti.

Quye.

Rüzgâr Leap'in çağrısına yanıt olarak uğuldadı, etraflarında dönerek gökyüzünde mini bir kasırga oluşturdu ve giderken bulut parçalarını topladı. Sabahın erken saatlerinde hava temizlendi ve dağın yamacına oyulmuş bir kalenin kayalık silueti yavaş yavaş ortaya çıktı.

Mavlyn'in kalbi onu görünce daha hızlı atmaya başladı. "Çok büyük görünmüyor," dedi Sıçrayış'a. "Sence kaç muhafızla uğraşmamız gerekecek?"

"Çok değil, belki yarım düzine," dedi Leap. "Sorun muhafızların sayısı değil, asıl mesele kalenin nasıl konumlandırıldığı." Kalenin üzerinde durduğu terasın kenarını işaret etti. "Kaleye karadan erişmek mümkün değil - içeri girmenin tek yolu uçmak. Kalenin büyük kısmı içi oyulmuş dağın içinde ama tek girişin olduğu dış kısım o kadar küçük ki fark edilmeden yaklaşmak imkânsız."

Mavlyn'in zihninde bir fikir kıvılcımlandı ve dağ kalesine düzgünce bakabilmek için doğrulup oturdu. "Dağda hiç bitki örtüsü var mı?" diye sordu. "Ve içeride hiç pencere olmadığını varsaydığımı göre, içerideki odalar nasıl havalandırılıyor?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Sıçrayış. "Ailem beni buraya getirdiğinde dört yaşındaydım, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum. Bazı çalılıklar ve ağaçlar olduğunu biliyorum." Yüzünü buruşturdu, sanki zihninin derinliklerinden anılarını çıkarmaya çalışıyordu. "Tahmin etmem gerekirse, muhtemelen dağın yüzeyindeki kayaların ve taşların arasına gizlenmiş, aşağıdaki odalara hava geçişini sağlayan hava delikleri olduğunu söyleyebilirim."

"Mükemmel." Mavlyn'in yüzü aydınlandı. "O zaman bu bizim giriş yolumuz."

Leap, Cirra'ya onları dağın arka tarafına, kale mazgallarının meraklı gözlerinden uzağa götürmesini söyledi. Dağın yüzü korkunç derecede dikti ve normalde sadece en çevik dağ keçileri tarafından erişilebilirdi. Ancak kış rüzgârları bitkileri ve çalıları yapraklarından sıyırmış olsa da dalları kalmıştı. Mavlyn onları tutamak olarak kullanabildi, büyüü kökleri güçlendirerek ağırlığını taşıyabilmelerini sağladı. Kendini dağın yamacına doğru çekti, toprak büyüü duyularının köklerin arasından geçip zemine inmesine izin verdi, böylece araziye inceleyebilirken, Leap Cirra'nın üzerinde bekledi, düşerse onu yakalamaya hazırdı.

"İşte," dedi, kayalık bir çıkıntının altındaki ince bir açıklığı işaret ederek. "Bu kaya parçasının altında çukur bir nokta var. Sanırım havalandırma deliği buranın altında."

Sıçrayış, Cirra'yla birlikte yaklaştı ve kayanın altına bakmak için başını dışarı çıkardı. "Evet, var," dedi. "Ama üzerinde bir ızgara var." Uzanıp parmaklıkları çekti, sonra başını salladı. "Hareket ettiremeyeceğim kadar sağlam."

"Bana bir dakika ver," diye seslendi Mavlyn ona. Dağ yamacının birkaç parçalanmış bölümünden geçerek havalandırma deliğine doğru ilerledi. İki kez neredeyse kayıp düşüyordu ama sıçrayıp başka bir bitkiye tutunarak kendini kurtardı. Ağırlığının altında gerilen her bir bitkiye bol bol teşekkür etti ve bir sonrakinin yakalamak için bıraktığında, ızgaraya yeterince yaklaştı kadar minnettarlıkla ona küçük bir büyü desteği verdi.

Gözlerini kapatarak, büyüünü ızgaranın etrafındaki toprağın derinliklerine gömülmüş ölü köklere doğru itti ve tepki vermelerini istedi. Yavaşça hayata döndüler, onlarca yıldır ilk kez temiz havayı tatmak için toprağı iterken kalın dallarını açtılar. Açgözlülükle ızgaraya yapıştılar ve birkaç sert çekişle metal parçası paslı bir iniltiyle serbest kaldı.

Kökler ızgarayı dağın yamacından aşağı fırlatırken Sıçrayış, "Çok kullanışlı," dedi. "Ama ben oraya girebileceğimi düşünürken, senin bu kayanın altına nasıl sığacağını anlamıyorum."

"Bitirdiğimi söylemedim." Mavlyn sırttı. Kökleri bir kez daha yönlendirdi ve onlar da hızla kazmaya başlayarak kayanın altındaki boşluğu Mavlyn'in geçebileceği kadar genişlettiler. Onlara fazladan bir sihirle teşekkür etti, ardından deliğin içine bakabilmek için açıklığın altına süründü.

Hiçbir şey göremiyordu ama hisleri ona aşağıya doğru düz bir atış olduğunu

söylüyordu. "Uhhh... önce sen gitmek ister misin?" diye seslendi Sıçrayış'a.

Homurdandı. "Önden gitmemi istiyorsan, önce benim içeri girmeme izin vermeliydin."

Mavlyn gözlerini devirdi, sonra ayaklarını önce yerleştirebilmek için kendini açıklığa doğru çekti. Nefesini tutarak kendini tünele indirdi, ellerini toprak duvarlara dayadı, böylece şaftın içinden serbestçe düşmeyecekti.

Sırtında bir rüzgâr fırçası hissetmeden önce belki on adım inebilmişti. "Bırakabilirsin," dedi Leap ona. "Rüzgâr seni yakalayacaktır."

Mavlyn başını kaldırdığında Leap'in üzerinde gezindiğini gördü. Adamın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye kaşlarını çatı ama boşa kürek çekmeye niyeti yoktu, o yüzden bıraktı. Bir rüzgâr yastığı onu yakaladı ve yolun geri kalanında şafttan aşağı süzülerek eski, atılmış silahlarla dolu görünen bir depoya indi.

"Ne kadar kullanışlı, değil mi?" dedi Leap onun ardından içeri girerken. Eski bir palayı eline aldı ve odanın tek duvar lambasından yayılan loş mum ışığına tutarak bıçağın paslı kenarına baktı. "Bununla birine kesinlikle kan zehirlenmesi yaşatabilirsin."

Mavlyn tüm vücudu büyüklüğünde bir bumerangı havaya kaldırdı. "Bu oldukça şık görünüyor," dedi. "Eğer bir hava fae'si olsaydım, bunu kesinlikle kullanırdım."

Leap'in gözleri silahı incelerken yumuşadı. "Annemde de bunlardan bir tane vardı," dedi usulca. "O ve babam antrenmandayken sürekli onu atarken izlerdim."

Mavlyn ona acıyarak saçlarını karıştırdı, sonra bumerangı duvardaki yerine geri koydu ve kulağını kapıya dayadı. Hiçbir hareket duymayınca dar ve karanlık bir koridora süzüldü. O ve Sıçrayış sonraki otuz dakikayı bölgeyi keşfederek geçirdiler ve kalenin depo odalarının çoğunun bulunduğu alt katlardan birinde olduklarını hemen fark ettiler. Burada epeyce hazine ve merak uyandıran şey vardı ama yol için biraz kuru et almak üzere kuru gıda deposunda kısa bir mola vermenin dışında, onları üst kata çıkaran merdiveni bulana kadar ilerlemeye devam ettiler.

Mavlyn burada daha fazla hareketlilik olduğunu söyleyebilirdi; kale sakinlerinin ayak sesleriyle toprağın titreştiğini hissedebiliyordu. Yine de, onun toprak duyuları ve Sıçrayış'ın hava akımlarını dinleme yeteneği sayesinde bu kattaki az sayıdaki insandan uzak durmayı başarmışlardı. Kalenin kaynaklarının çoğu kalenin açıkta kalan bölümünü ve kapılarını korumak için harcanıyor gibi görünüyordu. Kimsenin bir düşmanın gizli hava deliklerinden içeri sızmasını beklediğinden şüpheliydi.

Bir şey -Mavlyn bunun içgüdü mü yoksa bilinçaltındaki gizli bir ses mi olduğundan emin değildi- onu ısrarla sağa doğru çekiştiriyordu. Tek bir asker tarafından korunan bir kapıya ulaşana kadar labirent gibi koridorlarda bu sezgiyi takip etti. Erkeğin gözleri şaşkınlıkla açıldı ama Leap rüzgâr büyüsünü kullanarak adamın yardım çağlığını kesti ve ardından ensesine hedefe yönelik bir darbe indirdi. Adam yere yığıldı ve Mavlyn onu yere düşmeden yakaladı.

Bilinci yerinde olmayan muhafızı kapıdan uzaklaştırırken başını sallayarak, "Acımasız," dedi.

Leap omuz silkti ve cebinden keskin bir alet çıkardı. Kapıyı iterek açtı ve Mavlyn ileri atıldı, korumayı koridorda bırakarak Leap'in peşinden hızla içeri girdi.

Gözleri doğruca odanın ortasındaki beyaz kanepeye gitti ve Quye'nin onları orada beklediğini düşündü. Ama kanepeler boştu ve Mavlyn dönüp yatağı, küveti, sandalyeleri, halıları ve kanepeleri incelerken kalbi sıkıştı.

Mavlyn sesinin titremesine izin vermemeye çalışarak, "Burası onun odası olmalı," dedi. "Rüyamda gördüğümün aynısı."

"Öyle," dedi Leap kuru bir sesle. "Yukarı bak."

Mavlyn tam zamanında tavana bakarak beyaz bir şeklin kendisine doğru düştüğünü gördü. Quye üzerine atlayıp onu fildişi kumaş ve tütsüden oluşan bir bulutla sararken çığlık attı.

"Yakaladım seni!" diye bağırdı kahin, Mavlyn'in canını sıkarken sınırsız bir neşeyle. Mavlyn kaburgalarının kırılmasını istemediğine dair bir şeyler mırıldanacak oldu ama yüzü Quye'nin gür buklelerinin halesine gömülmüştü.

Ve eğer doğruyu söylüyorsa, kahinin onu henüz bırakmasını istemiyordu.

Bunun yerine, Quye'yi sıkıca kavradı ve gözlerini kapadı, onun tütsü ve dağ çamı kokusunu içine çekti ve kendisini sıkıca kavrayan anlık korkunun akıp gitmesine izin verdi.

"Seni bulduğumuza çok sevindim," diye fısıldadı Mavlyn ve Quye yumuşadı, sıkması şefkatli bir sarılmaya dönüştü, vücudu Mavlyn'in kendi söğüt gibi kıvrımları karşısında eridi.

"Bunu yapacağından emindim," diye fısıldadı.

"Mavlyn'i ikiye bölmeden önce onu bıraksan iyi olur," dedi Leap, Quye'nin maskaralıklarından pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. İki dişi isteksizce ayrılırken aralarında geçenlerden habersiz görünüyordu ki Mavlyn bunun için minnettardı. "Bize böyle bir şaka yapman için çok zahmete girdik."

Quye gözlerini devirdi. "Ne zamandan beri böyle parti bozan biri oldun?" diye somurttu ve kollarını kavuşturdu. Mavlyn, Quye'nin giydiği dökümlü ipek cüppeye kaşlarını çattı; bir hapishane firarına pek de uygun değillerdi.

Leap'in yüzünde karanlık bir şey parladı ve Mavlyn onun Ryker'la kule odasında yaptıkları yüzleşmeyi hatırladığını biliyordu. Sadece birkaç saat önce hayatını kaybetmekten birkaç nefes uzakta olduğunu hatırlatan bir ürperti bastırdı.

"Son birkaç gün zor geçti diyelim," dedi. "Düşman topraklarında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi."

Quye'nin ifadesi yumuşadı, ağzı sempatik bir şekilde eğildi. "Özür dilerim," diyerek Leap'i kucakladı. "Angtun'a geri dönmeyi ve Ryker'la yüzleşmek zorunda kalmanın senin için korkunç olduğunu biliyorum ve bunu benim için yaptın, bu yüzden teşekkür ederim ve hadi buradan gidelim."

Onlara iki kez söylemesine gerek yoktu.

Quye cübbesini çıkardı ve kaçırlarına hazırlanırken giydiği çok daha kullanışlı kahverengi tunik, tozluk ve botları ortaya çıkardı. Ayrıca kanepenin altından küçük bir erzak paketi çıkardı, sonra onu omzunun üzerinden salladı ve onlarla birlikte odasından dışarı süzüldü. Mavlyn, Quye'nin hapisteyken bu tür eşyaları nasıl ele geçirdiğini merak ediyordu ama cevabı zaten bildiğine dair bir his vardı içinde. Kahin, Leap'in becerikli olduğu kadar çekiciydi ve muhtemelen gardiyanlarını bir bahaneyle ihtiyacı olan eşyaları gizlice alması için tatlı dille ikna etmişti.

Havalandırma boşluğundan çıkıp kayalık çıkıntının altından çıktıklarında Quye "Vay canına," dedi. Kış rüzgârları etrafını kırbaçlarken kollarını kavuşturdu ve saçlarının şeritlerini yakalayarak başının arkasından bir bayrak gibi dalgalanmalarını sağladı. "Aşağıda ne olduğuna dair hiçbir fikriniz olmamasına rağmen muhafızları atlatabilmek için bu klostrofobik tünelden sürünerek mi geçtiniz? Etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum."

"Her ikisinden de biraz vardı," diye itiraf etti Leap, onun ardından dışarı çıkarken. "Bu fikri ortaya atan Mavlyn'di."

"Öyle miydi?" Quye Mavlyn'i bir kez daha süzerken gözleri parlıyordu. "Bu operasyonun asıl beyninin sen olmasına şaşırmamalıyım. Daha önce de söylediğim gibi zeki ve güzelsin."

Mavlyn tepeden tırnağa kızardı. "Leap olmasaydı bunu yapamazdım," diye mırıldandı ve Quye'nin gözleriyle karşılaşmamak için hava fae çocuğuna baktı. Gözlerine çok uzun süre bakarsa eriyip bir su birikintisine dönüşeceğini ve dağın yamacından aşağı kayacağını hissediyordu. "Rüzgar büyüü ikimizin de güvenli bir şekilde inmemizi sağladı."

"Belki," dedi Quye bilerek. "Ama bana kalırsa bu hikâyenin kahramanı sensin." Göz kırptı ve Mavlyn ona çaresiz bir sırıtışla karşılık verdi. "Sen iflah olmazsın," dedi gülerek. "Evet ama benim bu yönümü seviyorsun."

Mavlyn, Quye'nin bunu öylesine söylediğini biliyordu ama yine de kalbi küt küt atmaya başladı. Cirra yanaştığında cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu ve üçü de dağdan indikleri için minnettar bir şekilde atladılar. Tanıdık bulut üçüne yer açmak için genişledi ama yine de Quye'nin dizi Mavlyn'inkine değdi. Mavlyn bu sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştı,

Temasla birlikte içinde bulanık bir his yayıldı, ama özellikle Quye kayarak vücudunu ona daha fazla yasladığında bu çok zordu.

Kahinin huzurunda olmanın neden kalbinin daha hızlı atmasına, başının daha hafif hissetmesine, vücudunun sıcaklıkla karıncalanmasına ve... başka şeylere neden olduğunu bilmiyordu. İkisi birbirini neredeyse hiç tanımıyordu; daha önce sadece bir kez karşılaşmışlar ve sadece birkaç kelime konuşmuşlardı.

Ama Mavlyn daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmediğini inkâr edemezdi. Quye ile daha fazla zaman geçirmek ve o gülen gözlerin ve yaramaz gülümsemelerin ardında ne yattığını öğrenmek istiyordu.

"Pekâlâ," dedi Sıçrayış dağdan iyice uzaklaştıklarında. "Şimdi nereye gidiyoruz? Usciete'ye, Adara'ya yardım etmeye mi?"

"Hayır." Quye uzaklara baktı, ısıltılı bakışları diğerlerinin göremediği bir şeyi izlerken bulanıklaştı. "Önce yapmamız gereken önemli bir durak var."

OceanofPDF.com

Ziyafetin ertesi sabahı şafakla birlikte uyandım, zihnim keskin ve berraktı, açlık sancılarım geçmişti. Ziyafet boyunca oturup herkesin tabak tabak ağız sulandıran yemekler yemesini izlemek işkence gibiydi ama klan oğullarının benim için çeşitli su sihirleri yapmalarını izlemek kadar dayanılmaz değildi.

Hepsi benimle evlenmek için yarışüyordu ve birini kocam olarak seçmek yerine buzdan bir defne yapıp Leydi Ria'nın oğlunu kazanan olarak taçlandırdıktan sonra ziyafeti terk ettiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı. Ama ne diyebilirdim ki? Havada süzülen su kuğuları gösterisi etkileyiciydi ama onunla evlenecek kadar etkileyici değildi.

Çıplak ayakla pencereye doğru ilerledim ve temiz hava almak için cam bölmeyi açtım. Sabahın berrak havası beni canlandırdı ve orada durup ayak parmaklarımı halıya geçirirken kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar açık kafalı hissettiğimi fark ettim. Aolis'i öldürüp gölge yaratıkların kökünü kazıma sorumluluğunu üstlendiğimden beri beni rahatsız eden şüpheler ve endişeler yok olmuş, beni bir sakinlik ve kesinlik duygusuyla baş başa bırakmıştı.

Prentis'le evlenmeyi kabul edip etmemem, Einar'ı sevip sevmemem ya da diğerlerinin Nox ve devam eden gölge yaratık tehdidi konusunda bana inanıp inanmamaları önemli değildi.

Önemli olan tek şey Radyantların bana verdiği görevi yerine getirmektir. Diğer tüm sorunlar ve endişeler, Nox ve Slaugh'un diyarı ele geçirme planlarını tamamlayabilmek için beni yavaşlatacağını düşündükleri dikkat dağıtıcı unsurlardı.

Eğer başarılı olurlarsa, Prentis'le evlenmeye söz vermiş olmamın ya da kendimi Einar'la çiftleştirmemin bir önemi kalmayacaktı. Çünkü bildiğimiz dünya sona erecekti.

Döndüm ve hâlâ yatağımın başucundaki kâsesinde yüzen rüya zambağına baktım. Ay ışığındaki parlaklığı Einar'ın onu bana hediye ettiği zamanki parlaklığının sadece üçte biri kadardı ve ondan belki de sadece bir gece daha faydalanabileceğimi biliyordum. Gülümseyerek parmağımı yumuşak yapraklarından birinin üzerinde gezdirdim ve hediyeğin düşünceliliğine hayret ettim. Bu çiçeğin ve verdiği tatlı rüyaların, bu sabah kendimi bu kadar mutlu ve huzurlu hissetmemin büyük bir nedeni olduğunu biliyordum.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Adara?" Prentis seslendi, bu kanadın diğer sakinlerini rahatsız etmemek için sesini alçaltmıştı. "İçeri girebilir miyim?"

Sabahlığıyı pijamalarımın üzerine silktim, sonra Prentis'i içeri almak için odayı geçtim. Prentis'in kıvrak vücudunu saran zırhlı dalgıç giysisine bakarak, "Başka bir denizaltı macerası için giyinmiş gibisin," dedim. Koluna asılı ikinci kıyafeti gördüğümde kaşlarım havaya kalktı. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Evet." Prentis sırtarak giysiyi bana uzattı. "Kraliyet su parkına gidiyoruz." "Su parkı mı?"

Ben de yineledim. "O da ne?"

Prentis, "Annemin evcil hayvan projesi, şehir için bir cazibe merkezine dönüştü," dedi. "Sürprizi bozmadan bundan daha fazlasını açıklayamam."

Pencereden dışarı, ufuk çizgisini ancak arpa boyu kadar aşmış olan güneşe baktım. "Bir gezi için biraz erken gibi görünüyor," dedim ona. "Diğerleri gibi yatakta olmamana şaşırdım."

saray, dün gecenin akşamdan kalmalığını uyuyarak atlatıyor."

Prentis kıkırdadı. "Herkes kadar çok içmedim... ayrıca, bu benim ana planımın bir parçası, sarayın geri kalanı uyanmadan önce seninle biraz yalnız zaman geçirmek." Bana göz kırptı.

Tereddüt ettim, kapıya baktım. "Einar'a bir sorayım, bakalım bizimle gelmek istiyor mu? Ona haber vermeden gittiğimi öğrenirse çok kızar." Aslında, koridorun tam karşısında olduğunu düşünürsek, çoktan buraya gelmemiş olmasına şaşırıyordum.

"Anlıyorum." Prentis'in ağzı düzleşti. "Einar'ın senin bakıcın olduğunu fark etmemiştim."

"Değil," dedim, sesimden savunma tonunu uzak tutmaya çalışarak ve başaramayarak. "Ama o benim koruyucum ve onun yerinde olsaydım, en azından ona söylemeden gidersem üzüleceğimi biliyorum. Ve eğer ona söylersem, bizimle gelmek isteyeceğini biliyorum."

"Bak sana ne diyeceğim." Prentis odamdaki küçük yazı masasına doğru yürüdü, tutucusundan bir tüy kalem çıkardı ve bana uzattı. "Neden ona bir not yazıp kapısının altından atmıyorsun? Böylece uykusunu bölmeden ona nerede olduğunu söyleyebilirsin."

"Prentis..."

İçini çekti, tüy kalemi tekrar yere bıraktı. "Dinle Adara," dedi elimi tutarak. Dokunuşu içimde Einar'ın gibi elektriksel bir sarsıntı yaratmadı ama içime yayılan hoş sıcaklığı inkâr edemezdim. "Benimle evlenme konusunda şüphelerin olduğunun farkındayım. Dürüst olmak gerekirse ben de seninle evlenmek konusunda tam olarak emin değilim. Ama Leydi Axly'a'nın aramızda sivil bir birliktelik olmasının, tahttaki hak iddianıza krallığın desteğini almanın en iyi yolu olduğu konusunda haklı olduğunu biliyorum.

"Bu yüzden mi Leydi Axly'a dün gece diğer klan liderlerinin oğullarına benimle evlenmelerini teklif etti?" Niyetimden biraz daha sert bir şekilde sordum. "Bu maçı çok güçlü bir şekilde desteklediği için mi?"

Prentis kaşlarını çatı. "Öyle demek istemedi," dedi ama ona inandığımdan emin değildim. "Sana kur yapma konusundaki ilerlememden memnun değil ve bana başka seçeneklerin olduğunu hatırlatmak istedi."

"Anlıyorum." Dilime dolanan dikenli sözcükleri engellemek için ağzımı birbirine bastırdım. Leydi Axly'a'nın beni bir piyon olarak gördüğünü bilmek bir şeydi, beni evinin saray mensupları arasında bir pazarlık kozu olarak sallandığını görmek başka bir şeydi.

Prentis yüz ifadem karşısında içini çekti. "İstemiyorsan benimle evlenmek zorunda değilsin Adara. Ama beni reddetmeden önce, arkadaşlarımız ve ailemiz omuzlarımızın üzerinden bakmadan ve her kelimemize kulak misafiri *olmadan* birbirimizle zaman geçirip aramızda herhangi bir uyum olup olmadığını görebileceğimizi düşünmüyor musun?"

Bana bakarken gözlerinde gerçek bir samimiyet vardı ve kendime, o gelmeden kısa bir süre önce görevimi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylediğimi hatırlattım. En önemli şey ayini tamamlamaktı ve bu da en azından şimdilik Leydi Axly'a'nın isteklerine uymak anlamına geliyordu. Eğer Prentis beni evlenmeye ikna etme şansının olmadığını düşünürse, bunu ona söyleyecek ve o da töreni iptal edecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

"Elbette." Elini sıktım ve ona içten bir gülümseme olduğunu umduğum bir karşılık verdim. "Haklısın. Birlikte daha fazla zaman geçirmeli, aramızda bir şeyler olup olmadığını görmeliyiz. Neden üstümü değiştirmem için bana bir dakika vermiyorsun, on dakika sonra aşağıda buluşuruz?"

"Dileğiniz benim için emirdir." Kibar bir selam verdi, sonra beni biraz yalnız bıraktı.

Dalış giysisini giydim, Einar'ın manşetini pazumdan çıkarmak için bir dakikamı ayırdım, böylece malzemeye takılmayacaktı. Ağır altın parçayı pencereden süzülen ışık huzmelerini yakalaması için havaya kaldırdım ve ortasına yerleştirilmiş yakut renkli ilkel taşı inceledim. Aolis'i öldürmek için büyüsünü boşalttıktan sonra taş donuk ve cansız kalmıştı ama şimdi canlılıkla parlıyor, derinliklerinde büyü kıvılcımları dönüyordu. Einar uyurken topladığı gücün onda birine bile artık sahip olmadığını biliyordum ama yine de biraz rezervi olduğunu görmek güzeldi.

Takım elbisemin kollarını giydikten sonra, manşeti pazumun üzerine yeniden tutturdum. Manşetin, annemin beni hayatım boyunca takmaya zorladığı büyü bastırıcı tılsımın yerini aldığı aklıma geldi, ancak amacı tam tersiydi. İlki beni saklamak ve korumak için verilmişti, diğeri ise kendimi koruyabilmem için sihrimi güçlendirmek ve güçlendirmek için verilmişti.

Ama ikisinin de ortak bir noktası vardı: Onları hiç çıkarmazdım. Uyumak için bile.

Giyinmeyi bitirdiğimde, Einar'a yazdığım notu elimde tutarak koridora çıktım. Bir an kapısının önünde durdum, acaba onu uyandırıp eşlik etmesini söylesem mi diye düşündüm. Prentis'e notu kapının altından kaydırırken çıkardığım sesin onu uyardığını söyleyebilirdim ve Einar da gelmenin kendi fikri olduğu konusunda ısrar etmekten mutluluk duyacaktı.

Ama bu korkakların çıkış yoluydu. Başkalarının arkasına saklanmak hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı ve şimdi de buna başlamayacaktım. Ayrıca Einar'ın kendi isteğiyle uyanmamış olması derin bir uykuda olduğu anlamına geliyordu. Zavallı adam son birkaç gündür olanlardan sonra bitkin düşmüş olmalıydı, özellikle de dün onu erkenden uyandırdığımdan beri.

Hayır, uyumasına izin vermek daha iyiydi. Prentis'i tek başıma halledebilirdim. Ne de olsa benimle evlenmeye çalışıyordu, beni öldürmeye değil. Ve birbirlerinin yanında oldukları her seferinde sürekli erkeklik taslamalarına bir ara verebilirdim.

Notu Einar'ın kapısının altından attım, sonra aşağı indim ve Prentis'le dışarıda buluştum. İki kelpi -karada ve suda farklı şekillere girebilen at benzeri yaratıklar- eyerlenmiş bizi bekliyordu, sabah ışığı parıldayan fildişi kürklerine altın rengi bir ton veriyordu. Onları görünce neredeyse unuttuğum bir anıyı hatırladım: Mavlyn'in atı Butterfly'ın sırtında deneme alanından dörtnala uzaklaşırken arkamda ateşli bir yıkım izi bırakmışım. Doğruca anneme kaçmışım, beni kurtaracağını, hayatım haline gelen karmaşa girdabına bir anlam vereceğini umuyordum.

Onun yerine, kapısına gölgeler getirdim. Ve o gölgeler o zamandan beri beni takip ediyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" Prentis merakla bana bakarak sordu. Elini uzatmıştı ve muhtemelen birkaç saniyedir boşluğa baktığımı fark ettim.

"Evet, özür dilerim." Hafızamı silkeleyerek elini tuttum ve kelpilerden birine binmeme yardım etmesine izin verdim. "Merak ediyordum da, neden tapınağa kadar bunlara binmedik?"

deniz atları. Şikayet ettiğimden değil," diye ekledim Prentis kendi bineğine doğru sallanırken. "Bu inanılmaz bir deneyimdi."

Prentis kıkırdadı. "Diyarımızdaki yaratıkları yakından tanımayan biri için geçerli bir soru bu," dedi ve kelpini tırısı kaldırdı. Bineğim de itaatkâr bir şekilde onu takip etti. "Kelpiler ve denizatları su altında yaşayan canlılar olsalar da yaşam alanları farklıdır. Kelpiler tatlı su canlılarıdır, denizatları ise tuzlu suyu tercih eder. Bir denizatı gölde pek başarılı olamaz ve bir kelpie okyanusta kısa süreler yüzebilse de, su tapınağına ulaşmak için gereken kulaç derinliğine inemez."

"Bu mantıklı." Kelpimin boynunun yan tarafını okşadım ve derisinin belirgin bir şekilde göl suyu koktuğunu fark ettim. "Sanırım göl fae'lerinin lideri olarak kelpie'lere binmeyi tercih ediyorsun?"

Prentis iç çekti. Saray kapılarından geçip şehre girdiğimizde, "Aslında göl fae'lerine liderlik etsem de, okyanusa daha çok yakınlık duyuyorum," dedi. Arnavut kaldırımlı sokaklar yerini kanallara bıraktı ve kelpiler su formlarına yumuşak bir şekilde geçiş yaptı, yeleleri yüzgeçlere dönüştü ve arka ayakları denizkızı benzeri bir kuyruğa dönüştü ve biz suyun içinde uyluk derinliğine kadar battılar. "Fark etmediysen diye söylüyorum, benim hayvan formum bir orka. Pek gölde yaşayan bir yaratık sayılmaz."

Bana hayal kırıklığını tam olarak gizleyemeyen alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer bir okyanus fae'siysen, Leydi Axlya neden sana bir göl fae tımarı verdi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Çünkü geriye bir tek o kalmıştı ve su elementinin dört yönü üzerinde de yeterli kontrolü olan bir Yüce Fae olarak, bu pozisyon için yeterliyim." Prentis söyledi. Bineğinin dizginlerini çekti ve sola döndük, güneybatı yönünde ilerleyen bir kanalla birleşirken bir köprünün altından süzüldük. "Sanırım Aolis'in lehine Edir tahtına geçtiğim için de biraz kötü hissetti," diye ekledi omuz silkerek. "Ama çoğunlukla beni oraya koydu çünkü bana orada ihtiyacı vardı."

"Anlıyorum," dedim usulca. Üzerimize sessizlik çöktü ve Prentis için biraz üzülmekten kendimi alamadım. Krallığa karşı görevini ciddiye aldığı açıktı ama bunun karşılığında çok az ödül almıştı. Belli ki benimle evlenmek onun için hayatının durgun ve uyumsuz kutusundan nihayet kurtulma şansıydı. Ve bu biriyle evlenmek için ilham verici bir sebep olmasa da, bunun için onu suçlayamazdım.

Kanalı bir mil kadar daha takip ettikten sonra sudan çıkan bir rampaya ve tamamen sudan yapılmış bir kemere ulaştık.

"*Burası* bir su parkı mı?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum.

"Öyle." Prentis'in dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı, belli ki benim şaşkın tepkimden memnun olmuştu. Park eğlenceli olduğu kadar etkileyiciydi de ve buranın annesinin gözde projesinden şehrin cazibe merkezine nasıl dönüştüğünü hemen anladım. Yanardöner sedef karolar zeminde bana bir lagün vahasını anımsatan kavisli bir şekil oluşturarak su parkının ana hatlarını belirliyordu. Fayansların üzerinde, parkın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş yunus, balina ve büyük kaplumbağa şeklinde birkaç beyaz taş heykel vardı ve her birinde birbiriyle eş zamanlı olarak havaya su fişkırtan bir fiskiye bulunuyordu. Gibi

Güneş ışığı fiskiyelerin arasından geçerken gökyüzünde görkemli bir şerit gibi gökkuşakları belirliyordu. Parkın bir kenarı boyunca, en yüksek heykel kadar yükselen ve parkın sınırında ilerledikçe giderek kısalan kavisli deniz camı benzeri bir yapı vardı. Yapıya daha dikkatli baktığımda, tepesinden akan ve altından minyatür bir dağ deresi gibi dökülen sabit bir su akışı olduğunu fark ettim.

Ancak tüm bunların toplamı parkın en önemli parçası ile kıyaslanamazdı. Diğer heykellerin ortasına güzel bir denizkızı heykeli dikilmişti, kuyruğu kaide görevi görüyor, kolları ve saçları suyun içinde zarifçe hareket ediyormuş gibi yukarı doğru akıyordu. Etrafında dönen bir su küresinin içindeydi, güneş ışığı suyun içinden kırılarak dalgın taş yüzünde parıldıyordu.

"Vay canına." Her şeyi kavrarken yavaşça döndüm, çocuksu şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "İtiraf etmeliyim ki, bu hiç de beklediğim gibi değil."

Prentis ustalıkla atından inerken, "Umarım bunu iyi anlamda söylüyorsunuzdur," dedi. Bacağımlı kendi bineğimin yanından geçirirken elimi tuttu ve yere inmeme yardım etti.

"Kesinlikle iyi bir yol," diye düşündüm fayansın üzerine bir adım atarken. "Burası inanılmaz bir yer."

"Beğendiğine sevindim," dedi Prentis. Yanıma yaklaştı ve bir elini yavaşça sırtımın ortasına koydu. Bu samimi dokunuş karşısında kaslarım gerildi ama kaçmak yerine kendimi buna katlanmaya zorladım. "Yine de umarım bundan sonra fikrini değiştirmezsin," dedi ve uzaklaştı.

"Neyden sonra?" Yüzümü ona dönerek sordum, sonra üzerime bir su akıtınca irkildim.

"Oh, az önce bana sprey sıkmadın!" Şeytani bir şekilde gülerek uzaklaşırken çığlık attım. Omzunun üzerinden bir kez daha su fışkırttığı anda kendime rağmen içimde kahkahalar yükseldi ama bu kez bir kaplumbağa heykelinin arkasına saklandım.

"Oh, kesinlikle öyle," diye karşılık verdi, sesi neşe doluydu. "Bu konuda ne yapacaksın? Sinmek seni kurtarmayacak."

"Kim sinmekle ilgili bir şey söyledi?"

Saklandığım yerden fırladım ve bir kolumu havaya kaldırarak yanındaki yunusu hedef aldım. Ağzından fışkıran su anında doluya dönüştü ve küçük buz taneleri ona çarparken kollarını havaya kaldırdı.

Aynı anda hem küfredip hem de gülen Prentis, buz karışımı tam kafasının üzerinden uçarken eğildi ve kaplumbağa heykelinin arkasında döndü. Yılmadan yerden su birikintilerini topladım ve buz sihrimi kullanarak onları kartopuna dönüştürdüm.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve Prentis'in bir heykelin arkasından fırlayıp beni bir su spreyi ile patlatmasını bekleyerek döndüm.

Ancak bunun yerine bulduğum şey oldukça farklıydı.

Denizkızı heykellerinden birinin arkasından onun iki katı yüksekliğinde ve dört katı genişliğinde iri bir canavar yükseldi. Gölge büyüsü formunun etrafında dönüyordu, ama değişen siyah dumanın altında çatlamış toprağa benzeyen bir şey yakaladım.

"Nesin sen?" Kekeleyerek bir adım geri attım. Ellerimdeki kartopları eriyip gitti, yerine avuçlarıma ateş sıçradı. Kötü niyetli kırımızı gözler karanlığın içinden bana dik dik baktı ve beni takip etti, siyah çürüme damarları yere yayılıyor, yürüdükçe taş zeminleri ve heykelleri çatlatıyordu.

"Adara?" Prentis köşeyi dönerken seslendi. Gölge canavarı görünce durdu, gözlerindeki muzip ışık yerini dehşet dolu bir ifadeye bıraktı. "Bu da ne böyle?"

"O" en yakındaki heykeli yakaladı ve bir ağaç dalını koparır gibi kaidesinden kopardı. Mermer denizkızını bana doğru fırlatırken ben de yolundan çekildim ve heykel yere çarpıp paramparça olurken bir şarapnel parçası yanağımı kesti.

Küfrederek yanağımdaki kan izlerini silip ayağa fırladım ve yarattığı ikiz alevlerle patlattım. Ateş gölge büyü bulutunu yiyip bitirip altındaki canavarın iri cüssesini ortaya çıkarınca içimi bir rahatlama kapladı. Kilden kalıplanmış, sonra da çok yüksek sıcaklıktaki bir fırında pişirilmiş ve vücudunun her yerinde çatlaklar oluşmuş bir trol gibi görünüyordu.

"Sanırım bu bir golem!" Bağırđım.

"Bir golem mi?" Prentis bağırarak karşılık verdi, sesi inançsızlıkla doluydu. "Ama o bir toprak aleml yaratığı!"

Ellerini kaldırdı ve canavara doğru güçlü bir su akıttı, şüphesiz amacı onu bir çamur yığınınna çevirmektir. Ancak sıvı temas edemeden golemın çatlaklarından büyü bulutları püskürerek etrafında mürekkepten bir kalkan oluşturdu. Su buharlaştı ve Prentis ile ben bir kez daha eğilip kaçmak zorunda kaldık, çünkü canavar bu sefer her iki eliyle birer heykel yakalayarak bize doğru fırlattı.

"Bu şey annemin su parkını mahvediyor!" Biz koşarken Prentis bağırđı. "Onu durdurmak zorundayız!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başka bir uçan heykelden kaçmak için öne doğru yuvarlandım ama nereye gittiğime dikkat etmedim ve neredeyse yere dikilmiş bir heykele çarpıyordum. "Bu şey acımasız! Ne yapmamız gerekiyor?"

"Ateş büyüü tekrar dene, ben de onu başka bir su patlamasıyla takip edeyim!"

Golemle yüzleşmek için döndüm ve ellerimi uzatarak onu bir başka ateş seliyle patlattım. Daha önce olduğu gibi, ateşim gölge büyü bulutlarını yiyip bitirdi ve altındaki canavarın gerçek şeklini ortaya çıkardı. Göğsünün ortasındaki kara büyüünün parlayan kalbini -gücünün gerçek kaynağını- Prentis bir büyü dalgası çağırıp golemın üzerine hem etrafındaki heykellerden hem de kendi ellerinden su püskürterek saldırmadan bir an önce gördüm.

Bir an için plan işe yarayacak gibi göründü. Toprak çamur dalgaları halinde golemın üzerinden sıyrılmaya başladı ve adımları yavaşladı. Ancak göğsünün ortasında atan kara büyü alevlendi ve gölge büyü dışarı akarak kalkanı yeniden şekillendirdi. Saniyeler içinde çamur tekrar yukarı fırladı ve golemın etrafında bir kez daha katılaştı.

"Siktir," dedi Prentis, benim duygularımı mükemmel bir şekilde yankılayarak.

Golem bize doğru hantalca ilerliyor, formu her adımda daha da büyüyor ve tehditkâr bir hal alıyordu. Prentis ve ben safları sıklaştırıp daha fazla büyü çağırdık ama bedenim yorgunluktan titriyordu. Günlerdir bir şey yememiştım ve rezervlerim ciddi şekilde tükenmişti. İlkel taşta da fazla büyü yoktu - onu kullanmayalı sadece birkaç gün olmuştu.

Son bir deneme için kendimi toparlamak üzereydim ki devasa kanatlı bir gölge üzerimize düşerek güneş ışığını yok etti. Vücudumdaki her sinir canlandı ve bizi kurtarmaya gelenin kim olduğunu bilmeme rağmen başımı kaldırıp baktım.

Einar. Tüm ejderha ihtişamıyla.

Bir şekilde hem savaş çılgılığı hem de öğüt niteliği taşıyan, gökyüzünü parçalayan bir kükreme çıkarırken alev alev yanan gözleri bize doğru parladı. Yakut rengi pulları sabah ışığında parlıyordu ve bakışlarım devasa pençeleriyle tuttuğu devasa taş levhaya takıldı. Zavallı, masum bir binadan koparılmış bir çatıya benziyordu.

Golem de yukarı baktı, Einar'ın vücudunun üzerine birkaç ton taş atması için tam zamanında.

Golem levhanın ağırlığı altında çöktü ama Einar'ın işi bitmemiştir. Tüm ağırlığıyla levhanın üzerine indi, canavarı bir gözleme gibi dümdüz etti, sonra gölge büyüünün dalları ona dokunmadan kendini gökyüzüne fırlattı. Prentis ve ben nefesimizi tuttuk, mürekkep bulutları yavaşça dağılmaya başladı, sonra da buharlaşıp havaya karıştı.

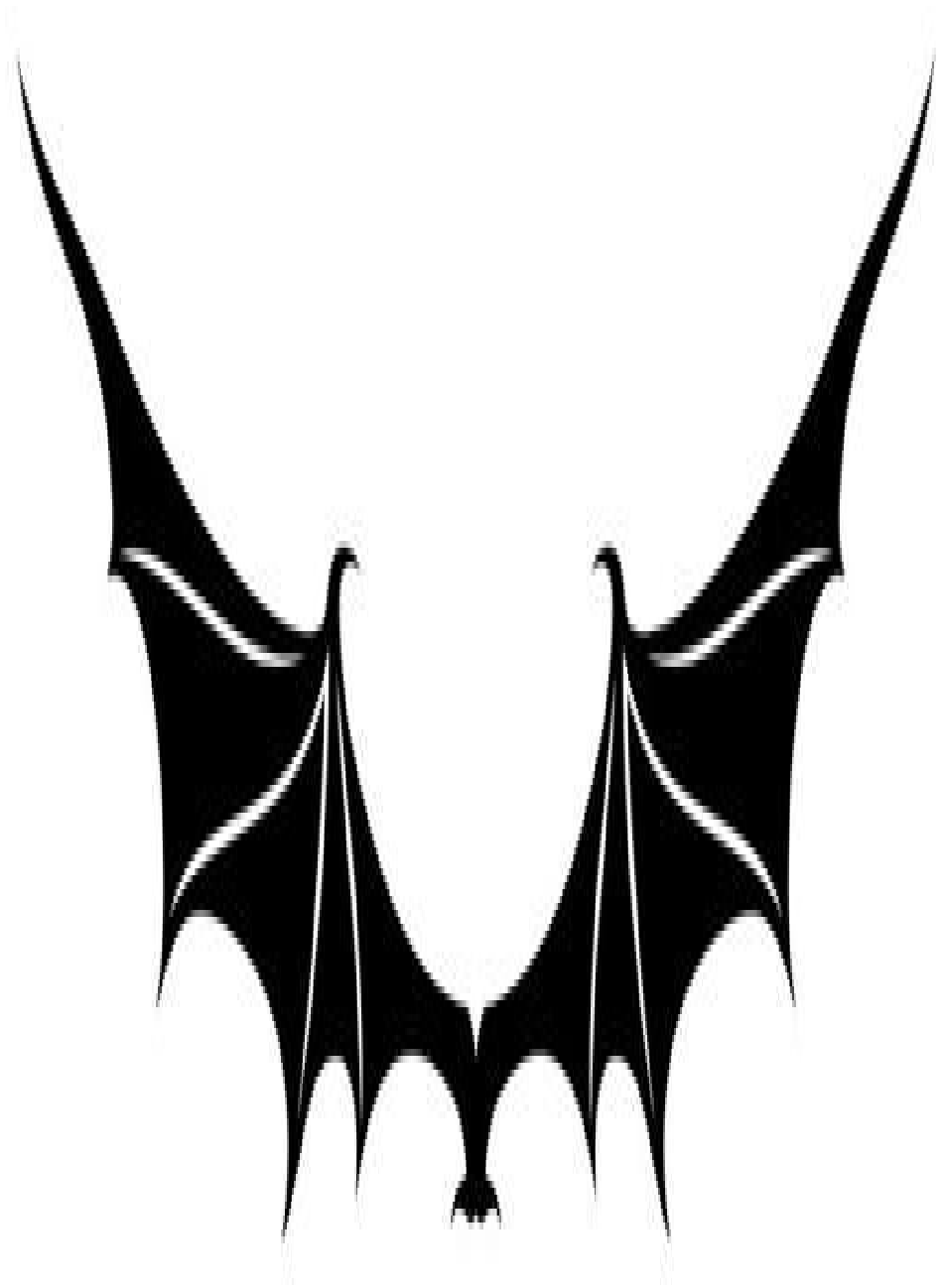
Einar bölgede birkaç tur daha atarak başka tehditler olup olmadığını kontrol etti. Görünüşe göre tatmin olmuştu, inmek için hamle yaptı ama ben elimi kaldırdım. Sinirli bakışlarına karşılık olarak "Önce üstündeki levhayı al," dedim.

Einar dediğimi yaptı, en büyük parçaları kaldırdı - levha onun ağırlığı altında paramparça olmuştu - böylece golemi daha iyi görebildim. Canavar iki darbe arasında milyonlarca parçaya ayrılmıştı ama yine de gölgenin dalları tarafından cesaretlendirilen toprak parçalarının bir araya gelmeye çalıştığını görebiliyordum. Dişlerimi sıkarak molozların arasına uzandım ve golemın yaşam gücü olarak işlev gören, onu canlandıran ve bizi öldürmeye iten siyah ilkel taşı çıkardım. Taş elimde titreşiyor, şeytani büyü içime işlemeye çalışırken içime tiksinti dolu ürpertiler gönderiyordu.

Gözlerimi kapatarak, kalan ateş büyümü topladım ve onu taşla yönlendirdim, olabildiğince sıkı kavradım. Bozulmuş ilkel taş yumruğumun altında parçalandı ve küller halinde yere yağdı.

"İşte," dedim Prentis ve Einar -iki ayaklı haliyle- yaklaşırken. "Artık bize bir daha saldıramayacak.

"Güzel," dedi Einar. Kollarını göğsünde kavuşturdu -çok çıplak bir göğsü olduğunu fark ettim- ve ikimize sadece sessizce öldürücü olarak tanımlanabilecek bir bakış fırlattı. "Şimdi hanginiz bana burada ne *haller* döndüğünü açıklayacak?"

"Dövuştüğünüzün bir gölge yaratık olduğundan emin misiniz?"

Leydi Axlya'nın, ne geldiğimizden beri çatılardan gölge yaratık tehdidini haykıran Adara'ya ne de o lanet şeyi gerçekten yenmiş olan bana yönelttiği sivri sorusu karşısında gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Hayır, Prentis'e soruyordu, sanki olayla ilgili tek önemli olan onun fikriymiş gibi.

"Kesinlikle," diye onayladı Prentis. Soruyu yanıtlarken Adara'nın sıkılmış çenesini ya da yüzündeki zorlukla gizlenmiş kızgınlığı fark etmemiş gibiydi. "Bu bir golemdi ama onu saran siyah duman kesinlikle gölge büyüydü. Havadaki zehirli varlığını ve mermerde bıraktığı çürümüş çizgileri hissedebiliyordum..." Hatırlayınca biraz ürperdi. "Adara'nın, ona güç veren ilkel taşı yok etmek için büyüsunü kullanmasına sevindim diyelim. Eğer o olmasaydı, hayatta kalabileceğimizden emin değilim."

Cascada hepimizi şaşırtarak, "Bence ejderha da biraz övgüyü hak ediyor," dedi. Klan başkanları ve Leydi Axlya'nın Cascada ve eşleri de dahil olmak üzere yakın ailesiyle birlikte Aynalar Salonu'nda toplanmıştık. "O binanın çatısını söktü ve canavarı ezmek için kullandı, değil mi?"

Adara, "Önce onu paramparça etmeseydi kesinlikle canavarı öldüremezdim," dedi. Bakışlarımı yakalamaya çalışarak bana özür dileyen bir bakış attı ama ben ona bakmayı reddettim. Beni uyandırmaya bile *çalışmadan* Prentis'le kaçıp gittiği için onu hâlâ affetmemiştim. Bunun yerine bakışlarım Prentis'e kaydı, o da *benimle* göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Onun ve Adara'nın ayrılışı sırasında uyumamın sebebinin o olduğundan emindim ve görevimi sabote ettiğim ve Adara'yı tehlikeye attığım için aramızda bir hesaplaşma olacaktı.

Leydi Axlya sabırsızca elini sallayarak, "Evet, evet," dedi. "Einar görevini yaptığı ve sorumluluğunu koruduğu için takdir edilmeli." Sesindeki alaycı ton, yorumunun bir iğneleme amacı taşıdığına şüphe bırakmıyordu ama yüz ifademi boş tutarak yemi yutmayı reddettim. "Ama bu gölge golemi kim gönderdi ve şehre nasıl girdi?"

"Golemler toprak büyüğü değil mi?" Kalis yüzünde düşünceli bir ifadeyle işaret etti.

"Öyleler," dedi Tamil. "Ve General Slaugh, Kral Aolis tarafından gölge büyüğü verildiğini bildiğimiz gölge muhafızlarının bir üyesiydi. Adara'nın ölmesini istemek için her türlü nedeni ve bunu gerçekleştirecek araçları var."

"Ama General Slaugh ve diğerlerinin artık gölge büyülerini yok," diye itiraz etti Cascada. Adara bunun üzerine dudaklarını büzdü ama Cascada yalan söylüyorsa, çok iyi bir oyuncuydu. Yüzündeki şaşkınlık gerçek gibiydi. "Adara kralı öldürdüğünde kayboldu!"

"Canım," diye araya girdi Ilsa, sesi aynı anda hem kızgın hem de sempatik çıkıyordu, "eğer durum buysa, o zaman o gölge golem güçlerini nereden aldı?"

Cascada'nın yanakları renklendi ve gözlerinde karanlık bir şey titreşti. Konsey üyelerinin geri kalanı Cascada'ya spekülatif bir şekilde bakarken odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı ve Adara bunu isteksizce bozdu.

"Belki de General Slaugh Cascada'nın o geceye dair anılarını karıştırmak için gölge büyüsü kullanmıştır," diye teklif etti Adara, hayırsever olmaya çalışarak. "Bu, onun anlattıklarının benim ve Einar'ın anlattıklarından neden bu kadar farklı olduğunu açıklayabilir."

"Durum böyle olsa bile, bu yine de gölge yaratıkların kıtanın geri kalanından neden kaybolduğunu açıklamıyor," diye araya girdi Leydi Ria. "Cascada'nın anlattıklarının doğru olduğunu ve bunun sadece bir tesadüf olduğunu düşünme eğilimindeyim. Belki de Kral Aolis sihirle dolu bazı ilkel taşları saklıyordu ve Slaugh ya da yandaşlarından biri bunları kullanmayı uygun gördü."

Konsey üyelerinin geri kalanı bu durum karşısında mırıldandı ve açıkça bu konuda ikiye bölünmüşlerdi. Prentis, Tamil ve eşleri Adara'ya inanmaya meyilli görünürken, diğer iki klan lideri ve Leydi Axlya Cascada'yı tercih ediyor gibiydi. Leydi Axlya'nın kızının anlatısına meyletme isteğinin, gerçekte neye inandığından çok, Adara ve taht üzerindeki kontrolünü sürdürmesini sağlayacak olayların versiyonunu desteklemekle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Ne de olsa Axlya ve diğer hanedan yöneticileri son yirmi yıldır gölge yaratık tehdidiyle mücadele ediyordu. Belki de tehdit konusunda o kadar kayıtsız kalmıştı ki artık ciddiye almıyordu.

Leydi Axlya ve diğer saray mensupları golem ve sonuçları hakkında birkaç dakika daha tartıştıktan sonra, evet, bir soruşturma başlatılması gerektiği ve Adara'nın artık yanında bir muhafız olmadan hiçbir yere gidemeyeceği konusunda hemfikir oldular, en azından reşit olma törenine kadar.

"Pekâlâ, bu toplantı sona ermiştir," dedi Leydi Axlya. Diğerleri odadan çıkarken Adara'ya döndü. "Benimle gel çocuğum. Terzi her an gelip sana tören kıyafetlerini giydirebilir."

Adara adımının ortasında dondu kaldı, vücudu sanki bana yaklaşmaya niyetliymiş gibi bana doğru eğildi. Bakışlarımız odanın öbür ucunda buluştuğunda gerildim; mavi ve altın sarısının çarpışması, bir fırtınaya yetecek kadar bastırılmış duyguyla cızırdıyordu. Bir an için kibar maskesi düştü ve yüz ifadesinde ona olan kızgınlığımı unutmama neden olan bir çığlık ortaya çıktı.

Ama sonra başını Leydi Axlya'ya doğru eğerek arkasını döndü. "Elbette. Lütfen yolu gösterin."

"Einar." Tamil'in tatlı ses tonu beni bahçelerin ortasında durdurdu. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Döndüğümde Tamil'in yaklaşan kışa hazırlık için yapraklarından arındırılmış bir sıra gül çalısının arasından geçtiğini gördüm. Yaklaşırken buz mavisi gözleri temkinliydi ama halklarımız arasındaki geçmişi düşününce onu suçlayamazdım. Bu kadar istekli olması

Bana tek başına yaklaşması ve diğer su perileri gibi bana üstü örtülü bir düşmanlık ve küçümseme ile bakmaması, onu benim kitabımda akranlarının önüne geçirdi.

"Elbette," dedim ve odama dönme planımdan vazgeçtim. Mermer bir su perisi heykeline rahatça yaslandım ve soğuk mermer bana golemle olan savaşımı hatırlattı. Canavarın heykelleri ot biçer gibi yerden söküp Adara ve Prentis'e fırlattığını uzaktan görmüştüm, ben de onlara doğru uçmuş, kanatlarımı hayatımda hiç yapmadığım kadar sert ve hızlı bir şekilde pompalamıştım.

Adara'nın acısını ve korkusunu hissederek uyandım ve bağ beni doğrudan ona götürdüğü için Işıyanlara teşekkür ettim. Normal şartlar altında, golemle tek başına başa çıkabileceğinden emin olabilirdim ama altı günlük açlıktan sonra tam gücünde değildi. Oraya zamanında varamasaydım ne olurdu bilmiyordum.

Tamil karşımdaki banka oturdu ve bana uzun uzun baktı, sanki bana ne kadar şey söylemesi gerektiğini tartıyormuş gibiydi. "Buraya seninle Adara hakkında konuşmaya geldim," dedi. "Burada onun iyiliği için gerçekten endişelenen ve onu güç elde etmek için bir basamak olarak görmeyen tek kişi sensin." Kürklü kolunun eteğiyle oynayarak iç çekti. "Farkında mısın bilmiyorum ama ben Olette ile çocukken yakın arkadaşım. Prentis'le çocukluk arkadaşı olmalarına rağmen ona hiçbir zaman tam olarak güvenmedi."

Gözlerim kısıldı ve biraz daha dik oturdum. "Peki neden?"

"Çünkü Prentis'in sadakati çok kolay satın alınabilir," dedi Tamil. "O daha çok, ister öğretmenleri, ister ebeveynleri ya da Leydi Axlya olsun, üstlerinin gözüne girmek için elinden geleni yapmakla ilgileniyordu. Leydi Axlya ona göl tımarını vermeden önce yıllarca onun için casus olarak çalıştı ve Leydi Axlya onu yine bu sıfatla kullanmayı planlıyor ama bu kez Adara'nın kral eşi olarak. Eğer Adara'yla evlenirse, Adara'nın sırları onun yanında asla güvende olmayacak."

"Ben de şüphelenmiştim," dedim karanlık bir sesle. "Birisi dün gece penceremin önüne narkoleptik özellikleri olan bir kavanoz tütsü bırakmış. Bu yüzden Prentis ve Adara'nın bu sabah koridorun tam karşısında olmama rağmen ayrıldıklarını duymadım, bu yüzden Adara tehlikeye girene kadar kaleden ayrıldığını fark etmedim." Dişlerim uzarken dişlerimi sıktım ve Tamil fark etmeden önce onları diş etlerime geri sokmaya çalıştım. "Prentis'in Adara'yla biraz yalnız kalabilmek için onu oraya yerleştirdiğine eminim."

"Bu onun yapabileceği bir şeye benziyor." Tamil dudağını ısırdı, endişeli görünüyordu. "Adara'ya karşı başka suikast girişimleri oldu mu?"

Tamil'e zehirli kek diliminden bahsetmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Aslında onu tanımiyordum ve bildiğim kadarıyla o bir suikastçıydı ve Adara ile benim onun peşinde olup olmadığımızı anlamak için benden bilgi almaya çalışıyordu.

"Fark ettiğimiz bir şey yok," dedim onun yerine. "Neyse ki oruç tuttuğumuz için gıda zehirlenmesi girişimleri konusunda endişelenmemize gerek yok ama kaleye vardığımızdan beri Adara'yı yakından izliyorum." Aklıma midemi sıkıştıran korkunç bir düşünce geldi. "Sence golemi yaratan Prentis olabilir mi ya da her kim yaptıysa onunla işbirliği içinde olabilir mi?"

Tamil başını salladı. "Prentis bu tür şeylerden hoşlanmaz ama Adara'nın canlı olması onun için ölü olmasından çok daha faydalı. Adara onun tahta çıkış bileti - eğer onu öldürecek olsaydı, en azından bir çocuk doğurmasını beklerdi, o zaman kral naibi rolünü güvenle üstlenebilirdi."

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye homurdandım.

Tamil kıkırdadı ama sesinde neşe yoktu. "Öyle olmalı," diye kabul etti ve yüzünü tamamen bana döndü. Gözlerimin içine bakarken buz mavisi gözleri ruhumu delip geçiyor gibiydi. "Daryan'ın Olette'inkine uyumlandığı gibi, sen de Adara'nın nerede olduğunu ve duygularını biliyorsun," dedi kel bir sesle.

"Evet." Ejderhaların çiftleşme bağına bilip bilmediğini merak ederek onun bakışları altında sertçe yutkundum. Bana açıkça sorup sormayacağını merak ediyordum.

Onun yerine banktan kalktı ve eteklerini silkeledi. "Olette ve Daryan'ın hikâyesi iyi bitmemiş olabilir ama bu seninkinin de aynı yolu izlemesi gerektiği anlamına gelmez," dedi uzaklaşırken. "Bir şey çiçek açmaya fırsat bulamadan ondan vazgeçme. Onun için savaş, Einar. Yoksa hepimiz kaybederiz."

"Push-ups? Sabahın bu saatinde mi?"

Einar dinlenmiş ve sabah yağmuru kadar taze görünerek antrenman odasına girdiğinde plank pozisyonumdan başımı kaldırıp baktım. Alnımdan gözlerime ter damlıyordu, gözümü kırıştırdım ve sonra tekrar aşağıya baktım.

Dirseklerimi kaburgalarımın doğru çekerken dişlerimi sıkarak ona "Çok fazla kas kaybediyorum," dedim. Göğsüm yere değerken kollarım titredi ve kendimi tekrar ayağa kaldırmak için olması gerekenden çok daha fazla çaba harcadım. "Terzi tören kıyafetimi dikmeye geldiğinden beri herhalde beş kilo vermişimdir. Sınır krizi geçirecek."

Einar önümde eğilip elini uzatırken alay etti. "Sekiz gündür oruç tutuyorsun," dedi. "Eğer terzi değişiklik yapmaya hazır değilse, aptalın tekidir."

Reddetmeyi düşündüm ama bir sınav daha çekmeye kalkarsam yere yığılacığımı ve bunun sonunu asla duyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden elini tuttum, temas sırasında aramızda geçen tanıdık sarsıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. Teni benimkine karşı inanılmaz derecede sıcaktı ve kendi tenimin soğuk ve nemli olduğunu fark ettim.

Utanarak elimi çekmeye çalıştım ama o elimi sıkıca tuttu ve diğer eliyle kapattı.

"Golemle olan savaştan beri konuşmadık," dedi kabaca. Başı hafifçe eğilmişti ve indirdiği kırpıklarının arasından bana bakıyordu, altın rengi gözlerinde bir fırtına kopuyordu.

"Bunu unutmuşsundur diye umuyordum," dedim beceriksizce. "Konuyu hiç açmadın ve olayın üzerinden iki gün geçti."

"Düşüncesizce davrandın," diye homurdandı, beni sıkıca kavradı. Ama sonra içini çekti ve öfkesi akıp gitti, altındaki hayal kırıklığı ortaya çıktı. "Ama bunu neden yaptığını anlıyorum, gitmeden önce nereye gittiğini söyleyecek kadar bana güvenmediğini bilmek acı verse de."

"Sana bir-" *notu* bıraktım, diyecektim ama sonra vazgeçtim. İkimiz de bunun zayıf bir savunma olduğunu biliyorduk. "Sana güvenmediğimden değil," dedim onun yerine, elini sıkarak. "Bana alan açmak ve isteklerime uymak için gösterdiğin tüm çabalara rağmen asla geride kalamayacağımı biliyorum. Çiftleşme bağı seni bizimle gelmeye zorlardı."

"Belki de," diye kabul etti Einar. "Ama uzaktan da takip edebilirdim." Bir elini saçlarının arasından geçirerek eğitim salonuna baktı. Saray muhafızları günlük dövüş eğitimlerini ve alıştırma programlarını yapmak için buraya gelirler, kılıç raflarını, boğuşma minderlerini, ağırlıklı topları ve diskleri iyi kullanırlardı. "Bunlardan birine vurmamana şaşırdım."

Uzak duvara dizilmiş, vuruş amaçlı eğitim mankenlerinden birini işaret etti. "Cazip geldi," diye itiraf ettim, "ama beni saran herhangi bir antrenman ya da egzersiz yapamam. Geçen gün sen uyanmadan önce hızlı bir koşuya çıkmaya çalıştım ve neredeyse bayılıyordum."

"Dün neden her zamankinden daha solgun göründüğünü merak ediyordum," dedi Einar başını sallayarak. Bir elini alnımda gezdirebilmek için elimi bıraktı. "Gücünü mümkün olduğunca koruman gerekiyor. Su banyoları sadece çok şey yapıyor. Ve sınav çekmek daha fazla kilo vermeni engellemeyecek. Hatta daha da hızlandıracağından eminim."

"Ve bence bunu sadece senden daha iyi olmamı istemediğin için söylüyorsun, ihtiyar." Ulaşamayacağı bir yere çekilirken dilimi ona doğru uzattım ve Leap'in Einar'a atmayı sevdiği hakaretin aynısını kullandım. Gözleri parladığında ve bana doğru bir adım attığında içimde küçük bir heyecan belirdiğinde isabet ettiğimi anlayabiliyordum.

"Benden daha mı iyi?" diye yineledi beni duvarlardan birine doğru iterken, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtiş vardı. "Onlarca yıllık savaşçı eğitimim varken birkaç sınav çekmenin aramızdaki farkı kapatacağını mı sanıyorsun?"

Yanlara doğru adım atıp beni duvara sıkıştırmasını engellerken kalbim kaburgalarımın çarptı. Birbirimizin etrafında döndük, damarlarım adrenalinle uğulduyor, ikimiz de bir açıklık ararken bedenlerimiz kenetleniyordu. Boynumdaki hayalet ısırik zonkluyordu ve aramızdaki bağın yaşayan, nefes alan bir şey gibi titreştiğini hissedebiliyordum. Enerji doğrudan içime akıyor, yorgunluğumu yok ediyor, önceden ağır olan uzuvlarımı bir tüy kadar hafif hissettiriyordu.

"Ne bekliyorsun?" diye mırıldandı, sözcükler aynı anda hem meydan okuma hem de baştan çıkarıcıydı. "Gel ve beni al, prenses."

Bir yumrukla saldırdım ama Einar çok hızlıydı. Yana doğru eğildi, kolları ortama dolandı ve beni havaya kaldırıp kalın ve samanla doldurulmuş minderlere fırlattığında ciyakladım. Yüzeyde kaydım, sonra geriye doğru yuvarlanıp çöelmeye çalıştım ama Einar çoktan üstüme çıkmıştı, kalçalarını benimkilere binmiş, göğsü beni yastıklı yüzeye sıkıştırmıştı.

Eğildi, gözleri parlıyordu, saçlarının uçları kızarmış tenime değiyordu. "Teslim oluyor musun?" diye homurdandı, kelimelerindeki çifte anlam açıktı.

Cevap olarak vücudumu onunkine doğru kaldırdım, ellerimi omuzlarına kaydırdım ve tırnaklarımın tuniğinin ince kumaşından tenine sürtünmesine izin verdim. İçinden bir ürperti geçerken gözleri yarı direğe kaydı ve daha da eğilerek dudaklarını benimkinden bir kıl payı uzaklaştırdı.

Geriye kaydım, sonra ayaklarımı koltuk altlarına sıkıştırdım ve omuzlarını ittim. Geriye doğru düşerken bir şaşkınlık çığlığı attı ve ben üste çıkıp pozisyonlarımızı kusursuz bir şekilde tersine çevirirken zafer çığlıkları attım.

"Gerçekten benimle oynaşmana izin vereceğimi mi sandın?" Onu yerinde sabitlemek için dizlerimi kalçalarının iki yanına sıkıştırırken böbürlendim.

Einar bir kaşını kaldırdı, yüzüne tembel bir sırıtma yayıldı. "Üstte olmanın kontrolün sende olduğu anlamına mı geldiğini sanıyorsun?"

İri elleriyle kalçalarımın iki yanını kavrayarak son kelimeyi noktaladı, sonra leğen kemiğini benimkine doğru itti. Sürtünme içimde sıcak, hınzır bir zevk dalgası yaratırken nefesim kesildi, sert boyu tam olarak doğru noktaya baskı yapıyordu.

"Tabii ki kontrol bende," diye nefes nefese kaldım ve hareket etmesini engellemek için kalçalarımı onun kalçalarına kenetledim. Göbeğim zonkluyordu ve beni harekete geçiren yakıcı arzu dalgasına karşı dişlerimi sıktım. Ondan kurtulmam gerekiyordu. Herhangi biri üzerimize yürüyebilirdi -Prentis, Axlya, Cascada.

Ama onun vücut ısısının içime sızma hissi çok *lezzetliydi*. Ve kendimi ona yaslanana kadar gövdem indirirken buldum, burunlar birbirine değiyor, nefesler birbirine karışıyordu.

"Mhmm," dedi Einar ve sesinin gürültüsü vücudunun uzunluğundan aşağıya ve doğrudan benimkine titreşimler gönderirken neredeyse inliyordum. "O zaman senin kontrolünü test edelim, olur mu prenses?"

Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıcımlı kavradı ve göbeğimi uzunluğuna doğru sürükleyip sonra tekrar aşağı indirirken bir inilti yuttum. Sürtünmenin artmasıyla içimde bir zevk şimşegi çaktı ve bedenim ona karşı sertleşti.

"Hâlâ kontrol sende mi?" diye mırıldandı, konuşurken dudakları benimkilere değiyordu.

"Yesss," diye tısladım bedenimi onun kiye doğru sallarken. Bu kelime aynı anda hem bir inkâr, hem bir teşvik, hem de bir yalvarış gibiydi ve kalçalarımın gevşediğini, ona daha sert girebilmek için daha geniş açıldığını hissettim. Onaylayan sesi içimde titreşiyor, beni aşağı yukarı, yukarı aşağı kaydırırken her bir zevk dalgasını çok daha yoğun hale getiriyordu.

Ona karşı daha hızlı hareket etmeye başladığımda, "İşte bu prenses," diye homurdandı. Bir elini saçlarımın arkasına atıp boynumu ortaya çıkarabilmek için başımı geriye doğru çekerken gözleri parlıyordu. "Bırak beni."

Dişlerini hayali ısırık izinin etrafında kenetledi ve içimden bir zevk patlaması fırladı, tüm vücudumu içten dışa aydınlattı. Einar boşalırken çığlıklarımı bastırmak için bir elini ağzıma kapattı, ona karşı çılgınca sallanıyor ve ondan aldığım zevkin her zerresini sağmaya çalışıyordum. Orgazm o kadar hızlı ve yoğun bir şekilde içimden geçti ki, beni nefessiz bıraktı ve tepesinde titretti.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. Ona karşı gevşediğimde ürpertici bir iç geçirdim. Zihnimin üzerine saf bir mutluluk örtüsü yerleşti ve sonsuza kadar burada yatmaktan, Einar'ın kalp atışlarının sabit dövmesini dinlerken, sıcak ellerini omurgam boyunca gezdirmekten başka bir şey istemedim.

Daha önce hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti. Ve başka birinin hissettireceğinden de emin değildim.

"Leydi Adara?" diye seslendi tanımadığım bir ses ve saray muhafızlarından biri içeri girerken yerimden fırladım. Önündeki manzarayı incelerken mavi kaşları saç çizgisine tırmandı ve ben de rahat davranmaya çalışarak arkama yaslandım. Ne de olsa Einar ve ben tamamen giyiniktik ve eğitim minderlerinin üzerindeydik. "Leydi Axlya seni bulmam için beni gönderdi. Bir saat içinde giyinip konsey odasında olmanı istiyor."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum. İçtenlikle terziyle başka bir toplantı için olmadığını umuyordum, ancak onu konsey odasına getireceğinden şüpheliydim.

"Çünkü Leydi Mossi ve Lord Oren küçük bir orduyla Lochanlee'ye geldiler ve bir görüşme talep ediyorlar," dedi muhafız, ikimizi de şok ederek.

Einar ve ben yüklü bakışlarımızı değış tokuş ettikten sonra şaşkın muhafızı tozumuzun içinde bırakarak odadan kaçtık. Sözsüz bir anlaşmayla merdivenlerden odalarımıza değil, sarayın en yüksek kulesine çıktık. En üstteki oda sarayın savaş odası olarak kullanılıyordu ve biz içeri daldığımızda burayı koruyan üç muhafız irkildi.

"Adara. Einar," dedi Prentis selamlama amacıyla. Odanın uzak tarafında, odanın tüm çevresini boydan boya kaplayan panoramik pencerenin hemen yanında duruyordu. "Haberleri duyar duymaz buraya geleceğini umuyordum."

Şehir sınırlarının hemen ötesinde, iki kampın kurulduğu tepeye doğru başıyla işaret etti. Her birinde dalgalanan bayraklar açık seçikti: Gaoth Aire'in mavi ve sarısı ile Domhain'in yeşil ve kahverengisi.

"Ben buna küçük bir ordu demezdim," dedi Einar pencereye yaklaşırken. Altın rengi gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı ve asker beyninde dönen hesaplamaları görebiliyordum. "Her biri yaklaşık yüz savaşçı getirmiş. Daha çok bir onur muhafızı gibi."

"Öyle bile olsa," dedi Prentis dudaklarını büzerek. "Bu iki yüz kişi çok fazla, özellikle de uyarı yapmadan ortaya çıktıklarını düşünürsek."

Kamlara bakarken onları sadece yarım yamalak dinledim, zihnim yarışyordu. Muhafızlar görüşmeyi talep edenlerin Mossi ve Oren olduğunu söylemişti ama ya General Slaugh? O da gelmiş miydi ve geldiyse Nox'u da getirmiş miydi? Kampa gizlice girip öğrenmemizin bir yolu var mıydı? Belki onunla bir dakika yalnız kalabilirsem-

"Adara." Einar'ın eli omzuma dolandı ve düşünce zincirimi kesti. Yüzüne baktım ve gözlerindeki sempatik ifade karşısında yutkundum. "Bu çok tehlikeli."

"Çok tehlikeli olan ne?" Prentis araya girdi, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Hiçbir şey." Bakışlarından kaçınarak pencereden uzaklaştım. "Hazırlanmalıyım. Toplantıya az önce bir dağ trolüyle boğuşmuş gibi görünerek gidemem."

Einar odadan çıkarken beni takip etti, "Bir dahaki sefere sana bir dağ trolü gösteririm" diye mırıldanmadan önce iyice uzaklaşmamızı bekledi.

Her şeye rağmen gülümsedim.

Konsej odasının kapısına yaklaşırken derin bir nefes aldım, sinirlerim omuzlarıma vuruyor ve içimde çalkalanıyordu. Ediria'nın en güçlü üç fae'si, üç soylu evin liderleri, bu kapıların ardında bekliyordu. Biri beni manipüle etmek istiyordu, biri beni kandırmıştı ve bir diğeri de kim olduğunu bilmiyordu. Lord Oren içeride beni bekleyen tek jokerdi ama nedense onun burada bir müttefik olarak bulunduğundan şüpheliydim.

Hayır, bu ikisinin gelme sebebi Leydi Axlya'nın misafiri olarak burada olduğumu duymalarıydı. Ve beni tahta oturtma girişimlerini engellemek istediler.

"Devam et," diye mırıldandı Einar arkamdan. "Ben hemen arkanda olacağım." Başımı salladım, sonra omuzlarımı dikleştirdim ve kapıdan içeri adım attım.

Odaya girdiğimde Leydi Axlya sanki onur konuğuymuşum gibi sıcak bir şekilde gülümseyerek, "İşte geldi," dedi. Sağındaki koltukta Prentis oturuyordu, solundakinin benim için olduğu belliydi, masanın diğeri tarafında ise Leydi Mossi ve Lord Oren danışmanlarıyla birlikte oturuyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedim boş koltuğa oturarak. "Misafir beklediğimizi bilmiyordum."

Bakışlarımın masanın diğeri ucuna, önce Leydi Mossi'ye, sonra da Lord Oren'e kaymasına izin verdim. İlki üstü örtülü bir küçümsemeyle, ikincisi ise soğukkanlı bir hesaplamayla beni izliyordu. Einar'ın odanın gölgeli bir köşesine yerleştiğini görmekten çok hissetmiştim, biri saldırırsa müdahale edebilecek kadar yakın ama dikkat çekmeyecek kadar uzakta. Diğeri onların arasına karışmasını umarak ona muhafız üniforması bile giydirmiştik. Ne de olsa Leydi Mossi onu tanırsa, muhtemelen dışarı atılmasını isteyecektir.

Leydi Axlya gururla, "Sizi Prenses Olette'nin kızı ve Edirne tahtının yasal varisi Adara ile tanıştırmama izin verin," dedi. "Kral Cyrian'ın doğrudan torunu olarak, ikinizin de hemfikir olduğundan emin olduğum gibi, meşru bir iddiası olan tek kişi o."

"Aslında yok," dedi Leydi Mossi, sesindeki sert ton sinirlerime dokunarak. "Adara Prenses Olette'in kızı olabilir ama aynı zamanda yarı ejderha, bu da onun iddiasını zayıflatıyor."

"Nasıl yani?" Leydi Axlya sanki kendisi beni bu konuda sayısız kez uyarmamış gibi rahat bir tavırla sordu. "Olette ve Daryan kutsal bir evlilikle birleştiler, birliktelikleri ulus tarafından onaylandı. Ayrıca, Adara'nın varlığından haberdar olmadan önce taht için sıranın kendisinde olduğunu hepimizin kabul ettiğiyi yeğenim Lord Prentis ile nişanlı. İkisi birlikte, krallıktaki diğeri herkes arasında en güçlü iddiaya sahipler."

"Peki neden?" Leydi Mossi meydan okudu. "İkiniz de su fae'si olduğunuz için mi?" Üst dudağı kıvrıldı ve masanın ortasına dikilmiş devasa çiçek vazosu soldu, yapraklarının kenarları karardı ve öfkesinin saldırısı altında içe doğru kıvrıldı. "Lord Oren'in nasıl hissettiğini bilmiyorum ama ben kendi adıma su fae'lerinin tahtı yeterince uzun süre ellerinde tuttuklarına inanıyorum. Artık başka bir hanenin hüküm sürme zamanı geldi."

"Başka bir ev." Lord Oren ilk kez konuşarak alay etti. "Yani *senin* ev."

Leydi Mossi doğruldu. "Bize sunacak nitelikli bir adayınız varsa, elbette onu öne çıkarın. Ancak Slaugh zaten iddiasını ortaya koydu ve Adara'dan çok daha değerli bir aday. O, krallığa onlarca yıldır sadakatle hizmet etmiş tam kanlı bir Edirneli ve Adara'dan çok daha fazla deneyime sahip. Ayrıca," diye ekledi, başını ancak *kibirli* olarak tanımlanabilecek bir şekilde yukarı kaldırarak, "Adara'nın evlilik dışı hamile kaldığı zamanlamadan anlaşılıyor. Olette ve Daryan'ın, Daryan öldürülmeden önce evliliklerini tamamlayacak zamanları olamazdı; dolayısıyla Adara gayrimeşru."

Sanki burada oturmuyormuşum gibi, üç yönetici yasal emsaller hakkında tartışırken masanın altında yumruklarımı sıktım. Hızlı bir bakış Einar'ın da bu önemsiz tartışmalar yüzünden en az benim kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu ve kendime bunun gerçekten önemli olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım.

En önemli şey ritüeli tamamlamaktı ve kraliçe olsam da olmasam da bunu yapmaya devam edecektim. Gerisi sadece gürültüden ibaretti.

"Siz dünya fae'lerinin tavşan gibi ürediğini düşünürsek, konuşacak yeriniz olduğunu sanmıyorum." Prentis'in Leydi Mossi'ye yaptığı küçümseyici bir yorum beni konuşmaya geri çekti. "Hem evlilik içi hem de evlilik dışı kaç çocuk doğurdunuz? Sanırım sahip olduğunuz piçlerin sayısı en azından onlu yaşlarda?"

Leydi Mossi'nin kırmızı kil teninin altında parlak pembe çiçekler açtı. "Bu ne cüret!" diye tısladı, yeşim yeşili gözleri parlıyordu. Masanın üzerindeki çiçekler şiddetli bir şekilde canlandı, dallar masanın üzerinden Prentis'e doğru sıçradı. Prentis ayağa fırladı, su kırbaçı çoktan açılmıştı ama ben daha hızlıydım. Yumruğumu masaya vurdum ve buz elimden bir şok dalgası gibi fırlayarak ahşaba yayıldı ve yaklaşan bitki örtüsünü durdurdu. Vazo ve bardaklar patladı, hepimiz parıldayan parçalardan kaçınmak için masanın altına eğilmek zorunda kaldık. Başımı kaldırdığımda tüm masa bir buz kütesine dönüşmüş, çiçekler içinde hapsolmüştü.

Oops. Sanırım kendimi biraz kaptırmışım.

Diğerleri masanın altından çıkıp verdiğim zararı incelerken odaya mutlak bir sessizlik çöktü. Lord Oren şok olmuş, Leydi Mossi öfkelenmiş, Leydi Axlya ise dehşete düşmüştü. Bu toplantının onun istediği gibi gitmeyeceğinden yüzde yüz emindim.

Odanın öbür ucundaki Einar'a bir kez daha baktım ama dudaklarının seğirdiğini gördüm. İçime bir neşe dalgası yayılırken dudağımı ısırdım ve aniden tüm bu durumun ne kadar saçma olduğunu fark ettim.

Herkes yerine otururken Lord Oren, "Pekâlâ," dedi. "Eğer ateş büyüünüz buz büyüünüze benziyorsa, ayini tamamladıktan sonra kesinlikle dehşet verici olacaksınız."

"Benim ateş büyüm daha da zorludur," diye onu temin ettim. "Ve ayin her zaman benim öncelikli hedefim olmuştur. Gölge yaratıklar diyarı ele geçirirse, Edirian tahtında kimin oturduğu önemli değil."

"Gölge yaratıklar mı?" Leydi Mossi alay etti. "Gölge yaratıklar-"

"Yok oldu," diye tersleyerek sözünü kestim. "Evet, herkes bunu söyleyip duruyor ve dün bir gölge golem beni öldürmeye çalışana kadar neredeyse inanıyordum." Ellerimi masaya dayadım

ve derimin altındaki buzun keskin ısırtığını görmezden gelerek öne doğru eğildi. "Senin bununla bir ilgin yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" Mossi haykırdı ama esmer teninin altında solgunlaşmıştı. "Senin peşinden bir suikastçı göndermezdim -Edirya için doğru hükümdar olduğuna inanmıyor olabilirim ama sen hâlâ kehanetteki kızsın. Böyle bir şey yaparak Radyantların gazabını göze alamazdım."

"Buna inanmakta güçlük çektiğim için beni bağışlayın," diye alay ettim, "beni Kral Aolis'e satmaya bu kadar istekli olduğunuza göre."

"O farklıydı," dedi Mossi sert bir sesle. "Aolis'in niyeti her zaman seni kehaneti yerine getirmek için kullanmaktı, onu baltalamak değil. Ben sadece süreci hızlandırıyordum."

"Sanırım konudan sapıyoruz," dedi Leydi Axlya ben cevap vermeden önce. "Her ne kadar General Slaugh'un tahta geçmesini istesenez de, Adara'nın gerçek varis olduğu gerçeği değişmiyor."

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Lord Oren. Ses tonunda odayı ürperten derin bir acılık vardı. "Ama tacı tartışmaya devam etmeden önce, kayıp kızım Tempest konusunu açmalıyım."

Odada buz gibi bir rüzgâr esiyor gibiydi ve Leydi Axlya ile Mossi sustu. "Ne demek istiyorsunuz?" Axlya dikkatle sordu. "Fırtına Angtun'a geri dönmedi mi?"

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," diye homurdandı Oren. Bakışlarını Leydi Mossi'ye çevirdi. "Tempest Kral Aolis'in ve dolayısıyla General Slaugh'un koruması altındaydı. Ancak kaynaklarım bana onun öldürüldüğünü, kızınızın ve Axlya'nın ise sağ salim kucağınıza geri döndüğünü söylüyor!" Altın bir zincire asılı yeşim taşından bir kartal kolyesini masaya çarptı, sarı yırtıcı kuş bakışları öfkeyle parlıyordu. "Bu, Tempest'ın kanlı giysileriyle birlikte krallığının sınırları yakınında bulundu ve gölge yaratıklar tarafından öldürüldüğüne dair raporlar var. Tempest'ın ölümünün sebebi o iken, yeğeninin taht iddiasını desteklememi nasıl beklersin!"

Bir gök gürültüsü odayı sarstı ve ayaklarım altımdan kaymadan önce koltuğuma sertçe oturdum. Leydi Mossi, Lord Oren'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ve Leydi Axlya, Oren'in aslında toprak fae'lerine katılmamasına sevinmesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi kararsız görünüyordu.

"Tempest'ın öldüğünü duyduğuma çok üzüldüm," dedi Leydi Mossi, sesi biraz sarsılmış gibi geliyordu, "ama sizi temin ederim ki Slaugh'un bir suçu yok! Bana tüm rehinelerin gitmesine izin verdiğini söyledi."

"Eskort olmadan mı?" Lord Oren havladı. Dişlerini gösterdi, sesi kesinlikle zehirliydi. "Siz ve General Slaugh ne tür bir oyun oynuyorsunuz bilmiyorum Leydi Mossi ama ikinizin de evime karşı gösterdiğiniz saygısızlık, size karşı burada ve şimdi savaş ilan etmeyi düşünmem için yeterli!"

"Pekâlâ," dedi Leydi Axlya sandalyesinden hızla kalkarak. "Sanırım bugünlük bu kadar konuşma yeter. Verimli bir tartışma yapmamız için sınırlarımız çok yüksek. Lord Oren ve Leydi Mossi, kampınıza geri dönebilirsiniz ve bu toplantıya yarın devam edeceğiz."

"Benim için sorun değil," dedi Lord Oren sıkıca. "Leydi Mossi bana General Slaugh'un yarın bize katılacağını söyledi, yani bu mükemmel. İşlediği suçların hesabını o zaman verebilir."

OceanofPDF.com

O gece yatağında bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Toplantıyı zihnimde tekrar tekrar canlandırırken içimde bir öfke dolaşıyordu; ev soylularının sanki ben orada değilmişim gibi benim üzerimden tartışmaları ve Leydi Mossi'nin suçlarını bana yıkmaya çalışması her şeyden daha çileden çıkarıcıydı.

Öfkemi kontrol edemememin bir sorun haline geldiğinin farkındaydım -bu, büyü bir patlama yaşadığım ikinci konsey toplantısıydı- ama kendimi savunmam gerekirse, Leydi Mossi de kontrolünü kaybetmişti. En azından gösterdiğim yetenek Lord Oren'i etkilemişti ama Leydi Mossi'ye kızgın olması benim tarafımda olduğu anlamına gelmiyordu. Bir de Leydi Axly'a'nın diğerlerine Prentis'le nişanlandığımızı duyurması vardı, her ne kadar onunla evlenmeyi kabul etmemiş olsam da.

Bir yanım üçünün de kafasını birbirine vurup mantıklı düşüncelerini sağlayabilmeyi diledi.

Ama diyarı gerçekten umursamadıklarını biliyordum, ya da en azından şu anda umursamadıklarını. Tek önemsedikleri şey güçlerini ellerinde tutmaya devam etmekte.

Tam Leydi Mossi'yi kendi bitkilerinden yapılmış bir iple asmayı hayal ediyordum ki kapının çalınması intikamcı fantezimi paramparça etti. İçimi çekerek yorganı geriye ittim ve kapıyı açmak için yere bastım, diğer tarafta kimin olduğunu zaten biliyordum.

"Uyuyamıyor musun?" Einar'a kapı pervazına yaslanarak sordum. Koridorun pencerelerinden içeri süzülen ay ışığı uzun boylu, kaslı vücudunun hatlarını belirginleştiriyordu ve üzerinde sadece bir çift pijama olduğunu fark ettiğimde yutkundum. Gümüşü ışık yakışıklı yüz hatlarının düzlemleri üzerinde oynuyor, kaslarının çukur ve vadileri boyunca ilerliyordu. Göğsünün geniş düzleminden konik gövdesine kadar aydınlattıkları yolu takip etme dürtüsüne direndiğimde parmaklarım seğirdi ve...

Einar açıklama olarak, "Hayal kırıklığını bağdan hissedebiliyordum," dedi. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim ve gözlerindeki parıltı bana düşüncelerimin yönünü tahmin ettiğini söyledi. Eğitim odasındaki karşılaşmamızın anısı içime geri döndü, doğrudan merkezime bir sıcaklık seli gönderdi ve uyluklarım birbirine kenetlendi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bakışlarımı kaçırarak. Öfkem için mi, şehvet dolu düşüncelerim için mi, yoksa her ikisi için de mi özür dilediğimden emin değildim. "Zihnimi boşaltmaya çalışacağım, böylece sen de yatağına dönebilirsin."

Bir adım geri attım ama Einar elini kapının pervazına koyarak kapıyı kapatmamı engelledi. "Aslında merak ediyordum da... bir gezintiye çıkmak ister misin?"

Gözlerimi kırptım. "Bu bir ima mı?"

Ağzının kenarları bir sırtışa dönüştü. "İlk defa, hayır. Sana benimle uçmak isteyip istemediğini soruyorum."

Bunu düşünürken dişlerimin arasından yavaş bir nefes çektim. Einar'ın sırtında en son uçtuğumda Leydi Mossi'nin griffin atlılarından kaçmış ve Gaoth Aire dağlarına çakılmışıktık. O gecedeki beri aramızda o kadar çok şey değişmişti ki, olayların sadece birkaç hafta önce gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Pekâlâ," dedim, elimi ona doğru uzatarak. "Ama sadece kısa bir süreliğine, tamam mı? Çapraz aşıklar gibi kaçıp gitmeyeceğiz."

Einar kıkırdayarak elimi tuttu ve beni bir dizi yabancı koridordan geçirdi. Avuç içi benimkine karşı sıcak ve rahatlatıcıydı ve aramızdaki çekim hala bağdan geçip boynumdaki hayali ısırığa doğru titreşse de, daha önce hissettiğim öfkeli cehennemden ziyade yavaş bir kaynamaydı.

Yolculuğumuz sırasında tek bir muhafızla bile karşılaşmadık ve birkaç dakika sonra, hizmetkâr girişi olduğundan şüphelendiğim bir kapıdan geçerek saraydan çıktık. "Sarayın haritasını çıkarıyordun, değil mi?" Binanın yanından dolanıp, Einar'ın özenle ekilmiş çiçek tarhlarını ve ağaçları yok etmeden kayabileceği kadar geniş bir çim bölüme doğru ilerlerken fısıldadım.

"Elbette öyle," dedi, sesi hafifçe kırıgın geliyordu. "Sen politikacıları büyülerken benim boş boş oturduğumu düşünmedin, değil mi?"

"'Büyüleyici' kelimesinin doğru kelime olduğundan emin değilim," diye mırıldandım. Onların ve benim açımdan 'zar zor tahammül etmek' daha doğru görünüyordu.

Einar ejderha formuna geçerken geri çekildim ve onun iri gövdesinin, masallarda hâlâ fae çocuklarının kalbine korku salan devasa, kanatlı, ateş püskürten yaratığa dönüşmesini izledim. Ama ona bakarken korku hissetmedim, sadece yakut pullarının ay ışığında neredeyse ilahi bir yanardönerlikle parıldamasına hayranlık duydum. Omurgası boyunca, boynunun dibinden kuyruğunun ucuna kadar uzanan siyah dikenler ve ayak parmaklarının her birinden kıvrılan, soğuk ve sert zemini kazıyan eş pençeler. Eğer ağzını açarsa, kollarım kadar uzun sivri dişler ve uzun, çatallı bir dil bulacağımı biliyordum.

Ama bana dişlerini göstermedi, pençeleriyle ya da kuyruğuyla saldırmadı ve asla da saldırmayacağını biliyordum.

Einar benim koruyucumdu ve aramızda ne olursa olsun onun yanında her zaman güvende olacaktım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi -ki muhtemelen okumuştur- Aynar boynunu uzatarak sürünge burnuyla bana sokuldu. Bu hareket bende bir gülümseme uyandırdı ve böğrüne doğru ilerlemeden önce elimle burnunu okşadım. Kendini yere bırakırken ateşli gözlerinde şefkatli bir bakış vardı, kanatları tırmanabilmem için bir rampa gibi iki yanına açılmıştı. Boynunun dibine en yakın iki dikenin arasına yerleştim, kollarımı önümdeki etrafına sardım ve hazır olduğumu bildirmek için kalçalarımı sıktım.

Daha fazla uzatmadan havalandı, bizi gökyüzüne fırlatmadan önce birkaç kısa adım koştu.

Yıldızlı gökyüzüne tırmanırken nefesim kesildi, dondurucu gece yarısı havası saçlarımı örgüsünden kopararak bir bayrak gibi arkamda uçuşmasını sağladı. Her zamanki gibi soğuğu canlandırıcı bulmuştum, Einar'ın pullarından yayılan çığ sıcaklıkla keskin bir tezat oluştuyordu. Acaba soğuğu hiç hissediyor muydu, yoksa ejderha postu onu soğuğa karşı dayanıklı mı kılıyordu? Nefret ettiğini biliyordum.

İki ayaklı haliyle yerdeyken soğuktan etkilenmiyordu ama bulutların bu kadar üzerindeyken, yılın hangi zamanı olursa olsun soğuk olmalıydı.

Ancak bulut örtüsünü yarıp yıldızlar ve karanlık denizinde süzülürken bu düşünce aklımdan uçup gitti. Buz tutmuş gece göğünde süzülürken meraktan başka bir şey hissetmek zordu ve dünyevi endişelerimi yerde geride bırakmak çok kolaydı.

Sonsuza kadar burada, sadece rüzgârın bize dokunabileceği bir yerde kalabilmeyi diledim. Ama bundan da öte, Einar'ın sırtından atlayıp kendi kanatlarımı açabilmeyi ve böylece onunla birlikte uçabilmeyi diledim. İkimizin bulutların arasında birbirimizi kovaladığımız, şafağı atlatmaya çalışırken ay ışığının huzmeleri arasından hızla geçtiğimiz bir görüntü kafamda belirdi ve içimde derin ve ilkel bir şeyin başını kaldırarak kıpırdadığını hissettim.

Ancak çok geçmeden tekrar bulutların altına daldık ve dünyayı tekrar görmeye başladık. Yine de manzara muhteşemdi, Lochanlee'nin inişli çıkışlı tepelerinden ve vadilerinden parıltıyan nehirler ve şelaleler bize göz kırpyordu. Einar sarp bir uçurumun dibine inmeden ve insan formuna geri dönmeden önce birkaç dakika daireler çizdi. Devasa bir şelale uçurumun kenarından aşağıya, aşağıdaki gürül gürül akan nehre doğru akıyor, havayı bir sevgilinin gizli kolları gibi bizi saran pırıltılı sislerle dolduruyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Einar nehre doğru uzanan düz bir kayanın üzerine tünediğimizde sordu.

"Çok." Puslu havadan derin bir nefes aldım, sonra da memnuniyetle içimi çektim. Bir yanımda ay ışığının aydınlatığı şelale ve diğer yanımda bizi dünyanın geri kalanından ayıran ağaç korusu ile burası son derece romantik hissettiriyordu. Einar'ın bu fırsatı beni tekrar baştan çıkarmak için kullanacağını düşünmüştüm ama onun yerine elimi tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Seni kaçırmayacağıma söz verdiğimi biliyorum," dedi. "Ama bence işler daha da kötüye gitmeden buradan ayrılmayı ciddi ciddi düşünmeliyiz."

"Gidiyor musun?" Ona baktım, yüzündeki derin endişe çizgileri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Einar," dedim elini sıkarak, "gidemeyiz. Orucu neredeyse tamamladım ve işler daha da kötüye gidiyor. Ayini tamamlamamayı göze alamam."

"Zaten ölüysen ayinin sana ne faydası olacak?" Einar karşı çıktı. "Sana karşı iki suikast girişiminde bulunuldu bile Adara. *İki*," diye tekrarladı, tartışmak için ağzımı açtığımda. "Seni öldürmeye çalışan her kimse, ayini tamamlamaya yaklaştıkça daha da çaresizleşecek. Burada güvende değilsin Adara."

"Peki ben tam olarak nerede güvendedeyim?" Ellerimi havaya kaldırarak bağırdım. "Kesinlikle diğer iki krallıkta değil. Leydi Mossi dönersem beni anında öldürtür ve Lord Oren de benim tarafımda gibi görünmüyor. Beni güvende tutmakla ilgilenen tek kişi Leydi Axlya."

"Hayır, seni güvende tutmakla ilgilenen tek kişi *benim*," diye hırladı Einar. "Leydi Axlya seni bir kuklaya dönüştürmek için elinden geleni yapıyor, her bir ipi sana gün be gün, yavaş yavaş bağlıyor. Tamamen onun kontrolü altına girdiğinde farkına bile varmayacaksın!"

Konuşurken altımızdaki taşta derin izler bıraktı ve pençelerinin filizlendiğini fark edip etmediğini merak ettim. "Böyle bir şey olmayacak," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

"Ayini tamamladığım anda Nox'un peşinden gideceğim ve bu işi bitireceğim. Leydi Axlya'nın başka bir şey yapması için zaman kalmayacak."

"Gerçekten böyle çekip gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun?" Einar başını salladı, hayal kırıklığı gözeneklerinden akıyor ve etrafındaki havayı doyuruyordu. "Adara, sen bir yatırımsın ve ona göre ikiniz bir anlaşma yaptınız."

"Yapmadık!" Öfkeyle söyledim. "Herkese Prentis'le evleneceğimi söylemiş olabilir ama ben bunu asla kabul etmedim!"

Einar tehlikeli bir sesle, "Hayır, ama sana töreni tamamlamana izin verilmesinin bir şartı olduğunu söyledi ve seni buna mecbur tutacak," dedi. "Senin üzerinde ayini gerçekleştirecek olan rahibe muhtemelen evlilikleri gerçekleştiren rahibeyle aynı kişi. Leydi Axlya'nın son anda seni zorla evlendirmeye çalışmayacağını kim söyleyebilir?"

Omurgamda bir ürperti belirdi ve Axlya'nın beni bu şekilde yemleyip değiştirdiğini düşününce midem bulandı. "Bunu düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Gerçekten düşünüyor musun-"

Einar'ın yüzündeki ifadeyle sözümü kestim. Tabii ki Leydi Axlya böyle bir şey yapacaktı. Daha yeni kabul etmediğim bir nişanı dünyanın geri kalanına duyurmuştu. Güçlerim karşılığında beni Prentis'le evlenmeye zorlamak tam da onun tarzıydı.

"Einar," dedim yavaşça, dudaklarımdan dökülmelerine izin verirken her kelimeyi tartarak, "eğer Prentis'le evlenmek dünyayı kurtarmak için yapmam gereken şeyse, bunu yapacağım."

Keskin bir nefes çekti ve çıkan ses sanki kalbime saplanan bir cam parçası gibiydi. Prentis'le olası evliliğim her zaman aramızdaki fil olmuştu ve bu gece bunu tartışmamak için aramızdaki sözsüz anlaşmayı bozmuştuk. Bu fikir her zaman çok soyut, çok uzak görünmüştü ama Einar'ın sözleri durumun gerçekliğini gözler önüne sermişti. Panik beni yakaladı ve nefeslerim kısaldı, görüşümün kenarları karardı...

"Adara." Einar'ın elleri omuzlarımdaydı ve bir sonraki bildiğim şey, başımı nazıkçe dizlerimin arasına doğru yönlendirdiği. "Nefes al," dedi rahatlatıcı elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Her şey yoluna girecek. Sadece nefes al."

Kendimi sadece nefes alıp vermeye odaklanmaya ve zihnimi tüm düşüncelerden arındırmaya zorlayarak önce bir, sonra bir nefes daha aldım. Sonunda nefes alışım normale döndü ve onunla birlikte rüzgârın hışırtısı, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve önümüzde akan suyun rahatlatıcı sesi de duyuldu.

Doğrulup başımı Einar'ın göğsüne yaslayabilmek için daha da yaklaştım. Hemen sırtımı ovuşturan elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Vücudundan yayılan sıcaklık içime kadar işledi, etrafımızdaki buz gibi havayla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi Prentis'le evlenme fikriyle ilgili olan soğuğu kovdu.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedim, nefesim etrafımızda bulutlar halinde donarken. "Leydi Axlya'ya karşı koz olarak kullanabileceğim bir şeyim olsaydı, onu bize yardım etmeye ikna edebilirdim. Ama hiçbir şey yok Einar. Tüm kartlar onun elinde."

"Furian Dağı'na gidebiliriz," diye önerdi Einar.

"Ha?"

"Furian Dağı," diye tekrarladı. "Orası tüm ejderhaların Umnar'ı tamamlamak için gittiği yerdir, ki bu bizim kendi versiyonumuz olan reşit olma ritüelidir. İç gözümüzü açan özel bir bitki alırız, sonra dağın merkezine gider ve mürekkep ile kendi kanımızın bir karışımını kullanarak ejderha ruhumuzun formuna dövme yaparız."

Elimi tuttu ve parmaklarımı sol göğüs kafesinden ön koluna doğru kıvrıla kıvrıla inen dövmenin kıvrımlarına bastırdı. Mürekkep çizgilerini takip ederken nefesim kesildi.

-Her birinde mürekkep ve kanla korunmuş canlı alev dalları gibi güç uğultusu hissedebiliyordum.

"Ne diyorsun sen?" Kalbimin çarpıntısından kelimeleri zar zor duyarak sordum. "Furian Dağı'na gitmemizi ve orada kendime dövme yapmamı mı öneriyorsun?"

"Denemeye değer," diye ısrar etti. "Özellikle de gölge yaratıklar sözde ortadan kaybolduğundan beri. Şimdi Hearthfyre'a gitmek için her zamankinden daha iyi bir zaman."

"Gölge yaratıkların Hearthfyre'ı terk ettiğini bilmiyoruz," diye hatırlattım ona. "Nox muhtemelen hepsine geri çekilmelerini emretti ve Ediria'da hiçbir fae'nin seyahat etmeye cesaret edemediği tek yerde gizleniyorlar. Ayrıca, bu bitkinin adı ne ve nerede yetişiyor?"

"Esymoth," dedi Einar, sonra itiraf etti, "Sanırım sadece Hearthfyre'da yetişiyor."

"Adını bile duymadım ve annem beni yıllarca bitki ilmini öğrenmeye zorladı." Sinirli bir nefes verdim. "Bunun uygulanabilir bir plan olduğunu düşünseydim, gözümü kırpmadan üzerine atardım Einar." Yanağını okşayabilmek için ona doğru döndüm ve gözlerimdeki samimiyeti görmesini istedim. Kirli sakalları avucuma sürtündü ve aramızdaki bağda titreşen kalp ağrısına rağmen bu his içimde küçük bir heyecan yarattı. "Ama Furian Dağı'na gitmek muhtemelen ikimizin de ölümüne neden olacak."

Einar gözlerini kapadı ve yüzünü elime çevirdi. "Biliyorum," diye mırıldandı avucumun içine. Sesinin gürültüsü kolumda ve içimde titreşti ve kendimi ona daha fazla eğilirken buldum, ağzını vücudumun daha az masum olan diğer kısımlarında hissetmek istiyordum. "Sadece bencilce davranıyorum... çünkü Prentis'le evlenmeni istemiyorum. *Benimle* evlenmeni istiyorum."

Gözlerini açtı ve gözlerindeki aşk ve arzu ateşi kalbimi hem kanattı hem de şarkı söyledi. Tüm kalbimle evet diyebilmeyi diledim. Onun yerine Einar'la evlenebilmeyi ve ikimizin gün batımına doğru uçup bu yozlaşmış, çaresiz soyluları ve onların çarpık entrikalarını geride bırakabilmeyi.

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ve aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzımı onunkine bastırırken gözlerimi kapattım.

Einar anında karşılık verdi, beni kucağına çekti, bir eli belimde gezinirken diğeri saçlarıma gömüldü. Beni şiddetle öptü ve ben de kendimi ona olabildiğince çok vermek isteyerek ona açıldım. Odun dumanı, elma şarabı ve ocak ateşinin çıtırdayan sıcaklığı gibi bir tadı vardı ve ona sarıldım, bacaklarımı beline doladım ve yüzünü dünyadaki en değerli şeymiş gibi kucakladım.

Elleri gömleğimin arkasına doğru kaydı ve avuç içlerinin tenimde yayıldığını hissederek ürperdim. Devam etmesine, kıyafetlerimi çıkarmasına ve bana cephanelikte verdiği zevki bir kez daha tattırmasına izin verebilirdim.

Ama ben almak istemedim. Bu sefer istemedim.

Öpüşmeyi keserek, vücudunun uzunluğunca aşağı doğru sürünmeye başladım, tuniğini yukarı çekerek ağzımla teninde bir yol izleyebildim. Gergin bir enerji içime doldu ve parmaklarımı pantolonunun kemerinin altından geçirirken hafifçe titrememe neden oldu.

"Bekle." Einar elini benimkinin üzerine kapattı. Altın rengi gözleri karanlıkta parlıyordu, derinliklerinde arzu dönüyordu ama yakışıklı yüzüne şaşkınlık damgasını vurmuştu. "Emin misin?"

Cevap olarak kumaşı yavaşça kalçalarından aşağıya doğru ittim, bakışlarını hep üzerimde tuttum. Boyu, beni bekleyen elime doğru serbestçe uzandı ve parmaklarım onun etrafında ilk kez onun büyüklüğünü kavrarken amaçladığımdan daha sert bir şekilde büküldü. Onun cevap niteliğindeki zevk iniltisi beni cesaretlendirdi ve avucumu yukarı aşağı kaydırmaya, dokusunu ve uzunluğunu keşfetmeye başladım.

"Bir şey aynı anda nasıl hem bu kadar sert hem de bu kadar yumuşak olabilir?" Yüksek sesle merak ettim ve o da boğuk bir kahkaha attı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi aynı anda hem eğlenmiş hem de gergindi. Onu tekrar sıktım ve nefes alış veriş daha da düzensizleşti. "Bu sadece... bizim yapımız böyle."

"Mmm." Tekrar sıktım ve tekrar inlediğinde içimde zevk dalgaları oluştu. Yavaşça tempoyu artırdım, herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına baktım. Köyümdeki kızların bu tür şeyler hakkında dedikodu yaptıklarını duymuş olsam da, daha önce kendim hiç yapmamıştım. Ama Einar'ın yüzündeki kaslar gerginlikten gerilmiş, parmakları toprağı kazıyor olsa da, bağ sayesinde bundan ne kadar zevk aldığını hissedebiliyordum.

"Adara," diye nefesini tuttu, elime karşı direndi. "Ben gidiyorum-"

Patladığında cümlesini bile tamamlayamadı, titremeler vücudunda dalgalanıyordu. Onu böyle teslim olmuş, gardını indirmiş, kalbini açmış halde izlemek hayatımda gördüğüm en seksi şeydi ve keşke ona daha fazlasını verebilseydim, keşke ona her şeyimi verebilseydim. Keşke aramızdaki çiftleşme bağı mühürleyebilseydim, böylece ruhların bizim için tasarladığı gibi birbirimizin zevkini ve duygularını tam olarak deneyimleyebilirdik.

Bunu yapamazdım... ama en azından ona bunu verebilirdim. Ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

Konsej odasında oturmuş, Leydi Axlya ve Prentis ile birlikte diğerlerinin gelmesini beklerken parmaklarımı sandalyemin kollarına vuruyordum. Masanın üzerinde küçük bir hamur işi, meyve ve kahve seçkisi duruyordu ama oruçlu olmama rağmen hiç de cazip gelmiyordu. Midem kurşun yığınının dönüşmüş gibiydi ve bir şeyler yemeye kalkışsam bile hemen kusacakmışım gibi bir his vardı içimde.

"Adara," dedi Leydi Axlya, ses tonunda biraz kınama vardı. "Böyle devam edersen sandalyede delikler açacaksın."

"Özür dilerim." Bunun yerine ellerimi eteğimin kıvrımlarına gömdüm. "Ben sadece... General Slaugh'u son gördüğümde beni öldürmeye çalıştı. Onunla tekrar karşılaşmak için sabırsızlanıyorum."

Leydi Axlya buna biraz güldü. "Canım, *hepimiz* bir noktada birbirimizi öldürmeye çalıştık," dedi.

"Öyle mi?"

Yüz ifadesi biraz yumuşadı ama bunun bana duyduğu acıma mı yoksa sempati mi olduğundan emin değildim. "Bazen senin sarayda büyümediğini unutuyorum," dedi. "Eğer Lord Oren ya da Leydi Mossi'nin bana fiziksel olarak zarar vermeye çalışıp çalışmadığını soruyorsanız, cevabım hayır. Ama yüzyıllardır birbirimizin altını oyuyor ve birbirimize saldırıyoruz, hatta hepimizin ortak bir düşmana karşı ittifak kurduğu ejderha savaşları sırasında bile. Hepimiz aynı krallığın parçası olabiliriz ama dost değiliz Adara. Müttefiklerinle iyi geçinmek için onlardan hoşlanman gerektiği gibi aptalca bir düşünceyi kafandan atmalısın. Dünyada işler böyle yürümüyor."

"Öyle olmalı," diye karşılık verdim, daha iyi düşünmeden eteğimin kumaşını ellerimde buruşturdum. "Herkes birbirine karşı dürüst olsa ve sürekli birbirini alt etmeye çalışmak yerine anlamaya çalışmak ve empati kurmak niyetiyle iletişim kursa belki dünya daha iyi bir yer olurdu."

"Mükemmel bir dünyada, evet," dedi Axlya. "Ama biz mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz ve bunu ne kadar çabuk anlarsan, diğerlerini tahta oturmaya hak ettiğine o kadar çabuk ikna edebilirsin."

Prentis iki arada bir derede kalmış bir ifadeyle ağzını açtı - teyzesini mi savunacaktı yoksa acısını mı dile getirecekti emin değildim - ama daha bir şey söyleyemeden çift kapı açıldı. Hepimiz başımızı girişe çevirdiğimizde Lord Oren ve danışmanlarının içeri girdiğini gördük. Leydi Mossi onun arkasından süzülerek içeri girdi ve General Slaugh'un onunla kol kola yürüdüğünü görünce tüm vücudum hareketsiz kaldı.

Beni yakalayıp Kaipei'ye getiren erkeğin aynısını görmeyi bekliyordum; boynunun yanlarından kollarına kadar uzanan gölge karası damarları olan kızgın, solgun yüzlü savaşçıyı. Ama bugün odaya giren fae ağırbaşlı ve çekingendi, kullandığı gölge büyüsünden ne teninde ne de aurasında eser vardı.

"Leydi Axlya, Lord Prentis." Masanın önünde durdu ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce başını eğdi. "Adara."

Ona bakarken hiçbir şey söylemedim; ciddi, savaşta yaralanmış asker yüzünün ardında gizlendiğini bildiğim kötülüğü görmeye çalışıyordum. Ama diğerleri selamlaşıp masadaki yerlerini alırken maske hiç sallanmadı.

"Söylemeliyim ki," dedi Leydi Axlya, "dün teyzeniz General Slaugh ile gelmediğinize şaşırdım. Ne de olsa burada veliahtlık konusunu görüşmek için bulunuyoruz ve siz de şapkanızı alenen ringe attınız."

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi General Slaugh ciddi bir sesle. "Ama bildiğiniz gibi, Adara kralımızı öldürdüğünden beri Kaipei Kalesi bir kaos içinde. O kaçtıktan sonra parçaları toplamak zorunda kaldım ve düne kadar kaçmayı başaramadım."

Ellerimi masanın altında kenetledim; piç kurusu tam karşımda oturmuş, sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu! Bakışlarım Einar'ın dün durduğu duvara kaydı ama orada olmadığını zaten biliyordum. İkimiz de bu toplantıya katılmamasının en iyisi olacağına karar vermiştik; bunun yerine kapıların dışında, gayet iyi duyabileceği bir yerde nöbet tutuyordu.

"Çok doğru," dedi Leydi Mossi. "Kralın ölümüyle sadece Kaipei değil, tüm ülke kargaşaya sürüklendi. Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede, halkımızı yönetmek için gerekli bilgi ve deneyime sahip yeni bir hükümdar atamamız çok önemli."

"Ve sen de bu iş için en iyi fae olduğunu düşünüyorsun," dedim Slaugh'a hitaben. "Yaptığın onca şeyden sonra."

Odadaki herkes bana bakmak için döndü ama ben onları görmezden gelerek bakışlarımı düşmanıma diktim. General Slaugh nihayet bakışlarımla buluştuğunda, "Merhum kral adına korkunç şeyler yaptığım doğru," dedi. Alçakgönüllülüğün resmiydi; başı hafifçe eğilmiş, omuzları içe kıvrılmış, elleri neredeyse dua eder gibi kenetlenmişti. "Ama onun gölge büyüsunün etkisi altında hareket ediyordum, iradem bana ait değildi. Artık durum böyle değil ve artık özgür olduğuma göre, eşsiz konumumu ve deneyimimi selefimin yarattığı hasarı gidermek için kullanmak istiyorum."

Leydi Axlya, "Adara'yı Kral Aolis'i öldürmekle suçlarken, onun müdahalesi olmadan Kral Aolis'in entrikalarının kölesi olmaya devam edeceğinizi dolaylı olarak kabul etmeniz çelişkili görünüyor," dedi. Gözlerindeki keskin parıltı, kelimeleri neredeyse tembelce söylediğini yalanlıyordu ve Slaugh'un gözlerinde kızgınlık titreşti.

Leydi Mossi, "Belki de 'cinayet' biraz ağır bir kelime," diye izin verdi.

"Katılmıyorum," dedi Lord Oren. Bu yorumu Slaugh'a yöneltti, kaşları bir yağmur fırtınasını serbest bırakmaya hazırlanan gök gürültüsü bulutları gibi birbirine çekildi. "Bence cinayet, senin ellerinde kızımın başına gelenleri tanımlamak için mükemmel bir kelime, Slaugh."

"Benim ellerimde mi?" General Slaugh kalan kaşını da kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum Lord Oren. Tempest tüm bu kargaşa sırasında kaçmaya çalıştı ve kaleye geri dönmedi. Angtun'a geri dönemediği için çok üzgünüm, eve dönmeye çalışacağından emindim."

"Ama yapmadı," diye öfkelenildi Lord Oren, "ve o senin gözetimindeydi. Bu da seni onun ölümünden sorumlu yapar!"

"Tazminat ödenmesi gerektiğine katılıyorum, General Slaugh," dedi Leydi Axly'a asil bir tavırla. "Ayrıca tüm kızlarımızı refakatçileri olmadan evlerine göndermeniz de son derece usulsüz. Kaipei kalesine yapılan saldırı sırasında çok sayıda asker kaybettiğinizin farkındayım ama böylesine değerli bir kargo için birkaç askerinizi ayırabilir miydiniz?"

"Düzensiz olan tek şey bu değil," diye araya girdim, General Slaugh kışını kurtarmak için bir yalan uydurmadan önce. "Hepiniz gölge büyüsünün Ediria'dan kaybolduğunu söyleyip duruyorsunuz ama bu doğruysa annem Gelsyne nerede? Neden onu da yanınızda getirmediğiniz? O gece orada olduğumu unutmuş gibisin Slaugh, gölge iblisin annemin formunu aldığını gördüm, sana emirler verdiğini gördüm. Kimseyi kandıramazsın General Slaugh, Kral Aolis hayattayken ne kadar onun kontrolündeysen sen de o kadar onun kontrolündesin."

Leydi Mossi'nin yüz hatlarında acı titreşti ve Slaugh derin bir iç çekti. "Gelsyne ona yaptığımı onca işkenceden sonra çok güçsüzdü," dedi. "Vücudu Nox'un işgaline dayanamadı ve öldü."

Sözleri bir kasırga şiddetiyle içime çarptı, kaburgalarımı ezdi ve ciğerlerimi dümdüz etti. "Hayır," diye homurdandım, sandalyemin kollarını kavradım. Tahta taneleri buz tutmuştu ama benekler görüş alanımda dans ederken fark etmemiştim bile. Bana aksini söyleyeceğini, Cascada'nın annemin öldürüldüğünü söylediğinde yalan söylediğini ummuştum.

Ama konuşurken bile zihnimin karanlık köşelerine şüpheler sızdı. Slaugh ve Cascada'nın bu konuda yalan söylemek için her türlü sebebi vardı ama Leydi Mossi'nin yüzündeki acı gerçikti. Çıkarıcı bir kaltak olabilirdi ama arboretumdaki ilk karşılaşmamızda Gelsyne'den nasıl bahsettiğini hatırladım. Belli ki annemi o kadar çok seviyordu ki beni hem Gelsyne hem de Avani karşılığında Kral Aolis'le takas etmeye çalışmıştı.

"Bir dakika bekle," dedi Prentis. Sesindeki şüphe beni kendime getirdi ve döndüğümde onun General Slaugh'a kaşlarını çatıldığını gördüm. "Cascada bize Gelsyne'i öldürdüğünü söyledi, ama size göre kendi kendine ölmüş. Hangisi doğru?"

"I-" Slaugh birkaç saniyeliğine soğukkanlılığını kaybederek sıçradı. "Evet, Cascada Gelsyne'nin hayatına son verdi ama sadece acısına son vermek için. Gölge bozulması yüzünden acı çekiyordu ve onu kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Hayatına son vermek bir iyilikti."

"İyilik mi?" İnanamayarak yineledim. "Onu en başta bozan sensin, Slaugh!" Masanın diğer tarafına geçip onu boğmamak için yumruklarımı eteklerimde sıktım. "Onun bedenini kendi gözlerimle görmek istiyorum. Ancak o zaman gerçekten öldüğünü kabul edebilirim."

"Biz onu çoktan gömdük," dedi Slaugh. "Ama ısrar ediyorsanız, Kaipei'ye gelin, ben de onu sizin için çıkarayım."

Slaugh'un sesinde bir meydan okuma vardı ve ben dişlerimi sıktım. Annem gerçekten yaşıyorsa Nox da yaşıyordu ve Kaipei'ye dönmek beni tam da onun istediği yere koyacaktı. Blöfünü görmeyi göze alamazdım -eğer blöfse- ve o da bunu biliyordu.

"Gelsyne gölge iblisine ev sahipliği yapamadı diye onun dünyamızdan kaybolduğuna inanmamız mı bekleniyor?" Lord Oren sordu. Ses tonundaki şüphesizlik diğerlerinin yüzündeki ifadeyi yansıtıyordu ve Slaugh'a duyulan güvensizliğin

tüm odaya yayıldı. "Belki geri kalanınız Slaugh'un güzel bahanelerine kandınız ama geçenlerde Kahin'e danıştım ve bana tehdidin geçmediğini söyledi." Ayağa kalkıp ellerini masaya dayayarak bize sert bir bakış fırlattığında hepimiz irkildik. Şahine benzeyen gözleri üzerime dikilince kendimi bir yırtıcı kuşun bakışları altında kalmış bir fare gibi hissederek bakakaldım.

"General Slaugh masum olsa ve kızım *bir şekilde* hayatta olsa bile, elindeki kana bakarak onun iddiasını destekleyemem," dedi bana. "Ama kehaneti yerine getirmediğiniz sürece sizinkini de destekleyemem. Diğerlerinin de söylediği gibi, deneyimsizsiniz ve ulusumuza liderlik etmek için gereken eğitime sahip değilsiniz. Kaderini yerine getirene ve gölge büyüünü Ediria'dan yok edene kadar tahta oturmana izin vermeyeceğim. Aslında," diye ekledi Leydi Axlya'ya bakarak, "Reatha Hanesi Edir İttifakı'ndan tamamen çekilmeyi düşünüyor. Hem savaşta hem de gölge yaratıklara karşı en çok kanı biz döktük, onlarca yıldır Ölü Topraklar sınırını korumak için askerlerimizi feda ettik ve karşılığında çok az şey aldık. Bu ittifak artık bize hizmet etmiyor."

Oda bir bağırış kakofonisine dönüştü, üç ev yöneticisi de öfkeyle tartışıyordu. "En çok kan!" Leydi Mossi çığlık attı. "Domhain'in ejderha savaşlarında kaç on binlerce asker kaybettiğinden haberiniz var mı? Yüzyıllardır sizin yıldırım atlılarınızı besleyenlerin *bizim* mahsullerimiz olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Halkımın size sağladığı düzenli yağmurlar olmasaydı o mahsulleri asla bu kadar bereketli yetiştiremezsiniz," diye karşı çıktı Leydi Axlya, yanakları al al olmuştu. "Lord Oren, zor zamanlar geçirdiğinizi biliyorum, ancak şimdi krallıktan çekilmeniz akılsızlık olur. Şimdi zamanı değil-"

Masadan kalktım ve iki taraftan da tek bir kelime daha duymak istemediğim için hızla odadan çıktım. Diğerleri pek fark etmemiş gibiydi, Prentis bile, bunun için minnettardım. O odada bir dakika daha duramazdım.

"Adara?" Ben kapıdan fırlayıp koridora doğru kaçarken Einar yanıma geldi, altın rengi gözleri endişeyle parlıyordu. "Ne oldu ki? Bağ sayesinde ne kadar üzgün olduğumu hissedebiliyordum; eğer Slaugh-"

"Şimdi olmaz," diye ısırdım. "Burada özgürce konuşamayız."

Köşeyi döndükten sonra koridorun ortasında duran tanıdık bir figürle karşılaşınca durduk - Tamil. Uzun boylu bir su fae askeri ona eşlik ediyordu ve altın yeşili gözleriyle karşılaştığımda nefesim kesildi.

"Kiryan," dedim. "Burada ne işin var?"

"Seni bu karmaşadan kurtarmak," dedi buz fae'sini başıyla işaret ederek. "Leydi Axlya'nın General Slaugh'u saraya davet etmeyecek kadar mantıklı olmasını umuyordum ama görünen o ki açgözlülüğü onu sağduyudan mahrum bırakmış. Burası artık senin için güvenli değil, Adara."

"Yine de gidemem," diye karşı çıktım, varlığımın her zerresi bu korkunç yerden kaçmak istese de. "Ayini tamamlamama sadece bir gün kalmışken olmaz."

"Bu bir sorun olmayacak," dedi Tamil. Solgun yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru bir adım attı. "Birbirimizi henüz iyi tanımadığımızı biliyorum ve bana güvenmek için hiçbir nedenin yok."

Ama Bala Oighr'da bir buz rahibesi var ve ayini tamamlamanıza yardım etmek için hazır bekliyor. Ona ulaşmak istiyorsak, diğerlerinin dikkati hâlâ dağılmamışken hemen yola çıkmalıyız."

Bana uzattığı eline baktım, sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyordum. Bunu yapmak Leydi Axly'a'nın iyiliğini sonsuza dek kaybetmek anlamına gelirken, bu şansı denemeye cesaret edebilir miydim? Yoksa burada kalıp kendimi Mossi ve Slaugh'un saldırısına açık mı bırakmalıyım?

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," dedi Einar, "ama Tamil'e güvenemesek bile Kiryan'a her zaman güvenebildik. O bizi asla yanlış yönlendirmez."

Einar'a, yalvaran bakışlarına baktım. Benden ne yapmamı istediği açıktı ve kendime karşı dürüst olursam, mantıklı olan tek seçenek buydu. Beni sevgisiz bir evliliğe hapsedmeyecek, sadece beni manipüle etmek isteyen bir evin reisine bağlamayacak ya da düşmanlarımın merhametine terk etmeyecek tek seçenek buydu.

"Pekâlâ." Elimi Tamil'in elinin içine koydum. "Ben de seninle geleceğim."

OceanofPDF.com

"Akşama kadar beklemenin daha iyi olmayacağından emin misiniz?" Kıryan ve Tamil bizi bir dizi merdiven boşluğu ve karanlık koridordan geçirirken Einar sordu. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa, sarayın arka yollarını ve servis merdivenlerini keşfetmek için harcadığı onca zamana rağmen bu yolu daha önce kullanmamıştı. "Adara ve ben dün gece bir gece gezintisine çıktık ve kimse bizi durdurmaya çalışmadı. Aynı şeyi bu gece neden yapamayacağımızı anlamıyorum."

"General Slaugh dün gece burada değildi," diye hatırlattı Kıryan. "Yanında birkaç gölge muhafız da dahil olmak üzere bir grup asker getirdi ve tam da sizin tarif ettiğiniz gibi bir anı bekliyor. Usciete Sarayı'ndan bir ejderhanın havalandığını gördüğü an, adamlarını sizi vurmaları ve ikinizi de ortadan kaldırmaları için gönderecektir. Hâlâ diğer soylularla meşgulken şimdi kaçmanız daha iyi olur."

"Gündüzleri beni görmek daha da kolay olacak," diye karşı çıktı Einar. "Uçamazsam nasıl kaçmayı umuyoruz?"

"Bizi buradan uçurmayacaksın," dedi Tamil. "Kıryan ve ben her şeyi planladık. Tüm muhafızların anılarına erişimi sayesinde her gizli geçidi ve tüneli biliyor. Benim de elimde birkaç numara var. Merak etme Einar, ikinizi de sağ salim çıkaracağız."

Einar bıyık altından biraz homurdandı ama itiraz etmedi. Ne de olsa Kıryan ve Tamil'in bize yardım etmesine izin vermeyi kabul etmiştik. Rahatsız olmasının asıl nedeninin arka koltukta oturmaya ve başkalarının liderlik etmesine alışkın olmaması olduğundan şüpheleniyordum.

"Hayatınızı bizim için riske attığınız için teşekkür ederim," dedim. Damarlarımda dolaşan korkuya rağmen sesimin titrememesine şükrettim. "Leydi Axlya bana yardım ettiğinizi öğrendiğinde neler olacağını biliyorum."

Tamil acımasızca gülümsedi. "Axlya ne kadar istese de beni öldürmeyecek. Bala Oighr'a savaş açmak ona kaybetmeye hazır olduğundan çok daha fazlasına mal olacaktır, özellikle de mevcut durum göz önüne alındığında. Öyle olsa bile, hayatımı seve seve sana adarım Adara. Krallığın hayatta kalmak için tek umudu sensin."

Bu ifadenin ağırlığı dördümüzün de omuzlarına kurşuni bir ağırlık gibi çökmüştü. Birkaç kat yukarıda bir kargaşa duyabiliyordum; botların taşa vuruşunun gürültüsü, zırh ve silah şakırtıları. Leydi Axlya muhtemelen muhafızlarına ve askerlerine savaşa hazırlanmalarını söylemişti ve onu suçlayamazdım, iki düşman ordusu kapısının önündeydi ve üç soylu da birbirinin boğazına sarılmıştı.

Muhafızların dikkati dağılmışken sıvışmak iyi bir plandı. Şu anda kimsenin gizli geçitleri izlemekle ilgileneneğinden şüpheliydim.

"Neredeyse geldik," dedi Kıryan sarayın mahzenlerine inerken. Burada her biri ağzına kadar kuru gıda, salamura et, sebze ve alkolle dolu bir sürü oda vardı. "Geçit buradan olmalı."

Bizi yılanmış meşe fıçı yığınlarıyla dolu geniş bir odaya götürdü. Sedir ve kırmızı şarabın hoş kokuları nemli ve soğuk havaya karışıyordu ama başka bir şey daha vardı.

ensemdeki tüyleri diken diken eden karanlık bir dip akıntısı. "Ters giden bir şeyler var." Einar odaya girmemi engellemek için kolunu uzattı.

"Ne kadar keskin içgüdülerin var," dedi tanıdık bir ses, biri büyük varillerden birinin arkasından çıkarken. Keskin bir nefes aldım, kanım buza dönüştü - bu Cascada'ydı, yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayılıyordu. Onda bir tuhafılık vardı; gözleri kafatasının içinde çok büyük görünüyordu, göz bebekleri sanki bir tür uyuşturucu almış gibi şişmişti. "Artık seni kurtaramayacak olmaları çok kötü."

Elini Tamil'e doğru savurdu ve dehşete düştüm, gölge büyüsü ön kolundan çatırdayarak avucundan fırladı ve Tamil'in kafasına doğru bir şimşek gibi fırladı. Öne atıldım, büyümü kullanabilmek için Einar'ın kolunun etrafından dolanmaya çalıştım ama Kiryan benden önce davranıp Tamil'i kenara itti ve şimşeği doğrudan göğsüne indirdi.

Tüm vücudu kasıldı ve yere yığıldı, gözleri başının arkasına yuvarlandı. Cildi parlarken gözeneklerinden siyah duman sızıyordu ve ışıldayanın kendi gücünü kullanarak kara büyüyü zavallı muhafızın bedeninden onu öldürmeden önce kovmaya çalıştığını biliyordum.

"Bu çılgınlık da ne?" Tamil talep etti. Kendini ayağa kaldırırken yüzü şoktan solgundu ve dirseğini sabitlemek için uzandım. "Nasıl oluyor da gölge büyüsü yapabiliyorsun Cascada? Tıpkı Slaugh ve diğerleri gibi ruhunu o şeytana mı sattın?"

Cascada Tamil'e hınzırca bir sırıtış attı ve o önsezi hissi yine omurgamdan yukarı çıktı. Gözbebekleri gözlerinin akını kaplayana kadar genişledi, ruhunu o kadar karanlık ve soğuk bir uçurumda gölgeledi ki geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Cascada ruhunu bana satmadı, kendi isteğiyle değil." Nox'un sesi su perisinin ağzından çıplak ete sürtünen siyah kadife gibi dökülürken hepimiz irkildik. "Sadece gölgesine kendimden bir parça yerleştirdim ve bilinçaltının takip etmekten çok mutlu olduğu bazı ince önerilerde bulundum. Gerçi şimdi onun aracılığıyla sizinle konuştuğuma göre, oldukça mükemmel bir kanal olduğunu söylemeliyim," diye ekledi ince bir parmağını Cascada'nın ağzına vurarak. "Neredeyse onu Gelsyne yerine bir taşıyıcı olarak kullanmak istiyorum ama bunu yapmak sana eziyet etme yeteneğimi elimden alacak Adara. Ve şimdi buna sahip olamayız, değil mi?"

Bana göz kırptı ve ben de ona bakarken içimde bir umut filizlenmeye başladı. "Annemin ölmediğini mi söylüyorsun?" Slaugh bana yalan mı söylemişti?

"Olamaz," diye mırıldandı Nox, Cascada'nın dudaklarını şeytani bir gülümsemeyle kıvrarak. "Gelsyne kesinlikle hâlâ hayatta. Korkarım buradan çıktıktan sonra hiçbiriniz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Cascada'nın sizi öldürme girişimleri en iyi ihtimalle ılıktı, ama sizi temin ederim ki zehirli kekten biraz daha güçlü bir şey kullanacağım."

Zavallı kedinin ölümünden Cascada'nın sorumlu olduğu gerçeğini idrak etmek için zar zor zaman bulmuştum ki Nox ellerini kaldırıp etrafında güç topladı. Siyah şimşek kollarından aşağıya doğru çatırdadı ve tekrar saldırmaya hazırlanırken avuçlarının içinde toplandı. Hazırlandım

Kendim avuçlarıma ateş büyüğü çağırırken Einar ve Tamil de kendi büyülerini çağırarak savunma pozisyonu aldılar.

Odada titreşen gölge büyüğünün muazzamlığını hissedebiliyordum ve şüphe zihnimin köşelerini kemirmeye başladı. Nox güçlüydü, uzaktan bile saldırıyordu ve ben hızlı olduğum için zayıf düşmüştüm. Ateş büyüğünün onunla boy ölçüşebileceğinden emin değildim.

Ancak tam kolunu kaldırdığı anda, avuçlarındaki gölge şimşek, sanki bir şey kaynağa müdahale ediyormuş gibi titremeye başladı. "Bu da ne?" Nox mırıldandı, gözbebekleri genişledi ve daraldı, genişledi ve daraldı.

"Sanırım... Cascada karşılık veriyor," diye soludu Kiryan yerden. Gölge enfeksiyonuna karşı verdiği mücadeleyi kazanmış gibi görünüyordu ama oturur pozisyona gelmek için verdiği mücadeleden bunu zar zor başardığı anlaşılıyordu. "Nox kontrolünü kaybediyor."

"Ben hiçbir şeyin kontrolünü kaybetmedim!" Nox tersledi. Siyah gözbebekleri tekrar yerine oturdu ve ellerini tekrar kaldırdı ama Einar çoktan arkasındaydı, elinde küçük bir şarap fıçısı vardı. Fıçıyı Cascada'nın kafasına indirdi ve Cascada yere yığıldı, gözleri tıpkı birkaç dakika önce Kiryan'ınki gibi başının arkasına yuvarlandı.

Dördümüz Cascada'nın yüzükoyun yatan formuna bakarken Tamil, "Lanet olsun," dedi. Bilinci yerinde olmayan fae'nin yanına çömelene Einar'a sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Onu sen mi öldürdün?"

Başını salladı, parmakları Cascada'nın nabzına değiyordu. "Beyin sarsıntısı geçirecek ama hayatta kalacak." Bir elini sırtının altından geçirip onu yukarı kaldırdı, sonra da altındaki zemini işaret etti. "Asıl sorun bu."

Hepimiz Einar'ın işaret ettiği yere baktık ve ben nefes nefese kaldım. Cascada'nın gölgesinin sol kenarı boyunca yaklaşık on beş santim uzunluğunda mürekkepli bir leke vardı. Hepimizin bakışları altında, yere kazık çakılmış bir yılan gibi kıvranıyordu.

"Nox, Cascada'nın gölgesine kendinden bir parça yerleştirdiğini söylerken bunu kastediyordu," dedim uyuşmuş bir şekilde.

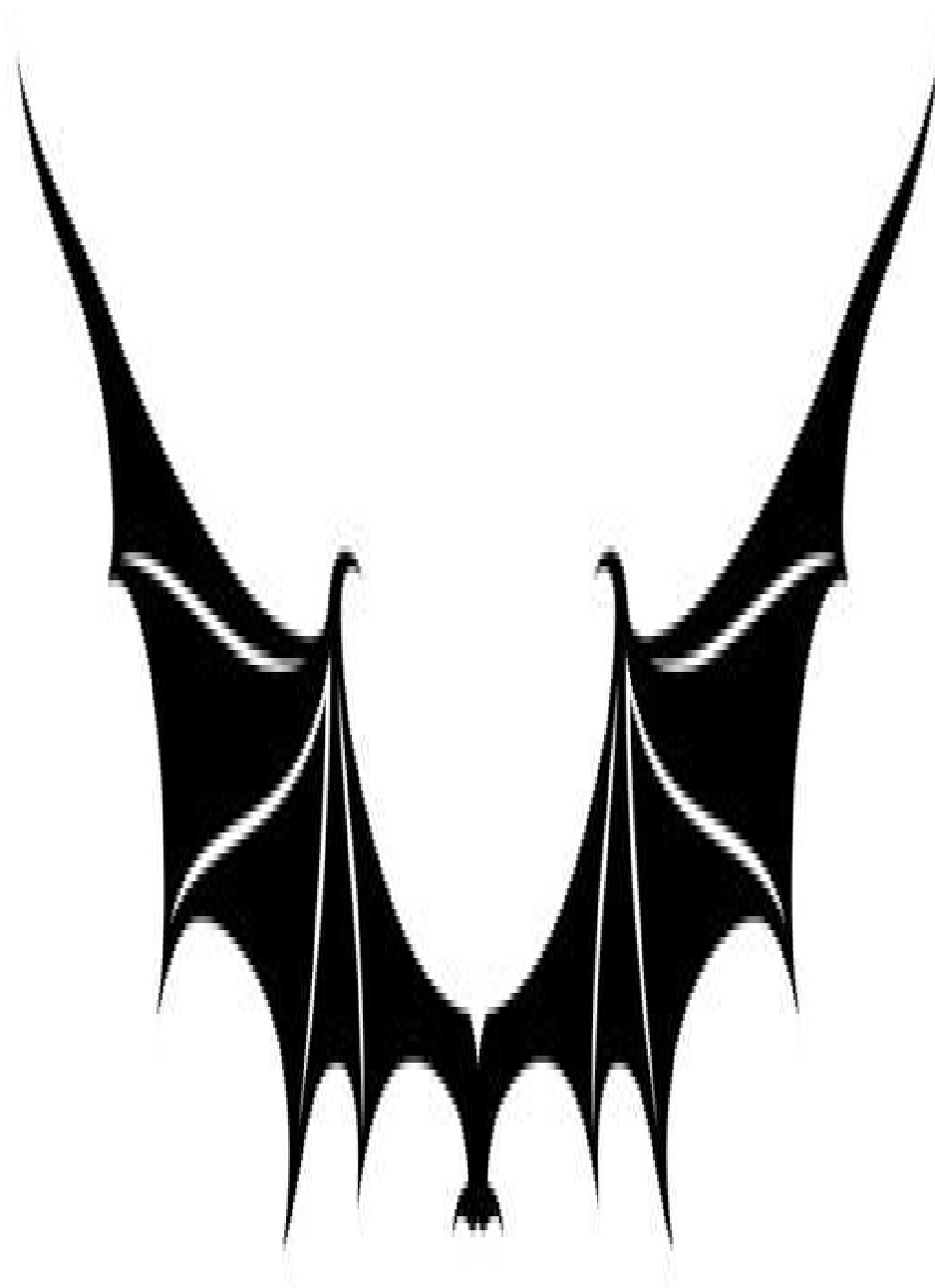
"Evet," dedi Kiryan ciddiyetle. "Nox kendi gölgesinden bir parçayı Cascada'nınkine ekleyerek onun bilinçaltını manipüle edebildi, Kaipei'deki olaylara dair hafızasını değiştirdi ve onu senin düşman olduğuna ikna etti, Adara." Kendini ayağına kaldırdı ve Cascada'nın yanına gelip diz çöktü. "Lekeyi kaldırabilirim ama bunu yapmak bu bedeni sınırlarına kadar zorlayacak. Seninle gelemeyeceğim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedim Kiryan'ın omzuna bir el koyarak. Cascada'nın solgun yüzüne baktım, suçluluk duygusu beni sarmıştı. Başından beri onun hain olduğunu düşünmüştüm, oysa gerçekte Nox'un kurbanlarından biri haline gelmişti, çünkü beni ona ve Slaughter'a karşı savunmak için atlamıştı. Onun durumu kısmen benim hatamdı, çünkü Kaipei'den kaçabilmem için hayatını riske atmıştı... En azından Kiryan'ın onu kurtarmasına izin verebilirdim, bu onsuz ayrılmak anlamına gelse bile.

"Gidelim," dedi Einar. Tamil devasa bir fıçıyı kenara itip arkasına gizlenmiş geçidi ortaya çıkarırken beni yönlendirdi. "Biri gelip bizi burada bulmadan önce."

Kiryan ve Cascada'ya son bir kez baktım, Işıldayan'ın onun üzerine eğilip parlayan ellerini alnına ve gövdesine yerleştirmesini izledim. Sonra Einar ve Tamil'i karanlığa kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

Einar

Tamil'in bizi Adara, Mavlyn ve benim Kaipei Kalesi'nden kaçmak için kullandığımızı benzer toprak bir geçide götürmesini bekliyordum. Bunun yerine, onu sonsuza dek sürecekmış gibi görünen dik bir merdiven boşluğundan aşağıya kadar takip ettik. Yine de bunun basamak sayısından çok, etrafımızdaki havaya yapışan buz gibi nemden kayganlaşmış olmalarıyla ilgisi olabilirdi. Önümüzü aydınlatmak için ateş büyümünü kullansam bile, her birini yavaşça atmamız gerekiyordu, yoksa kayıp ötesindeki karanlığa yuvarlanabilirdik.

Sonunda, akan suyun sesi merdiven boşluğundan yukarı doğru süzülerek bizi karşıladı -ilk başta belli belirsizdi, ama her adımda daha da yükseldi, ta ki ses yanıltıcı olmaktan çıkana kadar. Merdiven boşluğunun dibi büyük bir yeraltı nehrine açılıyordu. Durdum ve baktım; su içten gelen bir ışıkla parlıyor, tünelin duvarlarına mavi ve yeşil gölgeler düşürüyordu.

"Biyolüminesans," diye nefes aldı Adara. Gözleri hayretle açılmıştı, solgun yüz hatlarında hayaletimsi bir ışık titreyordu. "Suda yaşayan ve özel bir ışık yayan küçük canlılar var," diye açıklama yaptı. "Bu yüzden su böyle parlıyor."

"Ah." Akan nehre dikkatle baktım, bu yaratıkları görmeye çalışıyordum ama hiçbir şey seçemiyordum. Olağanüstü küçük olmalıydılar. "Zehirli mi bunlar?" Şüpheyi sordum.

"Hayır," diye güldü Tamil. Nehrin kenarına doğru yürüdü ve bizi bekleyen, nehir kıyısına gömülü bir dizi direğe bağlı kayıklardan birine atladı. "Öyle olsalar bile, zaten suda yüzmeyeceğiz."

Adara ve ben Tamil'i tekneye kadar takip ettik ama buz fae'si kenara eğildi ve elini suya daldırdı. Buz katmanları o noktadan dalgalanarak nehirde aşağıya doğru aktı ve tünelin ötesindeki karanlıkta kayboldu. Saniyeler içinde akıntı yerini kalın, pırıltılı bir buz tabakasına bıraktı ve minik, parlayan varlıklar buzlu yüzeyinin altında hapsedildi.

"Buradan kayarak çıkmamızı mı istiyorsun?" Tamil'e inanamayarak sordum.

"Evet." Tekneden hafifçe atlayıp buzun üzerine çıktı. Donmuş yüzey ağırlığını tuttu ve mükemmel bir pirouette yapmadan ve bize doğru dönmeden önce birkaç metre ileri kaydı. "Bu bir sorun olacak mı?"

"Paten getirmediğim," diye homurdandım.

"Ben de öyle." Tamil bize doğru birkaç adım attı ve elini bize doğru uzattı. "Güven bana, onlara ihtiyacın yok."

"Neden tüm nehir donmuş?" Adara teknelere doğru şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak sordu. "Bunu yapmak muazzam miktarda büyü gerektirmiş olmalı."

Tamil, "Çünkü teknelerin kürekleri yok ve benim su büyüm de berbat," dedi. "Diğer su perilerinin yapabildiği gibi bizi tünelden geçirmek için akıntıları kontrol edemiyorum. Ama nehri dondurabilirim. Ayrıca, her şeyi dondurmam - Leydi Axly'nın bile o kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Sadece bu tünelden geçen kısmı. Bu nehir Lochanlee'nin yarısından geçiyor - gerçek kışa daha haftalar varken nehrin tamamı donarsa bazı insanlar şüphelenebilir."

Başka seçeneğimiz olmadığından, üçümüz nehri geçmeye başladık, donmuş yüzeyde kayıyor ve duvarlara çarpmamak için elimizden geleni yapıyorduk. Daha doğrusu *ben* duvarlara çarpmamak için elimden geleni yapıyordum. Tamil ve Adara belli ki bu işte profesyoneldi, yüzeyde sanki bunun için doğmuşlar gibi kayıyorlardı - ki sanırım öyleydiler. Hareket ettikçe tünelin duvarlarına zarif gölgeler düşürüyorlardı ve kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetsem de onlara ayak uydurmak için elimden geleni yaptım.

Sonunda buz yerini suya bıraktı. Tamil, üzerinde durmamız için küçük bir buz kütlesi oluşturdu ve tünelden çıkıp yoğun ağaçlık bir alana doğru ilerlerken onu bir sal olarak kullandı.

"Işıyanlara şükürler olsun-" diye söze başladım, sonra duyularım alarma geçince kaskatı kesildim. Ağzımı kapatarak Adara ve Tamil'i yakaladım ve onları bir ağaç kümesinin arkasına çektim. Saniyeler sonra, bir grup toprak fae askeri saklandığımız yerden sadece birkaç adım ötede yanımızdan geçti. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, neredeyse gümbürdeyen botlarının ve çınlayan zırhlarının sesi kadar yüksekti.

"Güçlerini harekete geçiriyorlar," diye fısıldadı Adara, yürüyüş sesleri uzaklaşırken. Yüzündeki kan çekilmiş, tırnaklarını arkasına saklandığı ağacın kabuğuna geçirirken eklemeleri bembeyaz olmuştu. "Gerçekten saraya saldıracaklar, değil mi? Bu benim fau-"

"Sakın bunun için kendini suçlamaya kalkma," diye tersledi Tamil. Adara'nın kolunu yakaladı, diğer fae'yi yüzüne doğru döndürürken yüzünde sert bir ifade vardı. "Axlıya ve diğerlerinin senin üzerinde kurduğu planlardan ya da onların küçük kavgalarından sen sorumlu değilsin. Ayrıca, o üçünün kavga etmesinin yarısı senin varlığın yüzünden zaten. Senin gittiğini anladıkları an, birbirleriyle savaşmayı bırakacaklardır-"

"Ve güçlerini bunun yerine Adara'yı bulmaya adasınlar," dedim acımasızca.

"Evet," diye itiraf etti Tamil. "Bala Oighr'a ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi."

Bala Oighr'a ulaşmamız bir günün büyük bir kısmını aldı. Önce tünelin bizi çıkardığı dağdan aşağıya inmemiz gerekiyordu; ne yazık ki bu dağ, kara ve hava ordularının kamp kurduğu dağla aynı dağdı. Birden fazla asker birliğinin etrafından dolaşmak zorunda kaldık ve neredeyse iki kez ordu kamplarına doğru koştuk.

Ama koşullar stresli olsa da yüzümdeki gülümsemeyi tam olarak engelleyemiyordum. Sonunda o lanet olası Gölgeler sarayından ve çekilmez saray mensuplarından kurtulmuştum ve annemin hâlâ hayatta olduğunu öğrenmiştim! Buz rahibesine ulaşip ayini tamamladıktan sonra onu kurtarmak için hâlâ bir şansım vardı. Yaklaşan zaferin heyecanı beni ilerlemeye teşvik etti, açlığımı ve yorgunluğumu kovdu.

Dağdan aşağı indiğimizde, üçümüz de keşfedilme konusunda o kadar paranoyak olmuştuk ki uçmayı göze alamadık. Bunun yerine, Einar'ın yer değiştirmesi için gecenin çökmesini bekledik, sonra sırtına tırmandık ve gece yarısı gökyüzüne çıktık.

"Ü-ü-ü-ü-üşüdüm," diye gevezelik etti Tamil. Tam önümde oturuyordu, kürklerine sarınmıştı. "Neden üşüdüm?"

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Buz gibi akşam havasının ısırıldığını hissettim ama her zamanki gibi soğuktan ziyade canlandırıcı buldum. Kendimi kötü hissederek bir kolumu Tamil'in beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "İşte, benim sıcaklığımdan biraz alabilirsin."

"İşyanlara şükürler olsun," diye iç geçirdi ve bana doğru eğildi. Vücut ısını içine çekerken tüm vücudu gevşemiş gibiydi. "Nasıl donmuyorsun anlamıyorum."

"Ve nasıl *üşüdüğünü* anlamıyorum," dedim şaşkınlıkla. Bir elimi arkama uzattım ve Einar'ın derisine bastırdım, pullarından yayılan sıcaklığı hissettim. "Einar'ın vücut ısısı seni sıcak tutmak için fazlasıyla yeterli olmalı. O bir fırın gibi!"

"Bir fırın mı?" Tamil yankılandı. "Şaka mı yapıyorsun? Pulları buz gibi soğuk! Sanki vücut ısını içimden çekip alıyorlar!"

Einar'ın pullarına, yakut yüzeylerinin üzerinde parıldayan morumsu yanardönerliğe tekrar baktım ve bir şey kafama dank etti. "Ironhide," diye fısıldadım.

"Ne?" Tamil dedi ki.

"Ironhide," diye tekrarladım. "Ejderhalar canavar formlarındayken her zaman fae büyüüne karşı dayanıklı olmuşlardır, çünkü pullarında demir vardır. Bir buz fae'si olarak hava koşullarına karşı dayanıklı olman gerekirken, soğuğu hissetmenin nedeni de bu. Onun demir derisi senin büyüünü etkisiz hale getiriyor."

Tamil bir an sessiz kaldı, başını eğerek yıldızların yanımızdan hızla geçişini izledi. "Yine de bu seni etkilemiyor," dedi sonunda. "Çünkü sen yarı ejderhasın."

"Bunu hiç düşünmemiştim... ama haklı olmalısın." Einar'ın sırtına binmenin hiçbir olumsuz etkisini hissetmemiştim ve bunu yapmanın bir fae'yi zayıflatacağı aklıma gelmemişti. Annemin de Tamil'in yaşadığı şeyi yaşayıp yaşamadığını merak ettim.

Daha önce babamın sırtına bile binmemişti. Belki de aralarındaki eş bağı onu korumuştı.

Eşlik bağı. Bir elimi boynuma götürdüm ve parmaklarımı Einar'ın beni ısırdığı yere sürttüm. Tamil'in buz rahibesinin ayini gerçekleştirmek için hazır ve nazır beklediği Bala Oighr'a gidiyorduk. Bu artık Leydi Axlya'nın isteklerine bağlı olmadığı anlamına geliyordu.

-Prentis'le evlenmek zorunda olmadığı için.

İstersem onun yerine Einar'la evlenebileceğimi.

Einar'ın göğsünden gelen gürleyen mırıltıyı duymaktan çok hissettim, sanki düşüncelerimin ne yöne döndüğünü biliyor gibiydi. Titreşimler doğrudan merkezime doğru ilerleyerek vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi ve aniden Tamil'in sırtına bastırılmamış olmayı diledim. Düşüncelerimin şehvet dolu yönü göz önüne alındığında yakın temas uygunsuz görünüyordu ve Einar'la ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım.

Uçuş boyunca uyanık kalmaya çalıştım ama uyuyakalmış olmalıyım. Bir an altımdaki gümüşü bulut denizine bakarken, bir an sonra Tamil dizimi dürtüyordu.

"Uyan Adara," dedi. "Neredeyse geldik."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı Tamil'in omzundan kaldırdım ve sonra bir nefes verdim. Lochanlee'nin nehirleri, gölleri ve hafif inişli çıkışlı tepeleri kaybolmuş, yerini geniş, engebeli bir tundraya bırakmıştı. Bir uçtan diğer uca görebildiğim kadarıyla uzanan ve yerden birkaç mil yükselerek sivri kenarlarıyla gökyüzünü pençeleyen devasa bir buz duvarı onun ötesinde yükseliyordu. Güneş ufuk çizgisini yeni yeni aşmaya başlamıştı ve duvarı tereyağı sarısı ışınlarla aydınlatarak bir elmas dağının gücüyle parıldamasını sağlıyordu.

"Bizi burada bıraksan iyi olur," diye seslendi Tamil Einar'a, çığlık çığlığa esen rüzgârdan sesini duyurabilmek için sesini yükselterek. "Aksi takdirde okçular bizi indirmeye çalışacak ve ejderha postun seni koruyacak olsa da bu sabah bir iğneye dönüşmemeyi tercih ederim!"

Einar itaat etti ve bizi duvardan bir mil uzağa indirdi. "Burası buz gibi," diye homurdandı iki tekerlekli formuna geri döndüğünde. Geniş omuzlarını sert rüzgâra karşı kamburlaştırdı ve sadece yanında getirdiği tunikle kaplı olan iri kollarını ovuşturdu. "Keşke kaçmadan önce bir pelerin almayı akıl etseydim."

"İçeri girdiğimizde size kürk vereceğiz," diye söz verdi Tamil. Etrafımıza yağan kar taneleri onun beyaz saçlarında ve buz tutmuş kirpiklerinde kayboluyordu. "Haydi gidelim."

Üçümüz başımızı rüzgâra karşı eğerek karlı arazide ilerledik. Einar soğuğa dayanmak için elinden geleni yapıyordu ama ben aramızdaki bağ sayesinde onun rahatsızlığını hissedebiliyordum. Elimi onun elinin içine sokabilmek için yaklaştım ve ona elimden geldiğince az bir sıcaklık sundum. Kolumu hemen kendi kolunun içine soktu ve vücuduma yayılan sıcak bir parıltı yanaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

"Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım ona doğru eğilerek. Gece boyunca yolculuk ettikten sonra ne kadar yorgun olduğunu biliyordum.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Yanağıma bir öpücük kondurmak için başını çevirdi. "Senin için gölge yaratıklardan oluşan bir lejyonun içinden uçarak geçirim."

Tamil'in gözleri bize doğru kaydı ama hiçbir şey söylemedi, bu yakınlaşma anına izin verdi. Onaylayıp onaylamadığını ve bizi izlerken annemle babamın arasındaki romantizmi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Annemi desteklemiş miydi? Yoksa Prentis gibi o da bu birlikteliğe karşı mı çıkmıştı?

Buzdan duvara yaklaştığımızda biri "Oraya kim gidiyor?" diye bağırdı. Boynumu bükerek duvarın dik yüzüne, tam üstümüzde tünemiş bir gözetleme kulesine baktım. Duvarın tepesini tararken birçok kuleden biri olduğunu fark ettim. Aralarında yaklaşık bir düzine metre mesafe vardı, her biri meşalelerle aydınlatılmıştı ve her birinde bir çift okçu bulunuyordu. Şu anda bizimle konuşan kişi yayını çekmişti ve doğrudan yüzüme doğrultulmuş oktan korkmamaya çalıştım.

"Benim, Diren," diye karşılık verdi Tamil, kapüşonunu yüzünü gösterecek şekilde indirerek. "Tamil. Bunlar yol arkadaşlarım, Adara ve Einar. Babam bizi bekliyor."

Tamil'in babasını unutarak başladım. Yatalak olduğundan, hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğundan bahsetmişti. Bu kadar kısa sürede kaçmasına rağmen ona gelişimizi haber verecek zaman bulabilmiş miydi?

"Pekâlâ," diye bağırdı Diren uzun bir süre sonra. "Bir saniye."

Duvarın, boyumun yaklaşık iki katı ve genişliğimin beş katı olan büyük, dikdörtgen bir bölümü eriyip gitti ve bize bir geçit açtı. Tamil önden gitti, Einar arkadan geldi ve ben de onların arasından takip ettim. Buz tünelinin duvarları etrafımızda parıldıyor, bizi daha önce yeraltı nehrinin yaydığı ürkütücü ışıktan farklı olmayan hayalet mavisi bir parıltıyla yıkıyordu. Tünel bizi içine alacak kadar geniş olsa da, üzerimizde her taraftan bastıran binlerce ton buzun farkına varmadan edemiyordum. Zihnim kâbus senaryolarını canlandırmakla tehdit ederken şakaklarımdan terler süzüldü ve Tamil'i daha hızlı yürümeye teşvik etmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Buz duvarı tepemize yıkılmayacak, diye hatırlattım kendime. Kelimenin tam anlamıyla binlerce yıldır dayanıyor.

Duvarın diğer tarafından çıktığımızda duvarın tepesindeki iki muhafızın bizi beklediğini gördük. "Leydi Tamil," dedi Diren, bize bakarken yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Son duyduğumda Usciete'deki savaş konseyindeydiniz. Buraya nasıl bu kadar çabuk, yürüyerek geldiniz?"

"Yürüyerek gelmedik," dedi Tamil. Elini Einar'a doğru salladı ve "Einar burada bir ejderha. Bizi gezdirecek kadar nazikti... ama bir fae olarak, tüm sihrinizin vücudunuzdan çekilmesini istemiyorsanız ejderha sırtına binmenizi tavsiye etmem. Lütfen ahırdan bize birkaç binek getir. Kaleye kadar onca yolu yürümeyi ya da yakın zamanda tekrar ejderha sırtına binmeyi tercih etmem."

Biraz ürperdi ve gözlerinin altındaki gölgeleri ve yüzündeki zayıf ifadeyi fark ettiğimde suçluluk duygusu beni sarstı. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor, karda yürürken bize ayak uydurmaya çalışıyordu... ama belki de sadece hepimiz yorgun olduğumuz için ayak uydurabiliyordu. Einar gece boyunca uçmuştu ve ben de on gündür oruç tutuyordum. En hafif tabirle hiçbirimiz en iyi durumda değildik.

"Bir ejderha mı?" Diren'in yoldaşı haykırdı. Kılıcına uzandı ve Einar alçak bir hırıltı çıkararak bedenini benimkinin önünde kaydırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Tüm ejderhaların ölmüş olması gerekiyordu!"

"Kaipei Kalesi'ne yapılan saldırıda bir ejderha görüldüğüne dair söylentiler duydum," dedi Diren. Gözlerini bana dikti. "Kral Aolis'i öldüren fae sen misin?"

Gözlerindeki kınama karşısında sertçe yutkundum ve Tamil'e baktım. Aklımın bir köşesinde benimle ilgili söylentilerin kırsal kesimde dolaşıyor olması gerektiğini biliyordum. Edirneli vatandaşların çoğu Kral Aolis ve gölge yaratıklar hakkındaki gerçeği bilmedikleri için bana krallığın kurtarıcısı olarak değil, bir hain olarak bakacaklardı.

"Bu uzun bir hikâye Diren," dedi Tamil ağır ağır, "ve ben yorgunum. Ama beni tanıyorsun ve babamızı da tanıyorsun. Bala Oighr'a bir katil getirir miyiz?"

"Hayır," dedi Diren. "İsteyerek değil. Ama birine yardım etmen için kandırılabilirsin."

Tamil omuzlarını dikleştirdi ve askerin gözlerinin içine baktı. "Korumacı davrandığının farkındayım," dedi sert bir ses tonuyla, "ama sana bir emir verdim ve Bala Oighr'ın vekil yöneticisi olarak sana herhangi bir açıklama borçlu değilim."

Buz fae askerinin tartışmasını bekliyordum ama hemen dikkat kesildi. "Derhal leydim," dedi, azarlanmaktan yanakları pembeleşmişti. Topuklarının üzerinde döndü ve atların tutulduğunu tahmin ettiğim bina kümesine doğru yürüdü.

Diğer asker geride kalmış, merakla bana bakıyordu. "Kaipei'ye yapılan saldırı hakkında ben de bazı söylentiler duydum," dedi. "Sevgili merhum Prensesimiz Olette'nin ve evlendiği ejderha prensin kızı olduğun söyleniyor. Bu doğru mu?"

"Öyle," dedim.

Başını salladı. "Eğer durum buysa, Diren'e aldırış etme. Olette de en az benim kadar buz fae'siydi, yani sen de bizden birisin. Burada, Bala Oighr'da hoş karşılanırsın."

"Teşekkür ederim." İçimi bir rahatlama kapladı ve ona minnettar bir gülümseme verdim. Bala Oighr'daki herkes bana karşı gibi görünmüyordu, bu da Edirne'de benim tarafımda olan başkaları da olduğu anlamına geliyordu. Fenwood'daki köylülerin ne düşündüğünü, geri dönersem beni bir kahraman olarak selamlayıp selamlamayacaklarını merak ediyordum ama nedense bundan şüpheliydim. Köyün yarısı beni General Slaugh'a ihbar etmeye çalıştığı için kaçmak zorunda kalmıştım. Mavlyn'in ailesi de dahil olmak üzere beni savunan diğer yarısının, sevgili krallarını öldürdüğümü öğrendikten sonra bu kararlarından pişman olup olmadıklarını merak ediyordum.

Kar üzerinde çıtırdayan toynak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Diren'in üç atı bize doğru sürdüğünü görmeyi umarak sese doğru döndüm ve ağzımdan bir nefes çıktı. Evet, Diren'di ve bize binek getirmişti ama onu takip eden iki devasa yaratık at değildi. Onlar geyiklerdi, tüylü beyaz postları ve muhteşem kafalarından çıkan devasa boynuz taçları her şeyi ele veriyordu.

"Muhteşemler," diye bağırdım ve kendimi durduramadan muhteşem yaratıklarla aramdaki mesafeyi kapattım. "Birini sevebilir miyim?"

"Elbette," dedi Diren huysuzca. Sol elinde tuttuğu dizginleri bana doğru uzattı. "Bu Silas. Seni ve ejderhanı o taşıyacak."

"Silas," diye mırıldandım, bir elimle kocaman burnunu okşadım. Canavarın kalın kirpikli göz kapakları yarıya indi, ilginin tadını çıkarıyordu. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Eğer her şey aynıysa," dedi Einar arkamdan, "sanırım ikinizi havadan takip edeceğim."

Omzumun üzerinden baktığımda onun geyiklere temkinli bir şekilde baktığını gördüm. "Korkuyor musun?" Biraz kuşkuyla sordum.

"*Korkmuyorum*," diye itiraz etti Einar. "Sadece, daha önce hiç geyiğe binmemiştim."

Silas'a dönüp ona bağlanmış eyer ve koşum takımına baktım. "Ata binmekle aynı şey olacak gibi görünüyor," dedim.

"Ben de hiç ata binmedim."

Einar'la yüzleşmek için döndüm, geyik unutulmuştu. "Ejderha ordusunun korkunç generali Einar'ın hiç ata binme eğitimi almadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çattı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben bir ejderhayım," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Gökyüzüne binmek varken neden bir yük hayvanına bineyim ki?"

Tamil kendi bineğine doğru sallanırken homurdandı. "'Ata binmekten korkuyorum' demek için çok fazla kelime var," dedi.

"Saçmalama," diye homurdandı Einar, yarı ejderha formuna dönüşürken kanatları arkasından fırladı. "Korkmuyorum. Uçmak, olası tehditleri gökyüzünden izleyebileceğim anlamına geliyor." Geyikten korkmadığını kanıtlamak istercesine bana doğru yürüdü ve alnıma bir öpücük bıraktı. "Kalede görüşürüz," diye mırıldandı tenime karşı.

"Tamam," diye kabul ettim. "Ama korktuğunu itiraf etmende bir sakınca yok."

"Belki." Dudakları kulağıma değdi ve ürperdim. "Ama sadece senin için."

Birkaç adım geri çekildi, sonra kendini sedefli gökyüzüne bıraktı ve beni peşinden bakakaldı. Sersemlemiş bir halde kafamı biraz salladım, sonra Silas'a bindim.

"Hazır mısın?" Ben eyere yerleşirken Tamil sordu. Başımı

salladım. "Hadi gidelim."

Geyiklerimizi tırısı kaldırdık ve uzakta beliren buzdan kaleye doğru ilerlemeye başladık. Kale bir dağın tepesindeydi ve altında yaklaşık bir saatlik mesafede geniş bir şehir uzanıyordu. Tamil, biz yol alırken şehrin adının Whitecrest olduğunu açıkladı ama Bala Oighr'ın kalbi olsa da, buz fae bölgesindeki tek yerleşim yeri değildi. Karlı arazide ilerlerken birkaç küçük kasaba ve köyden geçtik. Konutların çoğu buz ve kar bloklarından yapılmıştı, ancak birkaç kütük kabin de vardı. Köylülerin hepsi Tamil gibi solgun ve karlıydı, ancak kürklü pelerinler giymelerine rağmen, tuniklerinin ve elbiselerinin kumaşları dondurucu ortam göz önüne alındığında oldukça inceydi.

Bu konuyu sorduğumda Tamil, "Aşırı sıcaklar dışında aslında kalın katlara ihtiyacımız yok," dedi. Kendi paltosunun kürklü kollarını çekiştirdi ve bana göz kırptı. "Bu kürkleri Usciete'de gösteriş için giydim."

"Keşke keşfetmek için daha fazla zamanımız olsaydı," dedim ona, bir kaya kümesinin arkasına gizlenmiş renkli bir kaplıcanın yanından geçerken. Buhar bulutlarının içinde uzanmış üç fae'nin siluetlerini seçebiliyordum. Yanlarından geçip giderken yorgun kemiklerim ve ağrıyan kaslarım protesto için haykırıyordu. Böyle üç kaplıcanın yanı sıra görkemli donmuş göller, inanılmaz buz kayalıkları ve oluşumları ve diğer göz kamaştırıcı harikaları geçtik. Ayrıca gümüş bizonlar, beyaz kurtlar ve kar kartalları görmüştük ve bir keresinde ağaçların arasından bize bakan bir yeti gördüğümü sandım.

"Ayini tamamlayıp Nox'u yendikten sonra sana Bala Oighr'da büyük bir tur attıracağım," diye söz verdi Tamil. "Annen ve ben buz diyarının pek çok hazinesini keşfetmek için sayısız gün geçirdik. Sana birlikte yaşadığımız tüm maceraları anlatacağım."

"Bu hoşuma giderdi," dedim. Tamil'e bakarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme belirdi ve ekledim: "Seninle tanıştığıma memnunum, sadece kaçmama yardım ettiğin için değil. Biyolojik annemle yakın ilişkisi olan biriyle tanışmak güzel." Boşlukları doldurabilecek ve beni dünyaya getirmek için hayatını vermiş olan kadınla daha fazla bağ kurmama yardımcı olabilecek biriyle.

Einar üzerimizdeki gökyüzünde süzülüyor, karşılaştığımız canavarlardan ya da fae'lerden herhangi biri bize saldırmaya kalkışırsa kurtarmaya koşabilmek için yakından takip ediyordu. Ama hiçbir tehditle karşılaşmadık ve kalenin dış duvarlarına ulaştığımızda o da bize yerde katıldı. Birileri gelişimizden haberdar edilmişti, çünkü bir sağdıç çoktan hazırdu ve bineklerimizi almak için bekliyordu. Attan indik ve içeri girdik; bir hizmetçi Tamil'in yarı donmuş pelerinini aldı ve üçümüze de ısınmamız için sıcak içki ikram etti.

"Işıyanlara şükürler olsun," diye homurdandı Einar, sıcak altın rengi sıvıdan bir yudum alırken. Oruçlu olduğumu hatırlamadan önce neredeyse ben de aynısını yapıyordum ve isteksizce bardağımı ona uzattım, o da bir yudumda içti. "Üzgünüm," dedi, bardakları bir kenara koyarken biraz suçlu görünüyordu. "Ama buna ihtiyacım vardı."

"Sorun yok." Yorgunluğun ani ağırlığının kol ve bacaklarımı sürüklemesine rağmen ona gülümsemeye çalıştım. "Yarın ayini tamamladıktan sonra biraz bal likörünün tadını çıkarabileceğim."

"Tamil!" diye bağırdı biri. Döndüğümüzde bir grup buz fae'sinin fuayeye döküldüğünü gördük; uzun boylu, yakışıklı bir erkek ve üç genç buz fae'si, biri erkeğe benzerken diğer ikisi açıkça Tamil'i tercih ediyordu. İçten selamlaşmalar ve öpüşmeler oldu ve Tamil onları tanıştırdı - uzun boylu olan Havor, nişanlısı, diğer erkek Riven, küçük kardeşi ve kalenin kahyası, ikiz kızlar ise Lora ve Nora, küçük kız kardeşleriydi.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Havor elimi biraz fazla coşkulu bir şekilde sıkarak. Kanatları ve pençeleri tam teşekküllü olmasına rağmen Einar'dan etkilenmiş gibi görünmüyordu bile. "Tamil'in seni buraya geri getirebileceğinden emin değildik ama getirdiğine sevindik."

"Emin değil miydin?" Havor ve Tamil arasında bir bakış attım. "Bunu planladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Tamil, "Tam olarak değil," diye geçiştirdi. "Ama Aynalar Salonu'ndaki o ilk buluşmadan sonra, Usciete Sarayı'nda tamamen kendi işteğinizle kalmadığınızı ve belki de Leydi Axlya'nın birçok ağından birine takıldığınızı anladım. Buz fae'leri olarak, Kral Aolis'in takıntılı olduğu kehaneti herkesten daha iyi biliyoruz. Her yıl çocuklarımızı ateş büyüsü konusunda test etmek için Bala Oighr'a gelirdi ve biz de bebeklerimizden birinin bizden alınacağı korkusuyla yaşardık. Ama Leydi Axlya, Aolis'in seni bulma takıntısını asla paylaşmadı. Kehanetin şartlarını yerine getirmek umurunda değil, sadece Usciete Hanesi'nin tahtın kontrolünü elinde tutmasını sağlamakla ilgileniyor. Bu yüzden mümkün olduğunca çabuk gelmem ve kaçmanız gerektiğinde yanınızda olmam gerektiğini biliyordum."

İkizlerden biri bana gülümseyerek, "Düşündüğümden de gzelmişsin," dedi. "Bence harika bir kraliçe olacaksın."

Kızardım, on iki yaşındaki bir çocuğun övgüsü nedense Prentis'in tüm iltifatlarının toplamından daha etkiliydi. "Umarım yle olur," dedim ona, kraliçe olup olmayacağımı bilmediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamıyordum. Usciete'den katığımda veraseti kontrol etme umudumu bir kenara bırakmıştım ve kendime karşı dürüst olursam, bundan pişmanlık duymuyordum.

Tamil'in ailesi bizi sorgulamak ister gibi görünüyordu ama Einar bir elini omzuma koydu. O gürleyen sesiyle, "Eğer sizin için de aynı şey geçerliyse," dedi, "Adara seyahatlerinden dolayı çok yorgun. Dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum, özellikle de hâlâ oruç tuttuğu için."

"Elbette," dedi Tamil pişmanlıkla. Riven'a döndü. "Misafir odaları hazırlandı mı?"

"Evet." Başını bana doğru eğdi. "Mutfak personeline ayini tamamladıktan sonra onunuza bir ziyafet hazırlamalarını söyledim. Rahibeye de tapınakta hazırlık yapması için bir mesaj gönderdik."

"Hazırlıklar mı?" Göğsümde yükselen umutla Tamil'e döndüm. "Bu, ayini yakında gerçekleştirebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Evet." Bana sırttı, kaışımızdan beri gördüğüm ilk gerçek glmseymeydi bu. "Biraz uyu Adara. Büyük günün yarın ve dinlenebildiğin kadar dinlenmelisin."

Uyandığımda annemin bana baktığını gördüm.

Gerçek annem değil tabii ki. Bu beni yatağımdan, belki de kaleden tamamen korkuturdu. Ama şöminenin üzerinde asılı duran portredeki beyaz saçlı kadın, bana bu misafir odasını gösteren hizmetkâra göre merhum Prenses Olette'ydi. Yine de bana bakan fae, beni doğuran fae ile tam olarak aynı değildi. Bu portre annem henüz on dört yaşındayken çizilmişti, yüzü hala kızlığın son yankılarıyla yumuşaktı, saçları yüzünün etrafında gevşekti ve kulağının arkasına sıkıştırılmış tek bir beyaz zambakla süslenmişti.

Portre için yumurta kabuğu mavisi bir elbise giymeyi tercih etmişti; yüksek bel imparatorluk kesimi, henüz kıvrımlara dönüşmemiş ince vücudunun çoğunu gizliyordu. Yüz hatlarında bana dair çok az şey vardı ama uzun boylu, çelimsiz vücudu, yetişkinliğe adım atmadan önceki genç bedenimin neredeyse aynısıydı. Acaba o da o yıllarda benim gibi kendini garip ve yersiz hissetmiş miydi, çocukluktan yetişkinliğe geçişte bir yerlerde sıkışıp kalmış, kendi bedenime yabancı mıydım? Ve bu duyguların, erginlenme törenini tamamladıktan sonra kaybolup kaybolmadığını.

"Adara?" Tamil'in sesi hafifçe vurduğu kapıdan içeri süzüldü. "Uyanık mısın?"

"Evet," diye seslendim uykulu bir şekilde, kendimi dikleştirerek. Kapıyı açıp içeri girdiğinde çenemi çatlatan bir esneme sesi çıkardım, ardından makyaj malzemeleri, mücevherler ve bembeyaz bir kumaştan yapılmış pırl pırl bir elbise taşıyan üç hizmetçi arkasından gelince daha dik oturdum. "Bütün bunlar da ne?"

"Seni ayın için hazırlıyoruz," dedi Tamil, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi. Başını gökyüzünün yeni yeni aydınlanmaya başladığı pencereye doğru eğdi. "Gücünü toplaman için mümkün olduğunca uzun süre uyumana izin vermeye çalıştım ama törene başlamak için şafaktan önce buz tapınağına gitmeliyiz."

"Anlıyorum." Biraz kararsız hissederek bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Hizmetçi dün gece kapıyı arkamdan kapattığı anda derin, rüyasız bir uykuya dalmıştım ve gece boyunca bir kez bile uyanmamıştım, kıyafetlerimi değiştirmek için bile. "Bu kadar erken başlayacağımızı fark etmemiştim."

"Hazır değil misin?" Tamil bana dikkatle bakarak sordu. Dünkünden çok daha sağlıklı görünüyordu, solgun teninin altında sağlıklı bir pembe kızarıklık vardı ama buz mavisi gözlerinin altında hâlâ bir gölge vardı. Onun benim gibi doğrudan yatağa gitmediğinden şüpheleniyordum - Bala Oighr'ın vekil yöneticisi olarak muhtemelen yatmadan önce ilgilenmesi gereken pek çok meselesi vardı. "Rahibe tapınakta hazırlıklara başladı bile, ama bir gün daha oruç tutmanız gerekiyorsa-"

"Hayır!" Sözünü kesmek için acele ettim, kimsenin işleri geciktirmesine izin vermeyi reddediyordum. "Hayır, kesinlikle hazırım." Arkamdaki pencereden içeri süzülen sabah güneşi vücudumu enerjiyle doldurmuş gibiydi; özellikle de yaklaşık yirmi saatlik derin ve dinlendirici bir uykudan sonra. "Sen kapıyı çaldığında tamamen uyandım."

"Oh. Şey, bu anlaşılabilir bir şey." Gülümsedi, rahatlamış görünüyordu, sonra hizmetçilere işaret etti. İçlerinden biri ebeveyn banyosuna doğru yönelirken, diğeri

elbise ve aksesuarlar. "Seni hazırlayalım o zaman."

Tamil ve hizmetkârlar banyo ve giyinme sürecinde beni acele ettirdiler, saçlarımı sırtımdan aşağı dökülen basit dalgalarla şekillendirdiler ve kulaklarıma minik elmas iğneler taktılar. Aynanın karşısında durduğumda, vücudumun etrafında beyaz bir sis tabakası gibi süzülen ipek elbise beni neredeyse ruhani hissettiriyordu.

Giyindikten sonra Tamil beni Einar'ın bir grup buz askeriyle birlikte beklediği koridora götürdü. Koridorda ilerlemeye başladığımızda, "Bize tapınağa kadar eşlik etmek için buradalar," dedi. "Axlya'nın askerlerinin bizi durdurmak için zamanında buraya geleceğinden şüpheliyim ama işi şansa bırakamayız."

Başımı salladım, Einar'la bakışlarımızı kilitlediğimizde onun sözlerini zar zor fark ettim. Altın rengi gözleri bana bakarken parlıyordu ve ben onun bakışları altında kasılma dürtüsüne karşı savaşılarak biraz daha dik durdum. Aramızda tek bir kelime bile geçmedi ama buna gerek yoktu; içinde kabaran gurur ve şefkat neredeyse elle tutulur gibiydi, beni güvenle dolduruyor ve sinirlerimi yok ediyordu.

Bunu yapabiliyordum. Ben hazırdım.

Buz tapınağı, buzdan kalenin birkaç mil yukarısında, dağın zirvesindeki bir mağaranın içinde yer alıyordu. Dağın yüzüne tamamen buzdan oyulmuş iki basamak dizisi yerleştirilmişti ve hayretle gördüm ki bunlar hareket ediyor gibiydi; bir dizi yukarı doğru dalgalanıyor, diğeri ise dağın tabanında kayboluyordu.

"Zekice, değil mi?" Tamil sırtarak söyledi. Botunu ilk basamağa yerleştirdi, basamak yükselmeye başladı ve onu zahmetsizce dağın tepesine doğru itti. "Biz buna buz kalatörü diyoruz. Çok zaman kazandırıyor."

Einar ve ben birbirimize şüpheli bakışlar attık ama geride kalmak istemediğimiz için hareket eden merdivene adım attık. Eteklerimi hareketli basamakların arasına sıkışmasını önlemek için elimde tutmak zorunda kaldım ama yine de bu kıyafetle bir dağa tırmanmaya çalışmaktan çok daha iyiydi.

Einar ve ben gözlerimizi dağın zirvesine kilitlemiş, ellerimizi birbirimize kenetlemişken zaman yavaşlıyor gibiydi. Platform yükseldikçe yükseliyordu ve ayaklarımızın altındaki baş döndürücü düşüşü görmekten korktuğum için inerken aşağı bakmamak için gerçek bir çaba sarf etmek zorunda kaldım.

Mağaraya giden yol geniş ve davetkârdı, kristal kadar berrak buz parçalarıyla kaplıydı. Güneş ışınları onlara çarparak önümüzde ışıktan bir kaleydoskop oluşturuyordu ve kendimi gökkuşağından yapılmış bir köprüde yürüyormuş gibi hissediyordum. Tamil girişe doğru ilerledi, sonra durdu ve önce bizim gitmemizi işaret etti. Einar keskin bir nefes aldı.

İlk adımı attı ve ben de ona ayak uydurdum, bir elim hâlâ onun kindeydi, diğeri de takılıp düşmemek için eteklerimi tutuyordu.

Giriş basitti; buzdan duvarlar, içlerine karmaşık ilmekler ve spiraller oyulmuş bir tünel gibi üzerimizde yükseliyordu. Buz kristalleri başımızın üzerinde büyüyor, sarkıtlar gibi tavandan aşağı damlıyordu. Buzun içinden süzülen güneş ışığının kaleydoskop etkisini abartıyorlardı.

Geniş bir merdiven bizi girişten aşağıya, oyulması yıllar sürmüş olması gereken tapınağa indirdi. Zemin, tünelde görülen spiral desenlerin aynısını taklit ediyordu, ancak inişimizde hayran kaldığım merkezden spirale dokunmuş asla tekrarlanmayan bireysel kar tanesi desenleri ile büyük, karmaşık bir ölçekte. Tavanda menekşe, cerulean ve beyaz renklerde parıltı veren ışıklar içeren geometrik kristallere sahip buzdan bir avize asılıydı. Serin ışık, tapınağın her iki yanında, bu kutsal yeri korumakla yükümlü donmuş muhafızlar gibi asil bir şekilde duran ayı, geyik ve tilki şeklindeki bir dizi buzdan heykeli aydınlatıyordu.

Buz mavisi cübbeler giymiş uzun boylu bir fae, yarım düzine beyaz cübbeli yardımcı tarafından çevrelenmiş bir şekilde ana salonun ortasında duruyordu. Mavimsi beyaz saçları minik örgülerle bağlanmış ve ensesinde bir sıra halinde toplanmıştı ve muhteşem yüz hatları, alnının bir ucundan diğer ucuna kadar, neredeyse yıldızlardan yapılmış bir taç gibi, minik kar tanesi dövmeleleriyle işaretlenmişti.

"Hoş geldin Adara," dedi sakın sesi tapınakta yankılanarak. "Benim adım Tuliana ve bu tapınağın rahibesiyim. Sizi burada ağırlamak benim için bir onurdur."

"Bu onur bana ait," dedim başımı eğerek. "Bu kadar kısa sürede benimle birlikte ayini gerçekleştirmeyi kabul ettiğiniz için size minnettarım." Kalbim beklentiyle daha hızlı atıyordu - siyasi savaşlar ve suikast girişimleriyle geçen neredeyse iki haftalık oruçtan sonra, sonunda bu gerçekleşiyordu.

Rahibe güldü, sesi rüzgârda çınlayan buz kristallerine benziyordu. "Sevgili çocuğum," dedi sıcak bir sesle, elimi tutmak için öne çıktı. "Sen ruhlar tarafından bizi bu karanlığın lanetinden kurtaracağına söz verilen kızsın. Seni temin ederim ki, seni güçlendiren kişi olmak, evimizi yok etmeye çok niyetli olan bu gölge ibislere karşı savaşmak için ihtiyacın olan silahları sana vermek benim için bir onurdur. Şimdi gel," dedi ben itiraz edemedim. "Yapacak çok şey var."

Beni tapınağın iç kısmına götürdü ve diğerlerini geride beklemeye bıraktı. Kapılar arkamdan kapanıp beni rahibe ve yardımcılarıyla birlikte odanın içine hapsetmeden önce bana güven verici bir gülümseme veren Einar'a son bir endişeli bakış attım.

Bir tür sunak ya da levha görmeyi bekliyordum ama bunun yerine, her biri ışık spektrumunda farklı bir renkle içeriden aydınlatılan bir buz kristalleri çemberi beni bekliyordu. Işık ışınları kırılıyor ve duvarlardan yansarak odanın etrafında dönen kaleydoskopik bir gökkuşağı yaratıyordu. Tuliana kolumdan çekştirip beni çembere doğru çekmeden önce uzun bir süre orada durdum, renklerin büyüüne kapıldım.

"Çembere yalnız girmelisin," diye nazik bir sesle talimat verdi.

Hazır olduğumdan şüphe etmesini istemediğim için hemen dediğini yaptım. Buz kristali çemberinin içine adımımı attığım anda, titreşimler çıplak ayaklarımın tabanından kafatasımın tepesine kadar tüm vücudumu dolaştı. Sanki kristallerden yayılan ışıkları *hissedebiliyordum*, sanki dalga boyları somut bir şekil almıştı.

Çemberin ortasında bir yer yastığı ve dumanı tüten küçük bir fincan çay beni bekliyordu. Minderin üzerine oturdum ve fincanı iki elimle tutarak mis kokulu buharı içime çektim. Koku daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyordu; bana rüyaları, yıldız ışıklarını ve geniş açık alanları hatırlatıyordu, sanki çay yapraklarının kendisi dünyanın tüm sonsuz olasılıklarını barındırıyordu.

"Bunu ben mi içeceğim?" Tuliana'ya sordum. O ve diğer yardımcılar çemberin kenarında bağdaş kurup oturarak etrafımda koruyucu bir bariyer oluşturmuşlardı. Bu manzara bir şekilde hem sinir bozucu hem de rahatlatıcıydı. Çok sayıda insanın böylesine odaklanmış incelemesine hâlâ alışık değildim ama aynı zamanda bu konuda yalnız olmayacağımı bilmek de güzeldi.

"Evet. Çay sizi zihninizi açacak özel bir transa sokacak ve sizi evrenin geri kalanına bağlayan ipleri görmenizi sağlayacak. Bu, içinde gizlenen canavarı bulmanızı sağlayacak, böylece o da uyanabilecek." Rahibe ellerini iki yanına doğru uzattı ve o ve tüm yardımcılar el ele tutuşarak çemberi mühürlediler. "Siz bunu yaparken biz de ayın ilahisini söyleyeceğiz. Sözler size rehberlik edecek, ancak onlara çok fazla odaklanmanıza gerek yok - sadece ilahinin içinizden akmasına izin verin, zihniniz de onu takip edecektir."

Başımı sallayarak sinirlerimi bastırdım, sonra fincanı dudaklarıma götürdüm ve çayı tek seferde mideye indirdim. Sıcak sıvı acı tatlıydı ve boğazımdan mideme doğru kayarken tenim karıncalanmaya başladı.

Rahibe ve yardımcıları ilahiye başladılar, ben de onun dediğini yaptım, gözlerimi kapadım ve sözlerin zihnimden geçmesine izin verdim. İlahi kadim bir Fae dilindeydi, bu yüzden anlayamadım. Ama içimde bir şeylerin açıldığını hissettim, sanki hayatımın haritası bana geleceğin bir anını göstermek için açılıyordu.

Vücuduma yayılan karıncalanmalar yer değiştirdi, bazı yerlerde kaybolurken bazı yerlerde yoğunlaştı, sanki sayısız minik el vücudumu farklı yönlere doğru çekiştiriyordu. Gözlerimi açtım ve vücudumun farklı noktalarından yayılan düzinelerce parlayan ipi görünce neredeyse yüksek sesle nefes alıyordum - burada bir ayak bileği, orada bir eklem, dirseğimin kıvrımı, kulağımın ucu. Sonsuzlukta kayboluyor gibiydiler ama serçe parmağımı çekiştirene odaklandığımda diğerleri kayboldu. Odanın içinde zıplayan renk kaleydoskopundan bir görüntü ortaya çıktı; bir ejderha erkek ve bir fae dişi el ele tutuşmuş bana bakıyorlardı, gözlerinden sevgi fışkırıyordu.

"Seninle gurur duyuyoruz" dediler, sesleri buz odasında yankılanıyordu.

"Anne. Baba." Onlar olduğuna hiç şüphem yoktu. Daryan'ın resmini hiç görmemiştim ama erkeğin bileğindeki kelepçe benim pazuma sarılı olanın aynısıydı. Kadın, odamda portresi asılı olan kızın tıpatıp aynısıydı; kıvrımları belirginleşmiş, yüzündeki yumuşaklık yerini yüksek elmacık kemiklerine ve

keskin ama kadınsı bir çene. Onlara dokunmak için uzandım ama parmaklarım temas ettiği anda bir duman bulutuna dönüşerek dağıldılar ve diğer teller tekrar göz kırparak var oldular.

Hayal kırıklığı içimde kabardı, ama bu duygu ilahinin melodik nakaratında kayboldu ve yerini doğal bir meraka bıraktı. Teker teker, zihinsel olarak diğer tellere uzandım ve nereye gittiklerini görmeye çalıştım. Her biri insan ve yer imgelerini çağırıyordu - bazıları Anne, Mavlyn ve Fenwood Köyü gibi barizdi, diğerleri ise tanımadığım kişi ve yerlere aitti. Keşke geçmişimden mi yoksa geleceğimden mi olduklarını bilseydim ama evren zaman çizgisindeki farklı noktalar arasında ayırım yapmıyor gibiydi.

Sanırım gerçek zamanla bana kendini gösterecekti. Tabii her şey bittiğinde tüm bunları hatırlarsam.

Avucuma baktığımda bir ip daha olduğunu fark ettim, bu ip diğerleri gibi bağlı değildi ama sanki kendime bağlamamı bekliyormuş gibi avucumun içinde memnuniyetle duruyordu. Kor halindeki parıltısını takip ederken başımı kaldırdım ve önümde asılı duran alev alev yanan kırmızı ve altın rengi ejderhayı görünce keskin bir nefes aldım. Gözlerimiz buluştu ve kalbim tanıyarak şarkı söyledi. Bu Einar'ın ruhunun metafiziksel cisimleşmesiydi ve ateşli kuyruğunun ucundan avucumun içine akan ip aramızdaki bağı temsil ediyordu. Bana bağlı değildi, henüz değil. Ama eğer istersem olabilirdi.

Elimi ipliğin etrafına kapattım ve rahatlatıcı bir sıcaklık nabızı kolumdan kalbime doğru ilerledi. Gülümseyerek ipliği daha sonra, doğru zaman geldiğinde kullanmak üzere cebime soktum.

Sonra göğsüme bağlı olan ipliğe uzandım.

Ona dokunduğum anda önümde mavimsi beyaz bir küre belirdi, o kadar şiddetli bir ışık yayıyordu ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Küre uzun, kıvrımlı bir şekle dönüşürken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve onları kırıştırdığımda kendimi başka bir ejderhaya bakarken buldum.

Ama bu daha önce gördüğüm ateşli ruh değildi. Bu ejderha buzdan oyulmuştu; kaslı formunun üzerinden akan kristal pul sıralarında parıltıyor, omurgasından çıkan buz salkımına benzer sivri uçlarda keskin bir şekilde parlıyordu. Peygamber çiçeği mavisi gözleri, içimdeki bir şeyi çağıran içsel bir alevle parlıyordu ve bir anda onun ben, benim de o olduğumu anladım.

Bu benim canavarımın ruhani tezahürüydü. Onu

bulmuştum.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, göğsümün içinde bir şeyler açılmaya başladı, tıpkı doğan güneşi selamlamak için açan çiçekler gibi. İçimdeki ateş, onu avuçlarıma çağırmak üzereyken yaptığı gibi göğsümün içinde tutuştu. Ama aynı zamanda ruhumun içinde kıvrılan buzlu nehir de buz gibi gücü kanıma itti. İki büyü damarı önümde havaya fırladı, ilk kez çıplak gözle görülebiliyordu ve savaşıyor unsurlar hâkimiyet için savaşıyor bir enerji patlaması bekleyerek çarpışmalarını geniş gözlerle izledim.

Ancak buhar ve kıvılcımlar havayı doldursa da bir şeyler değişmeye başladı. Avuçlarıma baktığımda derimden garip, altın yeşili bir ışığın yayıldığını gördüm, önce hafifçe, sonra daha parlak ve daha parlak, ta ki kendimi kör etmemek için avuçlarımı çevirmek zorunda kalana kadar. Patlamak üzere olduğumu hissedene kadar içimdeki güç kabardı ve onun bana uzandığı anda ben de canavarıma uzandım-

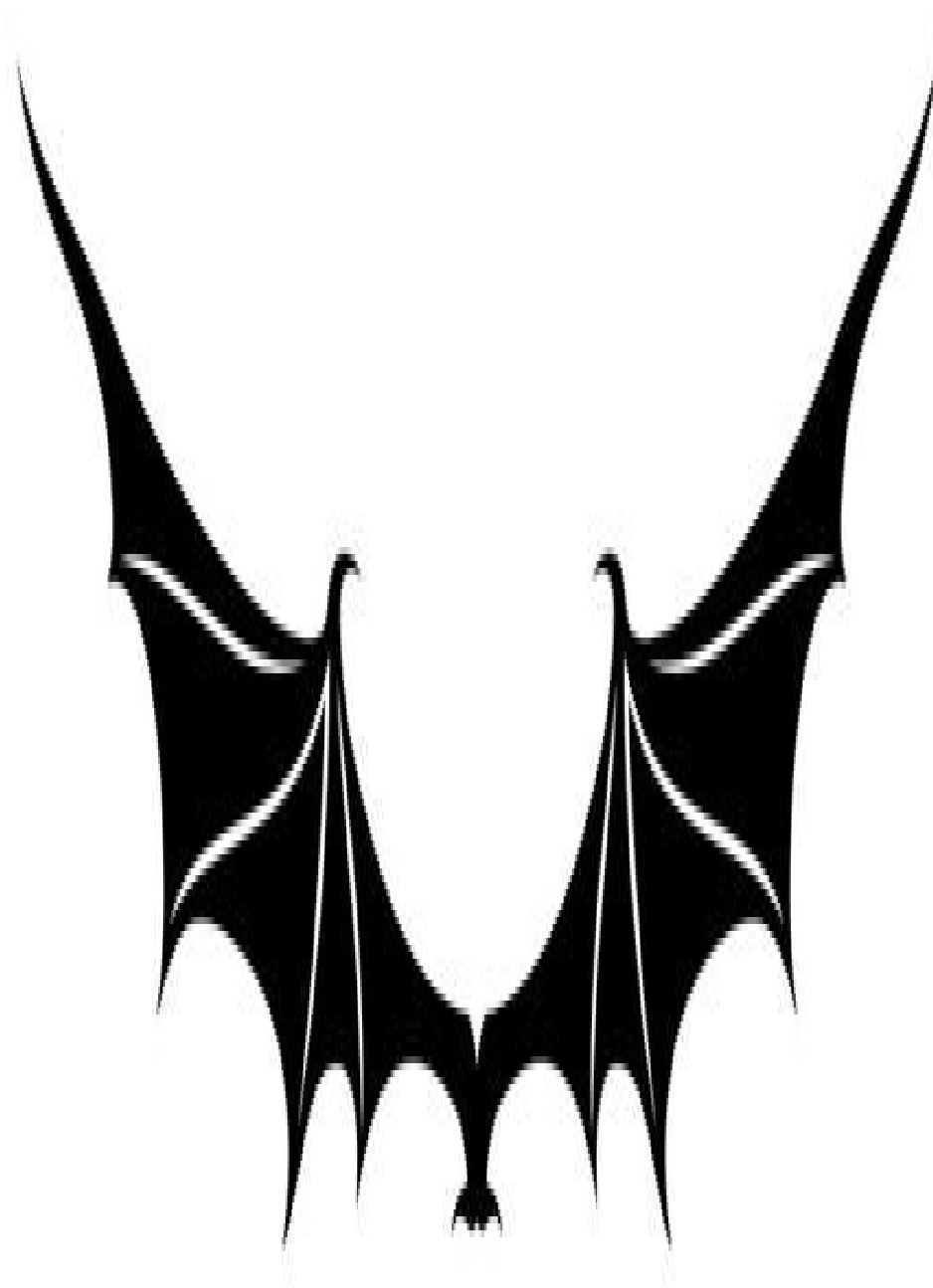
Tiz çılgınlık daha temas kuramadan beni imgelemden kopardı ve belirsiz bir şekilde gerçekliğe geri fırlattı. Gözlerimi kırıştırdım, kargaşayı anlamaya çalıştım - siyah zırhlı iri askerler, uçan beyaz cüppeli yardımcılar, gökkuşağı desenli duvarlara sıçrayan koyu kırmızı kan.

Ancak tüm bunları bağdaştıramadan biri beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırdı.

"Vay, vay," bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim tanıdık bir ses kulağıma alaycı bir şekilde eğildi. Boynumu büküp Dune Terran'ın, çocukluk kabadayımın ve bir zamanlar aşık olmayı hayal ettiğim fae'nin yüzüne bakarken içimde bir şok dalgası oluştu. "Bakın burada ne bulduk."

"Dune?" İsmi belirsiz bir şekilde söyledim, bunun başka bir imgelem olup olmadığından tam olarak emin değildim. Soğuk ve sert bir şey bileklerimi sıkıca kavradı ama zihnim hâlâ dönüp durduğu için fark etmedim bile. "Nedir bu?" Parmakları kafa derime saplandı ve dönüp ona bakmamı engelledi. "Bırak beni!"

"Hiç şansın yok," dedi, hınzır bir sırıtış sert yüz hatlarını aydınlatıyordu. Saçlarımdaki tutuşunu beni etrafında döndürecek kadar gevşetti ve onu içime çekerken midem guruldadı. Gölge muhafızlarının siyah kıyafetlerini ve zırhını giymişti ve boynunun kenarlarına yayılan ve gözlerinin beyazlarına kanayan siyahlık damarları bana zırhın sadece gösteriş için olmadığını söyledi. Etrafında karanlık bir aura titreşiyordu, General Slaugh'unkinden daha güçlü ve neredeyse Nox'un gücü kadar mide bulandırıcıydı. "Yaşadığım onca sıkıntıdan sonra olmaz. Ejderhan seni golemimden kurtarmış olabilir ama artık seni koruyamayacak. Senin işini bitirme vaktim geldi."

Einar

"Sence daha ne kadar orada kalacak?" Kutsal alanın dışında nöbet tutarken Tamil'e sordum.

Mağaranın duvarlarında parıldayan akuamarin ışığı Tamil'in solgun yüzünde oynasırken bana dönüp alaycı bir bakış attı. "Bazen birkaç saat sürer. Bazen de günler sürer. Sanırım kayıtlara geçmiş en uzun erginlenme ritüeli tam bir hafta sürmesine rağmen sadece altı saat sürmüştü."

"Bir hafta mı?" Adara'nın kapının diğer tarafında olduğunu hatırlamadan önce neredeyse bağıracaktım. "O kadar vaktimiz olduğundan emin değilim. General Slaugh ve diğerleri bizi bundan çok önce bulacaklardır."

Tamil gözlerini devirdi. "Bu en kötü senaryo Einar. Bir hafta sürecek değil ya. Tanıdığım hiç kimseninki bir günden uzun sürmedi. Ayrıca, sizin kendi ritüelleriniz de bu kadar uzun sürmüyor mu?"

"Bir ila üç gün arasında herhangi bir yerde," diye kabul ettim huysuzca. "Ama dünyanın kaderi genellikle onlara bağlı değildir."

Adara'nın ne durumda olduğunu merak ederek iç mabedin çift kapısına baktım. Beş saate yakın bir süredir içerideydi. Eğer bu Umnar'a benzeyen bir şeyse, zihnini açmak için halüsinojenik bir çay içmiş ve onu içindeki canavara götürecek ruhani yolculuğa itmiş olmalıydı. Ejderha formumla ilk kez bağlantı kurduğumda yaşadığım aynı yoğun güç patlamasını ve sarsılmaz benlik duygusunu deneyimlemesini istedim.

Sadece biraz daha hızlı yapmasını istedim.

"Bunu duyuyor musun?" Bir gümbürtü mağarayı sarsarken Tamil sordu. Tavandan toz parçacıkları yağdı ve alarm sesleriyle donup kaldık. Havada bir kara büyü dalgası dalgalandı ve ben otomatik olarak yarı ejderha formuma geçtim, sırtımdan kanatlar fışkırdı.

"Gidip kontrol edeceğim," diye homurdandım. Ben ileriye doğru koşarken Tamil arkamdan bağırdı ama ben kendimi havaya fırlattım ve birkaç kısa kanat vuruşuyla merdiven boşluğunu aştım. Mağaranın ağzına indiğimde dışarıda büyük çaplı bir savaş yaşandığını gördüm. Tamil'in mağaranın girişine yerleştirdiği küçük buz fae grubunu parçalayan on gölge muhafız askerini görünce ağzım açık kaldı. Nasıl olmuştu da buz duvarını aşıp alarm vermeden buraya kadar gelebilmişlerdi?

Ama General Slaugh'un Adara'yı nasıl kaçırdığını hatırladığımda içimi mide bulandırıcı bir gerçek kapladı. Gölge büyü kullanılarak bir geçit açmış, sonra onu yakalamış ve hiçbirimiz onu durduramadan geçitten içeri çekmişti. Gölge muhafızları da buraya gelmek için aynı büyü kullanmış olmalı.

Bu düşüncelerin hepsi bir anda aklımdan geçti ve sonra ileri atıldım, bir elimle koşarken düşmüş bir kılıcı aldım, diğer elimde büyük bir ateş topu oluşmaya başlamıştı bile. Tamil'in askerleri cesurca savaşıyordu, ama gölge askerler onları parçalıyor, buz kalkanlarını parçalamak ve onlara saldırmak için kusurlu büyülerini kullanıyorlardı.

kalpler. Dehşete düşmüş bir buz fae'sinin üzerinde dururken birinin arkasından koştum, göğsünde çizme vardı, gürzü kafasına doğru sallanıyordu ve kılıcımı doğrudan sırtına sapladım. Bir başka gölge asker bana doğru koşarken ölüm çığlığı havayı kirletti ve ben de serbest elimdeki ateş topuyla onu patlatarak dağın yamacından aşağı uçurdum.

"Einar!" Tamil, elinde tuttuğu buzdan bir ciritle yanımda belirdi. Silahı fırlatırken buz mavisi gözlerinde öfke parlıyordu, on metre ötedeki uzun boylu, koyu tenli gölge muhafızına nişan almıştı. Bu diğerlerinden farklıydı; diğer muhafızların lekelenmiş elemental güçleri yerine ham gölge büyüsü kullanıyor ve bunu düşmanlarını durdukları yerde yok etmek için kullanıyordu. Yumruğundan sarkan fae'ye bakmadan, serbest eliyle buz ciritini yakaladı. Elemental silah anında eriyip ayaklarının dibindeki taşlı zemine yağarken, diğer elindeki fae çürüyüp gitmiş, derisi, saçları ve gözleri damarlarına nüfuz eden kara büyü tarafından tüketilmişti.

"Bu çılgınlık da ne?" Buz fae'sinin derisinden siyah dikenler fışkırırken Tamil bağırdı. "Ona ne yapıyorsunuz?"

Gölge asker sırtarak bize doğru döndü ve Adara'nın tarifinden onu tanıyınca midem bulandı. "Sen Dune'sun. Adara'nın kalbini kıran, sonra da onu General Slaugh'a ihbar etmeye çalışan toprak fae çocuğu."

"Hizmetinizdeyim." Alaycı bir selam çizdi ve bunu yaparken buz fae'sini serbest bıraktı. Hem Tamil'i hem de beni dehşete düşüren bir hırıltıyla bize doğru dönen fae'nin keskin dişlerinden mürekkep gibi bir zehir damlıyordu. Benekli siyah yüzünden dışarıya bakan ruhsuz gözlerinin içinde eskiden olduğu kişiden geriye hiçbir şey kalmamıştı; sadece derinlerde yatan hayvani bir açlık vardı.

"Ne yaptığıma gelince... Onu köleme dönüştürdüm," dedi Dune umursamazca, sanki Fae'leri akılsız canavarlara dönüştürmek önemli bir şey değilmiş gibi. "Bayan Nox seni ve Adara'yı öldürmemi emretti ama neden tüm pis işleri kendim yapmak zorunda olduğumu anlamıyorum."

Parmaklarını şıklattı ve fae korkunç bir hızla ileri fırladı, boğazından doğaüstü bir çığlık koptu. Tamil ve ben yolumuzdan çekildik, buz fae'si öne doğru yuvarlanırken ben gökyüzüne çıktım ve mümkün olduğunca çabuk irtifa kazanmak için kanatlarımı sertçe çırpıttım.

"Adara'nın peşinden git!" Canavarın üzerine daha fazla ateş topu yağdırırken Tamil bağırdı. "Yaratığı ben hallederim!"

Tamil yumruğunu yere vurarak savaş alanına bir buz dalgası gönderdi, tam da gölge yaratık saldırırken. Yaratık ayağını kaybederek çığlık attı ve yerde yanlara doğru kayarak dağın yamacına çarptı. Diğer gölge muhafızları da çırpınmaya başladı, zırhlı botları buzlu arazi için yapılmamıştı. Kalan buz fae askerleri toparlandı ve Tamil bir cirit daha yaratarak, yaratık ayağa kalkarken ona doğru ilerledi.

Bakışlarımı sahneden ayırarak mağaranın girişinden içeri daldım ve tapınağın zeminini yarılamış olan Dune'a doğru ok gibi fırladım, yanında bir avuç gölge muhafız vardı. Tam zamanında döndü ve ben onu yere sererken şaşkın bir homurtu çıkardı. Kaygan mağara zemininde yuvarlanırken onları korumak için kanatlarımı içeri çektim, pençelerim zırhını kâğıt gibi parçaladı ve derisinde derin oyuk izleri bıraktı.

Siyah kan yaralardan derime sızdı ve gölge büyüsünün bedenime nüfuz ettiğini hissettiğimde içimi bir bulantı dalgası kapladı.

Yine de bırakmayı reddettim. O piç kurusu ölene kadar olmaz.

"Ona dokunmana asla izin vermeyeceğim," diye hırladım ve pul zırhlı elimi onun boğazına kapattım. "Bu kendi hayatımı feda etmek anlamına gelse bile."

Dune bana sırttı, yüz ifadesi delilikle doluydu. Nefes borusunu sıkarken bile "Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandı. Pençelerim boynunun yumuşak etine battı, siyah kan parmaklarımın üzerinden süzüldü ve-

Diğer gölge muhafızlardan biri arkamdan bana vurduğunda kafatasımın arkasında bir acı patladı. Sersemlemiş bir halde Dune'un boynunu kavrayışım gevşedi ve bir de baktım ki havada uçuyorum. Sırtım duvara çarptığında kanatlarım çatırdadı ve acı içinde kükreyerek düşmanımı bulabilmek için görüşümde dans eden yıldızları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştım.

Ama bakmama gerek yoktu; Dune tam karşımdaydı, avucunun içini göğsümün ortasına bastırırken uçsuz bucaksız kara gözlerinde o manyak parıltı vardı. Damarlarımdaki kara büyü, damarlarımdaki hastalıklı bir ateş gibi daha hızlı yayıldı ve zihnimi kana susamışlık ve öfkeyle bulandırdı. Birdenbire artık nerede olduğumu, ne yaptığımı ya da neden orada olduğumu bilmiyordum.

Ben sadece cinayete olan korkunç ihtiyacı biliyordum.

"Hayatını feda edeceksin," dedi Dune, gölge büyüsünün etkisiyle sesi bozulmuş ve çok uzaklara gitmişti. "Ama benim için, Adara için değil."

Dune beni saçlarımdan tutup iç mabedin dışına çekerken zihnim dönüyordu, gölge muhafızları arkasından geliyordu. Ayaklarım kan göllerinin içinde sürükleniyordu ama bedenimi tam olarak kontrol edemediğim için bunun dehşetini zar zor hissedebiliyordum. İmgeler kaybolmuştu ama çay hâlâ etkisini sürdürüyor, zihin-beden bağlantımı zayıflatıyor, böylece uzuvlarım ağır ve uyuşuk hissediyordu.

Mağaranın dışından gelen çatışma seslerini duyabiliyordum ama burası ölüm sessizliğine bürünmüştü, mağaranın içi acolytes ve buz fae askerlerinin ölü bedenleriyle doluydu. Dört gölge muhafızı daha bizi bekliyordu ve dizlerinin üzerine çökmüş, vücudunun üst kısmı ikisinin arasında duran erkeği görünce kalbim sıkıştı.

"Einar," diye boğuldum, gözlerim yaşlarla doldu. Öfke uzuvlarıma taze güç pompaladı ve Dune'un kolunu tutarak onu durmaya zorladım. "Ona ne yaptın?" diye sordum.

"Ona ne yaptın?" Dune saçlarımı serbest bırakırken gülümsedi ve beni birkaç adım geriye doğru sendeletti. "Sevgilinin hayatını bağışladığım için bana teşekkür etmenin komik bir yolu bu. Onu öldürtebilirdim, biliyorsun, ama o burada, senin ona dönmeni bekliyor."

Gürleyen bir hırıltı mağarayı doldurdu ve Einar başını kaldırdığında omurgamdan aşağı bir korku süzüldü. Yüzü boyunca uzanan ve altın rengi irislerini gölgede bırakarak gözlerinin içine giren siyah damarları görünce içim dondu. Siyah dikenler derisini parçaladığında hırıltısı korkunç bir hırıltıya dönüştü ve kendisini esir alanların elinden kurtulup ayağa fırladı.

"Hayır," dedim, bana doğru tehditkâr bir adım atarken sesim titriyordu. "Einar, lütfen."

Durakladı ve gözlerindeki kısa süreli altın parıltısı bana umut vermek için tek gereken şeydi. "Hâlâ orada olduğunu biliyorum Einar," diye yalvardım, ona doğru belli belirsiz bir adım atarak. "Bununla savaş, lütfen."

Avuç içlerime baktım ve daha önceki altın büyüünün yüzeye çıkmasını diledim. Ama içimde çalkalandığını hissetmeme rağmen dışarı çıkmayı reddediyor, ruhumun tam olarak uyanmamış ejderha kısmının ardına hapsoluyordu. Bunun yerine ellerime alevler sıçradı, sanki oksijensiz kalmışlar gibi zayıf bir şekilde titriyorlardı.

"Onu dinleme," diye tersledi Dune, yüz hatlarında sinirli bir ifade belirmişti. Gözlerindeki çirkin bakış midemi bulandırdı; ondan nasıl etkilenmişim ki? "O bir Fae, yani düşman; ataları senin türünden yüzlerce kişiyi katletti. Bunu ona ödetmek istemiyor musun?"

Einar başını geriye attı ve mağarayı sarsan bir kükreme çıkardı. Bana saldırırken tavandan buz kristalleri yağıyordu ve ben kaçtım, zar zor yeterince hızlı hareket ettim. Gücümün son rezervlerinden yararlanarak ona bir buz büyüü patlamasıyla vurdum, kendime zaman kazandırmak için ayaklarını yere kadar dondurdum. Ancak buz neredeyse anında eriyip gitti, alt bacaklarını kaplayan ejderha postu gücümü etkisiz hale getirdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Dune'a bakmak için bakışlarımı Einar'dan ayırarak ağladım. Einar ve benim kavgamı izlerken yüzündeki mide bulandırıcı neşe midemi bulandırdı. "Yaptığın onca şeyden sonra neden bana bu kadar acımasız davranıyorsun?"

"Yaptığım her şey mi?" Dune'un gülümsemesi kaybolurken dudağı çirkin bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Kralımız Adara'yı öldüren ve krallığımızı iç savaşın eşiğine getiren sensin. Her şeyin kontrolden çıkmasının sebebi sensin. Gölgelelerin Anası bana seni öldürmenin dengeyi yeniden sağlamaya yardımcı olacağını söyledi ve ben de bunu seve seve yerine getirdim. Ayrıca," diye ekledi, sırtışı geri dönerek, "sana kur yapmak için onca zaman ve çaba harcamama rağmen asla vazgeçmedin Adara. Bu benim borçlu olduğum zevki alma yolum."

Bu sözler karşısında içimi iğrenç bir tiksinti kapladı ama cevap veremedi Einar üzerime atıldı. "İşte bu," diye bağırdı Dune, Einar omzunu göbeğime çarparken. "Öldür onu ve intikamını al!"

Darbenin gücü beni geriye doğru fırlattı. Tam güçte olsaydım havada ters takla atıp güvenli bir şekilde yere inebilirdim ama uzuvlarım hâlâ koordinasyonsuzdu ve onun yerine yere çakıldım. Einar bir anda üzerimdeydi, pençeli eli boğazıma sarılmıştı. Güçsüzce göğsünü tırmaladım ama gücüm etkisizdi ve görüşümün kenarları kararmaya başladı.

Yere çöktüğümde, beni koruyacağına söz veren erkeğin yüzüne baktım. İncinmiş ve ihanete uğramış hissetmem gerektiğini biliyordum ama hikâyemizin bu şekilde sona erecek olmasından dolayı sadece üzüntü duyuyordum. Ben onun ellerinde ölecektim ve o da kalan günlerini akılsız bir gölge köle olarak yaşayacaktı. Aramızdaki bağı asla tamamlayamamış, ilişkimizin potansiyelini asla tam olarak gerçekleştirememiştik.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, yüzüne dokunmak için uzandım. Başka hiçbir şey yapamasam bile, ölmeden önce bu sözleri ona en azından bir kez söylemek istiyordum.

Parmak uçlarını yanaklarına değdiğinde Einar dondu kaldı. Gözleri zifiri siyahtan ateşli altın rengine, ileri geri, ileri geri gidip geldi ve boğazındaki tutuşu gevşedi. Göğsünden bir hırıltı daha yükseldi ve gerçek Einar'ın hâlâ içeride olduğunu, hâlâ benim için savaşmaya çalıştığını fark ettiğimde içimde bir umut kıvılcımı çaktı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Dune yakınlarından bir yerden bağırdı. "Bitir işini, seni aptal!"

Einar'ın eli boğazımın etrafında esnedi, sanki bırakmaya ya da daha sert sıkmaya karar verememiş gibiydi. Başını sıkıca kavradım, sanki onu öpecekmişim gibi kendime doğru çektim. Boğazındaki el daha da gevşedi, vücudu benimkine karşı titriyordu ve tanıdık bir sıcaklık vücudumu sararken dişlerim ağrıyordu.

"Seni seviyorum," dedim tekrar ve vurdum.

Dişlerim diş etlerimi delip Einar'ın boynundaki ete saplandı ve aramızda saf beyaz ışık parlarken dünyayı sarsan bir kükreme daha çıkardı. Işık o kadar kör ediciydi ki Dune ve diğerleri tıslayarak geri çekildiler. Einar bana karşı direndi ama ben kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, yarayı emerken onu sıkıca tuttum. Damarlarında titreşen gölge büyüğü içime aktı ve içimdeki altın büyü işe koyuldu, kara çürümeyi ele geçiremeden parçaladı.

Ama Einar'dan aldığım tek şey gölge büyüğü değildi. Ben de onun gücünden yararlandım, azalan rezervlerimi desteklemek için onun ateşini içime çektim. Aramızdaki bağ genişçe açıldığında ısı, ışık ve büyü alevlendi ve saf enerji akarken boynuna doğru soluk soluğa kaldım.

İçime. Alabildiğim kadarını aldım, sonra birazının ona geri süzülmesine izin verdim, yaşam gücümün bir kısmını onunkiyle karıştırdım.

"Adara," diye fısıldadı Einar ve eşimin sesini duyunca kalbim sevgiyle kabardı. "Çok özür dilerim."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama daha söyleyemeden Einar kollarımdan koptu. Dune ve diğer gölge muhafızları saldırırken ayağa fırladım, en yakın ikisini patlatırken kollarımdan ateş fişkırıyordu. Alevler içinde kalırken çılglık atıyorlardı, ateşim zırhlarını delip geçiyor ve etlerini yiyip bitiriyordu.

"Zavallı ateş büyün seni kurtaramayacak!" Dune bağırdı. Einar'a bir gölge büyüsü darbesiyle vurdu ve Einar'ın göğsüne çarparken haykırdım. Ama darbe Einar'ın sendeleyerek geri çekilmesine yol açsa da, büyünün kendisi sanki karşılık bulamamış gibi zararsız bir şekilde Einar'ın üzerinden sekiyor gibiydi.

Einar'ın gözleri önce şaşkınlıkla, sonra da zevkle açıldı. "Vay, vay," dedi, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. "Görünüşe göre artık gölge büyüsüne karşı bağışıklığım var."

Dune ona çirkin bir gülümseme verdi. "Öyle olabilir," dedi diğer gölge muhafızlar etrafımızda pozisyon alırken. "Ama sayıca çok üstünsünüz."

Etrafımdaki yirmi kadar muhafıza baktım, kalbim biraz burkuldu. Einar'ın büyüsü içimde akarken bile tam gücümde değildim ve artık ondan güç aldığım için o da değildi.

"Eğer teslim olursan," dedi Dune yumuşak bir sesle, "buz fae'lerinin geri kalanını bağışlayacağım. Bu gece başka kimsenin ölmesine gerek yok."

Yumruklarımı sıktım. Dışarıdan gelen kavga sesleri kesilmişti. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum, Tamil'in burada olmadığı gerçeğini düşünmek istemiyordum, her şeye rağmen Einar ve benim bunu kaybedebileceğimizi düşünmek istemiyordum.

"Yalan söylüyorsun," diye hırladı Einar. "Bugün onlara merhamet göstersen bile, buz fae'leri eninde sonunda gölge metresinin ellerinde ölecek. Şimdi onları bağışlamak onları bu kaderden kurtarmayacak."

Dune ağzını açtı ama doğaüstü bir çılgılık sözlerini bastırdı. Hepimiz tam zamanında mağaranın ağzına doğru döndük ve Leap'in bulutunun sırtında, Mavlyn ve Kahin'le birlikte girişten fırladığını gördük. Kuyruğundaki küçük harpi ordusuna bakakaldım, gölge askerleri bombalarken kanat sesleri ve savaş çılgınlıkları havayı dolduruyordu.

Einar ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık, sonra da mücadeleye atıldık. Dune'a doğru buz kazıklarından oluşan bir yaylım ateşi açtım, o da kaçtı ama Sıçrama'dan gelen iyi hedeflenmiş bir hava patlaması onu tökezleyerek yoluma geri gönderdi.

"Öldür şu sümüklü piçi Adara!" diye bağırdı bir çift gölge muhafızına saldırırken. Harpiller bıçakları ve pençeleriyle onları parçalıyor, Mavlyn sarmaşıklarını kullanarak onları ayaklarından çekip yere çarpıyordu. Kahin bile iş başındaydı, Einar'ın askerleri kesip biçebilmesi için rüzgâr büyüsünü kullanarak onları çelmeliyordu. Çok güzeldi,

Şiddetli koreografi ve savaş ruhum içimde yükseldi, son korkumu ve yorgunluğumu da kovdu.

"Adara," diye mırıldandı Dune, ben ona doğru ilerlerken. Derimin yüzeyinde küçük alevler canlandı. "Lütfen. Bizim bir geçmişimiz var."

Güldüm, ateş yayılıp turuncu ışıltısıyla beni sararken adımlarım hızlandı. Kendimi onun gözlerinde, yükselen bir ateş sütununun ortasındaki mavi-beyaz kalpte görebiliyordum.

"Bir geçmişimiz olabilir," diye kabul ettim onu tapınağın sütunlarından birine yaslarken. "Ama ben senin tanıdığın kız değilim, Dune."

Vücudumu Dune'unkine bastırdım, bir zamanlar genç sevgililerken, kara sevdaya tutulduğumda yaptığım gibi. Alevler tenimden onunkeyne sıçradı ve bedeni tıtmeye başlarken kulağına fısıldamak için eğildim.

"Ben Adara, Ediria prensesi, ejderhaların ve fae'lerin kızı. Ve bunu sana ödeteyeğim."

Ateşim onu ısırıp hem etini hem de içindeki gölge büyüünü yiyip bitirirken Dune çığlık attı. Bana karşı mücadele etti, beni uzaklaştırmaya çalıştı ama ben onu sütuna sımsıkı tuttum, büyüümün işini yapmasına izin verirken gözlerinin içine baktım. Eti erirken, kanı buharlaşırken, kemikleri hiçlişe karışırken bile arkamı dönmeyi reddettim.

Ancak tenimi ve saçlarımı kaplayan kül parçalarından başka bir şey kalmadığında nihayet geri adım attım.

Çatışma sesleri etrafımdan hızla geri geldi ve Mavlyn'in sarmaşıklarını kullanarak bir gölge muhafız askerinin kolunu kopardığını görmek için döndüm. Diğerleri ya ölmüş ya da ölmek üzereydi, cesetleri öldürdükleri yardımcıların yanında yatıyordu. Birkaç harpi de ölümler kervanına katılmıştı ama çoğu hâlâ ayaktaıdı ve arkadaşlarımlın kalan düşmanları kısa sürede halletmesine yardım ediyorlardı.

"Adara?" Quye bana yaklaştı, gözleri endişeyle açılmıştı. Nasıl göründüğümü biliyordum, saçlarım dağınıktı, tenim ve kıyafetlerim eski erkek arkadaşımın külleriyle kaplıydı. "İyi misin?"

Ellerini kollarıma koyarken bile ona "Ben iyiyim," dedim. Serin bir rüzgâr fısıldayarak vücudumdaki küllerin çoğunu silip süpürdü. "Ama burada ne işin var? Hava tapınağında olman gerekmiyor muydu?"

Quye elini sallayarak, "Orası fazla abartılıyor," dedi. "Bala Oighr'da her şey çok daha heyecanlı."

Leap yanıma geldiğinde homurdandı. "Quye'nin asıl demek istediğı, Oren Amcamızın geçen sefer Quye'ye ulaşmak için güvenliği bu kadar kolay aşmamızdan memnun olmadığı. Onu rüzgârlardan koparmanın ve bir dağ kalesinde saklamanın bununla başa çıkmanın en iyi yolu olduğunu düşündü."

"Neyse ki, Leap ve ben nerede olduğunu bulabildik ve onu dışarı çıkardık." Mavlyn bir kolunu Quye'unkine doladı ve gülümsedi. "Ve bu iyi bir şeydi de. Onsuz,

Harpy Kraliçesi'ni savaşçılarını bize ödünç vermesi için ikna edemedik."

"Kraliçe Makani yardımını reddetse bile gelirdim." Harpie'lerden biri öne doğru bir adım attı ve ben başladım - bu Amelie'ydi, Leydi Mossi'nin bahçesinden çaldığım altın elmayla hayatını kurtardığım Amelie. Tırtıklı dişlerini göstererek gülümsedi. "İyi tanıştık, Adara."

"İyi karşılama," diye kabul ettim, odaya bakarak. Ama bakışlarım hâlâ kapının birkaç metre ötesinde yatan ölü rahibenin cesedine takılınca, hissettiğim neşe bir anda sönüverdi.

"Tamil nerede?" Ben sordum.

Kalan gölge muhafızları olup olmadığını kontrol etmek için mağara girişine uçan Einar yere indiğinde bir kanat hışırtısı beni uyardı. Einar'ın kollarında Tamil'in kürkleri kanla ıslanmış, gevşek bedenini görünce kalbim botlarımın tabanlarına doğru battı.

"Hayır." Dizlerinin üzerine çöküp onu yere yatırırken koşarak yanına gittim. Yanına sertçe çöktüm, bakışları dalgalanırken elim Tamil'inkine kaydı. "Hayır, Tamil. Lütfen."

Tamil öksürdü, dudaklarından siyah kan fokurduyordu. Gözlerindeki kan damarları siyaha dönüyor, boynundan yukarı doğru süzülenlerle eşleşiyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Onu uzak tutmaya çalıştım ama çok güçlüydü."

"Konuşma." Yüzümdeki paniği belli etmemeye çalışarak elini sıktım. "Sadece dayan. Seni kurtaracağım."

Daha önceki altın ışığı çekmeye çalışırken dakikalar geçti. Ama hiçbir yerde bulamadım, elimdeki her şeyi Einar üzerinde kullanmıştım.

"Adara." Einar'ın eli omzuma dolandı ve bana baktığını görmek için başımı kaldırdım. Gözlerindeki yürek burkan bakışla boğazımda bir yumru şişti. "Bunu onun için bitirmeliyiz."

Askerlerden biri bana bir hançer uzattı. Uzun bir süre elimdeki bıçağa, sonra da Tamil'in göğsüne baktım.

Tamil'in gözleri irkilerek açıldı ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Yap şunu," diye fısıldadı.

Başımı salladım, sonra hançeri hızlı bir hareketle kalbine sapladım. Son nefesini verirken gözleri kocaman açıldı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Gözleri son kez kapanırken, "Hoşça kal dostum," diye mırıldandım.

Mağaranın üzerine mezar gibi bir sessizlik çöktü ve herkes başını öne eğdi. Tamil'in nişanlısı ve kız kardeşlerinin onu büyük bir sevinçle karşıladıkları anı aklımdan geçti ve içimi beyaz bir acı kapladı. Tamil'in beni kurtarmak için kendini feda ettiğini ve bunun bir hiç uğruna olduğunu anladıklarında bana nasıl bakacaklardı?

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye mırıldandım, cansız elini bırakırken. Gözyaşlarım yüzümden onun yüzüne damladı ama soğuk damlacıklar tenine çarptığında kıpırdamadı. "Herkesi hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır," diye karşı çıktı Einar. Omuzlarımı ellerinin arasına aldı, bana hak etmediğim bir güç ve rahatlık sundu. "Seni hayal kırıklığına uğratan biziz. Bunu planlamalıydık,

Mağarayı daha fazla asker korumalıydı, Dune'un kutsal mekâna ulaşmasını engellemek için daha fazla savaşmalıydı. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Sesindeki acı dolu tını içimi parçaladı ve başımı salladım, öfke ve umutsuzluk beni içten içe kemiriyordu. "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı," diye ısrar ettim. "Ayini tamamlayıp Nox'u yenebilmemin bir yolu olmalı."

"Var." Quye'nin gölgesi üzerimize düştü ve başımı kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda Kahin'in ifadesi alışılmadık derecede ciddiye. "Ama bu hiç kolay olmayacak."

"Ne yapmam gerekiyor? Leydi Axly'a geri dönüp sorsam mı?" Belki onu hâlâ Prentis'le evlenmeme izin vermeye ikna edebilirim.

Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile, Einar ve benim aramdaki bağ, sanki paylaştığımız şeyi hatırlatırcasına yumuşak bir şekilde titreşiyordu. Artık daha güçlüydü; aramızda gidip gelen, yeteneklerimizi birleştiren enerji akımını hissedebiliyordum. İhtiyacım olduğunda onun gücünden yararlanabilmemin ve onun gölge büyüsünün etkilerine karşı bağışıklık kazanmasının nedeni buydu.

Einar'a zaten bağlıyken Prentis'le nasıl evlenebilirdim ki?

"Hayır," dedi Quye ve ardından söylediği sözler dünyamın eksenini kaydırıldı. "Axly'a geri dönmüyorsun. Furian Dağı'na gidiyorsun. Ve ejderhalara soracaksın."

Devam edecek...

Adara ve Einar'ın hikayesi Ejderhalar ve Fae'lerin Üçüncü Kitabı Gölgede Kafes'te devam edecek. Bir sonraki kitap çıktığında haberdar olmak istiyorsanız BURAYA tıklayın!

P.S. Bu kitabı beğendiniz mi? Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar yazarların kitap satmasına yardımcı olur, bu da sizin okumanız için devam kitapları yazmaya devam edebilecekleri anlamına gelir. Artı, onlar

Yazarın içi sıcacık ve yumuşaktır ve bunu kim istemez ki? ;)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

NYT'nin en çok satan yazarı **JASMINE WALT** kitaplara, ikolabaya ve keskin nesnelere takıntılıdır. Her nasılsa, bu üç şey kafasında bir araya geldi ve genellikle sağlıklı bir dozda aksiyon ve romantizm içeren fantastik şeyler yazma arzusuna dönüştü. Ayrıca Jada Storm ve Jessica Drake adlarıyla da yazıyor.

Karakterleri biraz (tamam, çok) iğneleyici ve küfür ediyorlar ama iyi niyetliler. Bazen kötüler bile. Jasmine klavyesine zincirlenmediğinde, onu minderde üçgen boğma pratiği yaparken, ailesiyle vakit geçirirken veya süper kahraman dizilerini izlerken bulabilirsiniz. Ona istediğiniz zaman jasmine@jasminewalt.com adresinden ulaşabilirsiniz ya da www.jasminewalt.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

AYRICA JASMINE WALT TARAFINDAN

Baine Günlükleri Serisi:

Sihirle Yakılan Sihirle

Bağlanan Sihirle

Avlanan Sihirle

İşaretlenen

Sihirle İhanet Edildi

Sihirle Aldatıldı

Sihirle Yakıldı Sihirle

Kaçak Oldu Sihirle

Sahiplenildi Sihirle

Kurtarıldı Sihirle

Alındı

Baine Günlükleri (Romanlar)

Büyüyle Sınanmış **(Novella)** Büyü

Tarafından Terk Edilmiş **(Novella)**

Büyü Tarafından Çağrılmış

(Novella)

Elantia'nın Ejderha

Binicileri Ejderhanın

Çağrısı Ejderhanın

Uçuşu Ejderhanın

Kudreti Ejderhanın

Savaşı

Ejderhanın Sınavı

Ejderhanın Sırrı

Karanlık Koruyucuları

Jada Storm yönetiminde, Emily Goodwin ile birlikte yazıldı

Gecenin Laneti

Gecenin Öpücüğü

Gecenin Saklısı

Gecenin Kırığı

Ejderhanın Hediyesi Üçlemesi

Jada Storm Ejderhanın Hediyesi

adıyla yazıldı

Ejderhanın Kanı

Ejderhanın Laneti

Tariel Efsanesi: Jada

Storm olarak yazıldı

Fırtınalar Krallığı

Hırsızlar Denizi

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[ÖNEMLİ İSİMLER VE YERLER](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca Jasmine Walt tarafından](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.